

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *TRUE DEAD*

FINAL HEIR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jane Yellowrock Romanları için Övgüler

"Birçok seri Hunter'ın çalışmalarını taklit etmeye çalışıyor, ancak çok azı şehir fantezisinin özünü yakalamaya : ilgi çekici kahraman, gerilim, [ve] yeterince romantizm içeren fantezinin mükemmel karışımı."

-SF Sitesi

"Tehlikeyi baş döndürücü boyutlara taşıyor. . . . Hunter hayranlarının beklediği hızlı tempoyu, yüksek riskleri ve kusursuzca hazırlanmış dövüş sahnelerini sunuyor."

-*Publishers Weekly*

"Jane Yellowrock zeki, seksi ve acımasız."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Kim Harrison

"Patricia Briggs'in Mercy Thompson serisinin bir sonraki kitabı için sabırsızlanan okurlar Faith Hunter'ı denemek isteyebilirler."

-*Library Journal*

"Hunter'ın derece profesyonelce hazırlanmış, karanlık fantezi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı her üç türün hayranlarını da memnun edecektir."

-*Booklist*

"Güçlü, seksi kadınlarla dolu bir türde Jane Yellowrock benzersiz. . . . Cesur birinci şahıs anlatımı, çetin ceviz ama sevimli bir kırılganlığa sahip olduğunu gösteriyor."

-RT Kitap Yorumları

"Cidden. Son yıllarda okuduğum en iyi şehir fantezisi, belki de hiç."

-C. E. Murphy, *Magic and Manners* kitabının yazarı

"Hikaye fantastik, aksiyon yoğun, romantizm tatlı ve karakterler ruhunuza işliyor."

-Vampir Kitap Kulübü

"Jane Yellowrock serisi, enerjik, aksiyon dolu sahneleri, güçlü duygusal tonu, beklenmedik mizahı ve cesur karakterleriyle bugüne kadar en sevdiğim şehir fantezilerinden biri olmaya devam ediyor."

-Smexy Books

"Fanteziyi güçlü bir gizem hikâyesi ve romantizm dokunuşuyla harmanlayan bu kitap, şehir fantezisinin tüm doğru kutularını işaretliyor."

"Hunter risk ve ödülü ustalıkla yönetiyor ve Jane'in sürekli büyüyen kabilesi her taraftan gelen baskılar karşısında birbirlerine bağlanmayı başarıyor."

-All Things Urban Fantasy

"Hunter, oyunu değiştiren ve uçuruma sürükleyen bir usta."

-Kings River Life Dergisi

"En sevdiğim serilerden biri... yoğun ve zekice bir okuma."

-İneğin Sözü

FAITH HUNTER TARAFINDAN DA

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Kılıcı Kuzgun

Lanetli

Ölümün

Rakibi

Jane Yellowrock Dünya Arkadaşı Kan Ticareti

Kara Sanatlar

Kırık Ruh

Karanlık Varis

Gölge Ayinleri

Soğuk Saltanat

Karanlık Kraliçe

Parçalanmış

Bağlar Gerçek

Ölüm

Soulwood Romanları

Toprağın Kanı

Toprağın Laneti

Karanlıktaki Alev

Ayın Çemberi

Ölüler İçin Büyüler

Rogue Mage Romanları

Kan Döken

Seraphlar

Ev Sahibi

Antolojiler

Kedi Masalları

Bahisler Var Seyahat Edecek

Kara Su

Damarlarındaki Kan

Pençeler ve Dişler

Denemeler
Sıkıntılar
Muzaffer

FINAL HE R

Ane Tellowroclt Roman

Faith Hunter

ACE
New York

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 yazar Faith Hunter

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. E-kitap

ISBN: 9780593335826

İlk Baskı: Eylül 2022

Kapak resmi Cliff Nielsen
Kapak tasarımı Katie Anderson
Maggie Hunt tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140829584_c0_r0

Kapak

Faith Hunter'ın de Jane Yellowrock

Romanları için Övgüler

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Bölüm 1: Aggie'nin Evine Musallat Olan Başıboş Bir Hayvan Gibi

Bölüm 2: Yüceltilmiş Bir Bekçi Köpeği Olabilirim, Ama Bir Adamın Güzellik Uykusunu

Alması Gerekir Bölüm 3: Diplomasının Artık Asıl İşim Olması

4. Bölüm: Kurşunun Yumruğunu Sol Kolumda Hissettim

5. : Ne Şimdi, Ne de Hiçbir Zaman İyi Değildim

.Bölüm6. Bölüm: Binmek de Güzeldi Çok Rodeo.

Bölüm 7: Demek Külötünü Büktün

8. Bölüm: Derimi Dişlerinin Yakınına Getirmemem Gerekliğini Biliyordum

9. Bölüm: Bir Gökkuşağı Ejderhasını Sadece Soğuk Demir Acıtabilir

10. Bölüm: Öleceğimi Düşündü 11. Bölüm:

Teni Alev Aldı

Bölüm 12: İyilik Zordur. Merhamet Bıçağı Olmak Zordur. 13.

Bölüm: Alkışlamak İstedim. Yavaşça. Alaycılıkla.

Bölüm 14: Biraz Köpek Sümüğü Bölüm 15:

Tüylü Kıçını Hapishaneye Götür

Bölüm 16: Son Sembolizme İhtiyacı Yoktu Ustamın Bölüm 17:

Ölümsüz Striptizciler ve Aşık Tex

18. Bölüm: Çay Sütçüler ve Hanım Evlatları

İçin 19. Bölüm: Kotuma Salya Akıtıyorum

20. Bölüm: Tabitha mı? 21. Bölüm: Bu

Adil Değil ve Umurumda Değil 'i 22. Kısa

Vadeli Hedef: MainetBölüm: Öldürmek

23. Bölüm: Mısır Ekmeği İçin Çok Fazla

24. Bölüm Bir Ceset Torbası

Bölüm 25: Ow-Crap-Ow

Bölüm 26: Tersine Yanan Bir Ateş Gibi

Bölüm 27: Eninde Sonunda Kanaman Duracak, Öyle ya da Böyle

Bölüm 28: Hiç Sevişmemiş İyi Bir Çocuk

Hub'lara:

Siz de en az benim kadar bu seriyi ve daha önceki tüm kitapları yaşadınız.

Hayallerimi ve umutlarımı desteklediniz, ağladığımda ya da öfkelendiğimde bana sarıldınız.

Sen benim her şeyimdin ve hep kalacaksın.

Sen benim karanlığımdaki ışıksın.

CHAŦTE3 1

Aggie'nin Evine Musallat Olan Başıboş Bir Hayvan Gibi

Gözlerim kapalı, terleme odasının kapısı açılıp kapanırken beklenmedik serin havanın hareketini hissettim. Geçen hafta, kişisel ve kabile tarihimi anlamamda bana rehberlik eden Cherokee büyüğü Aggie One Feather'ın, ben onun bitki karışımlarının ve kendi gizli anılarımın sisinde terlerken bazen tekrar girdiğini öğrenmiştim. İnsanların bütün geceyi, benim gibi bir terleme evinde beş ya da altı saat bile dayanamayacağını, bu yüzden dışarı çıkıp tekrar içeri girdiğini söyledi.

Ona beni takip etmek için terleme evinde gizli bir dadı kamerası olup olmadığını sormuştum. Cevabı beni güldürmüştü: "Sana göz kulak olacak bir melekler ordusuna ihtiyacın var ama bir dadı kamerası yardımcı olabilir."

Ateşin karşısına yerleşip kömürleri beslerken pamuklu hışırtısı, nefesinin sesi ve alevlerin çıtırtısı yüksek görünüyordu. Sedir ağacının ve yanan otların kokusunu alıyor, havan ve tokmağının çıtırtısını duyuyordum. Göz kapaklarımın ardında hava eskisinden daha aydınlık görünüyordu. Şafak sökmek üzere olmalıydı.

Aklıma tören ateşinin kendisinin sembolik olduğu geldi. Bu dünyanın ve öbür dünyanın parçaları, evrenin iki yarısı, enerji ve maddeydi. Odun, hava ve enerjiydi ve birlikte alev ve dumanı, maddenin enerjiye dönüşerek yok olmasını sağlıyorlardı. Sonra bu düşünce ateşle birlikte uçup gitti.

Aggie, "İç." dedi.

Kurumuş terin yakıcılığına ve rağmen gözlerimi açtım ve küçük çömlek fincanı inceledim. Üçüncü denemede mırıldanmayı başardım: "Semender gözü mü? Ragweed? Banyonun zeminindeki küf mü? Peyote?"

"Bu hiç eskimiyor," diye yalan söyledi, bakışlarında gizli bir eğlence . "Banyomun zemininde hiç küf yok."

Bu da sıvının diğer üçünden oluşabileceği anlamına geliyordu. Ya da değil. Fincanı aldım ve süzdüm. Kaynatmanın tadı limon kabuğu, rezene, yabani zencefil, tanımlayamadığım bir şey ve tuzdu. Boş, kulpsuz fincanı parmaklarımın arasında çevirdim. Geleneksel Cherokee işi değil, modern bir fırında pişirilmiş ve parlak mavi sır verilmiş bir şeydi.

"Rüyaların sana ne gösterdi?" Aggie sordu.

Fincanı geri uzattım ve "Geçen seferkiyle aynı. Meleğin bulunduğu yer biraz benim ruh evime benziyor. Tavana doğru kıvrılan duvarlar, üzerlerinde koyu su çizgileri. Düz duruyormuş gibi görünen kanatlar

Tavandan aşağıya, sanki yere damlıyor. Hiçbir yerden ve her yerden gelen ışık. Yerde bir kan birikintisi olabilir. Söylemesi zor. Ama ruh evimin aksine, duvarlar boyunca ayakta duran insanlar görmeye devam ediyorum."

"İnsanlar mı yoksa diğer melekler mi?"

Soru karşısında kaşlarımı çattım. İnsanların arkasında kanatlar mı vardı? "Belki. Belki bir *öneri* kanatlar, gölgeler gibi. Ya da belki de sadece bunu görmüş olmak istiyorum ve bu yüzden şimdi hatırlıyorum." "Rüya halindeyken kendinizi gördünüz mü?"

Eğer rüyanın aktif bir parçası olmak yerine kendimi izlediysem, bu ona bunun bana kendim ve hayat yolum hakkında bir şeyler öğreten bir vizyon mu, gelecekle ilgili bir şeylere işaret eden kehanet niteliğinde bir rüya mı yoksa bir anı mı olduğu hakkında çok şey söyleyecekti. Gözlerimi tekrar kapattım ve parçaları çektim. Meleğin kanatları, haberci varlıkları tasvir eden sanat eserlerinden çok daha büyük, çok daha uzundu. Suyun hafif damlamasını duydum ama yankısı ruh evimin zamanki yüksek yankılarından farklıydı. Bu yerin kendisi de önceki görülerimden çok farklıydı.

İmgelemimin hafızasında kendimi gördüm. Saçlarım dövüş kuyruğu şeklinde örülmüştü ve üzerimde zırh vardı, kardeşim Eli'nin bugünlerde satın aldığı son modellerden biriydi, artık para önemli değildi. Öğretme imgelemlerinde genellikle kabile kıyafetleri giyerdim, babamın ben çocukken giydiği türden.

Zırhıma ek olarak, belimde Bruiser'ın bana verdiği Babür kılıcını taşıyordum. Bu ilginçti.

Rüya halindeyken hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey söylemedim, bu yüzden muhtemelen bana kim olduğumu öğreten ya da hayattaki yoluma rehberlik eden bir vizyon değildi. Kendimi görmem bunun bir anı olmadığı anlamına geliyordu. Kadim bıçağın kendisi bir kehanetin parçasıydı ve onu nadiren takıyordum, çoğunlukla kehanetin bana bir faydası olmadığı törensel durumlarda. Sadece nadiren savaşta takmıştım.

Kılıcı bana verirken Bruiser şöyle demişti: "Kurnaz bir satıcı, damascene kılıcın bir yaşam gücü büyüyle yüklü olduğunu, böylece kılıcı kullanana rakibinin ölümcül kesişini engelleme yeteneği verdiğini öne sürdü. Tamamen saçmalık ama güzel bir hikâye olur." Yellowrock Securities ve Yellowrock Klanı'nın teknoloji dehası Alex'in bu kılıcın izini on yedi yüzlü yıllara kadar sürmüş olması ve yüzyıllar boyunca rakibinin kılıcının ölümcül darbesinden kurtulan insanlarla ilgili hikâyeler olması dışında.

"Kehanet mi?" Evrene sordum. Ya da Tanrı'ya, eğer dinliyorsa. Kimse cevap vermedi, Aggie bile. Ve aylardır yağmur damlalarında geleceği aramamış olduğum için, çok geç olana kadar bunun ne anlama geldiğini bilemeyebilirdim. Bununla birlikte, eğer anlamını gelecekte ararsam, muhtemelen de anlamayacaktım ve eğer bir tehlike görürsem -ki görürdüm- kendimi zamana müdahale etmek zorunda hissedebilirdim. Zamana müdahale etmek -zamanda yürümek, zamanda atlamak- sihirli kanserin geri dönüşünü tetikleyebilirdi. İşte bu yüzden denemedim. Geleceği görmek böyleydi. Yararlıydı. Ta ki öyle olmayana kadar. Ve sonra beni öldürmeye çalıştı.

Nefes aldım ve tanıdık bir koku yakaladım. Yakınımda olmalıydı çünkü insan şeklindeydim ve bu halimle burnum dikkat çekici değildi. Boğazımı tekrar temizledim ve "Kurtadam" diye uyardım.

"İmgelemde mi?" Aggie sordu.

"Hayır." New Orleans'ta sadece bir kurt adam vardı ve ay dolunayda değildi, bu da onları huysuz yapıyordu, bu yüzden sakın olacak ve kimseyi ısırmayacaktı. Endişelenmedim. Henüz endişelenmedim.

Kaşlarımı çattım, düşüncelerim imgelemdeki meleğe geri döndü. "Hayyel Angie'nin ... ne dersiniz deyin. Koruyucu melek. Ve Evangelina'nın iblis çağırma çemberiyle başa çıkmasına yardım etti. Her zaman onun doğru yerde, doğru zamanda olduğunu ve iblisi geri göndermek için devreye girdiğini düşünmüşümdür. Ama belki de iblisle uğraşmak onun bu düzlemde bir şeye kısmen zincirlenmesine neden olmuştur? Bir enerji varlığı olması gerekirken madde dünyasına mı zincirlenmiş? Bu hiç mantıklı değil. İblisleri geri göndermek işinin bir parçası olmalı, değil mi? Yani belki *de zaten* buraya zincirlenmişti?"

Bu korkutucu bir düşünceydi. Bu ya benim anladığımdan daha fazla güce sahip bilinmeyen bir kişinin şu anda işin içinde olduğu ya da geçmişte bilinmeyen birinin bu güce sahip olduğu ve bir meleği zincirlediği anlamına geliyordu.

Kabul ettim ve bir şişe su içtim. "Başından beri Hayyel yakınımızdaydı. Hareket etme ve bazı olaylara müdahale etme özgürlüğü vardı ama belki de özerkliği yoktu?" katmanlı imaları takip yüksek sesle konuşmayı bıraktım.

Hayyel'in burada, Dünya'da zaten kısmen zincirlenmiş olduğunu ve şu anda zaten meydana gelen olayların bir parçası olduğunu varsaymışım. Belki de Şeytan Evie'nin iblis çemberinin ortaya çıkmasını ve hepimizin orada olmasını bekliyordu ki Evangelina'nın çağırdığı iblisle uğraşırken hepimize ne yaptıysa yapabilsin.

Bazen tüm bunları planlayıp planlamadığını, bizi değiştirmeyi planlayıp planlamadığını merak ediyordum. Belki de bizi kullanmayı. Molly, en iyi arkadaşım ve ailesi: Evan, kısmen dolapta olan hava cadı kocası, çocukları, vaftiz çocuklarım: Angie ve EJ. Rick (eski erkek arkadaşım ve şimdi bir kurt adam), Kemnebi (başka bir kurt adam), Brute (insan formunda sıkışmış kurt adam). Hatta Canavar'ım, içimde yaşayan diğer ruh. İblisin kovulması ve meleğe olan yakınlığımız hepimizi temelden değiştirdi.

Zincirlenmiş bir melek mi? Kısmen zincirlenmiş mi?

Belki de Hayyel hâlâ . Belki zincirlenmiş olsa bile yardım edebilirdi.

Ya da belki zincirlenmiş olmanın üstesinden gelmek için yardıma ihtiyacı vardı. Ya da her ikisine de.

Tüm bunları yüksek sesle söylemediğim için memnundum, çünkü bu imgelemde güç ve bazı gerçek kırıntıları vardı. Gözlerimi açtım, ne zaman kapandıklarından emin değildim.

Aggie keten elbisesini giymiş, oturuyordu. Sanki ağrıyormuş gibi dizlerine bir şeyler . Baktığımı görünce omuz silkti ve "Kurt adam mı? İblis mi? Melek mi?"

"Evangelina Everhart'ın çemberinin içinde bir iblisle birlikte iki kurt adam vardı. İblis onları yiyordu. Melek ortaya çıktı ve-" Durdum. Melek ortaya çıktığında iblis çemberinde bir ışık patlaması olmuştu, Hayyel bir şeyler yapıyor, bir şeyleri değiştiriyordu. "Melek hepimize şey yaptı." Ama en belirgin değişiklik Bruteda olmuştu, az önce kokusunu aldığımı sandığım kurt adamda. Brute bir şekilde meleğe bağlıydı, muhtemelen Angie'den bile daha fazla.

İblis çemberi imgelemindeki kurt adamların anısı, Babür kılıcının, ona bağlı kehanetin ve zırh içindeki benim anı ve imgelemlerimle örtüşüyordu. Gördüğüm bu üçünün bir kombinasyonu değilse, bu garipti: anı, kehanet, kişisel ruhani vizyon.

Gözlerimi kapattım ve kendime çektim. "Neye ihtiyacın var?" konuştuğumdan tam olarak emin olmadan fısıldadım. Hayyel mi? Aggie One Feather? Tanrı mı? "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Anılar ve imgeler sanki bir destedeki kartlar gibi karıştırılıyormuş gibi yer değiştirdi. Tüm bunların üst üste binmesiyle her şey daha da netleşti, sanki güneş doğmuş ve bir prizma gibi yakut ve safir ışığını uzaya saçmıştı. İmgelemde, garip yerde, meleği izleyen insanlar netleşti.

Duvarlar boyunca duran insanlar parlak renkli giysiler-cübbeler giyyordu. İncil zamanındaki insanların giydiği gibi. Şok içinde nefes aldım. Bu bir hayal değildi. Ruhumun evi değildi. Kırmızı ve mavi ışık duvarlar boyunca akıyor, melek kanatlarını aydınlatıyor gibiydi. Her şeyi içime çektim, her şeyi ezberledim.

Terleme odasının kapısını bir şey tırmaladı.

"O burada," dedim. "Kapıda."

Aggie gerildi. "Melek mi?"

"Hayır." Yine bir süredir kendimde değildim ve sesim bulanık çıkıyordu. Boğazımı nemlendirmek için yutkundum. "Kurt adam."

Aggie küfrederek bir kova suyu ateşin üzerine boşalttı. Duman, kıvılcımlar ve pislik, minyatür ateşli gök gürültüsü başlıkları gibi . Ateş uzak tarafında, yaşlı kadın elinde kötü bir bıçakla duruyordu. "Kapıma bir iğrençlik mi getirdin?" diye tükürdü.

"O vahşi değil," dedim, kıvılcımları söndürmek için kafa derime bastırarak. Saçlarım kurumuş ter tuzundan çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Ayaklarıma doğru süründüm, tuzun çatırdadığını duydum ve bahsedilmemesi gereken yerlerde acı verici bir şekilde kabuk bağladığını hissettim. Tuzluydum, terden sırlıklam olmuşum ve şimdi de is içindeydim. Örgüm öne doğru sallanıyordu, bir sopa gibi sert ve kirliydi.

"Bütün kurtadamlar kuduz *canavarlardır*." Aggie son kelimeyi tısladı ve ben de ona göz kırptım. Kendisi gibi görünmüyordu. El yapımı, boyasız ritüel kıyafetini giymiş, saçları omuzlarına kadar kısa kesilmiş, ayakları çıplak olan Aggie'nin elinde tek ağızlı bir vampir öldürücü vardı; on dört santim uzunluğunda, bıçağın arkası gümüş kaplamalı, vampirleri ya da yaratıkları zehirleyebilen bir çelik.

Bir Cherokee büyüğünün elinde, bir terleme töreninin ortasında bir silah. Aggie, öfkeli. Ağzı korkuyla aşağı doğru kıvrıldı.

Ona baktım, gördüğüm şeyin, yüzünde gördüğüm dehşetin gerçek mi yoksa uyuşturucunun neden olduğu törensel bir halüsinasyonun parçası mı olduğuna karar vermeye çalıştım.

Gerçek. Elder korku kokuyor, diye düşündü Beast bana. *Aggie kurt adamdan korkuyor. Ve Canavar'ın ben/biz'inden korkuyor. Aggie bizi yarı formda ilk gördüğünden beri korkuyor.*

Evet, öyle. Ve kurtadamlar beyaz adam sonrası kabile geleneğinde kötüdür, düşündüm. *Kötülük.*

İçimden bir şok ürpertisi geçti. Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama çatlamışlardı ve kan tadı aldım. "Bütün kurtadamlar kuduz değildir. Ve bu kurtadam, birini yalamak için ağzını açsa onu öldürecek bir grindylow ile seyahat ediyor." Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim, gözlerim Aggie'de ve onun silahındaydı; bu silah beni, uğruna tasarlandığı ve adını aldığı vampirler kolay öldürebilirdi. Bu tür silahlara izin verilmeyen yerde bir yaşlının silahlı olmasının nedenleri aklımdan geçti. Korkusu, kendini benden koruma ihtiyacı en iyi olasılıktı.

Artık onu tutacağım konusunda bana

güvenmiyordu. Kapının açtım ve kurdum.

Siyah bir burnun ucuna sahip kocaman beyaz bir burun yarıktan içeri girdi. Burnunu çekti ve .

Aggie benim insan burnuma bile dehşet kokusu yayıyordu. Bıçağı daha yukarı kaldırdı. Bildiğim kadarıyla bir vampir katiliyle dövüşme konusunda eğitilmiş değildi ama onun hakkında derinlemesine bir araştırma yapmamıştım. Ve beceri eksikliği onu daha az tehlikeli yapmıyordu. "Sana zarar vermeyecek, Aggie. Hey, Brute. Yanında bir grindy var mı?"

Brute'un burnunun üzerinde bir yavru kedi burnu belirdi ve onu neon yeşili kürklü bir yüz takip etti. Grindy beyaz kurt adamın kafasının üzerinde oturuyordu, susuz halimle bile bu çok sevimliydi. Grindy başını eğdi ve bir *miyav* sesi çıkardı.

Brute kapıyı iterek genişletti ve içeri baktı. Durdu ve Aggie'yi izledi. Kuyruğunu salladı ve oturdu, kulaklarını öne dikti, dili ağzının bir tarafından dışarı sarktı. Hızlı bir bakışta ağarmış bir Büyük Pirene köpeğine benziyordu, belki de soyunda geyik ya da Kanada geyiği olan bir köpeğe. Sonra kurt dişlerini, buz gibi gözlerini ve yüksek yırtıcı kulaklarını gördünüz. Hiç de tatlı bir Büyük Pirene değildi. Sızlandı. Grindy'low tekrar *miyavladı* ve iki patisiyle kulaklarına kendini Brute'un kafasında daha yukarı çekti.

Aggie silahını indirdi ama gözleri hâlâ çok genişti, duruşu belirsizdi. "Hadi dışarı çıkalım," dedim Brute'a.

Yavaşça hareket ederek eğildim ve birkaç şişe su aldım, bunlardan birini terleme evinden çıkarken açtım ve suyu boğazımdan hızlıca geçirmek için plastiği çıtırdatarak hüplettim. İki tane daha içtim ve sonucusuyla birlikte bir tuz tableti yuttum.

Kurt formundaki bir kurt adamla konuşmak zordu. Evde, Canavar'ın iletişim kurmak için üzerine dokunabileceği bir ses tahtamız vardı. Bu yeniydi ve hayatımızı çok daha kolaylaştırıyordu, ancak vahşi doğada hala soru-cevap, evet-hayır, iletişim kurma yöntemine sıkışıp kalmıştık; Brute'un hayır baş sallama veya evet baş sallama ile yanıtlayabileceği dizi soru.

"Brute. Bir sorun mu var?" Brute başını salladı.

Gün ışığı vardı ya da yeterince yakındı, bu da sorunun muhtemelen bir vampir olmadığı anlamına geliyordu. "İnsanlarımdan birinin başı dertte mi?"

Başını salla.

Cadı, yaratık, polisler, ICE (son zamanlarda vampirlerin peşine düşmüşlerdi çünkü uzun ömürlü olanlar belgelere inanmıyordu), para-nefret edenler, PsyLED -İç Güvenlik Psikometri Bölümü- ve Brute tiksintili bir ses çıkarıp terleme evine bakmadan önce yarım düzine başka kişi daha vardı. Aggie'yi görmek için döndüm, açık kapı duruyordu, sağ tarafı gizlenmişti, muhtemelen bıçağı taşıyordu. "Kabile halkından biri mi?"

Başını salladı. Aggie'den artık sadece birkaç kömürü kalmış olan ateş çukuruna baktı.

"Ah," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Melek hakkında bir şey mi biliyorsun?"

Brute başını salladı. "Ne oldu?"

Döndü ve gri ışığın içinde kayboldu.

"Kahretsin," diye iç geçirdim. "Evet/hayır sorusu değil." Aggie'ye baktım. "Ben işleri berbat ettiğimde genelde kaçmaz."

Aggie kaşlarını çattı ve bana sırtını dönerek deri bir kın aldı ve kılıcını kınına soktu. Omuzları kamburlaşmış, başı öne eğilmişti. Duruşunun kızgın mı, yorgun mu, silah çektiği için utanmış mı, yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

"Aggie?"

Başını salladı, hareket yorucuydu ve sordu, "İmgelemin bir mezarlıkta olabilir mi? Daha önce orada savaşmıştın ve kan içiciler sık sık gelir."

Düşünerek kaşlarımı çattım. Hareketlerini, sarsıntılı hareketlerindeki stresi ve belirsizliği izliyordum. Yine korku. Korkuyordu ve ben anlamıyordum.

Yüzünü bana döndü, kını görünürde yoktu. "Kilise mi?" diye sordu. "Bir katedral mi?"

"Mezarlığa benzemiyordu," dedim. Derin Güney'de çok az mezar toprağın altına gömülür çünkü su seviyesi o kadar yüksektir ki hava dolu tabutlar tepeye çıkar ve bir sonraki selde yüzüp gittiği bilinmektedir. Tabutlar tuğla ya da taş anıt mezarlarda yüzeye sabitlenir ve bu anıt mezarlarda aziz ve melek heykellerine sıkça rastlanır.

Benim imgelemim de bir kiliseye benzemiyordu. Bir mağaraya benziyordu. Ama bir imgelemde bunu kim söyleyebilirdi ki? NOLA ve çevresinde heykellerle dolu düzinelerce mezarlık ve yüzlerce kilise vardı, çoğunda resimler, duvar resimleri, pencerelerde vitray resimler, melek heykelleri, aziz heykelleri vardı.

Kavisli, kubbeli tavanı, garip ışığı ve eğimli duvarları düşündüm, sanki bir şey damlıyordu. "Eğer burası gerçek bir yerse, belki de NOLA'da küçük bir Roma Katolik kilisesidir?"

"Ya da daha uzağa," diye önerdi, sesi gergindi, gözlerini benden kaçırıyordu. "Fransa'da ya da Roma'da. Herhangi bir yerde eğer bir kilise ya da katedralse."

Bu ürkütücü bir düşünceydi. "Duvarlardaki koyu çizgiler küf olabilirdi ve garip ışık da sanırım vitray pencerelerden geliyor olabilirdi. Ben hiç görmedim ama ışık kırmızı ve maviydi. Bu yüzden Hayyel'in binlerce kilometre uzakta değil de yakınlarda bir yerde eski, yıkık bir kilisede mahsur kalmış olmasını umacağım. Belki yerel bir kilise, küflü, kasırgadan zarar görmüş." Yakın bir yerde olmasını planlayabilirdim ama şansa güvenmek ve aklıma eseni yapmak beni hayatta beladan başka pek bir yere götürmemişti.

Aggie cevap vermedi ama vücudu hâlâ sert ve gergindi, sanki vurulmaya hazırlanıyor gibiydi.

Gördüklerimin anısının beni tekrar doldurmasına izin verdim. Son iki kasırga mevsimi arazide yaralar açmış, yüzlerce bina, ev ve kilise harap olmuştu. Hayyel bir yerlerde bir binanın içinde sıkışıp kalmış *olabilirdi*. "Evet. Belki bir kilisedir. Sanırım onu tekrar görmem gerek. Bir daha ne zaman terlemeye gelebilirim?"

"Bugün olmaz. Yarın olmaz. Bu hafta olmaz." Aggie hâlâ bana bakmıyordu, gözleri yana kaymış, yere bakıyordu.

Ağzımı açtım, durdum ve kapattım. Cevabın canımı yakacağını hissediyordum ama fazla seçeneğim yoktu. "Aggie? Bıçak benim için miydi?"

Başını kaldırdı. Yüzü korku ve yorgunlukla aşağıya çekilmişti. "Eğer tehlikeli bir yaratığa dönüştüysen. Ya da farklı bir insana ."

"*U'thun'ta*. Beni ciğer yiyen sanıyorsun. Mızrak parmak."

Başını iki yana salladı, omuzları çöktü. "Bugün olmaz. Henüz değil. Ama bir gün. Tüm yaşlılar aynı fikirde. Konuştuk. Choctaw. *Tsalagi*'nin batı grubu. Baston. Annem. Ve

"Şimdi de kapıma bir kurt adam getiriyorsun." Yorumlarımı durdurmak için bir elini kaldırdı. "Kasıtlı olmadığını biliyorum. Ama buraya sadece senin yüzünden geldi. Olduğun şey yüzünden. Olabileceğin şey yüzünden. Mızrak-parmak. Kuzgun-alaycı. Tehlikeli bir yaratıksın ya da olabilirsin. Sen bir katilsin ve bunu biliyorsun, yine de yollarını düzeltmeye ve barışı aramaya çalışmıyorsun."

O konuştuğu gözlerim yanıyordu. Parmaklarımda hafif bir titreme başladı ve göğsüme doğru yayıldı. Bir sonraki nefesi almak acı veriyordu. "Benim emrim ve komutamlarıyla, bildiğim üç deri değiştiren ikisi, büyükannem ve bir klan üyesi, ciğer yiyici olduklarında hapse atıldılar. Ve halkım beni öldüreceklerini biliyor-" Durdum.

Olası gelecekleri araştırdığım günlerde, bir su damlasında bir imgelem gördüm; yaşlı ve deli bir Eli'nin, deri değiştirenlerin genellikle sonunda yürüdükleri karanlık yolu seçtiğim için beni imgelem. O , seçilmiş kardeşimin yüzü keder, öfke ve korkuyla doluydu. *Korku*. Aggie'ninki gibi.

Elder korku dolu, tıpkı kovalanan bir av gibi, diye düşündü Beast, zihinsel tonunda vardı. *Elder, Beast'in ben/biz'inden korkuyor.*

Nefesim kesildi. Kalbim, ölmekte olan bir kuşun kanatları gibi göğsümde çırpındı.

Aggie sadece kurt adamdan korkmuyordu. Aggie *benden* korkuyordu. Kaba görünmek sadece korkuyu tetikleyen bir katalizör olmuştu. Bir an için gözlerimi kapattım ve acıyla nefes çalıştım. Örnek aldığım ve hayranlık duyduğum bir kadın benden, yapabileceklerimden, dönüşebileceğim şeylerden korkuyordu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa Aggie uzun zamandır benden korkuyordu. Ve o bir yaşlı olduğu ve ben de hâlâ muhtaç olduğum için, benden korkmaya devam etmişti çünkü benim ona ihtiyacım vardı. Bu da berbat bir şeydi.

Savannah Walkingstick beni terletmesi için güvenebileceğim tek yaşlı kişiydi. Ama o burada değildi. Ve belli arkadaşım da değildi.

İlişkimizin gerçeği içime yerleştikçe gözlerim ağrıyor, başım çarpıyordu. Aggie'nin arkadaşım olduğunu sanmıştım.

Arkadaş değildik. Aggie One Feather benden korkuyordu. Onu izlerken göğsümdeki titreme ve acı yavaş yavaş azaldı, kömürleri tekrar ısıtırken tıslıyordu.

Vampirler için çalıştığım ve Cherokee yaşlıları tarafından şifa yollarına yönlendirildiğim süre boyunca tören, resmiyet ve zor durumlarda söylenecek uygun sözler hakkında çok şey öğrenmiştim ama ne hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bununla nasıl başa çıkacağımı. Acıtacak olması dışında. Hem de çok. Ellerimi önümde kavuşturdum ve belimden derin bir şekilde eğildim, pozisyonumu korudum ve sonra dik durdum.

"Halkın Yaşlısı. *Egini Agayvlge i, ani waya*'dan, Kurt Klanı'ndan, *Tsalagi*'nin Doğu grubundan. Sana ilk geldiğimde-" Boğazım ani bir keder dalgasıyla kapandı. Durdum ve cümleme devam etmeden önce titrek bir nefes aldım. "-Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye , şamanın geleneksel sözleri. Sizin rehberliğiniz, sabrınız ve bilgeliğiniz sayesinde karanlıkta yol buldum; bu yol beni uzun zamandır kayıp olan anılara, ve bugüne, bir kalp ailesine, bir kabile ve klan ailesine götürdü. Karşılığında, farkında olmadan, korku yaşamınıza neden oldum. Tören yerine bir silah getirmenize neden oldum."

Gözlerimi kırdım, ruhumdaki acıyı haykıramayacak kadar kuruydu gözlerim. "Bunu benim için yaptın. Beni terletmeye ve çembere almaya devam ettin. Kim ve ne olduğumu bilmene rağmen, şu , şu anda, korkuyorsun

Bir gün neye dönüşebileceğimi. Benden korkuyorsun, derinliklerinden. Korkunu anlıyorum ve sana daha fazla yük olmayacağım.

"Geçmişteki nezaketiniz için teşekkür ederim. Tüm bilgi, kabile irfanı ve kendime dair armağan için teşekkür ederim. Sen olmasaydın kendimden bu kadar çok şey bulamazdım. Sen benim *uni lisi*'msin. Ve sen de sevgili kadınsın." Tekrar , bu sefer daha derinden ve ayağa kalktığımda açık kapıdan uzaklaştım.

"Seni onurlandırıyorum," dedim, gözlerim onu içine çekerken, vücudu bükülmüş ve sıkıydı, ben konuşurken kolları onu sarıyordu. "Eğer yardımına ihtiyacın olursa, bil ki geleceğim. Seninle düşmanların arasında duracağım. Seni korurum. Senin için her türlü savaşa girerim. Yaşadığım sürece senin hizmetkârın ve savaş kadınıyım. Ve şunu bil ki, şifa ve bütünlük yolundan ayrılırsam, halkım beni öldürecektir."

Gözleri benimkilere kaydı ve uzaklaştı, gözleri geniş ve kırmızı çerçeveliydi, sanki ağlamıyordu ama gibiydi. Kendine daha sıkı sarıldı. Aggie One Feather resmi sözlerime cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

"Benim için asla tehlikede olmayacaksın."

Cevap vermeyince, hatta kelime arıyormuş gibi görününce, terleme odasından çıktım ve kapıyı kapattım. Bütün gece terlemiş olmanın pis kokusunu üzerimden atma zahmetine girmeden, üzerimdeki kirli elbiseyi çıkarıp kot pantolonumu, tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydim. İç çamaşırlarım, silahlarım ve cep telefonum bir çantadaydı, onları aldım ve bir insandan daha hızlı bir şekilde beyaz kabuklu asfalt yolda koşmaya başladım. Skinwalker hızıyla. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Caddeye ulaştığımda döndüm ve çalıların arasına, uzun yapraklı çamların altına daldım ve hıçkırıkların kaçmasına izin verdim. Derin. Sarsıcı. Boğazımı parçaladıkça acı veriyordu. Kıç üstü yere düştüm, yaşlı bir çam ağacına yaslandım ve ağladım. Gözyaşlarıyla değil, çünkü onlar için çok kuruydum, ama ıstıرابın ve kaybın kaba, boğuk, yırtık feryatlarıyla.

Göğsüm ağrıyana kadar ağladım. Güneş kadar ağladım. İçim boşalana ve Aggie'nin eskiden içimde ikamet ettiği paramparça, pürüzlü kenarları görene ve hissedene kadar. Ruhumda yıkık, kanayan, terk edilmiş bir yer. Ağaca yaslandım, yanağımda özsu, keder sonunda kendini tüketti, beni boş ve kırık bıraktı.

Zaman geçti. Güneş ufkun üzerindeydi. Aggie'nin evine dadanan başıboş bir hayvan gibi burada kalamazdım.

Canavarın yuvası var. Canavar'ın ailesi var, puma, kız kardeşler ve yavrular gibi.

Jane yalnız değil. Benden de korkmaları ne kadar sürer? Sorguladım.

Canavar ailesini yemeyecek. Canavar'ın Ben'i/Biz'i bir başkasının ruhunu yemeyecektir.

Kollarımı ağaca doladım, kendimi ayağa kaldırdım ve Bruiser'ı arayarak gelip beni almasını istedim. ne olduğunu sorduğunda cevap vermedim. Sadece "Aggie'nin evinden NOLA'ya doğru yürüyorum. Beni göreceksin." Telefonu kapattım, çam ağacının köklerine yaslanıp rahatlardım, sonra da özür dilemek için ağacı okşadım. Ve gün etrafımda Aggie One Feather'ın evinden, sığınacak bir yerden uzaklaşarak yolda yürüdüm.

CHA TE3 2

Muhteşem Bir Bekçi Köpeği Olabilirim, Ama Bir Erkeğin Güzellik Uykusunu Alması Gerekir

Cipleri görmeden önce duydum. Bruiser yalnız gelmemişti. Öndeki araç beni geçti ve Bruiser direksiyonda olduğu halde yana madan önce    noktalı bir dönüş yaptı. iki cip de    noktadan dönüş yapıp biri önümüzde, diğeri yer kapmaya çalışırken ben yolcu koltuğuna . Koruma , sürücüler ve yolcular tepeden tırnağa silahlıydı. E im, silahlı, bir omuz teçhizatı ve bir kalça teçhizatı. Dokuz milimetrelik, değiştirilebilir  arj rl  ve cephaneli. Karanlık Kraliçe olmak, yani vampirlerin kraliçesi olmak, onlar ya da ben istesem de istemesem de, para, siyasi güç ve mükemmel silahlar gibi avantajlar sağlıyordu. Bu i in düşmanları da vardı ve halkımı güvende tutmak avantajlardan biri değildi. Arkadaşları korumak da onlardan biri değildi.

Kemerimi bağlarken Bruiser'ın gözlerini üzerimde hissettim. Bana bir  i e oda sıcaklığında su uzattı, ben de içtim ama soru sormadı. Koluma . Tuz ve kirle kabuk bağlamı tı ve derim ya lı bir kadınınki gibi üzerimde asılı duruyordu. Terleme evinde geçirdiğim zamandan sonra adet olduğu üzere du  almadığımı anlayabiliyordu. Tam olarak sıvı almamı tım. Muhtemelen birkaç galon suya ve bir sürü minerale ihtiyacım vardı. Ve sert bir fırça ve güçlü bir sabunla biraz zamana.

Dalgınca yanağımdaki ağaç özünü ovu turdum ve Bruiser'ın elini bana uzattığını görmekten daha fazlasını hissettim.   m   elimi onun sıcak elinin soktum, başımı pencereye yasladım ve gözlerimi kapattım. Yüzünü göremediğim zaman bunu söylemek daha kolay olacaktı.

"Aggie benden korkuyordu. *U'tlun'ta*'ya gitmemden ve onu yemeye  alı mamdan." Bruiser hiçbir şey söylemedi ama elimi nazikçe sıktı. Tali yoldan çıkıp devlet yoluna girdiğimizde tekerlekler  akırdıyordu. "Yardımları için ona teşekkür ettim. Beni göndermedi, tam olarak gitmemi söylemedi ama geri dönmeyeceğim."

Bruiser hâlâ bir şey ama eli sıcaktı ve sanki beni terk etmeyeceğine dair bir işaret verircesine parmaklarımızı birbirine geçirdi. Hiçbir zaman.

"Sana önce söylediğimi sanmıyorum ama gelecek vizyonlarından birinde beni *u'tlun'ta* olarak gördüm ve Eli, ya lı bir adam olan Eli beni öldürüyordu." dedim. Gözlerimi açtım ve yüzünü görmek için başımı çevirdim. Dudakları gülümseme de yumu aktı ve kahverengi gözleri yola odaklanmıştı. Romanesk burnu

Normalde güzel olan yüzünde bir güç, kararlılık ve amaç duygusu vardı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Benim vahşi bir insan yiyici olmam mı?"

O güzel dudaklar hafifçe yukarı kalktı. "Tüm potansiyel geleceklerin kaç potansiyel görüntüsünü gördün?"

"Bilmiyorum. Birkaç bin mi? Belki daha fazla?"

"Peki kaç tanesinde *u'tlun'ta oldun*? Kaç tanesinde kötülüğe dönüştüğün için biri seni öldürmek zorunda kaldı?"

"Bir mi?"

"Bir tane. Binlercesinden." Dudakları dolgun bir gülümsemeye dönüştü, şefkatli, nazik. Kalbim eridi. "Gelecekler bize belli bir yolda yürürsek, yaptığımız her şey, girdiğimiz her savaş, kaybettiğimiz ya da kazandığımız her arkadaş, yaptığımız her iyi ya da az iyi iş, sadece belli bir seçim ve sonuçla sonuçlanırsa neler olabileceğini gösterir. Gelecek tek bir yoldan, tek bir karardan, tek bir olaydan ibaret değildir. Şimdiki zaman bunlardan oluşabilir ama gelecek bunlardan oluşmaz. Bugün üzerine bastığımız bir kelebek bizi yarın olacağımız kişi yapmaz."

Zamanda geriye giden ve yanlışlıkla bir kelebeğin üzerine basan bir adam hakkında eski bir bilim kurgu hikayesi vardı. Kendi zamanına geri , kelebeğin ölümü gezegenin tüm sosyal-politik görünümünü değiştirmişti. Bu, hakkında sık sık konuştuğumuz, vaftiz çocuklarımla ve tüm ailemle paylaştığımız bir zaman yolculuğu hikayesiydi. Tanrıyı oynamakla ilgili uyarılar içeren bir hikayeydi. Bruiser bana hayatım boyunca pek kez bir canavar olmuş olsam da, kaderimde bir canavar olarak kalmak ya da daha büyük bir canavar olmak olmadığını ve yaptığım seçimlerin olumsuz olduğu kadar olumlu sonuçlar da doğurduğunu söylüyordu.

Parmaklarını sıktım.

Benimkini bıraktı ve altılı elektrolit su paketini kucağıma bıraktı. "İç."

İğrençti ama hepsini içtim ve sayede kendimi çok daha iyi hissettim. "Şimdi biraz kestireceğim, tamam mı?" "Seni uyurken bırakayım mı ve eve gittiğimizde seni yatağa taşıyayım mı?"

Kolumu kaldırdım ve pis bir koku aldım. "İğrenç. Böyle kokmak istemiyorum. Yakın gelecekte uzun ve sıcak bir duş alacağımı tahmin ediyorum."

"Ben de sana katılacağım. Seni yeni duşunda köpürtmekten, kirini, tuzunu ve yorgunluğunu masajla daha iyi bir şey düşünemiyorum ve ..." Durakladı ve sonra yavaşça, "Ve seni inleyerek ve gülümseyerek bırakmak." dedi.

Kulağa harika geliyordu.

* * *

Evimizdeki duş -eskiden bedava ev olarak bilinen ve artık *resmi olarak* New Orleans'taki Kraliçe'nin Özel Konutu olarak adlandırılmasına rağmen hala şekilde anılan- iki kişi için yeterince büyüktü, Bruiser da benimle birlikte içindeydi. O duş iyileştirici ve şefkatliydi. Üzerimdeki tüm pisliği, teri ve kokuyu atmak sonsuza kadar sürdü. Gerekli, elzem, zorunlu köpüklenmelerin sayısını ama çok güzeldi ve sonrasında *çok ama çok* temizdim.

Ne yazık ki, çarşafın üzerine düştüğüm anda bir değişim .

Beast'in zihinsel pençesi beni ikiz ruhlarımızın içinde aşağıya, uykuya doğru iterken keskin bir acı beynime saplandı. Acı vurduğunda ve kemiklerim kırıldığında son düşüncem, tüm gün Canavar formunda olmam gerektiği idi.

* * *

Yuvarlandı ve pençelerini Bruiser'ın göğsüne koydu. Bruiser Canavar'ın kulaklarını kaşıdı. Beast usulca kıkırdadı ve mutlulukla gözlerini kapadı. *Bruiser en iyi dostum. Güçlü ve güzel kokuyor. Onorio gibi kokuyor.*

"Merhaba Canavar. Jane hâlâ içinde uyanık mı?" diye sordu parmaklarıyla kürkünün derinliklerini kaşıyarak.

Ben Jane değilim. Canavar öldürücü dişlerini gösterdi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Biftek ister misin?"

Canavar aç. Güzel kokulu Onorio'yu yaladı. Tadı inek kadar güzel değildi ama tadı güzeldi.

Tekrar yaladı.

Bruiser yataktan kaydı ve çıplak kaldı. İnsan kıyafetleri giydi. Onorio'nun kürkü çıkmalıydı. Aptal insan derisinden daha sıcaktı. Canavar şiltede yavaşça gerindi, sırtını, omuzlarını ve kalçalarını çarşafın içine soktu, Jane'in yatağında çok fazla tüy bıraktı. Kedi iddiasıydı. Arkadaşı güldü. Canavar yuvarlandı. Vücuduyla uzandı ve ön patilerini yere sarkıttı, vücudu ve bacakları uzadı, kaydı. Yere indi. Postunu salladı. Esnedi.

Canavar eşini yatak odasından mutfığa kadar takip etti. Yere oturdu ve kuyruğunu pençelerine doladı. Bruiser buzdolabı denen soğuk yerden ölü inek eti aldı ve etrafta koşturup ısınması için küçük beyaz bir kutuya koydu. İnek kokusu havada güzeldi. Çenesini yaladı. Fazla kan olmazdı. Aptal insanlar kan içmeyi sevmezdi. Ama inek yine de iyi bir etti. Edmund ve Eli ile birlikte büyük bir kamyonla yaban arısı ve kafasında sivri ağaçlar olan uzun boynuzlu inek avlamışlardı. Buzdolabında su-kanla ısıtılmış inekten daha iyiydi. Ama inek avlamak çok zahmetliydi ve Canavar açlıktan ölüyordu.

Bruiser küçük kutudan inek eti aldı ve tabaklara yerleştirdi. İki tabak. Canavar inek etinin ve kurt adamın kokusunu aldı. Brute, Beast'in arkasındaydı.

Hırladı. Canavar geri döndü, ön bacaklarını omzuna attı. Arka bacaklarıyla itti. Havada döndü, kıvrak ve narin. Jane'in Canavar için söylediği sözler.

Ama Brute dalgalandı ve orada değildi. Canavar, Brute'un olduğu yere indi. Brute masanın yanındaydı. Brute köpek gibi havladı. Canavar hırladı. Bruiser'a baktı. Mate ayakta durmuş, iki elinde tabak, yüzünde tuhaf bir ifadeyle izliyordu. Bruiser daha önce Brute'un zaman yürüyüşü yaptığını görmemişti. Brute terleme evindeydi. Brute sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda, önemli olduğunda gelirdi. Bruiser'ın Brute'un zaman yürüyüşünü görmesi önemli olmalı.

Yine hırladı. *Beast inek soğuk bir yerden geldi ve ısınmak için beyaz bir kutuya girdi. Beast'in.*

Brute yere , karnı yere değdi, nefes nefese kaldı, dili sarktı. Brute büyük bir kurt adamdı. Canavar'ın

iki katı büyüklüğündeydi. Ama erkek kurt-alfa gibi davranmıyordu.

Canavar inek. Öldürücü dişlerini bir kez daha gösterdi.

Vahşi hayvan boyun eğerek kendi çenesini ve ağzını yaladı. Çenesini bacaklarının üzerine koydu.

Hüzünlü, sakın gözlerle izledi.

Bruiser ölü ineği Canavar'ın önüne yere koydu. Canavar öldürücü dişleriyle ineğin bir parçasını kopardı ve yuttu. Bir lokma daha yedi. Bruiser'a baktı ve ıslık sesi çıkardı. *İyi bir inek.*

Bruiser, "Brute'u ben de beslesem sorun olur mu?" diye sordu.

Canavar sevindi. Başını hem eşinden hem de köpekten çevirdi ama göz ucuyla izledi. Daha fazla yedi.

Bruiser tabağı Brute'un önüne koydu. Köpeğin inek parçası Canavar'ınkinden daha küçüktü. Brute'unakinin küçük olması iyiydi.

Brute bir lokmada yedi, inekle boğuldu. *Aptal kurt köpeği.* Canavar ineği bitirdi ve kaba diliyle çenesini yalayarak su-kan ve küçük inek parçalarını temizledi. Patilerini temizledi, başını dik tutarak oturdu. Brute'a baktı. Bekliyordu.

Kurt adam pençelerinin üzerine kalktı ama yere yakın çömeldi, gözleri uzaklara bakıyordu, başı eğikti. Alfa büyük kediye tam anlamıyla itaatkârdı. Canavar baktı. Pençesini temizlemeyi bıraktı. Kurt tek pençesiyle yaklaştı. Canavar hiçbir şey yapmadı. Vahşi yaklaştı ve durdu; başını Canavar'a doğru uzattı. Kafalara dokunmak bir kedi jestiydi. Kurtta görmek garipti.

Beast eğildi ve kurt kafasına Beast kafasıyla dokundu.

Leo'nun nerede olduğunu biliyorum. Sen ve Jane de muhtemelen bilmelisiniz.

Canavar şaha . Sıçrayarak yan odaya, oturma odasına ve kanepenin uzak tarafına geçti. Kurt, Puma concolor ile zihinden zihine konuşmuştu.

Brute oradaydı-orada değildi. Sonra evin yan tarafındaki büyük kedi kapısında . Brute köpek kahkahası attı ve kapıdan içeri eğildi. Canavar oturma odasından dışarıya doğru koştu, yırtıcı gözlerini kurda dikmişti.

Bruiser kapıyı açtı ve bahçeye, sokağa açılan uzun metal kafes kapısına geldi. Dedi ki, "Tamamen gün ışığı. Sakın görünme. Zamanda kayabiliyorsan, meleğin sana fark edilmeme yeteneği verdiğinden eminim."

Canavar Brute'a baktı. Brute bir insandı, melek tarafından kurt adam formuna sokulmuştu, Brute'un melek büyü güçleri vardı. Ama Beast en iyi avcıydı. Canavar tüm ayaklarıyla itti, sıçradı. Yüksek kapıyı aştı ve caddenin yanına indi. Meydan okumayla *böğürdü* ve düşündü, *Kurt-köpek kapıdan atlayabilir mi?*

Bruiser kapıyı açtı. Kurt dışarı çıktı ve sıkılmış kedi bakışıyla Canavar'a baktı. Beyaz kurdun içine sıkışmış insan için iyi bir kedi bakışıydı. Brute, Beast'in yanında durdu ve çıkan küçük gümüş ışıklar Beast'in burnuna kıvılcım gibi sıçradı. Canavar hapşırdı. Etrafına baktığında Bruiser'ın ağzının konuşmak için açık olduğunu, elinin kapıda olduğunu ve hareket etmediğini gördü. Her şey hareket etmeyi bıraktı.

Brute zaman yürüyüşündeydi. Beast, Angel'ın kurdu ile Brute ile zaman yürüyüşündeydi. Brute kalçasıyla Puma'ya çarptı ve yürümeye başladı. Beast yürüdü. Birlikte, yavaş ama hızlı yürüyorlardı, Beast ve Brute, insanların, tasmalı köpeklerin, bisikletlerin ve arabaların yanından geçiyorlardı, hiçbiri hareket etmiyordu. Sonra gümüş ışıklarla daha da değişti. Parladı. Çirkin'in gözleri için çok parlaktı.

Koku değişti. Artık Jane'in evinin yakınında değildi. Gözlerini kırıştırarak insanların ölüm yerini, leş yiyicilerin çürüyen etleri kemiklerden temizlemesini engellemek için insanların cesetleri koyduğu yeri gördü. Canavar çürümüş insan kokusu almıyordu; Pont-char-tren gölünün, kokmuş-tuzlu-taze-ölü suyun kokusunu alıyordu. Jane ya da Beast olarak daha önce bu yerde bulunmamıştı.

Kurt uzun taş mezarların arasındaki patikalara girmedii. Kurt tekrar pumaya çarptı ve sokağı geçip evin verandasına doğru yürüdü, hala zamanın içinde yürüyordu. Çok çaba harcadı ama kurt kapıyı iterek açtı. İçeri girdi. Evde ne mobilya, ne kilim, ne de duvarlarda resim vardı. Evde taze insan kokusu yoktu. Bomboştu.

Zaman yürüyüşü sona erdi. Brute tırıslla üst kata ve Beast kurdu boş yatak odasına kadar takip etti. Boş dolaba. Brute, Beast'in izleyip izlemediğini görmek için baktı, sonra kurt zemine yakın bir tahta parçasını kaşıdı. Duvar açılarak karanlığa merdivenleri gösterdi. Brute kuyruğunu sallayarak aptal köpek yürüyüşüyle karanlığa zıpladı. Canavar onu daha yavaş takip etti. Merdivenlerin havasındaki Leo'nun kokusunu aldı. Merdivenlerin dibinde penceresiz, yatak, sandalye, masa ve uzun bir direğin tepesindeki zayıf ışık için yer olan küçük bir oda buldu. Leo yatakta yatıyordu, nefes almıyordu, kalbi atmıyordu. Siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Teni beyazdı. Siyah pantolon ve beyaz benekli siyah gömlek giyiyordu. Siyah ceket sandalyenin arkasındaydı.

Canavar yatağın üzerine çıktı ve Leo'yu koklayarak bir aşağı bir yukarı yürüdü. Vampir ölü değil diri kokuyordu. Hâlâ biber ve Jane'in papirüs dediği şey kokuyordu ama aynı zamanda farklı kokuyordu. Korku, kan, seks ve şiddet kokmuyordu. Canavar Leo'nun üzerine uzandı, ağzını ve öldürücü dişlerini Leo'nun boynuna dayadı, kokladı. Jane'in flehmen dediği şeydi, ağzının çatısındaki hava keseciklerinden hava çekiyordu. irkin-köpek-iyi-burunlu Canavar'ın diğer formundan aldığı beyni kullanıyordu. , ölmeden önceki haliyle şimdiki halinden farklı kokuyordu. Vampir ölümü kafa karıştııcıydı.

Leo okyanus ve ağaçlardaki rüzgar kokuyordu. Temiz toprak kokuyordu.

Yatak ve Leo Brute kokuyordu. Biraz daha kokladım, sert bir flehmen sesi duydum. Yatakta Brute kokusu vardı, kurt kokusu. Brute günlerce Leo'nun yanında yattı. Brute Leo'nun koruyucusuydu. Brute küçük yatağa atladı ve Leo'nun yanına uzandı, başı patilerinin üzerinde, gözleri Canavar'da, bacakları ve yanlarıyla Canavar'a dokunuyordu. Canavar kulaklarını çevirdi ve hoşnutsuzluğunu göstermek için kedi bakışıyla gözlerini kıstı. *Kurt Puma concolor'a dokunmayacak*, diye düşündü Beast.

Brute başını eğerek Canavar'dan dokunmasını istedi. Canavar kurt adamla konuşmak istemiyordu ama bu önemliydi. Canavar nefesini üfledi, burnunu çekerek düşündü.

Brute'un kafasına dokundu. Brute, Beast'e şöyle düşündü: *Melek bir sürü saçma sapan şey söyledi. Anladığım kadarıyla bazı cadılar kara büyü yapıyor, bir iblisi çağırıyor, planladıkları büyük bir büyü laneti karşılığında onun gücünü ödünç alıyor ve Hayyel'i daha yakından bağlıyorlar. Neredeyse bağlanmış.*

Jane meleği bulmalı ve Varis onu tamamen bağlamadan ve Mainet tüm yalakaların efendisi olmadan önce onu serbest bırakmalıdır. Eğer bu olursa, Leo da tamamen bağlanmış olacak ve eğer bağlar biterse, hepimiz mahvoluruz. Jane, Leo'nun Mainet'e gitmesini engellemek için onu öldürmek zorunda kalacak. Savaş ıkacak.

Başka ne olabilir ki? Brute düşündü. Bir şey vardı. Oh. Doğru ya. Mainet'i öldürdükten sonra Karanlığın Kalbi'ni yakmalısın. Onu öldürür öldürmez. Daha önce değil. Eğer Karanlığın Kalbi önce yok edilirse, zaman çizgileri savaş gösterir. Ve melek Leo'nun önemli olduğunu söyledi ama nedenini söylemedi.

Beast, Leo'nun şehrin efendisi olduğunu düşündü. O zaman Leo ölmüşti. O zaman Leo ölmemişti. Leo kokusu aynı Leo kokusu değil. Brute neden Leo ile birlikte? Leo neden burada? Bu boş inin içinde.

Ben onun lanet olası koruyucusuyum. Buna inanabiliyor musun?

Canavar uzaklaştı, düşündü, usta vampirin çiftleşmek için neden bir koruyucuya ihtiyaç duyduğunu merak etti. Leo'nun siyah gömleğinde, pençelerinin arasında beyaz bir leke gördü. Yakasındaki beyaz bandı görmek için pençelerini oynattı. Leo, 'ydu ama Leo değildi. Leo farklıydı. Leo klan dışı rahipti. Melek klan dışı rahibin güvende olmasını istiyordu. Jane'e bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kafası karışmıştı. Kurda baktı ve sevindi. Kurt başını geriye attı ve Canavar'a dokundu. *Tüm bildiğim bu, kedi, ve eğer beni duyabilseydi Jane'e söyledim. Ne yazık ki onun hayvan gibi konuşabilen tek parçası sensin. İşler sarpa sarmak üzere.*

Gerçek, seni pislik kedi. Dikkatli ol. Akıllı ol. Aptalca davranmayı bırak. Jane tehlikede.

Beast'in içinde öfke yükseldi. Beast, *Beast'in aptal bir kedi olmadığını* düşündü. *Beast av değil. Canavar en iyi pusu avcısıdır.*

Öyle umsan iyi edersin aptal kedi, yoksa bu şehir karanlık bir dünya tarafından istila edilmek üzere. Şimdi git buradan ve kapıyı arkandan kapat. Ben yüceltilmiş bir bekçi köpeği olabilirim, ama bir adamın güzellik uykusunu alması gerekir.

Canavar ayağa kalktı ve yere kaymadan önce Brute'un üzerine bastı. Kurt-köpek-insan ağırlıkla ve pençelerinin batmasıyla homurdandı ama dövüşmedi. Brute kurt şeklinde bir insandı. Eskiden motorcu bir insandı. Eskiden dövüşmeyi severdi ama Canavar'la dövüşmedi. Canavar üst kata tırmandı, tahtayı kaşdı. Kapı açıldı ve Beast kapıyı arkasından sıkıca kapatarak ininden çıktı. Sonra Beast fark etti. Jane'in evinden çok uzaktaydı. Brute, Beast'i burada bırakmıştı. *Aptal köpek.*

Gölgelerden uzak duran Beast, Jane'in evine dönmek için yavaşça yürümeye başladı. Yaz sıcaklığı olmadığı için mutluydu. İyi ki yağmur yağmıyordu. Büyük Kedi gibi düşünmek ve gölgeden gölgeye kaymak için zamanı olduğu için mutluydu.

* * *

Pençeleri zihnimde, alacakaranlıkta Beast'in bedeninde uyandım. Ben hâlâ pumaydım ve Beast sessizdi.

Yatağım kedi tüyleriyle doluydu ve çarşaf çizilmiş ve yırtılmıştı. Beast'in patileri asfalta benzeyen bir şeyle kirlenmiş ve çarşafı koyu lekelenmişti.

Lanet kedi, diye düşündüm. Bugün ne yaptın? Nereye gittin?

Kedi cevap vermedi. Onu içimde hissedebiliyordum ama konuşmuyordu. Vücudunu bile çalıştırmıyordu. Kontrolün bende olmasına izin veriyordu. Tuhaftı.

Kurt adam ve Leo'nun kokusunu aldım ve çok hızlı bir şekilde doğrulmaya çalıştım. Patilerim bükülmüş çarşafın içinde sıkışmıştı.

Kapı çalındı ve şimdi Eli ile Alex'in kokusunu alıyordum. Pençelerimi kirli çarşafardan kurtarmaya çalışırken içeri girmeleri için . Yere indiğimde düz çarşafı ve yorganı yataktan çektim ve bir şeyin yırtıldığını duydum. Bruiser'in güzel zarar vermiştim. *Lanet kedi.*

Alex arkasından, oturma odasında ve mutfakta kokusunu alabildiğim diğerlerine, "O hâlâ puma," diye seslendi. Çoraplı ayaklarını sürüyerek masasına doğru döndü. Alex genç Younger'dı, Yellowrock Securities'in elektronik uzmanıydı, Eli ise yaşlı Younger'dı ve hemen hemen diğer her şeydi - silah uzmanı, taktik adamı, güvenlik protokollerini tasarlamama yardım eden kişi ve benim için savaşmasını gerektirmeyen düellolarda ikincimdi. Gençler sadece

Güvenliğimden sorumlu olacaklarına tamamen güvendiğim insanlardı. Eli da neredeyse bacağını ve hayatını kaybetmesine neden olan o kötü yaralanmadan sonra tam olarak iyileşmemişti. Tükettiği bol ve sürekli vampir kanı nedeniyle beklenenden daha kısa sürede çıkarılan harici bir pim desteğini bir hafta boyunca takmıştı ama yüzde yüz iyileşmemişti. Yorulduğunda ya da üşüdüğünde hâlâ topallıyordu. Saklamaya çalıştığı acılardan . Daha da kötüsü, onun hayatını ve bacağını kurtarmak bizi nasıl düzeltereğimi bilmediğim garip bir şekilde birbirimize bağlamıştı.

En iyi arkadaşım ve güçlü bir cadı olan Molly buna ruh-bağlı olmak diyordu; bu biraz *anamchara* olmaya benziyordu ama deneyimleri, düşünceleri ve duyguları paylaşma isteği ve arzusu yoktu. Aslında, Eli'nin hayatını kurtardığımda aramızda her ne olduysa, bu yeni birliktelik çoğu zaman fazlasıyla kişiseldi. Ve biraz da iğrençti.

"Sen Beast misin?" Eli bana sordu. Başımı hayır anlamında salladığımda, "Peki bugün nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Null hapishanesinde izlediğimiz saldırıyla ilgisi umuyordum. Gelin de görün."

Onun peşinden Vampir Merkezi'nin ve tüm vampir klanlarının evlerinin güvenlik kameralarının görüntülediği büyük ekranlara doğru yürüdüm. Ortadaki en büyük ekranda tanıdığım bir evin gece çekimi vardı. NOLA Cadı Konseyi'nin maksimum güvenli bir boş hapishanesiydi.

Sokağın ortasında, evin önünde daire üç cadı vardı. Çemberin yan tarafında kısa boylu bir erkek vardı. Onun arkasında hepsi ağır silahlı bir sıra savaşçı duruyordu. Gecenin karanlığı ve kameraların kalitesi (Eli'nin çok ışıklı kameraları olmadığı sürece asla yeterince iyi değillerdi) savaşçıların insan mı yoksa vampir mi olduğunu anlamayı zorlaştırıyor ve yüz hatlarından herhangi birini tanımayı imkânsız hale getiriyordu.

Sokaktaki cadılar, açığa göre hapishanenin köşe saçağına monte edilmiş gibi görünen kameraya doğru döndüler ve ellerini uzattılar. Hep bir ağızdan, ağızları sonuna kadar açık, tek bir kelime söylediler. Orta kalite kameralarda bile kızıl ışık parlamaları gördüm. Her bir cadı ışığı ellerinde topladı ve sanki her biri gün batımı fırtınalarından ve şimşeklerden yapılmış bir top tutuyormuş gibi döndürdü. Beast ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. *Tehlike*, diye düşündü.

Evet. Peki sorumlu kim, cadılar mı yoksa savaşçılar mı? Savaşçılar ne? Vampirler mi insanlar mı?

Cadılar ışık toplarını fırlattı. Kamera yayını kesildi.

Beast düşündü, *Shift*. Skinwalker enerjilerimize ulaştı ve benim şekil değiştirmeme güç veren gümüş sisi çekti. Onu yeterince uzun süre etkisiz hale getirdim. Yatak odasına koştuk ve kapıyı çarparak açtık. Sanki kaslarım bir bıçakla kemiklerimden ayrılmış gibi bir acı hissettim. Eklemlerim çatlayıp patladı ve yere düştüm.

* * *

Kendime geldiğimde yarı formdaydım, açlıktan ölüyordum ve çok kürklüydüm, lanet . Kapının ardında bağırışlar, ve silahların kontrol edilirken çıkardığı tıkırtı sesleri duydum.

Ayağa kalkıp kafamı kapıdan dışarı uzattım ve "Ne?" diye sordum.

Eli havladı, "Cadılar ve cadı olmayan bir grup -muhtemelen vampirler- null evine saldırıyor."

"Karanlık Kraliçe'den yardım mı?"

"Olumsuz. Henüz değil. Arayacaklar. Yardım istemeseler bile, cadılara saldırması Karanlık Kraliçe'nin ve Şehrin Efendisi'nin görev alanına girer. Cevap vermek zorundasın Janie. *Kraliçem*," diye ekledi bir ifadeyle.

Kapıyı kapattım ve dolabı açtım.

Yüksek rafın ön tarafında tuttuğum düşük güçlü büyü ıvır zıvırları ve tılsımları bir kenara iterek -yüksek güçlü olanlar rafın arkasındaki küçük *dikenli* çitin altında ya da merdivenlerin altındaki çok da gizli olmayan silah odasında saklanıyordu- Glob'u ve sıradan silahları aldım ve askıdan, altlarındaki çubuğun üzerine bir zırh seti çektim.

Hızlıca giyinerek zırhı yerine bağladım, zırhın, şu anda mevcut olan her türlü zırhın, Kevlar katmanları ile Dyneema arasında bir merminin veya bıçağın girebileceği zayıf noktaları olduğunun farkındaydım. Zırh tam bir güvenlik önlemi değildi. Sadece çoğu çekirdek tabanlı anında ölümcül yaraları potansiyel olarak daha hayatta kalınabilir hale getiriyordu. Benim ve halkım için.

Saçlarımı özensiz bir atkuyruğu şeklinde ördüm ve zırhımın yakasına sıkıştırdım. Süslü bir şey için zamanım yoktu. Glob'u büyük bir mendile sararak dolgulu cebime soktum.

Yarı yarıya dövuştüğümde hiçbir zaman tam olarak aynı şekilde olmadığım için, botlar da dahil olmak üzere tüm dövüş kıyafetlerim ayarlanabilir şekilde yapılmıştı. Bugün her zamankinden daha kürklüydüm, tam bir ağızlık ve başımın üzerinde kedi kulakları vardı. Aynaya bakıp hırladım ve büyük topuzlu parmaklarımı çoğu tabancanın tetiğine yerleştirmek zor olsa da, süper havalı dişlerin tüm kürkü değerli kıldığına karar verdim.

Halkımın tekrar savaşa girmemi nasıl karşılayacağını merak ediyordum. En son ölüm tehlikesi geçirdiğimde, ölmeye o kadar yaklaşmışım ki bir süre yasal olarak ölü sayılabilirdim. Yarıktan geçmeden önce -büyülü ya da belki boyutsal bir açıklık- ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımda büyüm beni her zaman bir vardiya değişimiyle iyileştirmişti. Yarık sonrası, beni birkaç kez başarısızlığa uğratmıştı; artık ölümcül bir yara aldığımda şekil değiştirip iyileşeceğime güvenemiyordum.

Halkım beni bir süreliğine ve korumaya çalışmıştı. Aradan geçen aylarda dövüş teknikleri üzerinde çalışarak, şekil değiştirme pratiği yaparak ve deri değiştiren büyümü zorlayarak çok zaman geçirdim. Büyüm giderek daha güvenilir hale geliyor gibiydi. Muhtemelen. Belki. Bazen.

Ama her halükarda, potansiyel ölümüm hepimizi bir ikileme soktu çünkü artık önce düşünüp sonra hareket etmem gerekiyordu. Bu benim güçlü yanımdı değil.

Halkımı güvende tutmak için, korunmak ve aynı zamanda düşman vampirlerin bana başarılı bir şekilde meydan okuyabilecekleri kadar zayıf görünmemek için dövüşlerde ön ve merkez olmak arasında ince bir çizgide yürümek zorunda kaldım. Tehlikeli durumlarda görünür olmalıydım yoksa bir korkak gibi görünürdüm. Hiçbir Karanlık Kraliçe ya da diş kafalı lider, ciddi meydan okumalar, hatta topyekûn savaş olmadan *korkak* yaftasından kurtulamazdı. Güvenlik ekiplerim için bu durum denge ihtiyacı doğuruyordu; pusu saldırılarına karşı güvenliğini, ortasında hedef olan sarı bir korkak şeridi varmış gibi görünmekle dengelemek.

Eşleşen dokuz mil ile çift uyluk taktım ve orta boy tutamakları ekstra büyük olanlarla değiştirdim,

ancak orta boyları cebe attım - sadece tamamen insan formuna geri dönme ihtimalime karşı

savaşın ortasındaiken. Aynadaki görüntümden memnun bir şekilde odadan çıktım ve savaşa hazırlanan iyi hazırlanmış bir ekibin organize kaosunu buldum. Eli çoktan sırt kılıfına yerleştirilmiş olan Benelli'mi bana fırlattı. Ben de onu taktım. ARGO pompalı tüfek bir nevi Karanlık Kraliçe'nin tescilli silahı haline gelmişti.

Her iki yarı otomatik silahın da şarjörlerini kontrol ettim ve tüfek için fazladan şarjör ve mermi içeren bir çanta uzattığımda Eli'ye küçük bir baş selamı verdim. Onu belimdeki bir halkaya bağladım. Çantanın içindeki her şey vampir olmayanlar ve vampirler için renklerle kodlanmıştı; kırmızı ile işaretli olanlar sıradan öldürmeler için, gümüş-Sharpie kodlu olanlar ise çoğu paranormal yarattığı öldürmek içindi. Vampir ve werelerin gümüşe karşı ölümcül alerjileri vardı. "Mermilerin sihirli yakartop oyununa karşı ne yapacağını bana söylemek ister misin?" diye sordum.

Eli homurdandı ve Koun'u işaret etti.

Karanlık Kraliçe'nin İnfazcısı ve Celladı, nam-ı diğer Yellowrock Klanı'nın baş stratejisti Koun, Eli adına cevap verdi. ". Flaş bombalarımız, null kelepçelerimiz ve kişisel koruma görevi gören yeni null çubuklarımız var." Koun bana doğru yürüdü ve saç çubuğu büyüklüğündeki iki metalik çubuğu mat siyah zırhımın omuzlarıma yakın deri yüzeyindeki yarıklara geçirdi.

Tüm o küçük yarıkların dekoratif olduğunu sanıyordum ama meğer değilmiş. Boş çubukların nereden geldiğini sormadım. Askeri ve kolluk kuvvetlerinde kullanımları sınırlıydı ve ne kadar az bilirim o kadar iyiydi. Ama bunlar daha önce gördüğüm null cihazlarından farklı görünüyordu. "Bakır mı?" diye sordum.

"Evet. Seattle meclisi metal bir cadının hizmetlerini satın aldı," dedi Koun, savunma zırhımı kontrol edip emniyete alırken. Bu benim ikinci adamım Eli'nin ya da kişisel güvenliğimin işi olmalıydı ama Eli telsizle emir veriyordu ve Quint bu gece izinliydi. Çatışmayı kaçırdığı için çok kızacaktı.

"Metal cadı mı?" Ben sordum.

Koun'un mavi Kelt dövmeleleri modern zırhının boynundan ve kollarından yükseliyordu. Zırhı, altındaki dövmelelere uyması maviyle mürekkeplenmiş siyah renkteydi. Uzun, soluk saçları sıkı bir dövüş kuyruğu şeklinde örülmüştü. Ama silahları benimkilerden tamamen farklıydı. Bir balta, iki kılıç ve kemerinde parça tesirli el bombalarına benzeyen bir şey taşıyordu. Ayaklarımın dibinde diz çöktü ki bundan nefret ederdim. Ona ayağa kalkmasını söylemek için ağzımı açtım ama o itaatkâr davranmıyordu. Beni döndürüp Benelli'nin altına, kığımın üstüne bir tane eklemeyen önce belime bir tane daha boş çubuk geçirdi.

Alex, oturma odasında tabletlerinin üzerine eğilmiş bir halde sorumu yanıtladı: "Metal cadı. Pietro Gonzalez. Yirmi yedi yaşında. Çocukluğunda geçirdiği üç cadı kanserini atlatmış. Taş cadı olarak doğmuş ama kemoterapiden sonra cevher taşıyan kayalara özel bir ilgisi olduğunu keşfetmiş. Sizin null çubuklarınızı ve gümüş null kelepçelerinin son versiyonunu yaptı. Cadılar meclisi bunlara tam cadılar meclisi null işlemlerini ekledi ve meclis bunların *son derece sağlam* olduğunu açıkladı."

Koun, "Onları tutmak bile ölümsüz bedenimi ağrıtıyor," dedi.

Bir tanesine dokundum ve çok keskin bir ucu olduğunu gördüm. Kazık mı? Bir vampiri etkisiz hale getirmek için olabilir mi? "Tam cadılar meclisi çalışmaları pahalıdır. Gerçekten buna değer mi?"

"Yerel meclis cihazların kalitesinden ve etkinliğinden çok etkilendi. Pietro aynı zamanda harika som gümüş athame'ler de yapıyor, övgüyle bahsediyorlar," dedi Koun.

Baldırımın etrafındaki bıçak.

"Ducky. Hey," diye . "Yemeğe ihtiyacım var. Ve biri bana versin. Neye bakıyoruz?"

Eli, sığır filetosu bifteğinin etrafına katlanmış tabak büyüklüğünde bir naan parçasını elime tutuşturdu. Isırdım ve takdirle homurdandım. Hâlâ sıcaktı. Aman *Tanrım, bu çok iyi*. Cennetten bir parça.

Alex, "Yakındaki bir konutun güvenlik kameralarının yanı sıra null hapishanesinin kameralarına da girdim," dedi. "Null hapishanesindeki bir kamera görüntüsünün kenarında üç cadı . Sokaklar bir saniye önce boştu ve bir saniye sonra orada bir kadın duruyordu, sonra iki kadın daha. Üç kadın kenara çekildiğinde, insanlar üçerli gruplar halinde yerlerini almaya ve gölgelerin içine doğru yürümeye başladı. Dramatik bir etki yaratmak için yapılan bir *şaşırtmaca* olabileceğini düşünüyorum. Sihir gibi. Anladın mı?" Alex yaptığı küçük şaka karşısında kıkırdadı.

Ona baktım.

"Doğru. Bu yüzden. Sokağın ortasında, kaldırımların çalkalandığı büyülü bir çember tespit edebilmek için hapishanenin sistemine girip kameranın açısını ayarlamam gerekti. Bilinmeyen bir grup saldırgan gecenin içine yayıldı ve sokağı topladı. Sonra sen geldin. Cadılar sihirli bir şeyler fırlatıp bazı kamera sistemlerini devre dışı ben hala kafaları sayıyor ve türleri belirlemeye çalışıyordum.

"Şu an itibariyle içeriden ya da dışarıdan görüntü alamıyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Daha fazla özel kapı ziline ve caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki güvenlik kameralarına erişmek için açık programlarım var." Bu teknik olarak yasa dışıydı, ama ... Ona durmasını söylemedim. Parmakları tuşların üzerinde dans etti ve bir şeyler fısıldadı. "Null hapishanesinin ses geliyor, ama çok değişken. Anladığım kadarıyla hâlâ büyülü bir saldırı altındalar ve saldırganların hapishaneden kaçmaya çalıştıklarını varsayıyorum. Hapishanenin koğuşları kapalı değil. Henüz. Cadı gardiyanlar dış koğuştaki delikleri yamıyorlar ama parçalanıyor."

"Kaç kat var?" Ben sordum.

"Üç. Bir de boş evin kendisi var ki bu da çoğu büyülü varlığı etkisiz hale getirmeye yeter."

"Bruiser?"

"Karargâhtaydı," dedi Alex. "Binanın güvenliğini sağlıyor, her şeyi Wrassler'a teslim ediyor ve en kısa zamanda iki ekiple size yola çıkıyor."

Alex bir tuşa bastı ve Bruiser'ın sesi hoparlörlerden geldi. "Gama takımı. Takımlarım çıkarken iki şeritli koruma ateşi. Sonra derhal kilitlenin, herkes odasında kalsın. Kimse girmeyecek. Kimse dışarı çıkmayacak. Yüksek alarm ve içeride gezici ekipler."

"Anlaşıldı," dedi Wrassler. "Voodoo, ekibini hava kilidi kapılarına götür-"

"Hey, Bruiser," diye araya girdim, diğerlerinin mikrofonlarına yakalanmak için yüksek sesle konuşuyordum. "Evet, Kraliçem?"

"Sakın ölme."

"Size de, Kraliçem." Sesindeki sıcaklık, bir danstaki elinin dokunuşu gibiydi, samimi ama resmi.

Alex başka bir tuşa bastı ve ses kesildi, ama Bruiser'ın iyi olduğunu biliyordum, bu yüzden başka şeyler düşünebilirdim.

Telefonum çaldı ve Alex'ten bir mesaj gördüm. Benden bir metre kadar uzakta oturuyordu, yani bunun özel olmasını istiyordu. Okudum: "Az önce bir mesaj aldım. Numara takip edilemiyor. Okunuyor: 'Hey Money Honey. Altı numaranı koru. İşler kötüye gidiyor. Ve şu anda iyi bir kurtarıcıya ihtiyacım var. "

"Reach bana Money Honey der." diye mesaj attım.

" olduğunu kanıtlamanın bir yolu yok," diye mesaj attı, "ama bir süre önce ortadan kayboldu. Eğer Reach NOLA'ye Varis'in tutsağıysa, kurtarılmak isteyecektir."

"Listemde üst sıralarda değil ama aklımda tutacağım. Eli'a haber ver." "Anlaşıldı."

Ulaşmak. Varis'in elinde, onun isteği dışında. Varis, öldürdüğüm iki Karanlığın Oğlu'nun halefi. Onların gücüne erişebilecek tek kişi Beni yenebilecek, tüm vampirlerimin kellesini ve sonra da dünyayı ele geçirebilecek kişi.

Ya da . . . Reach, Mainet'kaybetmesi halinde serbest kalması için zemin hazırlıyordu. Paranormal dünyanın eski veri dehası ileriye düşünebilirdi. Ve özgürlük (bir mahkum olduğunu varsayarsak) ve para dışında nihai niyetinin ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Reach için her zaman paraydı. Ama Reach benim sorunum değildi.

Eli, Alex'in Reach ve Varis hakkındaki mesajını okudu ve bana baktı. Hafifçe başımı salladım. Telsiz mikrofonuna şöyle dedi: "Tüm ekip üyelerinin dikkatine. Null evine yapılan bu saldırı ve oradaki cadı mahkûmlardan birinin ya da birkaçının hapisten kaçma girişimi gibi görünen şey, Varis tarafından kraliçemize saldırının başlangıcı olabilir. Alex, tüm klan Kan Efendilerine güvenli bir yere gitmelerini ve kilitlenmelerini bildir. Çok yönlü bir saldırı söz konusu olabilir."

Alex, "Anlaşıldı," dedi.

CHA TE3 3

Diplomasi Artık Asıl İşim Olmalıydı

"Koppa Takımı. Y kleyin," dedi Eli. " ld r c  ve öldürücü olmayan silahlar. Tam teçhizat, maksimum savunma ve saldırı kitleri."

Koppa onun e itti i özel güvenlik birimiydi. Koppa Yunanca Q harfiydi, yani Karanlık Kraliçe anlamına geliyordu ve bunu eğlenceli buluyor gibiydi. Ekibin tüm yüzlerini tanıyordum ve Eli onlarla sadece bir haftadır kişisel çalışıyor olsa da, onlarla birlikte savaşa kendimi rahat hissediyordum. Tabii katılmama izin verirlerse.

Beni güvende ama görünür tutmaya bu hassas denge, m rettebatımın beni ateş hattından uzak, kalkanların altında ve yaralanmamış halde tutmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Bunu anlamıştım. Kraliçe olarak emir vermem, emirlerin yerine g zlemlemem ve vampir gibi diplomatik olmam gerekiyordu. Kafa patlatmakta diplomasiden daha iyiydim ve diplomasinin artık asıl işim olması gerekiyordu. Ki bu berbattı.

Gözümün ucuyla Eli'in cebindeki küçük bir taşı en son yarasının üzerine bastırđı ını gördüm. Kız arkadaşı Liz'den aldığı iyileştirici ya da acıyı azaltıcı bir muska.

", " dedi Koun, dışarıya ve sokağa doğru ilerlerken. "Benimle geleceksiniz." "Uh-huh. Ve beni dövüşten uzaklaştıracak mısınız?"

"Ben hiçbir savaştan ka mam," dedi hakaret dolu ses tonuyla. "İnsanlık hayatımda liderler savaşa öncülük etti."

Kara Kraliçe'nin sahip olduğu zırhlı SUV filosunun marka ve modelleriyle eşleşen siyah SUV'ler caddeyi çift sıra park kapatmıştı. Trafik, bloğun her iki ucundaki SUV'ler tarafından beklemek ya da yoldan sapmak üzere . Lanet olası maiyetim. Eminim bu işe gidip gelenleri mutlu etmiştir.

Kornalar beklenmedik bir öfkeyle çalındı. Ülkenin diğer bölgelerinin aksine, do ma büyüme Güneyliler pek korna  almazdı. Genelde  yle değildir.

Koun siyah ciplerden birinin yolcu kapısını açtı. Yandaki arabaya o kadar yakın park edilmişti ki yanlamasına kaymak zorunda kaldım. Beni savaşa hâlâ tam olarak g venmedi im için Benelli M4'  ayarladım ve kemerimi ba ladım. Koun kapıyı kapattı, sürücü koltuğuna geçti ve aracı çalıştırdı.

Yorumuna devam etmeden önce mikrofonunu kapattı. Benimki hâlâ kapalıydı, baş stratejistim Eli'nin arkasından yola çıkarken kulaklı ım kuca ımdaydı. Arkamızdan iki araç daha geldi ve cadde boyunca trafik . Aracımızın mahremiyetinde Koun şöyle dedi: "Bu modern yöntem

At sırtındaki kralların savaşın gerisindeki ya da daha da kötüsü, generallerin korunaklı bir durum odasında oturup mikrofonlardan ve videolardan savaşı yönetmesi korkakçadır."

Aracımız, binaların arasındaki ara sokaklarda sık yeşilliklerin arasında saklanan dört foto muhabirinin yanından geçti. Düşük ışıklı kameraları olsa bile, ağır renkli camlardan fotoğraf çekemezlerdi. Ama Kara Kraliçe'nin hareket halinde olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

"Katılma ihtiyacınızı ve arzunuzu anlıyorum," dedi Koun. "Dövüş yeteneğinizin farkındayım. Gerektiğinde seni koruyacağım ama sana engel olmayacağım." Soğuk gözleri buz sarkıtları gibi keskin, bir bakışıyla beni mızrakladı. "Tabii leydim, aptalca bir şey yapmazsanız." Gözlerini tekrar sokağa çevirdi. "Aptalca bir şeye kalkışırsanız sizi durdurma hakkımı saklı tutuyorum."

Arabaya bindiğim anı düşündüm ve Koun'un arabayı kimsenin beni iyi bir şekilde çekemeyeceği şekilde park fark ettim - fotoğrafik ya da silahla. Korumaya engellemenin. Ve özel olduğunu düşündüğü bir şey söyleyeceği zaman bana "Kraliçem" değil "Leydim" derdi. *Anladım*. İnfazcımda bu tür bir öngörü olmasını severdim. "Güzel. İletişim."

"Goodie," diye tekrarladı Koun sevinçle. Gülümsemedi ama mikrofonunu açarken gözleri mutlulukla parlıyordu. "Tecrübelerime göre kraliçeler *goodie* demez."

"Ben sıradan bir kraliçe , dostum." Özel yapım iletişim kulaklıklarımı ve başlığımı takıp etkinleştirdim, yüksek yerleştirilmiş, yuvarlak kedi kulaklarımın şeklini ayarladım ve kanalımı özele çevirdim. "Alex. Adres ve kat planı ekranda."

"1967'den bu yana belediyede güncellenmiş bir kat planı yok, ancak ev hapishaneye dönüştüğünde çalışma yapıldığını biliyoruz. İnşaat el altından hallettiklerini varsaymak zorundayız. Eski kat planını ve adresi takip edeceğiz." Philip ve Constance Caddelerinin köşesindeki Garden District'e yakın olan adresi mesaj attı.

Tau, a *senza onore*, hapsedildiğinde içerideydim, ama uzun zaman olmuştu, bu yüzden tabletimde konumu açtım ve düzeni inceledim. Evet. Kat planı şehrin orijinalinden tamamen farklıydı. Garden District'in kenar mahallelerindeki bir ev için bu oldukça : iki katlı, geniş, L şeklinde bir verandası ve buna uygun bir ikinci kat galerisi, yaşanabilir alana sahip bir atölye ve özel bir araba yolu vardı. Evin posta pulu büyüklüğünde bir bahçesinde lüks bir peyzaj vardı, bolca beyaz süslemeli griye boyanmıştı ve yaklaşık beş bin metrekare gibi görünüyordu. Belki daha fazla.

Alex ayrıca bana güvenlik sistemindeki bir kameradan, bahçede bulunan ve elektronik cihazları öldürmeyi amaçlayan bir cadı bombasıyla vurulmamış bir kameradan video akışı gönderdi. Bu kamera düşük ışıklı bir modeldi ve evin önünü ve sokağın bir kısmını görebilmem için yeterli ortam ışığı vardı. Üç cadı, yolu parçalamış bir çemberin içinde duruyordu. New Orleans bugünlerde ne kadar fakir olsa da, asla tamir edilemeyecekti. Bu aptalca bir düşünceydi ama gözlerim ve beynim kamerada neler olduğunu anlamaya çalışırken odaklanabildiğim tek şey buydu.

"Alex?" Telsizime söyledim. "Hapishanedeki cadılar yardım için bizi aradı mı?"

"Olumsuz. Henüz aramadılar. Şu anda destek çağırılmayı tartışıyorlar."

"Kahretsin." Başımı salladım. Alex cadının dahili elektronik güvenlik sistemini dinliyordu. Ticari markalı bir adı, ilkel bir yapay zekası ve telefon görüşmesi yapabilme özelliği olan markalardan biriydi.

ya da sözlü bir taleple ev sistemine emir vermek. Bu tür şeyler Alex gibi birinin hack'i için çocuk oyuncağıydı, ki Alex'in bunu uzun zaman önce yaptığı belliydi.

St. Charles Caddesi'ne döndüğümüz sırada cep telefonum çaldı. Karşıdaki isimde "Lachish Dutillett" yazıyordu. Rehberimde olduğunu bilmiyordum ve resmi Kara Kraliçe numaramın onda olduğunu da kesinlikle bilmiyordum. Ayrıca Lachish'in boş hapisanede bir mahkûm olduğunu ve bu nedenle arama yapamadığını sanıyordum. Gözlerimi ve hücreyi Koun'a doğru kaydırdım, böylece onun adını görebilecekti.

"İlginç," dedi İnfazcım.

Yüze dokundum, hoparlörü açtım ve rahatça cevap verdim, " Yellowrock. Senin için ne yapabilirim, Lachish?"

Kulaklığımdan Alex, "Lachish?" dedi, sesi benim hissettiğim kadar şaşkıındı. Lachish dedi ki, "Saldırı altındayız. Yardım edebilir misin?"

"Karanlık Kraliçe şehrini ve duyarlı varlıkları korumaya yemin etti," dedim ki bu benim politik konumum için uygun bir protokoldü ama aynı zamanda tam olarak bir evet de sayılmazdı. Tehlikeleri hakkında hiçbir şey bilmemem gerektiği , "Saldırı altındaki 'biz' kimiz, kim saldırıyor ve saldırı nerede gerçekleşiyor?" diye sordum.

"Vampirler ve insanlar null hapishanesine saldırıyor. Bilinmeyen sayıda tanımlanamayan kara büyü cadıları da yardım ediyor. Dış koğuşı kırdılar. Ağır büyü ateş altındayız."

"Konum," dedim, zaten biliyordum ama numara yapmaya devam ediyordum.

Bana adresi verdi ve ben de dedim ki, "Koun. O adrese ne kadar var?"

"Trafığı düşünürsek iki dakika, Kraliçem."

"Çok ," dedim cadıya. "İki dakika." "Bekleyeceğiz."

Hücrenin hoparlöründen tiz bir patlama sesi duydum ve hücre elimde titreşti. O kadar derin ve ağırdı ki, sanki Dünya'nın kendisi sonik bir silahla vurulmuş gibiydi. Lachish'in nefesi kesildi, boğuk bir ses. Bağlantı sona erdi.

Koun başlığına vurdu ve ekipteki diğerlerine "tüm hızımızla ilerlememiz" gerektiğini söyledi.

Birkaç dakika sonra, önümüze çıkan Eli'nin aracı caddeye çıktı ve yavaşladı.

Koun, aracının hızıyla eşleşti.

Ciplerimizin konumu bize mükemmel bir görüş alanı sağladı. Bir dairenin içinde duran üç cadı açıkça görülebiliyordu.

Canavar'ın görüşüyle, cadıları ve çemberi oluşturmak için iç içe geçen büyüleri ve üzerlerinde ve etraflarında koruyucu bir koğuş görebiliyordum. Enerjiler alışılmadık ve hastalıklı bir tonda, parlayan sarı-yeşildi. Saldıran cadılar kurgularda tasvir edilen türden değildi, ne yaşlı kocakarılar ne de dolgun güzellerdi; daha ziyade güçlü yapılı, sağlam kadınlardı, elbiseler, soğuğa karşı kazaklar ve sağlam deri yürüyüş ayakkabıları giiyorlardı. Eğer bir markette yanlarından geçseydim, onları yemek yapmayı seven, kocaman bahçeleri olan, yerel Baptist kilisesinde Pazar okulu öğretmenliği yapan, inci takan ve kedi besleyen üst sınıf büyükanneler olarak tanımlardım. Hiçbiri bana tanıdık gelmedi.

Bazı enerjiler pikselleri bozdu ama cep telefonumu yakın çekim fotoğraf çekmeye ayarladım ve Alex' gönderdim. "Eğer büyülü enerjilerden bir şey elde edebilirsen, yüz kayıtlarına başla," diye emrettim.

"Anlaşıldı."

"Şimdilik, soldan sağa, onlara Ursula, Fiona ve Endora diyeceğiz." Tüm isimler televizyon ve filmlerdeki cadılara aitti ve Alex kıkırdayarak Koppa takımına ve Bruiser'ın takımlarına isimlerini yakın çekimlerle ilettiler, böylece isimlendirmeleri tutarlı olacaktı. Mikrofonuma dokunup genel kanala geçtim ve Koun'un da aynısını yaptığını fark ettim.

Kızıl saçlı Ursula dikkatini araçlarımıza çevirdi, kırık kaldırıma uzandı ve ellerinin arasında bir güç topu topladı. En güçlü cadılar için bile tehlikeli, hatta bazen ölümcül olan ham enerjiyi kullanıyordu. Tehdit açıktı. Eli'nin aracı frene bastı ve sadece Koun'un vampir refleksleri bizi onlara arkadan çarpmaktan kurtardı.

Eli'nin savaşa hazırlığının üzerine ve içine çöktüğünü hissettim. "Dronlar uçuşa geçti," dedi. Bağlantımız içimde yerine oturdu ve derin, sakın, soğuk bir nefes aldım.

Eli'nin aracı caddede geri geri giderek yanımızdan geçerken Koun kırdı ve arabayı hareket ettirdi. Farlarımızda Eli'yi gördüm; sürücü koltuğundan inip caddenin yanındaki yeşilliklere doğru kayarken, yolcu koltuğunda oturan kişi de karşıya geçip sürüşü devraldı. Kurnazca bir hareketti.

Kapıyı açtığımda Koun hızlı bir dönüşün üçte birini tamamlamıştı.

"Bizi bulun," dedim ona ve cip tarafından korunan bedenimle sokağa fırladım. ARGO tüfeğimi çekerek canavar hızıyla hareket ettim.

"Dikkatli ol," diye hırladı Koun. "Size liderlik etme özgürlüğü verdiğim için beni pişman etmeyin." Cipler uzaklaştı. Farlar benim kaçışımı gizlemişti, tıpkı Eli'inki gibi ve sokaktaki cadılar tür düşük ışıktaki *görme özelliğine* sahip olmadıkça ve yeşillikleri taramadıkça, saldırganların hiçbiri araçlardan kaçtığımızı bilmiyordu.

Benelli'yi ellerimde tutarak Eli'yi alçak ağaçların ve çalıların arasına kadar takip ettim ve kısa bir süre önce Eli'yle aramızda oluşan tuhaf bağı güçlendirmek için Beast'in gece görüşünü kullandım. Bu bir *anamchara* zihin bağı değildi ama savaşta dikenli telle kırbaçlanmak gibi yerine oturuyordu. Günlük hayatta, bağlantıyı bastırmadığımız sürece, diğerinin nerede olduğunu her zaman biliyorduk ve diğerinin duygusal durumunu hissediyorduk. Eli'nin Liz Everhart'la ilk kez şansının yaver gitmesi rahatsız edici olmuştu, onun ... kadını? Kız arkadaşı mı? .. çoğunlukla iyileştikten sonra. *İğrenç. TMI.*

Ondan sonra, biofeedback ve meditasyon tekniklerini kullanarak Eli'yi ve kendimi nasıl engelleyeceğimi hızlıca çözdüm. Ya da hedef atıcılığı. Ya da çok gürültülü bir bilimkurgu filmi.

İkimiz de bu bağdan hoşlanmıyorduk ama buna mecburduk ve savaş alanı koşullarında adrenalin artışıyla birlikte yoğunlaşan his çok kullanışlıydı. Eli az ilerideydi, beni bekliyordu, paylaştığımız bağa uyum sağlamıştı, geleceğimi biliyordu. Kedi gibi, muz ağaçlarının, limon ağaçlarının ve fil kulağı bitkilerinin yaprakları arasından Eli'nin soluna doğru kaydım.

Sokakta Ursula enerji topunu saldırdıkları eve doğru fırlattı. Orta koğuştaki kemiklerimi sızlatan alçak bir sesle gong çaldı. Beast'in gece görüşü sayesinde, sonik titreşim bana çarpıp içime işlerken bile etkisini . Enerji topu patladı ve merkez koğuşun üzerinde titreyerek bir balçık gibi yayıldı ve büyülü korumaları yiyip bitirdi. Enerji ve ses

tüketilen ve koğuşa karşı gelen, beyaz gürültü gibi ama daha sinir bozucu tiz bir vızıltı. Sanki cildime bir zemin zımparası uygulanmış gibi sinirlerimi gıcırdatıyordu.

Koğuş hızla onarıldı, ancak Beast'in görüşüne göre zaten çoğunlukla yamalı bir onarımdı. Uzun sürmeyecekti.

Sonik saldırının azaldıkça, Fiona adını verdiğim cadı güç topladı ve bir top haline getirdi. Ama topunu eve doğru fırlatmadı. Onun yerine sokak boyunca fırlattı. Kafam karışmış bir şekilde topun hareket izledim, ancak son anda hedefinin ne olduğunu fark ettim. Bir elektrik trafosu kıvılcım yağmuruyla patladı. Bir elektrik şimşegi gökyüzüne yıldırım gibi fırladı.

Caddenin yukarısında ve aşağısında ışıklar titredi; tüm blok karanlığa gömüldü.

Aydınlatma düzenindeki değişiklikten ve gölgelerin daha da derinleşmesinden faydalanarak Eli'la birlikte eve yaklaştık. Sokaktaki cadılara buz gibi soğuk ve bir lazer kadar keskin bir şekilde odaklanırken, aynı zamanda tüm sokağa, etrafındaki bahçelere ve yakındaki her varlığa karşı geniş ve kapsamlı bir dikkat sürdürüyordu. Bu benim asla taklit edemeyeceğim bir farkındalık, bir durumsal farkındalıktı. Bunu bir ya da iki Orta Doğu savaşından ve Sam Amca'nın Ordusu Rangers ile düzinelerce kara operasyon görevinden sağ çıkarak edinmişti.

Sol eliyle önce kendi gözlerini, sonra da evi işaret etti. Gözlerim yönü takip etti.

Orta koğuşun içinde, ön girişe sırtını dönmüş, birkaç ay önce NOLA'daki cadı toplantısından hayal meyal hatırladığım bir cadı duruyordu. Toprak enerjisini ve ay enerjisini hortumluyor ve orta koğuşa küçük gümüş ve yanardöner yeşil çalışmalar çarpıyordu. Koğuşu bir arada tutan onun işiydi ve o güçlü, hassas ve yetenekliydi. Ama bu bir eleği yamamaya çalışmak gibiydi. Koğuş hâlâ başarısız oluyordu.

Tiz beyaz gürültü arttı, ateş karıncalarının ısırması gibi bir his. Postumu vücudumdan kazımak istedim. Ursula, Fiona ve Endora daha fazla güç topluyor ve bundan top şeklinde bir *saldırı* yapmaya başlıyorlardı.

Eli'nin bu hisle ilgili herhangi bir sonik-ateş-ant sorunu olup olmadığını anlayamadım. Metanetli savaşçı.

Koun aniden diğer tarafımda, aynı derecede sade bir şekilde belirdi. Ama sonra, o ve Eli, benim tüylü dik puma kulaklarıma uyması için takmak zorunda kaldığımın aksine, düzgün kulaklıklar takıyorlardı. onlardan daha az ses korumam vardı ve bu büyü tizdi, hoparlörler üzerinden kara tahtaya çizilen tırnaklar gibiydi.

Dört Glinda cadı hapishane gardiyanı daha boş evin ön kapısından dışarı fırladı ve yalnız savunmacıyla birlikte daire şeklinde pozisyon alarak enerjilerini onun yama işine kattı. Kendi sahalarında üç cadıya karşı beş cadı. Bu yeterli olmalı.

Öyle değildi. Endora *saldırı* bombasını fırlattı. Hastalıklı yeşil enerjiler , patladı ve yayıldı, tüm Glindaların savunma önlemlerini yiyip bitirdi.

Eli tekrar sokağı işaret etti, bu sefer daha aşağıda bir yeri gösteriyordu. Mikrofonuna fısıldadı, "Saldıran karışık paranormaller doğrulandı. Saldırganlar arasında üç cadı, altı vampir ve altı insan var. Evin ön kapısı saatin ortasında. Kapının önünde üç vampir ve altı insandan oluşan bir grup var. Saat dokuz yönünde yeşilliklerin içinde üç vampir daha var. Saat üç yönündeyiz. Hapishanenin altı numarasında, arkadaki evin yanında bir adam istiyorum. Dokuzda bir adam,

Muhafızların arkasında ve sokaktaki büyük grubu korumak için sokağın ilerisinde bir nişancı. Anlaşıldı."

Üç ses onayladı.

"Tango ve Delta takım liderleri, yirmi numaranız nedir?" Eli sordu. "Güneyinizde. Tahmini varış süresi on," dedi Bruiser.

"Koppa Ekibi," dedi Eli. "Yerinizi aldığınızda vampirleri hedef alın. Koun'un ya da benim emrimle ateş edin. İnsanlara karşı kendini ya da ikincil savunma dışında ölümcül olmayan silahlar kullanın. Cadıları hedef almayın. Tekrar ediyorum. Saldıran cadıları hedef almayın. ABD Cadılar Konseyi'nin emri yok. Tekrar ediyorum, cadılar için fesih emri yok."

Üst üste gelen sesler "Anlaşıldı" dedi.

"*Şu anda* fesih emrimiz yok" diye ekledim. Gece daha yeni başlıyor." Telsizde biraz gülüşmeler oldu.

"Carmine," dedi Eli, yeni bir ekip üyesiyle konuşurken, "uzaktan görüntülemeye hazır mısınız?"

"Olumlu," dedi Carmine. "Alex'le bağlantı kuruldu. Tüm uzak birimler havadadır. Video takip edin."

Eli ve insan ekip üyelerinin aksine, çeşitli paranormal varlıkların vücut ısılarını ayırt etmelerini sağlayan kızılötesi ve düşük başlıklar takmıyordum ama saldırı savaşıçılarının gruplarını seçebiliyordum, hepsi de Beast'in puma görüşünde gümüş rengindeydi. Üç cadı, üç vampir, sokaktaki altı insan. Birileri bu saldırı için Üç Kuralı'nın katlarını , bu da durumu muhtemelen tam olarak anlamadığım şekillerde da tehlikeli hale getiriyordu.

Bilgi almak için Everhart cadı klanından en iyi arkadaşım Molly'yi aramayı düşündüm, ama bunu yapmadan Fiona başka bir sihirli bomba başladı. Sanırım yeniden toparlanmaları zaman aldı, bu yüzden değiş yapıyorlardı. Bildiğim iyi oldu. Eğer haklıysam.

Alex, "Pozisyonunuzu koruyun," dedi. "Brandon ve Brian cep telefonumda, tavsiyelerde bulunuyorum."

Saçmalık. Doğru. Paranormal varlıklar ve yaratıklarla ilgili yasalar sürekli geliyordu. Bu noktada yasal olarak ne yapabileceğimden emin değildim. Karanlık Kraliçe olarak, insanlara zarar düşman vampirlere saldırabilirdim. İnsanlara saldırıan cadılara da aynı şekilde. Ancak vampirlerin yüceltilmiş seyirciler olarak yer aldığı cadı cadıya saldırılar, özellikle de insan tanıkların muhtemelen yakındaki pencerelerde durduğu, cep telefonu kameralarının aktif olduğu ve haber servislerine ve internete yüklendiği bir şehir , benim politik alanımın dışındaydı.

Kanalları değiştirdim ve mikrofonumdan fısıldadım, "Alex. Hangi noktada yasal olarak müdahale edebiliriz?"

Bilişim harikası çocuk, "Karanlık Kraliçe'nin avukatına göre, Kötü Cadılar ve vampirler sokakta ve aktif olarak birini yaralamadıkları veya öldürmedikleri ve fiziksel olarak binada bulunmadıkları sürece, yasal olarak *kimseye* saldıramazsınız. Tekrar ediyorum, *saldıramazsınız*. Herhangi bir saldırgan eve girdiği ve/veya kara büyülu barındıran hapishanenin güvenliğini tehdit ettiği anda, Karanlık Kraliçe müdahale edebilir çünkü mahkumların serbest kalması halinde ortaya çıkabilecek paranormal faaliyetler nedeniyle şehir halkı risk altında olabilir.

"Yasal saçmalıklardan alıntı yaparken, Robere göre, *eğer* Kötü Cadılar koğuşları aşarsa, içerideki boş enerjiler hapishane müdürü cadıların binmesini imkansız hale getirecek.

Büyülü savunmalar ve saldıran kendi büyülerini kullanmaları da imkansız, bu yüzden cadıların kendilerinin içeri girmeye çalışması pek olası değil. Roberes'e gerçek zamanlı durum videosunu gönderdim ve cadı olmayanların büyük olasılıkla binaya gireceğini söylediler. Bir vampir cadı mülküne adım attığı anda, Karanlık Kraliçe'nin şehrini korumaya yönelik diplomatik ve siyasi sorumluluklarının kapsamına girer. Buna ek olarak, saldıran vampirlerden biri şehrimizin cadılarına zarar verirse, Şehrin Efendisi olarak statünüz gereği o sivri dişliyi öldürmek zorundasınız. Bu kısım benim sözlerim, onların değil."

Hayal kırıklığı içinde avucumla kendi kafama vurdum. Tekrar. Tekrar.

Sol tarafımdaki Koun kuru bir kahkaha attı. Eli gözlerini savaşçılardan ve cadılardan hiç ayırmadı.

"O zamana kadar," dedi Alex, "elimizdeki tek şey cadıların cadılara saldırması ve şu ana kadar mahkumların ya da halkın güvenliğini tehlikeye atıyorsunuz. Pozisyonunuzu koruyun, geri çekilin ve yasal yetkinizi aşacak hiçbir şey yapmayın."

"Koppa Ekibi," dedi Eli, "çekilme emrini dikkate almayın. Savaş alanı ve kurtarma protokollerini takip edin.

Bir hedef seçin. Ateş etmeyin. Emrimizle ateş edin."

Roberes'ler Karanlık Kraliçe'nin avukatlarıydı. Yardım çağrısına rağmen herhangi bir kurtarmanın asla tamamen yasal olamayacağını, bu nedenle paranormal acil durumları veya tanıksız bir anı beklememiz gerektiğini söylüyorlardı. Artık bilinmeyen bir haydut-vampir avcısı değildim. Hangi formda olursam olayım tamamen tanınabilirdim ve sokaktaki insanlar cep telefonlarıyla video çekiyorlardı. Gölgelerden görülürdüm.

"Flaş bombası mı?" Ben sordum. "Onları fasulye torbası toplarıyla vurmak mı?"

"Yasal olarak saldırı hakkı yok," dedi Roberes'lerden biri kulaklığa, sesi cızırtılıydı. "Şu anda tehlikeli bir durum yok. Bu, para babası Kara Kraliçe'ye karşı açılmayı bekleyen bir dava. Daha da kötüsü, kışkırtılmadan ve yasal hak ve sorumluluklarınızın dışında hareket ederseniz, sokakta duran cadılara size ve adamlarınıza büyülü enerjiler fırlatma hakkı verir."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, tiksinererek. "Bana hiç de tehlikesiz bir durum gibi görünmedi."

"Bu bir tuzak olabilir," diye mırıldandı Eli, "seni yasadışı, sorumluluklarının ve yetkilerinin dışında bir şey yaparken kameraya çekmeye çalışıyorlar."

İçimde, Beast alçak sesle homurdandı ve onun volta attığını, kuyruğunun seğirdiğini hissettim. Koun kulaklığına, "Pozisyonunuzu koruyun." dedi.

Bakışlarımı cadde boyunca gezdirdim, insan ve vampirlerden oluşan birkaç insanımızı ateş hattının gerisinde gördüm. Ama onları büyülü silahlara karşı koruyacak bir siperin arkasında olmaları gerekmiyordu.

Endora hapishaneye bir başka büyülü *saldırı* bombası fırlattı.

Orta koğuştaki hastalıklı turuncu ve yeşil damlacıklardan oluşan bir sağanak halinde yere düştü ve etrafa saçıldı. Savunan cadılar iç koğuştan içine çekildi.

Kimse yaralanmamıştı. *Lanet olsun*. Sırf saldırabilmek için ilk kez birinin savaşta yaralanmış olmasını diledim. Bunu izlemek içimi sızlattı ve bir şeyleri kırıp dökmek istedim.

Bana asit gibi sert, yakıcı bir koku ulaştı, yeni bir şeydi, burun deliklerimi yakıyordu, sanki büyü değişmişti. Sanki bu çalışma artık fiziksel özelliklere sahipmiş gibi kokuyordu. Belki de .

Fiona adını verdiğim cadı büyü yapmaya başladı.

Kokuyu alınca Beast alarma geçti ve sistemimi kendine özgü savaş ya da kaç tepkisiyle doldurdu. *Tehlike*, diye düşündü bana. Kedi burun deliklerimden göğsümü dolduran bir nefes çektim/çektik.

Aramızdaki bağ sayesinde Eli tepkimi hissetmiş olmalı. Kalp atışları hızlandı, nefesi derinleşti ve tüm vücudu aynı anda gerildi ve gevşedi.

"Ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ağzımın çatısındaki koku bezlerinin üzerinden hava çekerek. *Saçmalık, saçmalık, saçmalık.* "Bu çalışma farklı. Tuhaf bir kokusu olan bir büyü mü? Tadı?"

Üzerime ikinci bir garip his çöktü ve bu sefer hatırayla birlikte geldi. Neredeyse aynı anda bir koğuş açılıp kapandığında hissettiğim duyguydu bu.

Cadı çemberinin yakınında duran vampirler ve insanlar hapisaneye doğru ilerledi. Bu ne aceleci bir saldırıydı, ne ölçülü bir ilerleyişti, ne de Sangre Duello meydan okuyan vampirin zarif hareketleri gibiydi. Ama istikrarlı ve kararlıydı. İlerleyen grup evin önünü boş bırakarak ayrıldı. Ama kimse araziye adım atmadı. Henüz değil.

Koun, "Ateşe hazır olun." dedi.

Üç cadı sokaktaki çemberlerinin içinde kaldı. Yorgun oldukları ve güç rezervlerinin neredeyse sonuna geldikleri belli rağmen tekrar güç toplamaya başladılar. Bu büyü karanlıktı, is gibi ışıksız bir siyahla boyanmış hastalıklı, iğrenç bir turuncu/yeşil renk tonuydu. Savaş alanlarının, mezarlıkların ve çürümüş etlerin kokusunu taşıyordu ve asitle kaplanmıştı.

Ursula, Fiona ve Endora bilmediğim bir dilde bir *wyrd* söyledi.

Everhartların kullandığı büyü dili olan İrlanda Galcesi'ne ya da bir Roman diline . Ama büyü olduğu kesindi, kara büyü. Görünür bir kurban olmadan bunu kanıtlayamazdım. Kanlı kurban, gerçekten etkili bir gizleme çalışması altında gizlenmiş olmalıydı.

Sağlam bir kanıt olmadan hareket edemezdim. Ayrıca kara büyü varken de harekete geçemezdim. Cadı yasası ihlal edilerek kullanılmış olmalıydı ve kurban olmadan yasanın ihlal edilip edilmediğine dair hiçbir fikrim .

Yine *saçmalık*.

Wyrd'i tekrar söylediler. Ve üçüncü kez.

Wyrd'in gücü uzuvlarım boyunca, cadde boyunca uzanan yemyeşil ağaçlar ve yapraklar boyunca, bahçeler boyunca titredi. Her şeyden hayat ve ışık emiyordu. siyah kıvılcımlar tısladı ve cızırdadı. Üç cadı yükselen gücü içlerine çektiler ve aralarında yuvarlayarak yeşilin ışıltısıyla turuncu güç zerrecikleri dolu ışıksız bir top haline getirdiler, büyüü bir plaj topu kadar büyük bir küreye dönüştürdüler. Dünyadaki tüm enerji onlara doğru kayıyor gibiydi, tüm ışık, tüm sıcaklık. Büyü asit ve eski kemik kokuyordu. Ve kükürt.

Bu büyüün ne olduğunu biliyordum. Ve sadece kara büyü

de değildi. "Bir sorunumuz var," diyebilirdim.

Neredeyse düşüyordum. Koun kolumu yakaladı. "Kraliçem?" diye sordu.

"Kahretsin," dedim, olanları açıklamak için kelimeler bulmaya çalışıyordum ama hiçbir şeyin bunu durduramayacağını da biliyordum. Hiçbir şeyin. "Olamaz.." Eğer Koun'a ne yaptıklarını söylersem, hemen içeri dalacak ve gerçekten . Bunu nasıl bildiğimden emin değildim. Sadece biliyordum, tıpkı Koun'un benim için gerçekten öleceğini bildiğim gibi.

Onu yerinde tutmak için kolunu kavradım.

Bu büyüü biliyordum, her şeyi nasıl ele geçirip yok edebileceğini biliyordum.

Cadılar gücü yuvarladı, üç cadı. Üç Kuralı. Bu kötü olacaktı. Kara büyü topunu tutup başlarının üzerine kaldırarak döndüler.

Cebimdeki Glob ısındı, tüm rastgele enerji parçalarını içine çekti. Beni koruyor, Koun ve Eli'yi koruyor. Ama cadde boyunca gizlenmiş birimim için hiçbir şey yapmıyor.

Tepemden yapraklar düştü, kuru ve kırılğan. "*Kahretsin*," fısıldadım, geleceği duşta damlalar halinde net bir şekilde görüyordum.

"Jane mi?" Alex bu küfür karşısında irkilerek, "Jane," dedi.

Bir ciğer dolusu hava çektim ve bağırdım, "Geri çekilin! Geri çekilin! Geri çekilin!"

Ben daha tek kelime edemedi cadılar enerji topunu eve fırlattılar.

Karanlık güç iç koğuşu vurdu. Havada siyah kıvılcımlar ve avluya, sokağa, bana doğru titredi. Glob'un gücü bile tükeniyordu. Karanlık güç koğuşu yiyip bitirdi, yeşil, turuncu ve cehennemin siyahı. Statik şimşek koğuş boyunca çıtırdadı. Koku asidik ve acıydı ve çalışma ona saldırdıkça kükürtle karışan kızarmış kemik kokusu.

Sendeledim. Kendimi Koun ve Eli'ye kaptırdım.

Cebimdeki küre ısındı. Sonra da ısındı. Ve ... başımda *le breloque* olmadan bile tacım aktıftı. Kendi Karanlık Kraliçe büyümün çalışmayı parçalara ayırdığını, bizi koruduğunu, halkımı çelik sacdan yapılmış bir duvar gibi koruduğunu hissedebiliyordum. Çekebileceğimi bilmediğim ince bir bariyer. Ve şimdi bunu nasıl yaptığımı da bilmiyordum.

İşleri nasıl yaptığımı bilmemek berbattı.

Ama iyiydik. Bu iyiydi. Ben kabul ederdim. Eğer bu gerçekten oluyorsa.

"Alex, herkes iyi mi?" diye sordum.

"Evet, zırh giysisi okumalarına göre. Sen hariç. Tepedeki drone'a göre, cebiniz bir ısı kaynağı gösteriyor."

Kafamı sallayarak dronları hatırladım. Doğru ya. Eli, SUV'undan ayrılmadan önce onların fırlatıldığından emin olmuştu.

"Glob," dedim. "Çok sıcak."

Önümde, saldıran cadıların yanlarında duran vampirler öne çıktı. Karanlık büyülerin sonuncusu da titreyip dağılırken Koun'u hâlâ yakınımda tutuyordum. Vücudunda savaşa atılma arzusunun titrediğini hissedebiliyordum. Eli geceye baktı, ateş etmeye hazırды ama hapishaneyi yasal olarak savunabileceğimiz anı bekliyordu.

Aksiyondan uzaklaşıp gözlerimi savaş alanında gezdirdim. yemyeşil olan yapraklar şimdi kuru ve kahverengiydi, kırılğanlaşmış ve . Ölmüşlerdi.

Alex'e "Roberes'le ayrı bir kanaldan bağlantı kur," dedim. "Aralarında bir konferans görüşmesi aç ve ulusal cadılar konseyini, valiyi ve belediye başkanını uyar. İçeri giriyoruz."

"Gerekçe?" Alex sordu.

"Saldıran cadılar az önce komşuların mülkünü yok eden bir ölüm büyü kullanıldılar." Dedim ki. "Ölüm büyü kullanmak otomatik bir ölüm cezasıdır. ABD cadı konseyi tarafından onaylanmadığımız için bu zayıf ihtimal ama bize bir ."

Alex, "Anlaşıldı." dedi. Bir dakika sonra, "Roberes içeri girmemizi söylüyor." dedi.

CHAÏTE3 4

Atışın Yumruğunu Sol Kolumda Hissettim

"Eli ve ben varlığın güvenliğini sağlayacağız. Hapishaneyi koruyun," diye emretti Koun adamlarına.

Ben. Ben . Beni geri götürdüler, aksiyondan uzağa. Neredeyse hapishanenin yanındaki evin ön verandasındaydık.

İçeridekilerin güvende olduğundan emin olmak için arkama baktım. Mekan boş görünüyordu. Işık yok, hareket yok. Ölü yapraklar. Verandada çürüyen balkabaklarını ve sazdan yapılmış, üzerinde Mardi gr boncukları olan kırmızı bir şapka ve muzdan bir hamak takan büyük bir hindiyi gördüm. *Sadece New Orleans'ta.*

Sokakta cadılar ve koruyucu çemberleri ortadan kaybolmuş, geride çalkalanmış ve harap olmuş kaldırım, katran kokusu ve parlayan büyü közleri bırakmıştı. Bu işe yarayan bir *şaşırtmaca* değildi; gerçekten gitmişlerdi. Ya bir grup zaman yürüyüşü yapmışlar ya da çalışan bir *ışınlanma* yoluyla ortadan kaybolmuşlardı ve bunlar cadı-zaman çemberinin dışında mevcut değildi.

Bildiğim kadarıyla.

Kötü adamların ortaya çıktığını görmüştük ama cadıların ortadan kaybolması aydınlatıcıydı. Ortadan bana saldırganların mini bir taşıma çemberi olabileceğini söyledi.

Ya da bir iblis çağırma çemberi açmışlardı. Havayı kokladım. Taze kükürt kokusu yoktu.

Hapishanenin iç koğuşu düştüğünde öne çıktım.

Adamlarımız ateş etti. Kimse düşmedi. Iskaladılar. .

Vampir hızıyla, küçük ses patlamalarıyla, saldıran diş kafalar ve onların insanları eve doğru koşmaya başladılar. Bir vampir ön kapıdan içeri daldı. Diğer ikisi camları kırarak pencerelerden atladı. İnsanları arkalarından koştu.

Koun birliğine "Gidin," dedi.

Lachish oradaydı. Tanıdığım insanlar. Cadılar. *Aile . . . U'tlun'ta* büyükannem. Ka N'vsita, başka bir *u'tlunt'a* deri gezgini ve aynı zamanda uzaktan kuzenim.

Kollarımı kurtardım. Ölü ağaçları ve fil kulaklarını iterek kapıya doğru koştum.

Ekibim geride kaldı.

"Planımız bu değildi," diye mırıldandı Koun Eli'a. O vampir *patlaması* şeyini yaptı ve tam önümde belirdi.

"Bunu Jane'e söyle," diye mırıldandı Eli, sol tarafımda ve biraz bana yetişirken, silahı ve gözleri sokağı, arkamızdaki yeşillikleri tarıyordu.

Koun'un kılıçlarından biri yumuşak bir şşşt sesiyle kınından çıktı, baltası çoktan diğer eline geçmişti. İnfazcım nişan aldı. Eli sol elinde bir vampir öldürücü, baskın elinde bir tabanca, beni takip etti. Hâlâ iyileşmekte olan yarası yüzünden hafifçe topallıyordu.

Arkama baktım. Diğer iki form, bizimkiler, altımızda, yakınımızda duruyordu. Thema.

Kojo. Düşmanın üç insanı sokağa adım attı.

Silahları küçük partime doğrultulmuştu.

Eli ateş etti. Koun'un "Ateş!" dediği anda, art arda iki el ateş etti. İki el daha ateş . Hepsi neredeyse üst üste geliyordu.

Üç düşman insan nöbet tuttukları yere düştü. Kalbim çalıştı. Eli'nin kalbi sertçe atıyor, beni savaş alanındaki durumuna çekiyordu. Soğuk. Duygular donmuştu. Zaman değişti, her şey parlak ve keskin kenarlı hale geldi. Artık paylaştığımız farkındalık kristal gibi ve kesiciydi.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Hapishane binasından çığlıklar yankılandı.

"Koun. Null enerjilerinin, ölümsüzlükleri null ile kadar vampirleri sersemlettiği ve başlarını döndürdüğü biliniyor," dedim. "Ayrıca attıkları kalıcı ölüm büyülerinden de geçmeliyiz. Bazıları aktif kalmış olabilir ve bizim etkileyebilirler. Düşman vampirlerin de aynısına karşı korumaları olmadığını bilmiyoruz, bu yüzden hazırlıklı olun. Sadece eve girerek hayatta en iyi kişi benim." Molly'nin ölüm büyüünden kurtulmuşum. Molly'nin sırrından. Ve istesem bile tüm bunları açıklayacak zamanım yoktu. "İşaret edeceğim."

Kimse itiraz etmedi. Koun tökezledi. Vampirler .

Hızla ilerledim ve eşiği geçtim. Ölüm büyüü üzerimde çatırdadı ve Glob'un içine çekildi. Ölüm büyüünün izleri ve hapishanenin ölmekte olan null enerjileri kaynar su dalgaları gibi üzerime düştü ve ayaklarıma sıçradı. Yavaşladım. Uzuvarım ağır, beceriksiz ve kurşun gibi hissediyordu. Kapının soluna hareket ettim. Yoldan . Hissim geçti.

Eli sağa geçti. Bana baktı. Aşağıya işaret etti.

Ev karanlıktı ama Beast'in gece görüşü neredeyse Eli'nin teknolojiyle geliştirilmiş görüşü kadar iyiydi. Ayaklarının dibinde yerde yatan bir kadın vardı. Bir cadı. Boğazı . Ölmüştü. Vampirler şehrimdeki canlıları öldürmüştü. *Vereceğim* karşılıklı tamamen haklıydım.

"Cadılar azaldı," diye mikrofonuma homurdandım. "Ölüm enerjileri düştü. Boş enerjiler hâlâ yerinde. Dikkatli olun. Vampirlere ya da insanlarına merhamet yok."

Eli, "Koppa ekibi, tüm düşman dış kafalılara karşı ölümcül müdahale gerekli" dedi.

Onun üzerinden geçtim, savaş botlarım kırık pencere camına sürtünüyordu. Homurtular ve kırılan sesi evin arka tarafından geliyordu.

Eli içeri girdi, kapı aralığından uzaklaşarak sağa doğru ilerledi.

Koun normalden daha yavaş hareket ederek sola, doğru adım attı. Boş enerjiler karşısında tekrar sendeledi, yeniden toparlandı ve sol koridora doğru kaydı.

Eli, Koun'u takip etmemi işaret etti. Alt kata doğru ilerledim. Buraya daha önce de ama o zaman ışık vardı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Bir başka ölü cadının üzerinden geçip koridora çıktım. Az ileride bir vampir belirdi. Koun karanlığın içinden çıktı ve onun kafasını kopardı. Atardamarlardan akan kan duvara sıçradı. İnfazcım tekrar karanlığın içine kaydı. Vampir bedeni düştü.

İki el silah duyuldu. Eli'nin aklına ulaştım. Önümde ve sağımdaydı. Ateş ediyordu. Tehlikedeydi. Kalbi atıyordu, sert atışlarını hissedebiliyordum.

Dizlerimi büküp ateş etmeye hazır bir şekilde karanlık koridor boyunca ilerledim. Sağımda bir hareketlenme oldu. Ateş etmem gerektiğini bile bilmeden ateş ettim. Bir vampir duvardan aşağı , sessizce nefes çalışıyordu. Sol elimle vampir katilimi çektim ve kafasını uçurdum. Karanlıktan bir insan çıktı. Ateş etti.

İğnenin darbesini sol kolumda hissettim. Sinirsiz bir şekilde vampir katilini yere düşürdüm. Benelli'mi tekrar ateşledim. İnsan geri düştü. Açık bir kapı aralığına, Koun'un bacaklarının üstüne düştü. Koun yüzüstü , zırhı yerinde değildi, karnı . Karnından tahta bir kazık çıkmıştı. Koun baş dönmesiyle mücadele ediyor olsa bile, onu düşürmek ve karın etini bulmak için en az iki kişi gerekliydi. Kazığı çekip çıkardım ve yanına bıraktım. Eğer başka bir yarası yoksa, başarabilirdi.

Koluma baktım. Yakın mesafeden gelen ateş karşısında zırh bile işe ve hiçbir zırhın kollarında ya da bacaklarında tam Kevlar yoktu çünkü o şeyler iyi bükülmüyordu. Elimi yumruk haline getirdim. Uyuşmuştu ama acımıyordu ve kan yoktu, yani . . . Hadi Kevlar.

Acı. Benimki değil. Kalp atışlarım hızlandı. Adrenalin beni şok etti.

Eli tehlikede.

Yumruğumu , açık elimi salladım, sinirlerimin tekrar istedim. Savaşın pis kokusu ciğerlerimi doldurdu. Nitroselüloz. Kusmuk. Bağırsakların içeriği. Vampir kanı. Bir hapsirikle savaştım.

Silah sesleri duyuldu. Çılgın, cephane yiyen, tam otomatik silah ateşi. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar küçük bir ekip için çok fazla ateş gücü ve hasar vardı. Bu senaryoyu planlamış ve uygulamışlardı. Otomatik silah seslerinin altında Eli'nin kullandığı üç atış, duraklama, üç atış, duraklama gibi özel bir yöntem vardı.

Duvarları çalkalayan bir başka otomatik silah yaylım ateşi. .

Eli. Kalçasında ağrı var. Şiddetli. Yaralı.

İşitme duyum hasar görmüştü. Tehlikeyi algılamak için yön yoktu ama Eli-sense'im vardı. İleride. Orada. Yeniden yaralanmış. Aynı uyluk.

Sol kolumu kaldırmaya çalıştım. Bir damla kan gördüm ama kötü kanamıyordu. Çoğunlukla zırhımdaki darbeden dolayı uyuşmuştu. İşe yaramaz.

Benelli'de iki mermim kalmıştı ama gerekirse dokuz milim vardı. Koridorda ilerlerken, başka bir koridorun T kesişimine benzeyen bir yere doğru adım attım. Boş çalışma daha da güçlendi. Yürümek, akıntıya karşı iterek su altında yürümeye çalışmak gibiydi. En ağır korumalı hücrelerin yakınında olmalıydım. Sol kolumdaki acıyı ve parmaklarımdan damlayan kanı görmezden gelerek Benelli'yi vücuduma yasladım, yumru parmağım tetikteydi.

Koridorun sonuna çömeldim. Açıklığın etrafından baktım, sola, sonra hızla korumaya geri döndüm. Bu yol boştu, her iki tarafta da kapalı kapılar vardı. Karanlıkta gözleri parıldaayan üç kedisi, kapıların üstündeki duvarlar boyunca uzanan halı kaplı rafların üzerine çömelmişlerdi. Göz attım

sağa, korumaya geri eğildi. Sağ tarafta da birkaçı açık olan kapılar vardı. Kapılardan birinde ellerinde tutan üç insana benzeyen grup vardı. Son bir kez bakmak için tekrar eğildim. İnsanlar şaha kalktı ve koçu kapıya doğru savurdu. Onların ötesinde bir vampir vardı. Ayağa kalktım ve koridorun bir kısmına döndüm. Ateş ettim. Ateş ettim. Ateş ettim.

Patlamalar kulakları sağır ediyordu. İnsanlar düşüyor, koşuşturuyor ya da birbirlerinin üzerinden sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Vampir gitmişti. Koç, parçalanmış kapının önünde yatıyordu.

Dar koridora doğru ilerledim. Yerde yatan bir insan yere düştü, ya da bayılmıştı. Ayağımın yanıyla silahlarını kolayca ulaşamayacağı bir yere kaydurdım. İleride silah sesleri kesildi. Eli oradaydı. Hemen ileride. Bir sonraki oda. Kapı açıktı. Benelli'yi kayışına yerleştirdim ve mikrofonuma dokundum. "Alex, vampir şifacılar ve insan sağlık görevlilerine ihtiyacımız var. Ve düşündüğün her türlü kolluk kuvvetine. Kara Kraliçe'nin savunucuları null hapishanesinin içinde bir grup silahlı, saldırgan insanı ve en az iki düşman vampiri yaraladı ya da öldürdü. Bizim de yaralılarımız var. İlk öncelik onların."

"Anlaşıldı," dedi Alex. "Yola çıkıyorum."

Yellowrock Klanı kanalına girdim ve "Eli. İçeri geliyorum." Eli nefes nefese bir homurtu çıkardı.

Benelli'yi yeniden konumlandırımdı, ateşlenen mermileri saydım. Ve yeniden doldurmam gerekmeden önce kaç tane kaldığını. Odaya baktım, tek bir bakışla her şeyi inceledim. Geri . Düşündüm. Bu kırık kapıda kilit yok. Mobilyalar odanın içine yığılmıştı; çekmeceli sandıklar, sandalyeler, bir zamanlar kapıya dayandıkları yerde yan yatmış şilteler. Barikat. Eğildim ve ördek yürüyüşüyle içeri girdim. Eli mobilyaların diğer tarafındaydı. Yerde yatıyordu. Her yerde kan vardı.

Onun ötesinde, yerde sıkı bir top halinde yatan Lachish Dutillett vardı. Doğrulup oturdu. Yaralanmamış görünüyordu. Eli onu koruyordu. Lachish yardımımızı istemişti. Lachish'in burada bir mahkûm olduğu ve daha önce hiç öğrenmediğim bir suçtan dolayı tutulduğu söyleniyordu. Kilitli olmayan bir odada. Her ne yaptıysa, Leo'nun "öldüğü" Sangre Duello ile aynı zamanda olmuştu. Suçu ve cezası bununla ilgili olmalıydı. Kapı kilidi olmaması dışında. Kelepçe .

Kapıya bakacak şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve tüfeği yere koydum. Eli'nin ellerini iterek yolundan çektim ve uyluğundaki basınç bandajını sıkmaya başladım. Hâlâ iyileşmeye çalışan aynı uyluk, kötü bir kırıktan dolayı çelikte dolu olan ve kemikten kesildiği için zayıf olan kaslar ve tendonlarla dolu olan aynı uyluk. Ama bu sadece bir silah sesiydi. *Sadece bir silah sesi.* boş büyük boy şırıngaya bakılırsa, kanamayı kontrol altına almak için Xstat'ı çoktan yerleştirmişti.

Bu kadar yaralı varken bir Infermieri' ihtiyacımız vardı ama Florence'ı Lincoln Shaddock'un bölgesindeki akrabalarını ziyaret etmesi geri göndermiştim. Şifacılar ihtiyacım vardı.

Koun bir eli karnının üzerinde, sendeleyerek kapıdan içeri girdi. "Kraliçem," dedi. "Eli'nin vampir kanına ihtiyacı var," dedim.

Koun diz çöktü ve bileğini keserek Eli'nin ağzına götürdü. "Ne kadar kötü?" Alex telsizden sordu.

"Yeterince kötü," dedim. "Ambulansa ve ameliyata ihtiyacı var. Yine." Alex küfretti.

"Sen de öyle," dedi Koun. "Kanının kokusunu alıyorum."

"Jane?" Alex sordu, sesi endişeden hafifçe çatlıyordu.

"İyi," diye . "Vuruldum. Buraya benim için birini çağırın."

"Kojo arkadaşaydı," dedi Alex, "İçeride. Takviye getiriyor."

Belki beş saniye sonra Kojo ortaya çıktı ve Eli'nin yanına diz çöktü. Eski Afrikalı vampir küçük bir çelik bıçak çıkardı ve bileğini keserek kanayan yarayı Eli'nin ağzına yerleştirdi. "İç," diye emretti.

Tamam o zaman. Bu yeniydi. Kojo ve karısı Thema, doğrudan emir almadıkça kimseye kan vermemekte direniyorlardı. İlk kez ikisi de aktif olarak gönüllü oluyordu. "İşiniz bittiğinde yardıma ihtiyacım var. Koun'un da biraz takviyeye ihtiyacı ."

Kojo kıkırdadı, Beast'in gece görüşüyle bile ışısız odada zar zor seçebildiğim kadar karanlık bir yüzün içinde dişleri bembeyazdı. "Hayvanını besleyeceğim," dedi Kojo, sağ elimdeki vampire hakaret ederken Koun' bakarak. Her zamanki merhametsiz haline çok daha fazla benziyordu. "Ama Karanlık Kraliçe bilmeli. Saldıran Natureleza gitti. Ölülerini ve bazı tutsakları da yanlarında götürdüler." Vampirler Natureleza'yı kokularından ve hareket etme hızlarından tanırlardı. Bu önemliydi. Ama görüşüm kararıyor ve kenarları bulanıklaşıyordu. "Uhhh," dedim. Dünya dönmeye ve yanlara doğru dönmeye başladı. Oda karardı. .

Thema odaya daldı ve ben yana düşerken beni yakaladı. Bir sandalyeyi düzeltti ve beni içine yerleştirdi. Kojo gibi da bileğini kesmişti ama kendi bileğini ağzıma tuttu. İçtim. Kadim vampirin kanının ekşi, neredeyse acı tadıyla birlikte içime güç doldu.

Kan içmekten nefret ederdim.

İçeride, Beast dedi ki, "*İyi ve güçlü vampir kanı. Daha fazlasını istiyorum.*"

Cevap vermedim. Kalp atışlarım biraz tuhaftı. Çok hızlıydı. Kekeliyor gibiydim. Karanlıkta gümüş ve gri görünen koluma baktım.

Tepedeki ışıklar yandı. Canavar'ın gece görüşünün gümüş ve grisi kızıla dönüşürken gözlerimi kırdım. Her yerim kan olmuştu. Yürüdüğüm ve durduğum her yer kan içindeydi.

Düşündüğümünden daha fazla kan kaybetmişim.

Zırhımın mermiyi savuşturduğunu ve merminin sadece kolumu sıyırdığını düşünmüştüm, darbenin gümbürtüsü elimi uyuşturmuştu. Zayıflığımın Eli'nin kan kaybı semptomlarını paylaşmak olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. *Çok* kan kaybediyordum.

Mide bulantısı ağzımı sulandırdı, Thema'nın kanının tadıyla karışan ekşi bir balçık.

Thema tanımadığım bir dilde küfretti ve bileğini geri çekti. "Birinin cadıların ev kedilerini öldürdüğünü sanıyordum," dedi ve zırhlı ceketimi sıyrarak altındaki ince, uzun kollu tişörtü ortaya çıkardı. Terimin ve kedi kanımın beni çarptı. Thema'nın haklı olduğu bir nokta vardı, hiç fark etmediğim bir nokta. Postum pıhtılaşan kanla yapış yapış olmuştu. Kolumun üst kısmı iğrenç görünüyordu.

Thema yaramı yalayıp tükürüğüyle kanımı pıhtılaştırırken başka tarafa baktım. yeniden kesti ve kanını yarama sürerek iyileştirmeye başladı. Artık için görüşüm açılmıştı ve odayı gözden geçirdim.

Lachish yerdeki yerinden tamamen kalktı ve ortaya kare şeklinde ve kahverengi bir şey çıktı. Tahta bir kutu. Gözlerimi ondan ayırmadım.

Eli yumuşak bir ses çıkardı, tam inleme değildi ama acının sesiydi. Kojo kendi kanını Eli'nin kalçasına sürüyordu. Kısa bir süre önce göbeğine kazık saplanmış Koun ağır ağır yere oturdu, güçlükle kontrol edilebilen bir

Sonbahar.

Zırhına bakılırsa, Eli'nin elik yeleği birkaç ölümcül mermiyi durdurmuştu. Yaralanacaktı.

Lachish yanıma geldi, oturduğum sandalyenin önünde durdu. Taşıdığı kutu on ikiye on sekiz santim boyutlarında ve on iki derinliğindeydi. Savaşın, Eli'nin, Koun'un, cadıların, insanların ve kendi kanımın kokusu üzerinde bile tanıdık bir koku aldım. Kutunun içinde ne olduğunu biliyordum. Mantıklı gelmeyen şeyler birden mantıklı gelmeye başladı.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım. "Sen burada bir mahkûm değilsin. Sen Karanlının Oğlu'nun kalbinin muhafızısın."

Her iki Karanlının Oğlu'nu da öldürmüştüm ama birinden aldığım kalbi saklamış ve vampirler tarafından yok edilen bir cadı ailesinden doğan Jodi Richoux'ya bir barış gösterisi olarak göndermiştim. Ne yazık ki, sonra kalbin rrmediğini fark ettim. Yeniden oluşmaya ve doku eklemeye başladı. şimdi boş bir evdeydi. Fark edilmemesi ve büyümemesi için.

Ki bu da onu korumak için işe yaramamıştı. Hayır, hayır, hayır.

Lachish sarktı ve Thema onu da yakaladı. Yaralanmadığını sanmıştım ama .

"Kanıyorsun, seni aptal cadı," diye suçladı Thema. "Vurulmuşsun. Otur." Başka bir sandalyeyi dik konuma getirdi ve Lachish'i içine yerleştirdi, kalp kutusu cadının kucağındaydı. Vampir bu kez parmaklarını ve Lachish'in ağzına yerleştirdi. "İ. Ve kanımı bir aptalla paylaşmaktan hoşlanmadığımı bil." Bana baktı. "Ambulanslar yaralıları Tulane'e götürmek üzere gelmek üzere. Bu hemen ölmüyor ama hastaneye gtrlmezse ölecek. Kanım yarasını stabilize etmeye ve bir cerrah ona ulaşana kadar sağlık görevlilerinin müdahalelerinden kurtulmasına yardımcı olacak."

En yeni ve en bağımsız vampir aslanlarım bugün pek sevmedikleri, pek de iyi olmadıkları ve bir zamanlar kendilerine layık görmedikleri bir şey iyileştirme işini yapıyorlardı. şefkatin hâlâ en güçlü yanları olmadığı açıktı ama berbat hasta başı tavırlarına rağmen çabalarını takdir ediyordum. Birkaç dakika sonra Koun da dahil olmak üzere vampirler, vampir olmayan hastaları geride bırakarak gölgelerin içinde .

İnsan sağlık görevlileri ve itfaiyeciler aniden çok küçük olan odaya girdiler ve hastaların triyajını ve stabilizasyonunu üstlendiler; iki adam Eli'yle, iki kadın da kutuyu bırakmayı reddeden Lachish'le ilgileniyordu. Açıkça yaralanmış olmama, postumda ve müstakil zırhımın her yerinde kan pıhtılaşmış olmasına rağmen kimse bana doğru gelmedi, bir kişi bile.

Herkes benim kim olduğumu biliyordu. Karanlık Kraliçe'yi hiçbir şeklimde karıştırmak mümkün değildi. Ancak tıp camiasının benim için bir protokolü yoktu ve şu anda onların bakımları için fazla gayri insani bir şekle sahiptim. Eli'in üzerine eğilen adamlardan biri nefesinin altından mırıldandı: "Bunun bir veterineri ihtiyacı var."

Güldüm, adamın irkilmesine neden olan gr bir sesle. Kulaklarımı işaret ettim. "Kedi kulağı." "zr dilerim. Sizin ... bycnz."

Magister. Majestelerinin bir versiyonu. "Jane iyi," dedim ama bana bir daha bakmadı. Eli' serum takmaya başlamıştı. Eli'nin gözleriyle karşılaştım ve bana küçük bir savaş alanı selamını verdi, ardından kapıya bakış attı. Bu *iyiyim* demektir. *Gitsen* iyi olur. Ben de başımı salladım, Benelli'yi sağlam omzuma asıp sırt kılıfına yerleştirdim ve kendi gücümle odadan ıktım.

Artık gerçekten yaralandığımı bildiğim için kolum deli gibi ağrıyordu ama yara kapanmıştı ve bu şekilde kalmaya niyetliysem ihtiyacım olan şey çoğunlukla şekil değiştirmek ya da bol bol su içip doğal yollarla iyileşmek için zamandı. Tek elimle kolumu tekrar zırhın içine sokmaya çalıştım. Hareketlerden kaynaklanan acı neredeyse tekrar baygınlık geçirmeme neden oluyordu ve nefes nefese kalmama ve midemin bulanmasına yol açıyordu. Çoğunlukla giyinik ve yaralı olmayan elimi kullanırken, yaralı kolumu sabit tutmak için sol elimi cebime soktum ve *kahretsin*, bu acıttı. Kan ama yüzde yüz de değildim.

Acım hafifleyince keşfe başladım. Cep telefonum ve sağlam elimle, ilginç olabileceğini düşündüğüm her şeyin fotoğrafını çektim, bir mutfak bulana kadar evi dolaştım - bir şefin rüya - ve sıvılar için buzdolabını yağmaladım. Cadıların çok fazla şarap içtiğini keşfettim. Hem de *çok* şarap. Tezgâhın üzerinde önceden açılmış beş kırmızı şişe ve buzdolabında sekiz açık beyaz şişe vardı. Buzdolabının arkasında yarım galon eski, çoğunlukla peynirli tam yağlı süt ve bir galon mavi Gatorade vardı. Mavi olanı boşalttım, hafifçe geçirdim ve boş plastik şişeyi lavaboya, orada yığılı duran saplı bardakların üzerine bıraktım.

Burası beklediğim gibi bir hapishane değildi, ancak koridorlar boyunca sayısız güvenlik kilitleri olan kapalı kapılar vardı. Mavi sıvıdan sonra kendimi daha iyi hissederek, boş hapishanenin halka açık odalarındaki incelememi ve fotoğraf çekmeyi bitirdim ve adamlarımın bulunduğu koridora geri döndüm. Sağlık görevlileri Lachish'i sedyeyle götürüyorlardı ve ben de yeterince yer açmak için ince kemikli kalçalarımı duvara .

Kadınlar onu götürürken cadı kalp kutusunu bana doğru itti ve ben de tek elimle karnıma bastırarak neredeyse cep telefonumu düşürüyordum. "O gidemez," dedi. "Sadece null işleyişi onu durağanlıkta tutuyor."

Ne var ki, boşluklar artık koğuşlarla, hatta bir ön kapıyla bile korunmuyordu. Bir vampir içeri girip istediğini alabilirdi. Bunu söylersem Lachish'in tıbbi yardımını reddedeceğini ve kan kaybından öleceğini hissediyordum. "Tamam," dedim. "Null. Staz. ."

"Bunu Ailis Rogan'a ver." Sonra da gitti.

Her zaman olduğu gibi, isimle kişiyi bir araya getirmem saniye sürdü. Ailis Rogan, NOLA'ya ilk geldiğimde Katie'nin hanımlarından biriydi. O zamanlar Bliss adını kullanıyordu. Ve o bir cadıydı. Ve . . . Ailis bir zamanlar Lachish'in çırağıydı. Ve Lachish gerçek bir mahkûm olarak hapishanede değildi. "Ah, evet. Doğru." Mikrofonuma dokundum. "Alex, Bliss burada mı?"

"Ön tarafta, polis olay yeri bandının arkasında. İçeri girmesine izin verilmedi," dedi.

"Tamam." Zekice, kutuyu yaralı kolumun altına sıkıştırdım ve işkence hafifledikten sonra nefesimi topladığımda, "Polislere kibarca bir Ailis Rogan'ın null hapishanesinin işleyişini devralmak için içeri girmesine izin verip sorar mısınız? Aksi takdirde daha tehlikeli mahkûmların kaçabileceğini ima edersen benim için sorun olmaz."

"Anlaşıldı," dedi Alex.

Diplomasinin işe yaramasını beklerken, bu kez kasıtlı olarak kilitli odaların bulunduğu uzun koridorlarda dolaşmaya devam ettim. Bir odada - neyse ki hâlâ mühürlüydü - alt edilmesi gerçekten zor olan çılgın cadı Tau've neredeyse kızı kadar güçlü ve çılgın olan annesi Marlene'in kokusunu aldım. Koridorun ortasına bir koçbaşı bırakılmıştı ve Tau'nun kapısı, çabadan vazgeçilmeden önce birkaç kez vurulmuş gibi görünüyordu.

Sonraki iki odanın kapıları kırılmıştı ve her birine eğildiğimde cadı, tanıdık cadı kokusu aldım, ancak hafızamda bir yere yerleştiremedim ve hapsedildiklerinde burada değildim. Sanki içeridekiler çok az şey alarak ya da hiçbir şey almadan aceleyle gitmiş gibiydiler. Gitmelerinin gönüllü mü yoksa kaçırılma mı olduğundan bile emin değildim, ama o zaman kimin kayıp olduğunu henüz bilmiyordum. Kapı aralıklarından geçtim ve boş enerjiler donmuş yün bir örtü gibi etrafımı sardı. Acıdı. *Kahretsin*, acıyordu.

Kapının hemen içinde durup nefes aldım, acının bekledim ve acı düşünüp hareket edebilecek kadar hafiflediğinde odalara göz . Ortak bir banyoları vardı. Bağlantılı odaların her ikisinde de tam boy bir yatak, el işi eşyaları -birinde dikiş makinesi ve kapitone çerçevesi, diğerinde ise iplik vardı- küçük dolaplarda giysiler, masa-masa kombinasyonlarında yemek tepsileri (kısmen yenmiş biftek ve brokolili püre ve her iki kayıp mahkum için bir yan salata), koltuklar, yan masalar ve dizüstü bilgisayarlar vardı. Cep telefonları da geride bırakılmıştı. Her odadaki televizyonlardan birinde bir bahçe programı, diğerinde ise bir haber kanalı açıktı.

Tüm elektronik eşyaları topladım ve yastık kılıfını yastığın üzerinden kaydurdım, hücreleri ve dizüstü bilgisayarları doğaçlama taşıma çantasına doldurdum ve çantayı silah kayışımla sol uyluğuma düğümledim. Yakın zamanda elimden silah çıkarmayacaktım. Kalp kutusunu yaralı kolumun kıvrımında taşımak her adımda canımı yakıyor, ağırlık değişimi sinirlerimi deliyordu. Ama kolumun hâlâ iyileşmekte söyleyebilirdim ve gerektiğinde silah çekmek için yaralanmamış kolum serbestti.

Banyodaki nişlerden birinde yüksek tansiyon ilaçları içeren reçeteli bir şişe vardı. Şişenin fotoğrafını , hasta adı, doktor adı, eczane bilgileri ve altına "Araştırma" Alex'e mesaj attım. Minnettar bir şekilde boş enerjilerden çıkıp koridora adım attım.

Eğer bu kadar acı olsaydım, etkisinden kurtulmak için postumu silkeleyip kulaklarımı ovardım. Bunun yerine sadece nefes aldım, sırtımı ve omurga kılıflı Benelli'yi duvara yasladım.

Diğer odalar hala dışarıdan kilitliydi, hem dijital hem de mekanik büyük modern kilitlerle. İçeriden televizyon, müzik ya da sessizlik sesleri geliyordu. Sessiz odaların sakinlerinin kulaklarını kapılarına dayayıp dinleyip dinlemediklerini merak ettim. Silah seslerini ve koçbaşını duymuş olmalıydılar.

Üst kattaki düzen neredeyse aynıydı. Koridordaki son iki kapı karşılıklı olarak açılıyordu ve onlardan Canavar-burnum iki koku tanıdı. Tanıdık. Keskin. Fetid. Sıradan, çürümüş ve dünyanın tüm pisliği bu kokunun içindeydi. Kara büyülü deri gezginleri. *U'thun'ta*. Aile. Büyükannem, Hayalasti Sixmankiller. Koridorun karşısında uzak kuzenim Ka N'vsita'nın kokusunu aldım.

İçimi soğuk bir korku kapladı. Kapılar kırılmamıştı. Kapalı da değildi ama açıktı. Hücreyi cebime attım ve bir vampir öldürücü çektim.

CHA TE3 5

Ne Şimdi, ne de hiçbir zaman iyi değildim.

İlk kapıya omzumla bastırdım ve kapı açıldı. Boş enerjiler her Şeyi kapladı. Kendimi içeri girmeye zorlayarak ilk odayı temizledim. Sonra ikinciye.

U'thun'ta kokan odalar boştu.

Vay anasını. Sadece birkaç cadının peşinde değillermiş. U'thun'tas'ı serbest bırakmışlar. Birisi deli deri değiştirenlerle ne yapabilir ki?

Canavar bana, Jane kan hattı deri gezginlerinin burada olduğunu biliyordu, diye düşündü. Jane Skinwalker kafeslerinden saklandı.

O haklıydı. Yardım çağrısı andan itibaren bu odalardan hem kaçıyor hem de onlara doğru ilerliyordum. Ve burada hapsedilen deri değiştirenleri fazla düşünmemek için çok çalışmışım, onların alınacağına gerçekten inanmamışım.

Evet, onu düşündüm.

Jane korkmuyor. Jane neden saklandı?

İlişkiler karmaşıktır.

İnsanlar aptal kitler, düşündü.

Buna katılmıyorum.

Olabildiğince hızlı fotoğraf çektim ve gördüklerimi bir araya getirerek koridora geri döndüm. Son iki odada kişisel hiçbir Şey yoktu. El işi yoktu. Kitap yoktu. Televizyonlar kapalıydı. Hiçbir yerde dağınlıklık yoktu. Yemek tabakları bile kazınarak temizlenmiş, kaplar tabakların üzerine yerleştirilmişti. Dolaplarında hiçbir Şey yoktu, banyolar temiz ve boştu. Bu iki oda . biliyorlardı. Toplanmışlardı. İyi beslenmişlerdi. Taşınmaya hazırđılar.

Özel kanalda bulgularımı Alex'e bildirdim. Sözlerimi onaylamadan önce uzun süre sessiz kaldı ve "Bu konuda içimde kötü bir his var, özellikle de Reach'in Mainet'in BT ekibinin bir parçası olma ihtimali varken, isteyerek ya da başka türlü." dedi.

Çünkü Reach, Karanlığın Oğulları'nın Varisi, Leo'nun soyunun yaratıcısı ve efendisi Mainet Pellissier'in esiri *olabilir*. Ya da Varis'e karşı kazanırsak ona çıkış yolu vermek için tutsak numarası yapıyor olabilir. "Öyle mi? Neden?"

Bliss, yerel cadı meclisi politikaları, Bliss ve Lachish'in meclisteki konumları hakkında bilmediğim Şeyler ve Roberes'in çoktan attığı adımlar hakkında bana kısa bilgiler verdi.

ABD Cadılar Konseyi ile. Yarı politika, yarı dedikodu, ama Alex'in gevezelik etmeye ihtiyacı vardı, sınırları ve Eli konusundaki endişesi sözlerinin altında açıkça görülüyordu, ama bazıları Bliss'in neden burada olduğunu açıklıyordu. Dinledikten sonra tekrar etrafı kolaçan etmeye başladım ve burası hakkında iyi bir fikir edindiğimden emin oldum, her ihtimale karşı Alex'e bir sürü gönderdim. Çoğunlukla Eli'in ortaya çıkmasını .

Ondan önce Bliss koridorda yürüdü. Bir zamanlar vampirleri besleyen gecenin hanımı bir VIW-çok önemli bir cadı- ve Lachish'in kişisel himayecisi olmuştu. Lachish'in hapse girmesiyle Bliss'in New Orleans meclisinin gözünden düştüğünü ve güçten düştüğünü düşünmüştüm. Ama pek çok konuda yanılmışım.

Bliss neredeyse vampir beyazı bir tene sahipti, siyah saçlarını ensesinde sıkıca topuz yapmıştı ve yüzü vampir etinden oyulmuş olabilirdi, o kadar durgun ve duygusuzdu ki. Bir zamanlar saklanan cadı gölgelerin arasında kayıyor, fark edilmekten kaçınıyor gibi görünürken, şimdi kendinden emin ve enerji saçarak yürüyordu, hatta etrafı boş işlerle çevriliydi.

Ona neredeyse Bliss diyecektim ama son anda adını değiştirdim. "Ailis. Geldiğin için teşekkür ederim."

Sanki ben *A* şekline dönüştürmeden önce ağzımın *B* şeklini aldığını görmüş gibi bana sıkı bir gülümseme verdi. "Jane," dedi, durumumdaki değişikliği görmezden beni ilk tanıştığımızdaki halime indirgedi. "Dışarıda Lachish'le konuştum. Kutu sende mi?"

Acıya karşı nefesimi tutarak kutuyu önüme aldım. Biraz salladım. Gözleri hareketi takip etti. "Bende Karanlığın Oğlu'nun kalbi var." Öldürücü dişlerimi göstererek gülümsedim, Lachish Dutillett'in çırağı ve -şimdi düşündüm de- NOLA meclisinin veliahtı konumuna yükselmiş olan kadını sınadım. Çünkü Lachish'in rütbesi de düşürülmemiştir. Hâlâ görevinin . Bu da Bliss'in çok fazla gücü olduğu anlamına geliyordu. Çok fazla güç. Kutuyu tekrar zıplattım. "Cadılar onu korumaktan acizdi."

"Hâlâ burada. Demek ki yapabiliyormuşuz," dedi, ses tonu düzgün ve vurgusuzdu. Yüksek yakalı bir bluz, dar siyah bir etek, ona uygun kısa bir ceket ve siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Soluk makyajı nötr pembe bir ruj içeriyordu. Büyük bir deri çanta kolunun altında duruyordu, askıları omzunun üzerindeydi. Tamamen kontrolü elinde tutan bir iş kadınına, bir insan CEO'ya benziyordu, tabii etrafındaki sıkı sıkıya enerjileri göremiyorsanız.

Canavar'ın görüşüyle Bliss'in şu anda ne olduğunu, etrafını saran enerjilerin çoğunu görebiliyordum. Yıllarca büyü potansiyelini görmezden geldikten sonra, cadı yeteneklerini kabul etmiş, sıkı çalışmış, büyülerine hükmetmeyi öğrenmiş ve çok daha güçlü hale gelmişti, tüm bunlar normal yıllar yerine aylar içinde olmuştu.

Dedim ki, "Koşullar tamamen yıkılmış. Kapılar ve pencereler kırılmış. Mahkûmlarınızdan bazıları kayıp. Cadı gardiyanlar ölmüş. Bana pek yetenekli görünmedi. Bu organ parçası benim sorumluluğumdaydı. Görünüşe göre yine öyle."

"Onu durağan halde tutmak için *dikenli* bir *çite* ve yeterli boş alana ihtiyacınız var ve bu hapishane NOLA'da güçlü boş enerjilere erişiminizin olduğu tek yer. Koşullar olmadan onu nasıl güvende tutacaksınız?"

"Bir ordum var," dedim usulca. "Ve taşınabilir bir boş alan."

Dudaklarını büzdü, yüz ifadesi spekülâtifti, sanki bu konuşmanın tüm olası permütasyonlarını düşünüyormuş gibiydi. "Devriye için silahlı muhafızlar tuttum. Ben de

Koşu­ları onarmak ve ekstra koruma katmanları eklemek için destek ça­ğırdım. Bu arada Mithrans'ın Karanlık Krali­çesi'nden bu gece ikinci bir girişimde bulunabilecek saldırganları püskürtmek üzere hapishaneye muhafızlar göndermesini rica ediyorum."

Bence bu harika bir hamleydi. Benden yardım istemek. Güzel.

Cadı iyi bir pusu avcısı, diye düşündü Beast.

Dedim ki, "Belediye başkanının ve NOPD'nin onayı olmadan ve halkınıza karşı daha fazla şiddet uygulanmadığı sürece, halkım sadece evin içinde savaşabilir. değil."

"Belediye başkanı, vali ve New Orleans meclisinin üç lideriyle konuştum," dedi. "Bölgeyi korumak için hepsinden onay aldım. Mithran'larınızın gerektiği gibi savaşmasına izin verilecek."

"Burası bir suç mahalli. Birden fazla cadı öldü. İçeri girerken üzerlerine basmak zorunda kaldınız." Ailis anıyı hatırlayınca sanki keskin bir bıçakla dürtmüşüm gibi hafifçe irkildi.

"Dört tutsak kaybettiniz," dedim bıçağı daha derine iterek. "İki cadı mahkûm ve ... diğer iki " Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Bliss benim için deri değiştirenlerin kim olduğunu biliyor muydu? Onların buraya hapsedilmesini bizzat ben ayarlamamıştım. Bunu yapan Ayatas FireWind'di, biyolojik kardeşim ve PsyLED'in önemli adamlarından biriydi. Deri değiştirenleri onlara getirdiğinde cadılara ilişkileri ve kan bağlarını mu vermişti? Kayıp mahkûmlar hakkında kimin ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama genellikle NOLAda bir sorun olduğunda Aya burnunu sokardı. Daha önce aramamış olması garipti, burada değildi.

"Her kayıp kişi için bir dosya istiyorum," dedim, "her kayıp kişi için suç listesi ve mahkeme tutanakları - eğer böyle tutanaklar varsa - ve yeteneklerinin ve güç imzalarının bir dökümünü istiyorum."

"İlgili tüm dosyalar Kara Kraliçe'in bilgi işlem ve güvenlik departmanına gönderildi." Sert ve güzel yüzünü belli belirsiz bir gülümseme yumuşattı. "Alex'le tekrar konuşmak güzeldi."

Benimle konuşmanın aksine, bu konuşmanın hoş olmadığını ima ederek. Tamamdır. Biraz kaba olsa da adil. Ne şimdi ne de daha önce kibar değildim. Ancak, Bliss/Ailis'in bana karşı davranışlarında bir değişiklik oldu. Sert, katı, biraz da şirret. Acaba kutu bende olduğu ve olmadığı için mi zor davranıyordu, yoksa Lachish arkamdan konuşup suları mı zehirliyordu? Ve eğer öyleyse, neden? Ya da . . . evet. Kısa bir süre önce bir partide Eli'nin üzerinde ateşli bir Bliss/Ailis dansı vardı. Belki de Bliss/Ailis daha fazlasını istemiş ama alamamış ve beni suçlamıştı? Ya da daha kötüsü, kirli işi yapmışlardı ama Eli geri çekilmişti ve beni mi suçluyordu? İnsanlar garipti, bu yüzden şey , ama kesinlikle kalmadıkça Eli'ye seks hayatı hakkında soru sormayacaktım. *İck.*

Ne olduğunu tam olarak bilmediğimden, kedi dudaklarımın küçük kibar bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim, dişlerimi gizleyen bir gülümseme ve cevap vermedim.

"Sokaktaki çember," diye devam etti Ailis, "bir sorun olabilir. Aktif değil ama ölü de değil. Bir tür pasif, bekleyen enerji söz konusu. NOPD'ye, koruma meclisi edene kadar etrafına tehlike konileri ve polis bandı koymaları talimatını verdim. Ölmeyenler ya da yaralanmayanlar sayıldı. Gardiyanlar kişisel enerjilerini koşu­ları savunmak için harcadılar. Kendilerini ve tılsımlarını yeniden şarj etmek için tam bir çember içinde zaman geçirmeleri gerekiyor."

Homurdandım ve bana musallat olmasından korktuğum uygun cümleleri söyledim. "NOLA cadı konseyinin Karanlık Kraliçe'den her ne ihtiyacı varsa, bizim gücümüz neye yetiyorsa, sizindir. Ancak

Bu." Kalp kutusuna vurdum.

"New Orleans Cadı Konseyi, Karanlık Kraliçe'nin dikkatini çekmekten onur duyar."

Dikkat, yardım değil. Evet. Son kısımda biraz alay var. "Benim halkım seninkini ve bunu kurtarmak kanını akıttı." Kalp kutusuna tekrar dokundum. "Cadı muhafızların ve arkadaşlarıyla birlikte ölebilirlerdi ve bu da kaybedilmiş olurdu. Elçilerim cadı konseyinin fedakârlığımızdan ve neden gerekli olduğundan haberdar olmasını sağlayacak."

Bliss'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elçiler mi?"

"Karanlık Kraliçe'ye karşı küstahlaşmadan önce hangi diplomatik kanalların açık olduğundan emin olmalısın," dedim. "Roberes ABD'nin cadı kodamanlarıyla temas halinde. Görünüşe göre NOLA'da kimse onlara Karanlığın Kalbi'nin hapishaneyi bırakın, şehirde olduğundan bile bahsetmemiş. Ayrıca, temsilcilerim onlara söyleyene kadar, söz konusu kalbi geri almak hapishaneye yapılan vampir saldırısından da haberdar edilmemişler. O yüzden neden sen kendi evinle ilgilenmiyorsun, ben de kendi evimle ilgileneyim. Ve vampir kalbiyle." Kutuya bir kez daha hafifçe vurdum.

Alex kulaklığıma, "Ona sen söyle Janie," dedi.

Beast acıyı bastırma yeteneğini içime itti ve kalçalarımı bükerek elektronikleri tutan yastık kılıfını bacaklarımın arkasına attım. Hareketlerin acısını göstermeden, kötü durumdaki kolumu kalp kutusunun üzerinde yeniden konumlandırmayı başardım"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim, sesim biraz soluksuz çıkıyordu, "küçük, taşınabilir bir *diken çitine* ve birkaç boş muskaya erişimim var. Burası onarılana ve koğuşlar düzgün bir şekilde güçlendirilene kadar SODun kalbini güvende tutacağım."

Ailis/Bliss kutuyu almak için iki elini birden uzattı. "Ama-"

"Aması yok," diye araya girdim. "Benim savaş alanımda oynamak istiyorsun, adamlarımın seni ve seninkileri savunmasını istiyorsun, o zaman benim kurallarına göre oynayacaksın ve bana şahsen gösteremesen bile ofisime gereken saygıyı göstereceksin."

Alex "Meee-ow" dediğinde döndüm ve evden çıktım.

"Alex, kolum aynı hem ezilmiş hem de ateşe verilmiş hissediyor."

"Anlaşıldı. Kanını akıtması ve seni beslemesi için birini gönderiyorum. Eli ambulans yolunda," diye ekledi.

Ön kapıda bekledim, sedyeyi ve gürültülü insan ayak seslerini duydum, sedyesi koridorlardan fuayeye doğru itilirken seçtiğim kardeşimin hareket ettiğini hissettim. Koyu renk gözleri anında benimkileri buldu, aramızdaki bağ savaştan bu kadar uzun süre sonra bile hâlâ güçlüydü. Bir elini uzattı ve zırhına kan sıçramış, koyu tenli uyluğu çok renkli yapışkan bir sargıya sıkıca sarılmış halde geçip giderken bir an için avuçlarımızı kavradık. "Ameliyat olmam gerekecek," dedi, ses tonu gerçekçiydi.

"Bağış için yeni birinin beklemesini sağlayacağım." Onu beslemesi için vampiri kastettim ve o da başarıyla onayladı. Bir insan ne zaman vampir kanı içse, bağımlı olma riski taşıyordu ve bir insan aynı vampirden ne zaman kan içse, vampir tarafından yuvarlanma ve bir insanın kan kölesi ya da kan hizmetkârı olma şansı vardı.

Eli herhangi bir vampir kanı içmek için güvenli eşiği çoktan geçmişti, ama kan olmadan iyileşmesi sonsuza kadar sürecekti ve eğer yaralanma vampir vücuduna zarar verdiyse, rehabilitasyon bu kez işe yaramayabilirdi.

Bacak kemiklerini bir arada tutan metal somun ve civatalar. Kan sayesinde bir ya da en fazla iki gün içinde iyileşecek ve güvenli bir yerde olacaktı.

Bu onun dönüşmekte şeye dönüşmesini hızlandırabilirdi, ama o ve ben bu konuyu birkaç kez konuşmuştuk ve Eli uzun zaman önce daha fazla vampir kanı içmenin sonuçlarını kalıcı olarak sakat kalmaya karşı tartmıştı. Son zamanlarda, kazara dönüşmesi anlamına gelse bile, içmek için kağıtları imzalamıştı. İkimiz de onun artık sadece insan olmadığını biliyorduk.

Elini bıraktım ve sağlık görevlileri onu dışarı itti. Mikrofonuma dokundum. "Alex. İnfirmeri'mle ilgili gelişme var mı?" İnfirmeri, insanları köle haline getirmeden sonsuza dek bağış yapabilen vampirlerdi ve kanları o kadar güçlü bir iyileştiriciydi ki tek bir damlası bir insanı çoğu ölümcül yaradan iyileştirebilirdi.

"Olumsuz. Lincoln Shaddock'a resmi bir talep gönderdim ve Florence'ın kendisine de Eli'yi beslemek için NOLA'ya dönmesini rica ettim. Henüz bir cevap yok."

Koun telsize bağlandı ve "Klan evlerinden herhangi birine ya da Mithran Konsey Binasına saldırı oldu mu?" diye sordu.

"Olumsuz," dedi Alex, "ama null hapishanesiyle ilgili haberlerim var. İç ve dış kameralar artık tekrar devrede. Ve bil diye söylüyorum, Leo Pellissier, ölüm büyüsü bombası patlamadan önce senin ve Eli'nin konumlandığı muz bitkilerinin gölgesinde duruyor."

"Gerçekten mi?" dedim, . Daha yüksek sesle sağlık görevlilerine "!" diye seslendim.

Küçük avluda bitkilere doğru koştum, yerçekimi koluma için her adımda homurdanmamaya, nefes almamaya ya da inlememeye çalıştım. Ölü bitkilerin arasına daldım ve yaralanmamış kolumla Leo'nun omzunu tutup onu salladım. "Oraya git ve Eli'ı iyileştir."

"Evet, kraliçem," dedi Leo. Eskiden söylediği cümlelerin bir versiyonuydu bu: "*Evet, Jane'im.*" O cümle boyun eğdirici ve sahiplenici bir cümleydi ve ondan nefret ederdim. Bu daha iyiydi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Leo'yla -hatta üç kez doğan Leo'yla- asla gerçekten bilemezdim.

Şehrin eski efendisi çimlerin üzerinde, ambulansların farlarının önünde yavaşça yürüdü, bacakları keskin ama zarif gölgeler saçıyordu. Eli'nin sedyesinin üzerine eğildi, gece bundan sonra ne olacağını gizliyordu. İki dakika sonra Leo geri çekildi ve Eli ambulansa bindirildi. Birkaç dakika içinde ambulans ve diğer acil durum araçları uzaklaştı, geriye birkaç NOPD arabası, DQ'nun SUV'leri ve merakla izleyen komşular kaldı.

Leo kurumuş bitkilerin karanlığında bana yeniden , büyük yapraklar onun hareketiyle ve nehirden esen rüzgârla çıtırdıyordu. "Yaşayacak," dedi Leo.

Hiçbir şey söylemedim. Leo'nun kendisinden sessizliğin ne kadar etkili olduğunu öğrenmişim. Sonunda, "Halkının yanında savaşmadığım için kızgınsın" dedi.

Yine hiçbir şey söylemedim.

"Seyirci kaldığım ve yardım etmediğim için kızgınlım." Ölü yapraklar arasında döndü ve "Mainet Pellissier benim soyumun yaratıcısıdır. Ailemin adını o koydu. Ve o Karanlığın Oğulları'nın Varisi." Bunu bir unvanmış söyledi. Sanki bunu korkunç buluyormuş gibi.

"Onu duymuştum. Sons of Darkness'ın varisi. Ama nereden geldiğini ya da emici kafaların yaratıcılarının varisi haline nasıl geldiğini tam olarak bilmiyorum."

Leo aşığlayıcı bir terim kullanmam karşısında hafifçe gülümsedi. "Mainet Pellissier'in asıl adı Aram Bar Ioudas'tı." Durdu, siyah gözlerini bana anlamamı bekledi.

Bu sözlerden bazılarını daha önce de duymuştum. "Bar oğul demek. Yani Aram, İoudas'ın oğlu," dedim. "İoudas İbranice'de Yahuda demek. Ya da belki Aramice?" Anlayışım işledi. "Judas Iscariot. Iodus Issachar. Aram . . . Başka bir kardeş daha mı vardı?"

Alex özel bir kanal açtığında kanalın sesi yumuşadı ve netleşti. "Ne dedin sen?" sordu. "Tekrar et Janie."

"Judas Iscariot'un oğlu Aram Bar Ioudas," dedim Leo'nun gözlerinin içine bakarak. "Ioudas Issachar'ın oğlu. Kendi türlerini yaratan kara büyüde kurban ettikleri bir kız kardeşleri olduğunu biliyorduk. Ama başka kardeşleri de vardı, değil mi?"

"Bir erkek kardeş," dedi Leo. "Hain babalarının en küçük çocuğu. Karanlığın Oğulları Yahuda İskariyot'u ölümden geri getirmeye çalıştıklarında Aram hâlâ çocuktı."

"Hayır," dedi Alex kulaklıklarımın üzerinden. "Karanlığın Oğulları'nın soyağaçlarının küçük bir kardeşten söz edilmiyor. Hiçbir Varis'e isim verilmemiş. Ve Mainet Pellissier on iki yüzlü yıllarda ortaya çıktı."

" 'Her zaman bir varis vardır,' diye fısıldadım, bir zamanlar duyduğum bir şeyi tekrarlayarak. "Bir Varis, ikinci bir Varis ve muhtemelen üçüncü bir . Bunu neden düşünmedim ki?"

"Güçlerinin tek bir varisi var," dedi Leo. "Varis," diye tekrarladı, bunu bir unvan gibi söylüyordu, çünkü öyleydi.

Alex usulca küfretti. Kanaldan klavye tuşlarına basılma sesi geldi. "Küçük bir kardeş mi vardı? Belki de SOD'lar kullanabileceklerini düşünene kadar bir mağarada, duvara zincirlenmiş bir şekilde ? Ve o küçük kardeş Pellissier adını mı seçti?" Alex sordu. "O küçük kardeş Leo'nun soyunu mu oluşturdu? Tesadüf diye bir şey yoktur, sadece-" Durdu, tuşlar daha sert tıkırdıyordu.

"Bekle," dedi Alex. "Pellissier soyadı ve bir düzine başka yazılışı aslında kürk pelerin ya da zırh anlamına ve savaşta giyilirdi. Ve SOD'lardan birine Mithrans Avcısı deniyordu, askeri bir unvan gibi. Belki bir bağlantı vardır."

Leo'nun Alex'i duyabildiğini biliyordum. Vampir kulakları, ama cevap vermesini beklemiyordum. Ta ki cevap kadar.

"Efendim bu ismi, gerçekten de zincire vurulduğu Roma'dan Fransa'ya kaçtığında seçti. Pellissier ismini Mithran dünyasına aynı deriyi, aynı gücü, şeyi giydiğini ima etmek için seçti" -sağ parmaklarını bir kelime arar gibi havada döndürdü

-"potansiyel ... evet, kardeşleri gibi. Bu ismi, soyundan gelenleri belirlemenin bir yolu olarak bedenine çocuklarına aktardı. Çok azı kendilerine sunulan kan zorlukları boyunca yaşadı. Ama çok azı yaşadı."

Leo başını eğdi ve gözlerimi tuttu, yüz ifadesi yalvaran ama aynı zamanda talepkârdı. "*Düşün* Jane'ciğim. Sence neden bütün Avrupalılar New Orleans'a akın etti?" Leo'nun yüzündeki ifade sözlerinin son derece ciddi olduğunu gösteriyordu. "Neden Buenos Aires ya da New York değil? Ya da Mexico City? Hayır. Onlar benim peşimden geldi."

Saçmalık. "Artık ikinci varis sensin. Ve bana söylemedin. Bu *çok önemli bilgiyi* bana söylemedin." Ama bu çok mantıklı. Neden NOLA? Neden burası?

Leo ve onun soyu yüzünden. Bu da vampir dünyasındaki en derin, en sıkı tutulan sırlardan biri olduğu anlamına geliyordu.

"Bunlar şimdiye kadar önemli değildi Jane'ciğim. Ayrıca Alex'iniz Reach'in veri bankasına sahipti. Reach'in bu sırrı uzun zaman önce ortaya çıkardığını sanıyordum."

Ama aklımın bir Leo Pellissier'in ve New Orleans şehrinin vampir dünyasının geri kalanı için bu kadar önemli olmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Bu, SOD'un merkezin alt bodrumundaki varlığı değildi çünkü ondan geriye hiçbir şey vampirler gelmeye devam ediyordu.

Hiç bir neden aramamıştım.

Bu Varis, Leo'nun soyunu dünyadaki en önemli vampir soylarından biri haline getirdi. Ama Leo, sırların koruyucusu, katman katman planların ve birden fazla olası sonucun yaratıcısı, hâlâ konuşuyordu.

"Jose bodrumda asılı dururken ve Mithrans Katili hayattayken bir güç dengesi vardı. Ya şimdi? Varis var, Karanlığın Kalbi var" -yaralı kolumun altındaki kutuya hafifçe vurdu, tıpkı benim yaptığım gibi- "ve bir de Karanlık Kraliçe." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben son derece sınırlı Mithran gücüne ve daha da sınırlı kaynaklara sahip genç bir dış klan rahibiyim. Bir kez daha ölmemi istemediğiniz sürece soyumun Varisi ve Kan Efendisi'yle savaşmam."

"Hayır." Leo'nun ölmesini istemiyordum. Başka kimsenin, hiçbir yerde ölmesini istemiyordum.

"Güzel." Uzandı ve en yakındaki ölü yaprağın orta damarını . kadar ki, solgun parmaklarının dokunuşuyla toz haline geldi ve tozu avucunda yakaladı. "Zamanın yaratıcısının ya da onun kölelerinin bile *dördüncü* kez yaşayabileceğim bir zaman çizgisine izin vereceğini sanmıyorum." Elini uzattı ve tozun aşağı süzülmesine izin verdi, sanki bir sonraki ölümünü orada, tozdan toza görüyormuş gibi.

Dedim ki, "Burası artık senin şehrin değil. Artık senin savaşın değil. Anladım. Anladım. Halkım Mainet'in gelmesini bekliyordu. Ama nedenini bilmiyorduk. Ve NOLA'nın bir son direniş olduğunu da bilmiyorduk. Ama şunu bilmelisin ki, senin hâlâ hayatta olman önümüzdeki savaşla ilgili her şeyi değiştiriyor."

Mainet cadı hapishanesine fazla nedenden ötürü gelmişti: hapsedilmiş iki cadı , iki *u'tlun'ta* gitmişti. İki güçlü cadı, Tau ve Marlene, kurtarılmak istenmişti ama saldırganlar onların hapisten kaçışını durdurmak zorundaydı. Zamanlama.

Bu kadar çabuk ortaya çıkmamızı ya da belki de hiç çıkmamızı beklemiyorlardı. Hapishaneyi savunduk ve hedeflerinden ikisi, iki güçlü cadı, terk edilmişti. Ve kalp için Lachish'in odasına girmeyi başaramamışlardı. Bildiğim kadarıyla burada olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Peki Mainet burada korunduğunu nereden biliyordu? Leo da biliyor muydu? Mainet Leo'nun düşüncelerini okuyabilir miydi? Mainet'in kendisi de burada mıydı, geceleri saklanan vampirlerden biri mi? Ve eğer öyleyse, Mainet Leo üzerinde ne kadar kontrol sahibiydi? Eğer pençelerini ve dişlerini Leo'ya geçirirse, Leo'yu bağlayıp bize karşı kullanabilir miydi?

İçimde, Canavar mırıldandı, *Leo vampir efendisini çağırdı. Leo efendisine bağlı. Aylardır bağlı. Sadece daha fazla bağlı olabilir.*

Kedimin yarısı mantıklı davranıyordu. *Saçmalık. Baktan baktan baktan baktan.* "Yani Karanlığın Kalbi'ni ele geçirirse," dedim Leo'ya, "*seni bağlamayı bitirir, beni öldürür, le breloque*" ve diğer tüm büyülü zımbırtıları alırsa, dünyanın sahibi olabilir."

Şehrin eski efendisi başını eğdi, siyah saçları yüzüne düşerek ya bir gülümsemeyi ya da dişlerini gizledi. Leo, gece yarısından daha koyu saçlarının gölgesinden sessizce, "O benim efendim. Varis o. Sen Karanlığın Kalbi'ni taşıyorsun.

"En eski hikayeler bir zamanlar Oğullara hizmet eden kadim bir kahinden bahseder. Kehanetleri onları memnun etmeyince onu öldürmüşler ama ölmeden önce biri bunları . Son Karanlık Kraliçe geldiğinde, Mithranların ve Naturaleza'nın yaratıcısının oğullarını yok edeceği söylenir. Böyle bir şeyi önlemek için büyük çabalar sarf ettiler, ancak işte buradasınız ve onları öldürdünüz.

"Taşındığın o kutuda güç var, hayal bile edilemeyecek bir güç. Kalbi yok edebilirdin. Bunun yerine onu kurtardın. Onu bakmaları için cadılara verdin." Yavaşça ekledi, "O andan beri hiçbir zaman çizgisi sabit kalmadı."

Tüm vücudum gerildi. *Zaman çizgileri* . . . Leo zaman çizgilerini nereden biliyordu?

Başını kaldırdı, gözleri kalp kutusundaıdı. "Jane'im. Beni dinle. İblisi bağlayana, elçiyi ve yargıcı serbest bırakana ve Varis'i öldürene kadar Karanlığın Kalbi'ni güvende tutmalısın. Ancak Varis gerçekten öldükten sonra onu yok edebilirsin."

Kalbim *iblis*, *haberci* ve *yargıç* kelimeleriyle biraz oynadı; bunların hepsi eski yazılarda düşmüş ya da düşmemiş melekler için kullanılan terimlerdi. Refleks olarak, kalp kutusunun etrafındaki kötü kolumu sıktım. Acı yaramdan omurgama, beynime ve parmaklarıma kadar yayıldı. O şokla nefesim kesildi.

Leo siyah gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Varis ve soyumun yaratıcısı, sadece Sabina'nın onun olduğunu bildiği büyüler, tılsımlar ve güçlü varlıklara sahip."

Sanki serbest bırakılan *u'tlun'tas'ı* - Sabina'yı (dış klan rahibesi) yiyen ve özümseyen *u'tlun'ta'yı* ve bir vampiri yiyen *u'tlun'ta'yı* ve Ateşyaratan denilen Onorio'yu görüyormuş gibi gözlerini boş hapisaneye kadar takip ettim. Büyükanne muhtemelen Varis'in güçleri hakkında her şeyi biliyordu. O ve Ka Mainet'le birlikte mi çalışıyorlardı? Belki de yüzyıllardır aşağı yukarı onun planlarının bir parçasıydı ama kendi gündemleri vardı, kendi iplerini çekiyor ve yönetimi ele geçirmeyi umuyordu. Şansım varken onu öldürmeliydim.

"Yüzyıllar boyunca, Karanlığın Oğulları henüz hüküm sürerken, Varis'in otoritesi neredeyse hiç görülmedi, bir örümceğin ağı gibi karanlıkta parıldayan ipliklerden, narin, gizli, gizli ipliklerden, parıltılardan ve ısıtıllardan biraz daha fazlasıydı. Etkisi, ışık düşene kadar ya da biri zehirlenip tuzağına düşene kadar görünmez ipeksi ilmekler ve düğümlerden başka bir şey değildi.

"Karanlığın en büyük Oğlu Joses Santana'nın ölümüyle birlikte, ikinci Varis olarak gücünün çoğuna oldu. Senin kurtardığın kalpten haberi olamazdı çünkü onu senden almaya gelmedi. sadece umduğu kadar güçlü olmadığını biliyordu."

Leo bunları tahmin etmiyordu. Ses tonu tüm bunları *bildiğini* söylüyordu. Evet. Mainet ve Mainet ve Leo bir şekilde bağlantılıydı. Ya da Leo'nun Mainet'in kampında bir köstebeği vardı. Bu da mümkündü. Belki Varis'in bilgi işlem departmanından biri? Belki Reach?

"Mainet, umduğu kadar güçlü olmasa da, elini uzattı ve Avrupa'ya nifak tohumları ekti, etkisi ve kontrolü şehirden çiftliğe, dağdan bataklığa, okyanusu kıyıdan kıyıya geçerek tüm topraklara ulaştı. Gücünün kontrolsüz ve dizginlenemez olmasından korkuyordum, ancak Jane'im, tüm zaman çizgilerindeki jokerim, Edmund'un boş kalbine aşkı getirmişti." Leo

Bana gülümsedi, yüzü çok solgundu ama bunun dışında tamamen insan gibi görünüyordu. "Senin Edmund'un ve benim Grégoire'im Varis'in takipçileriyle savaştı ve onları yendi. Mainet'in Avrupa'daki gücünün belini kırdılar, o dizginleri ele alıp kendi iradesini herkese dayatmadan, bir ordu toplayamadan ve bu kıyılara savaş getiremeden önce."

Ambulanslar bölgeden ayrılırken, yerel polisler ve resmi araçlar vardiya değiştirirken, "Bu iyi bir şeye benziyor," dedim, kelimelerim tereddütlüydü. Ve adli tabibin minibüsü geldi.

"Belki de. Ama Jane'im Mithrans Katili'ni öldürdüğünde, onun gücü Mainet'in üzerine düştü. Yine bu onun sahip olması gereken tam güç değildi. Tam gücüne ulaşamadığında, nedenlerini araştırdı ve taşıdığınız kalbin varlığını keşfetti. Karanlığın Kalbi hala hayatta olduğu sürece, tam gücüne ulaşamaz."

Birdenbire anladım. "Eğer tüm gücüne sahipse onu yenemem, değil mi? Bu yüzden kalbi yok etmeden önce onu öldürmeliyim."

"Eğer tam gücüne ulaşırsa, kardeşlerinden iki kat güçlü olacak. Gücün vücut bulmuş hali olacak."

"Kahretsin."

"Gerçekten de. İblisin ve elçinin burada, bu şehirde kısmen bağlı olduğunu keşfetti. Bu yüzden Varis buraya şehrinizi ve tacınızı almak, iblisi tamamen serbest bırakmak ve haberciyi tamamen bağlamak için geliyor. Buraya geliyor çünkü soyu burada yaşıyor. Şimdiden, gücü ve erişimi endişe verici bir hızla artıyor, düşürdüğü herkesi kullanıyor ve onlardan besleniyor. Karanlığın Kalbi'ne sahip olduğunda kimse ona karşı duramayacak."

Leo' sklerası vampir kırmızısına dönüştü ve göz bebekleri genişleyip siyahlaşana kadar büyüdü. Vampirlerde bu, çok duygusal olduklarının ya da çok aç olduklarının bir işaretiydi. "Artık şehrin efendisi olmadığım, burada yaşayan varlıkları koruyamadığım, onların enerjisinden, kolektif güçlerinden yararlanamadığım için, buraya geldiğimizde amcamın yanında getirdiği son güç tılsımlarını toplamaya geldi. Amcamın ve sonra klan dışı rahibe Sabina'nın bunca yıldır koruduğu güç. Ve senin tacın. Ona da sahip olacak."

Sabina'nın bendeydi. "I-"

Leo araya girdi, şimdi hızlı konuşuyordu, sanki sıcak bir randevusu varmış gibi. "Onun ustalığı kendi soyundan olanları tüketiyor. Tüm soyundan gelen yaşamsızlığı ve ölümsüzlüğü boğuyor ve yaşam güçlerimizi kendi içinde depoluyor. Mainet hazır olduğunda, sana yemin edenleri öldürecek ve seni de öldürecek."

Herkes beni öldürmek istedi. Buna şaşırmadım. Ama diğer şeyler sorunluydu, özellikle de Avrupa İmparatoru Edmund taç giyme töreni için NOLA'a geldiğinden ve en güçlü vampir savaşçıları taç giyme törenine tanıklık etmeleri için getirdiğinden beri. Grégoire gibi. Ve yakında. Grégoire'in dünyadaki tüm diş kafalılarının en büyük, en kötü savaşçısı olması gerekiyordu ve Leo'nun söylediklerine bakılırsa, Mainet yakında hem onları hem de Karanlık Kraliçe'yi alt edecek silahlara sahip olabilirdi. Ve daha da kötüsü, Mainet'in istediği tüm o büyülü şeyler? NOLA'da depolanmıştı. Benim evimde saklanıyordu.

"canına. Ama, bekle. Vampir gücünü boşaltmak ve depolamak mı? Yaşam gücünü senden çekip almak gibi mi?" Etrafımızdaki ölü yapraklara baktım ve aklımdan her türlü korkunç olasılık rüzgârdaki kül gibi uçuştı. "Ölüm büyüsü mü kullanıyor? Ve onu bir pil gibi depoluyor mu?"

"Evet. Sizin *bataryasının* canlı olması ve boyutlar arası gücün eterik iplikleriyle ona kısmen bağlı olması dışında. Gücü ele geçirmesini tamamlamak için karşı boyuttan başka bir varlığa ihtiyacı var. Ve Karanlığın Kalbi. Hepsi tek bir yerde."

Melekler ve iblisler birden fazla boyutta güç sahibi olabilirler. *Hayyel*. Melek kısmen kapana kısılmıştı. Zıt boyutlar cehennem ve iblis anlamına gelebilir. Mainet zaten bir iblisi tuzağa mı düşürmüştü? "Onun ağına mı hapsoldün?" diye sordum. "Suyun mu çekiliyor?"

"Ah, evet, Jane'im," diye fısıldadı. "Tıpkı bu ölüm şehrinde yaşayan tüm türüm gibi. Bu sözlere kulak ver, çünkü yakında seninle konuşamayacağım." Kalçama baktı. Küçük bir patlama sesi duyuldu ve Leo kayboldu.

CHA TE3 6

Binicilik de güzeldi. Çok Rodeo.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Daha yüksek sesle, "Daha az gizemli olabilirdin" diye ekledim. Leo cevap vermedi. Bu gittiği anlamına gelmiyordu, sadece hâlâ buralardaysa bile yardım etmeyi bıraktığı anlamına geliyordu. Her zamanki gibi. Ama kalçama baktı. Tamamen sahip olduğum tek büyülü silah olan ve kendi bedenimin bir parçasından yapılmış Glob'un bulunduğu cebe bakıyordu.

Ölüm büyüsü. şeytanlar. Melekler. Ve Glob. Ve . . . Leo'nun kanını içmiştim. Vampir değildim ama teknik olarak Leo'nun soyundan geliyordum. Kanım mı ? "Alex. Hâlâ orada mısın?"

"Olumlu," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu yüzden mi yer değiştirmemde sorun yaşıyorum? Leo ile önceden var olan ilişkim sayesinde, onun İnfazcısı olarak, bu Varis, Mainet, kontrolümü kaybetmeme neden olacak kadar beni tüketiyor mu?"

"Bilmiyorum, Janie."

Ama Leo dikkatle Glob'un bulunduğu cebe baktı. Bu bakış beklenti dolu gibiydi.

Amaca yönelik.

Sanki Glob, benim  lmemle Mainet'in dünyanın kralı olması arasında duran tek şey olabilirmiş gibi.

Leo bana değerli bir silahım olduğunu göstermişti. Dahası, tacımdan bahsetmişti. Onlara ve kalbime sahip olduğum sürece bir şansım vardı. Halkımın bir şansı vardı.

Koun sokağın aşağısında belirdi, zırhı atılmıştı, mavi dövmeli vücudu çoğunlukla çıplaktı, bir elinde kınından çıkarılmış bir kılıç vardı ve sokağın yukarısında bana doğru yürüyordu. Tamamen vampirleşmişti. Evden nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu karnında bir kazıkla felç olmuş halde görmeseydim, yaralandığını asla tahmin edemezdim. Karnı şimdi iyileşmişti, vücudu acil durum araçlarının kırmızı ve mavi ışıklarını yansıtıyordu, solgun saçları uzun ve bağsızdı, nehrin girdaplı esintisinde etrafında dalgalanıyordu, ince ipek gibi dalgalanan bir  rt . Tam olduğu gibi görünüyordu: Kelt savaşcısı, korkusuz, acımasız, vampir formundaki  l m.

Cadde boyunca polisler dönüp ellerini silahlarının kabzalarına koydular. İki motor bloklarının arkasına geçti ve polis arabalarının kaputlarının üzerinden nişan aldı. Bu aceleyle kötüye gidebilecek türden bir durumdu.

Gölgelerin  ıktım. Öğrendiğim tüm o resmi saçmalıkları kullanarak bağırdım: "İşte Karanlık Kraliçe. Burada İnfazcımız ve Celladımız yürüyor. Barış istiyoruz."

Polisler çoğunlukla çıplak olan Kelt vampirinden kedi burunlu bana baktılar ve başlarını salladılar. Vücut dilleri "*Sadece New Orleans'ta*" diyordu ama rahatladılar, silahları kılıflarına geri girdi ve içlerinden biri gerçekten gülümsedi.

Tuttuğum nefesi dışarı üfledim. Koun süzülerek yanıma geldi, çıplak bacakları uzun zamandır imrendiğim o vampir zarafeti ve şıklığıyla hareket ediyordu. Yüz ifadesi bana bir haberi olduğunu söylüyordu ama alışkanlıkla takındığı o vampir kıpırtısızlığıyla bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum. Kalbim tekledi.

Eli'nin panik tepkisi beni şok etti. *Bekle* diye bir düşünce gönderdim ve onun huzursuz, endişeli bir şekilde sakinleştiğini hissettim.

Koun'a dedim ki,
"Bruiser?" "O iyi,
Kraliçem."

Eli rahatladığımı hissetti ve ikimiz de o savaş alanı bağlantısından uzaklaşarak, ölümcül tehlikeye bu kadar yakinken elimizden duvarlar ördük.

Koun kılıcını bir tarafına yakın tuttu ve diğer kanlı eliyle mikrofonumu kapattı. Yumuşak bir sesle, sadece benim duyabileceğim şekilde, "Hapishanedeki saldırının iki dalgası vardı ve Alex'in drone kameraları bunu tespit etti. Buradaki saldırıdan sonraki sessizlikte bizi şaşırtmak ve yok etmek için ilerliyorlardı. Eşinizin ekibi iki blok ötede ikinci dalgayla karşılaştı ve düşmanlarınızla çatışmaya girdi. Ben daha sonra temizlik için katıldım. Eşiniz, ben ve beraberindeki ekipler on dört Mithran'ı etkisiz hale getirdik ve bir o kadar insanı da etkisiz hale getirdik. Bizim tarafımızda kayıp yok. Yaralılarla ilgileniliyor.

"Eşiniz bir Mithran ve dört insanın kaçmasına izin verdi. Anladığım adamları takip cihazları taşıyor ve ikinci dalga tarafından kullanılan araçları etiketlemişler."

"Ve?"

"Alex'in uçan dronları şu anda kaçağın arabalarını takip etmeye çalışıyor. Biri şehir merkezine doğru gidiyor, ancak takip cihazında bir arıza var gibi görünüyor. Diğeri ise dron kilitlenmeden şehir dışına gözden kayboldu."

İçimi çektim ve mikrofonuma dokundum. "Alex, bütün bunları duyduğunu ve bildiğini biliyorum. Güncelle."

"Araştırma başlattım, güvenlik programları çalışıyor" -daha fazla kamerayı hacklemeyi kastediyordu ama bunu söylemedi- "ek dronlar uçuyor ve şansımız varsa dronlar araçları tespit edecek. Döndüğünüzde sizin için bir şeyler hazırlamaya çalışacağım."

Ben cevap vermeden Koun önüme geçti ve kılıcını gökyüzüne kaldırdı. Bu sembolik bir jest değil, bir savunma duruşuydu. Bakışlarını takip ettim ve gökkuşağı ışıklarının sarmallarını, fırfırların parıltısını, sedefli boynuzları ve ejderha pullarının ışıltısını gördüm. Gece gökyüzünde Pearl ve Opal'i tanıdım, iki arcenciel, uçuş halinde dans ediyorlardı, insan gözleri tarafından tamamen görülebiliyorlardı.

Polisler paranormal olay ihbarında bulundu. Komşular dikkatlerini ve cep telefonlarını Koun ve benden gece gökyüzüne çevirdiler. Uçuşan ve parıldayan arcenciellerin yarım düzine videosunun çekileceğinden ve bunların viral olacağından emindim. Gökkuşağı ejderhalarının istediği şeyin bu olup olmadığını merak ederek kalp kutusunu kendime doğru tuttum. Çılgın tahminler hem en güçlü yanımla hem de felaketimdi.

Koun'a usulca "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Koun sadece konuşmak için ihtiyaç duyduğu nefesi aldı. Başını gökyüzüne kaldırdı ve şöyle seslendi: "Arkancılar Kara Kraliçe ile görüşmek mi istiyor?"

"Yarığı Koruyan Kadın tarafından Kara Kraliçe'den bir lütuf talep etmek üzere gönderildik."

Koun, "Karanlık Kraliçe ve onun İnfazcısı ve Celladı, İnci ve Opal'i tanıyor," dedi. "Konuşun."

Yellowrock Klanı'nın baş stratejisti unvanını atladığını fark ettim. Bunun kraliçenin katili olmaktan daha düşük bir unvan olduğunu tahmin ettim.

"Yarığı Koruyan Kadın *le breloque* üzerinde hak iddia ediyor," dedi Opal. "Senin taşıdığın kalbe ve onu arayan vampire sahip çıkıyor. Koronayı giymek onun kaderi. Kalbi yutmak onun kaderi. Vampirin öğle güneşinde yanışını izlemek onun kaderi."

Yarığı Koruyan Kadın, şimdiye kadar tanıştığım en güçlü arcenciel olan Soul'du. Aynı zamanda İç Güvenlik Psikometrik Yasa Uygulama Bölümü'nün başındaki kişilerden biriydi ve biyolojik kardeşimin doğrudan üst düzey patronuydu. Doğal formu ışıktan yapılmış bir ejderhaydı, ancak dört yüz kiloluk bir kaplana ve küçük, çok kıvrımlı bir insana dönüşebiliyordu. Korkutucuydu ve canavar eğilimlerini iyi saklıyordu, bu da onu da korkutucu yapıyordu.

Gökkuşağı ejderhaları için *iddia* ve *kader* kelimeleri insanlar için *ifade* ettiklerinden çok farklı şeyler ifade ediyordu. Arkencieller geleceği görebilir, zaman yürüyüşü yapabilir, zaman baloncukları oluşturabilir ve benim asla şekilde zamanda ileri ve geri atlayabilirlerdi, bunu yaparken ölümü göze aldığım zamanlarda bile. Arcenciel'ler bir şey üzerinde hak iddia , bu, belirli bir zaman çizgisi boyunca bu nesnelerin kendilerine ait olduğunu gördükleri anlamına geliyordu. *Kader* kelimesini kullandıklarında, bu birçok zaman çizgisinin bu olayı önceden haber verdiği anlamına geliyordu. Yani gelecekte bir noktada Soul muhtemelen Karanlık Kraliçe olabilir, Karanlığın Oğlunun kalbini yiyebilir, Mainet Pellissier'i gün ışığında yanmasına izin vererek öldürebilirdi. Tabii ben onun yoluna çıkmazsam. Yani . . . belki? Hayır. Olmaz. Bu yanlış geliyordu, şu an ile istedikleri gelecek arasında duran bir sorundan kaçınmak için bir hile gibi geliyordu.

Her zamanki içimden geldiği gibi davranmamın aksine, cevap vermeden önce tereddüt ettim çünkü iki genç gökkuşağı ejderhası sözlerimi yanlış yorumlarsa söylemek üzere olduğum şey beni öldürtebilirdi. Ben ağzımı açıp muhtemelen büyük pençelerimi sokamadan Bruiser seslendi: "*Le breloque* ne başkasına verilebilir ne de başka bir varlık tarafından sahiplenilebilir."

Karanlık sokağın ortasında , mat arka zırhı tüm yansımaları yok ediyor, onu insan hayatı boyunca içinde yürüdüğü Mithran karanlığının bir parçası haline getiriyordu. "Korona kime bağlanacağını seçer ve Jane Yellowrock'u seçti. Onu tek başına Karanlık Kraliçe yaptı. Onu serbest bırakana kadar, başka hiç kimse tahtını ve gücünü alamaz."

Bruiser polis arabalarının farlarının önüne geçti. Arkasında, getirdiği takviye kuvvetlerin bakışlarını yakaladım. Koun'a göre Eşim ve o, Bruiser'ın göğsündeki ve bir bacağındaki kurumuş kan lekelerinden de anlaşılacağı üzere kendi savaşlarını vermişlerdi. Zırhındaki kan, birinin feci şekilde öldüğünü gösteriyordu. Alex ve Bruiser yüzünden ikinci dalga eve ulaşamamıştı.

Bruiser polislerin ve arabaların arasından geçerken nefesim kesildi, vücudu bir vampir gibi süzülüyordu, dengeli ve amaçlıydı. Bruiser zırhı, smokini, kot pantolonu ve çıplaklığıyla mükemmel görünüyordu, çıplaklığı unutamam. Kanlı zırhının içinde, kaldırımdan bize doğru adım atarken muhteşem görünüyordu. Evet. Sopa üzerinde seks.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Bruiser beni gölgelerin arasında buldu ve gülümsedi. İddialı bir tatlılıktı, sanki ruhu şöyle düşünüyordu: *İşte orada. İşte benim aşkım.* Ve ben onun ruhunu kendi ruhumun içinde duydum. Kalbim eriyip yapış yapış oldu.

Bruiser boş hapishanenin verandasına baktı ve aniden rotasını değiştirdi, durdu, eğildi ve ... Bir kolunu kaldırdı. Elinde *le breloque*, corona, arcenciel'lerin istediği ve benim yanımda getirmedığım makam tacı vardı.

Kulaklıklarımın içinden Alex küfretti ve bir an sonra ekledi, "Az önce yeni bir kapı zili beslemesi gördüm. Sen içeri ilk girdiğinde taç ön verandada ve boş enerjiler seni saklamış."

Harika. Şimdi de beni kovalıyordu.

"İşte, seçilmiş kraliçesini arayan *le breloque!*" Bruiser tüm dramatikliğiyle tacı yüksekte tutarak bağırdı, polis arabasının ışıklarının altından yansımaya izin verdi, tüm sivil kameraların ve muhabirlerin kameralarının iyice görmesini sağladı, çünkü polis şeridinin diğer tarafında en az on muhabir ve paparazzi vardı.

Bruiser yavaşça Koun'un kılıcını kenara itti ve geçti. Altın defne yapraklarından oluşan halkayı ve onun bağlı olduğu altın bandı başımın üzerine kaldırırken gölgesi yerde fraktallar oluşturdu. "İşte," diye tekrar bağırarak tacı başıma indirdi.

Kafama büyük gelen *breloque* kasıldı ve yerine oturdu. Sert plastik ve kauçuğun kırılmasıyla beklenmedik bir çatlama sesi çıkardı. "Ah!" Dedim, irkilerek. Bruiser kulaklığımı çıkarmayı unutmuştu ve bağlantı koptuğu için kulaklıklarımın cızırtı geliyordu. Bir daha bilmeme rağmen durduramadığım bir refleksle kulaklıkları çekip çıkardım. Cızırtı *çok yüksekti.*

Arcenciel'ler üzerime atladı. Vücutları ışığa dönüştü ve tekrar katı hale geldi, kütleden enerjiye kütleye. Koun'un kılıcı ışığın içinden geçti. İnci kuyruğuyla Koun'a vurdu. Kılıcını geride bırakarak uçtu. Pençeler tırmaladı. Kafatasımda derin izler bıraktı. Kükredim.

Opal'ın pençeleri saçlarıma takıldı, örgüme dolandı, altın kenarın altına kancalandı. O da geri kanatlanınca saçlarım ona doğru sıkılaştı. Beni ayaklarımdan kaldırdı. Acı beynimi delip geçti. Kafatasıma yayıldı. Omurgamda şimşek gibi çaktı.

Tacım serbest kalmadı. Ve pençelerini tacın altına geçirdi.

Opal beni bir kedinin fareyi salladığı gibi salladı. Dişlerim takırdadı ve şangırdadı. Kemiklerim takırdadı ve patladı. Benelli düştü. Bruiser göz açıp kapayıncaya kadar tüfeği kaptı ve ejderhanın kanatlarının altına doğru ateş etti. Tüfek dünyayı sessizliğe boğdu.

Gümüş parçacıklar, diye düşündüm. *Demir değil. Güzel. Türler arası uluslararası olay yok.*

Arkenciel beni bir ileri bir geri savururken aptalca düşünceler. Acı içimde paramparça oldu. Uzuvarım bir bez bebek gibi sallanıyordu, kemiksiz. Sonra kemiklerim kırıldı. Yerinden çıktı. Kanımın kokusu havayı doldurdu.

Yaralanmışım. Kötü.

Tek bir bakışta Bruiser'ın ateş ettiğini gördüm. Bir kez daha sallayınca kolunu geri çekip ejderhaya bir bıçak fırlattığını gördüm. Ağzımda kan vardı.

Koun'un bir anlık görüntüsünü yakaladım. Yukarı doğru sıçrayıp yılan gibi sırtının üzerine inerken ikinci bir görüntüsü, bir boğa binicisi gibi ama yirmi fit havada. Ağzı açık bir şekilde aşağıya indi.

bağır.

Gümüşi, parlak arcenciel kanı döküldü ve sıçradı. Gözlerime. Ağzıma. Tükürmeye çalıştım ama yine dilimi ısırdım. dönmeye başladı.

Opal'ın beni bıraktığına dair tek bir mantıklı düşüncem vardı.

Oh, kahretsin.

Yere düştüm. Önce çenem. Yıldızlar, tüm galaksiler görüş alanımda dönüyordu. Kafama bu kadar sert vurulduğunu unutmuştum, yıldızlar.

Parlak ışık noktaları dışında dünya karardı. Ve sonra hiçbir şey.

* * *

SUVde uyandım, Koun kesikten beni beslemeye çalışıyor ve Thema kanını kafa derime ve tacıma bulaştırıyordu. *Le breloque* hala beni bırakmamıştı ve yaşadığım baş ağrısının kısmı çok sıkı taçtan ve kırılıp altında sıkışan plastik kulaklıktan kaynaklanıyor olmalıydı.

Oh evet. Ve Opal'ın pençeleri.

Midem bulandı. Midem bulandı. Midem bulandı. Dilim haşlanmış gibiydi ve ağzımda korkunç bir tat vardı. Binlerce acı biber emmişim gibi bir yanma hissi.

Ağzımda Arcenciel kanı vardı. Biraz yutmuş muydum? Dudaklarımı ve yanağımı ısırduğım yerdeki kesiklere mi bulaşmıştı? Zehirleri gibi zehirli miydi? *Lanet* olsun. Lanet ejderhalardan biri beni ısırmış mıydı? Yine mi?

Eğer öyleyse, son zamanlarda her zamanki gibi tehlikedeyken vites değiştirmemiştim. *Saçmalık.*

"Kraliçem. İç," dedi Koun, amansız ama bir o kadar da nazik bir sesle. Başımın arkasını kavradı ve bileğini dudaklarıma dayadı, ben de emdim.

Soğuk, iğrenç kan.

İyi vampir kanı, diye düşündü Beast. *Güçlü kan.* Onu durduramadan bileğini ısırды, öldürücü dişleri derisini hafifçe deldi.

Koun'un kanını ağzımda evirip çevirdim, dilimi iyileştirmesine ve arcenciel kanının acı tadını yok etmesine izin verdim. Dirseğine dokundum ve öldürücü dişlerimi kas ve tendonlarını yırtmadan kan kaynağından ayırmak için bileğini büktü. ", " diye mırıldandı Koun. "İyi misiniz?" Ağzımı işaret ettim ve bana bir bardak uzattı. Cipun içinde bir yerden aldığı bir şampanya kadehi. Bu Bruiser'ın kişisel aracı olmalıydı. İçine tükürdüm.

Arcenciel kanı zehir değildi ama bana tuhaf bir şey yapma riskini de göze alamazdım.

Bir keresinde yanlışlıkla Arcenciel kanıyla kafayı bulmuştum. Bir daha olmayacak.

Kanından birkaç yudum içtim, kafamın berraklaşmasına yetecek kadar ve gergin kaslarım ve kemiklerimdeki güç hafifledi. Bir köpeğin dişleri arasında kalmış bir tavşan gibi sarsılmanın verdiği acı da içimden akıp gitti. Soğuk kan hâlâ iğrençti ama diyetimde yeri vardı.

Esnemeye çalıştım ve henüz iyileşmediğimi . Yeterince değil. "Bir arcenciel tarafından sarsıldım."

Koun neredeyse kayıtsızca, "Ve pençeledi ve düşürdü. Sağ çıkmış, sol kalçan hasar görmüş, sağ kaburganda postunun altından görünen hoş bir çürük var. Vites değiştirene kadar kendini iyi hissetmeyeceksin."

. hatırlıyordum. Yer değiştirmem gerekiyordu ama bunu yapana kadar vampir kanı içtim, bu da acı seviyemde dünya kadar fark yarattı.

Koun'un bileği kendi vampirliğinde iyileşince geri çekildim.

"Kalp kutusunu aldılar mı?" Sesim belli belirsiz bir tabut kapağından çekilen paslı çivilere benziyordu.

"Hayır, leydim. Burada var." Koun içi boş bir tahta sesiyle çınlayan bir şeye dokundu.

Üç parmağımla kolunun soğuk etini okşadım. Elimin tamamını hareket ettirmek çok acı veriyordu. "İyi iş çıkardın. Güzel de sürdün. Çok rodeo. Ejderhayı öldürdün mü?"

"Hayır, Kraliçem. Cadı törenlerinin gerekli olması ya da cadıdan doğan bir kötülüğü öldürmeniz gerekmesi karşı sizi sol baldırınızda gümüş bıçaklı bir athame ile zırhlandırmıştım. Ejderhaya binmeye çalışmadan önce senin kılıcını ödünç almıştım."

"Oh. Aferin sana." Gümüş kaplama bir bıçak taktığımı hatırlamıyordum ama bir arcenciel'e binmenin zaman yürüyüşü yapmak için en iyi yol olarak görüldüğünü hatırlıyordum. "Zaman yürüyüşü yaptın mı? Peki ejderhalar nerede?"

"Onlar yok olana kadar şimdiki zamanda, at kaldım," dedi Koun, sesinde tuhaf bir tını vardı, "o sırada çok uzun bir yoldan yere düştüm."

"Ne kadar uzağa düştün?"

"Tahminimce iki yüz metre. Ya da öyle."

Thema kafa derimi iyileştirmeyi bitirip ayağa kalkarken ve tek kelime etmeden uzaklaşırken bir süre bunu düşündüm. Başımın Koun'un çıplak kalçasında olduğunu fark ettim. Yakın olmamam gereken şeylere çok yakındım. Kendimi kaldırılabilmek için ellerimi nereye koyacağımı bulmaya çalıştım ama güvenli bir yer bulamadım. Onun yerine Koun'a "Kırıldın mı?" diye sordum.

"Evet, Kraliçem. İki ayak bileğim kırık."

Ahh. Çekingen bir tavırla, "mu?" diye sordum. "Evet, Kraliçem."

Bu kadar içine kapanık ve resmi görünmesine şaşmamalı. Acı içindeydi. Aklıma mantıklı bir soru gelince başımı öne eğdim. "Peki Thema sana kanını teklif etmedi mi?"

"Hayır, Kraliçem." Ses tonu değişti. "Sanırım Eş'in deyiimiyle 'sinir krizi' geçiriyor. Eş, Arceneau Klanı'ndan iki Mithran'ı çağırdı ve bir düzine insan da beni beslemek için gönüllü oldu. Yakında karnımı , uyuyacak ve iyileşeceğim. Ancak iyileşmemle ilgilenmeden önce başka bir sorunumuz var."

Tekrar homurdandım. Araba koltuğunu omzumun altında hissettim ve diğer elimi derinin üzerine koydum, tam orada, yukarı ittim. Koun beni destekledi ve biraz kas gücü sağladı. "Devam et," dedim, Bruiser'ın süslü deri araba koltuklarına ya da Koun'un çıplak benliğine kusmadığım için mutluydum.

"Cadınız sokağa zarar veren çemberin bir nakliye çemberi olduğuna inanıyor. Alex'in elinde bu spekülasyonu destekliyor gibi görünen güvenlik kamerası görüntüleri var."

Evet. Bunun muhtemel olduğunu düşünmüştüm. Koltuk başlığına yaslandım ve kafa derimi yokladım. İyileşmişti. Saçlarım keçeleşmiş ve kurumuş kanla dolmuştu. Hepsini yıkamak tam bir ızdırap olacaktı. Ve o aptal taç hâlâ üzerime yapışmıştı. Ve acıyordu. Aslında her yerim ağrıyordu ama grip gibi düşük seviyeli bir ağrıydı. Kemiklerimin kırılıp kırılmadığını anlamak için hafifçe kıpırdandım ama kemiklerimde değil, yumuşak dokularımda hasar olduğunu hissettim. her şey bükülmüş ve gerilmişti.

"Cadılar çemberin ortasından , değil mi?" Ben sordum. "Bir vampirin ortadan kaybolması gibi, ama bu vampirlikten *çok Star Trek* ışınlanmasına benziyordu?"

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

Sakince, "Bir keresinde bir taşıma çemberinden geçmiştim. Berbat bir şeydi." Koun gerildi, sanki tüm vücudu sarmal bir yay haline gelmişti.

İkiyle ikiyi toplayıp elli sekizi bulduğunu düşündüm. "Sokaktaki çemberin benim için olduğundan şüpheliyim. Sakin ol dostum. Bana bir duş aldıralım, sana da iyileşmen için biraz kan verelim ve görüntülerin üzerinden geçelim."

" ol dostum," diye tekrarladı mutlu bir şekilde. "Kraliçemin istediği gibi."

Koun hırçın değildi. kadar uzun süre yaşamış hiçbir vampir modern anlamda hırçın olamazdı, çünkü daha büyük, daha güçlü bir vampir yüzyıllar içinde noktada gücenir ve onu saygısızlık ettiği için öldürürdü. Bununla birlikte, son kısa cümle ona yakın bir şeyin ipucunu taşıyordu. Sevgiyle karışık hafif alay mı? Belki de? Kısa bir süre önce dostu Helgebert'i kaybetmişti ve yas tutuyordu, bu yüzden sevgi iyi bir şey gibi mi görünüyordu? İyileşmenin bir işareti mi? Ben de tavrın dokunuşunu iyi bir şey olarak görmeyi seçtim.

* * *

Karargâhtaki Leo'nun -artık benim- kişisel duşundaki tüm o beyaz fayanslar soluk, pembemsi, sulu kanı ve arada sırada kurumuş, koyu kırmızı yapışkan maddeyi gerçekten öne çıkarıyordu. Sıcak su postumdaki ve saçımdaki kurumuş kanı eritti, bu özellikle zordu çünkü aptal taç hala çıkmıyordu ve plastik hala başımla arasında ezilmişti. Acayip acıyordu. Ama sonunda su berrak aktı. Temizlenmem bir saat sürdü.

Bekleyen kadını ve kişisel psikopat korumam Quint burada olmadığı için minnettardım, yoksa birlikte içeri tırmanır, kafama bir ovma fırçası alır, nefesinin altında kendime bakmadığım ve kendimi korumadığım hakkında küfürler , kafa derimi , cildimi aşındırmaya ve ovma işlemiyle çok kişisel olmaya çalışırdı. İki günlük izninden döndüğünde muhtemelen yeterince şikayet duyacaktım. Quint'in büyük bir savaş için burada olmaması ya özenle hazırlanmış bir azarlama ya da sert bir sessizlikle sonuçlanacaktı. İkisini de beklemiyordum.

Temizlendikten sonra sıcak suyu kapattım ve acıyı dindirmek, şişlik ve morlukları azaltmak için buz bir duş aldım. Soğuk duştan nefret ederdim. Ama anti-enflamatuarlar bana pek bir şey yapmadığı için fazla seçeneğim yoktu.

biraz zaman aldı. Deriye kadar ıslanan postu kurutmak zordu ve eğer tüm suyu , kokuşmuş ıslak çığlıkçı kedi gibi kokuyordum. İstedikim bir şey değildi. Saçı uygularken

Vücudumdaki kurutucu, işleri hızlandırmak için bir düzine ısıtıcı-üfleyici ünitesi taktırma olasılığını düşündüm. Köşede yer vardı. İşe yarayabilirdi. Merkezde bir yerlerde bir düzine şalteri ya da sokaktaki bir trafuyu patlatabilirdi ama işe yarayabilirdi.

Saçlarımı tek bir uzun örgü halinde toplayarak dolaptaki ürünleri inceledim. Her şey özel yapımdı, vücudumun aldığı farklı şekillere göre ve ağırlıklı olarak -Quint'in dediği gibi -"Subtropik bölgelere uygun kış kıyafetleri." Ki New Orleans öyleydi. Üç ince gece elbisesi, üç dans eteği, bir düzine atlet, siyah pantolon, ince örgülü uzun kollu üstler ve daha ince şeylerin üzerine giymek için çeşitli kazak ve üstler vardı. Hatta pantolonlu siyah bir iş kıyafeti, ona uygun bir kalem etek ve beyaz düğmeli bir bluz bile vardı. Madam Melisende, modaya geri vampir modacısı (haha), çok meşguldü. Ayrıca iki takım zırh, güzel bir ayakkabı ve savaş botu seçkisi, çok yönlü bir kıyafet ve zırh karışımı vardı. Giyecek bir şeyler aramak için son kez buraya baktığımın aksine, dolaptaki her şey siyah, kırmızı veya altın rengindeydi, renk tercihlerime uyuyordu, "Harika," dedim usulca.

Beyaz pamuklu iç çamaşırlarımı ve postumun üzerinde kayıyormuş gibi duran, ipek astarlı, süper yumuşak siyah büyük boy kadife eşofman takımımı çıkardım. Bu özel katlar, vampir moda tasarımcısı tarafından doldurulmuş herhangi bir dolapta asılı bulmayı bekleyeceğim bir şey değildi, demek ki birisi onunla hakkında konuşuyordu.

Ceplerden ikisi sahteydi, böylece her iki uyluğa bağlanmış silahları hızlıca çekmek için yer kalıyordu ve telefon, kayıt cihazı, taşıyor olabileceğim herhangi bir iletişim birimi, bir anahtarlık cebi ve bir kimlik ve kredi kartı cebi için bol miktarda başka cep vardı. Geriye kalan ceplerle birlikte. Ceplere *bayılırdım*. Quint'in tasarımlarını benim bedensel ihtiyaçlarıma, silah ihtiyaçlarıma ve renk seçimlerime uygun hale getirmek için Madam M ile birlikte çalıştığı açıktı.

Kendi seçmediğim ama üzerime tam oturan giysiler giymek artık sıradan hale gelmişti ve bu eşofmanları gerçekten çok sevmiştim. Ayrıca, eşofmanlar yine siyah renkte, genişleyebilen pelüş ev ayakkabılarıyla da uyumluydu ve çok rahatları. Tüm bu "ilgilenilme" olayına alışabileceğimden korkuyordum, yine de eksik olan bir şey vardı. Silahlar. Duştan önce yatağa attığım silahlar. Kanlıydılar ve aceleyle soyunduğum için yorganın üzerinde kan lekeleri vardı. Yorgan. Her neyse.

Yatağın üzerindeki silahları düşündüm ve Benelli'nin karargâhın içi için aşırı olduğuna karar verdim ve yarı otomatikler, değiştirilebilir süper boyutlu kabzalarla bile yarı biçimli parmaklarım için hala rahatsızdı. Bir zamanlar duş almadan önce silahları temizlerdim ama bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Artık bunun için *adamlarım* vardı. Hizmetkârlarım, kölelerim ve kölelerim vardı ve kendi silahlarımı temizlemek için küçük, kocaman, ellerimi kirletmek zorunda değildim. Silahlarımı unutmuştum. zamanlar *asla unutmazdım*. Silahlarımı unutmak ölümle yaşam arasındaki farktı. Yatak örtüsündeki kanlı dağınıklığa baktım, göz kırparak düşündüm.

Gerçekte ne olduğumu düşündüm. Kiralık bir haydut-vampir avcısı. Evet. İşte bu. Bu düşünce beni toprakladı. Tüm bu hizmetkarlık şeyleri? Protokol, şatafat ve durum? Öğrenebilirdim. Yapabilirdim. Ama bu ben değildim. Motorcu kız, haydut vampir avcısı, kiralık canavar katili. O ben değildim.

Bu kraliçe olayı garipti.

İyi bir temizlik seti olmadan yapabildiğim kadarıyla bir koşum takımını temizledim ve sol uyluğuma bir vampir öldürücü bağladığımda kendimi neredeyse insan gibi hissettim. Aynaya baktığımda bir kahkaha attım. Keşke insan yüzüm olsaydı da ruj sürebilseydim, kendi başıma güvenilir bir şekilde uygulayabildiğim tek makyaj türü ama kedi dudaklarıma ruj sürme fikri gülünçtü. Başımdaki taç ve sivri, yuvarlak puma kulaklarım yeterince kötüydü.

çıkmaq için döndüğümde gözüm yatağın baş ucundaki yastığın , yastığı derince çukurlaştıracak kadar ağır, koyu gri-mavi ve siyah bir şeye takıldı. Arka beynim anında bir yılan gördü, modern beynim farklı bir desen önce yorumladı. Kokladım. Odaya girdiğimden beri odadaki kokular değişmemişti, gerçi içeri girdiğimde kanla kaplı ve hâlâ el konuşan şeyi fark etmemiştim. Etrafa bakmamıştım. Bu aptalcaydı ve hem eğitimimin hem de içgüdülerimin tamamen dışındaydı.

Ağır bir şeydi, yastığı görmediğim kadar derinden delmişti. pusu ihtimaline karşı odanın karşısına geçtim ama silah yağı ve Eli kokusu aldım.

Yastığın üzerindeki şey yarı otomatik bir tabancaydı. Derin eziklere bakılırsa bir süredir yastıktaymış. Ve Eli . . . Eli hastanedeydi. Yani bir süre önce bulmam için buraya koymuştu. Bir hediye gibi. Gözlerim yaşlarla doldu.

Silahı kılıfından çıkarıp yatağın üzerine koydum ve fısıldayarak "Ohhh. Benim." Eğer bir silaha *seksi* denilecekse, işte o silah buydu. Bu bir HK45 Tactical'dı. Silahın geniş bir tetik korkuluğu ve uzun bir kabzası vardı. Sadece 45'likti ama ihtiyaçlarımin çoğu için yeterli olacaktı. Silahı eğdim ve namlunun susturucular için dişli olduğunu ve aksesuarlar için raylara sahip olduğunu gördüm. Işıklar veya lazerler. Havalı şeyler. Eli onaylı şeyler. Heckler ve Koch'un hem orduda hem de kolluk kuvvetlerinde sağlam bir ismi vardı. Ayrıca acayip havalı bir silahtı. "Selam bebeğim. Sana bir bakayım."

Elimi büyük kabzanın etrafına sararak, yarı formdaki elime dikkatlice yerleştirdim, tetik parmağım çerçevenin üzerindeydi ve şarjörü serbest bıraktım. Kabza, yumrulu parmaklarıma ve garip şekilli avucuma uyuyordu ve terlediğinde veya kanlandığında yerinde kalmasını sağlamak için yoğun bir şekilde çapraz çizgiliydi. Kabza ergonomik, rahat ve tutması kolaydı ve insan boyutundaki elim için daha küçük bir kabza ile değiştirilebiliyordu. Kabzası değiştirilebilen başka silahlarım da vardı ama bu hiç hoş değildi. Etkili görünüyordu. Evet. İşte bu.

Sol elimle sürgüyü geri çektim. Haznede mermi yoktu, bunun beni daha az temkinli yapmasına izin verecek değildim. İnsanlar daha azı için ölmüştü. Silahı dolabın kapı koluna doğrulttum ve kullanılmayan alt bodrumlardan birine bir poligon yapılmasını istemiş olmayı diledim. Bunu hâlâ yapabilirdim. Ben kraliçeydim. bir atış poligonuna sahip olabilirdim. Çılgın bir kadın gibi sııttım.

Şarjördeki mermileri kontrol ettim. Bunlar paras için tasarlanmış RIP2 mermileri olarak adlandırılan gümüş kurşun Radically Invasive Projectiles 2.0'dı. Onlardan nefret ettim. Kırılabilir mermiler, etin içine girdikten sonra çok küçük parçalara ayrılacak şekilde tasarlanmıştı ve steroidler üzerindeki oyuk noktalar gibiydi. Tek bir mermi bir insanın vücut boşluğunu tamamen yok edebilirdi. Bu mermiler standart insan ölümcüllüğünün bir derece üzerindeydi ve eklenen gümüş onları vampirler, yaratıklar ve gümüş alerjisi olan diğer yaratıklar için ölümcül kılıyordu.

Yine de. Mainet'in karnına bir el ateş edersem, kafası kesilmek üzere yere serilirdi. Neyin peşinde dair endişelerim ortadan kalkacaktı. *Günah, senin adın silah ateşi.*

Şarjör kaz yağı gibi kaygan bir şekilde yerine oturdu ve kılıf onu bir sevgili gibi kabul etti. Uyluk askısını sağ tarafıma bağladım. Kayışlar kadifeyi ezecekti. Madam Melisende çok kızacaktı. Belki de kızmazdı. Bana ezilmeyecek yumuşak bir eşofman takımı daha yapabiliirdi. Bu iyi olurdu.

Daha çok kendim gibi hissederek kapıyı açtım. Üç form gördüm. Hiç düşünmeden birini boğazından yakaladım ve çarptım. İkisi de yere düştü. Üçüncüye uzandım, o da hızla geri çekildi, ellerini kaldırdı ve koridorda kayboldu.

Hepsi siyah giyiyordu ve göğüslerinin sol tarafında, kalbin üzerinde altın işlemeli bir taç logosu vardı. *Benim insanlarım*. Üçüncüsü o kadar hızlı dönüp gözden kaybolmuştu ki onu hayal etmiş olabiliirdim. Onu. Her kimse.

Ayaklarımın dibindeki iki kişi de nefes almıyordu. Az önce iki muhafızımı mı öldürmüştüm? Panik içime işledi. "Vay anasını," diye mırıldandım ve yanlarına diz çöktüm. Bir nefes aldım ve vampir ve kendi kokumun yanı sıra insan, insan kanı ve seks kokusunu da aldım. Ellerim titreyerek solumdakinin çenesini kavradım ve ağzını zorla açtım. İnç ve çeyrek uzunluğundaki dişler ağzının üst kısmında duruyordu. Sağımdakinin dişleri biraz daha uzundu. *Vampirler*. Soğukkanlı. Ölü insanlar değil.

Gözlerimi kapattığımda içimde yüksek tellerden geçen elektrik gibi bir rahatlama hissettim. Kimseyi öldürmemiştim.

Düşünerek bir nefes verdim. Çok hızlı, özensiz ve savunmaya yönelik hareketler yüzünden her yerim ağrıyordu. Kaçan kişi mi? Yüzünü hayal ettim. Uzun Bıçak mı? Knoxville'li Ming'in bana gönderdiği pek de vampir sayılmayacak kişi. Kuyruğunu kıstırıp kaçmıştı, onu suçladığımdan değil. Muhtemelen onu da vuracağımdan korkmuştu. Ama odamın dışında ne yapıyordu?

"Hey, Jane Teyze."

Jane Teyze. Yetişkin sesi. Ani bir saldırı yok.

Gözlerimi açtım ve çömeldiğim yerden başımı kaldırıp Shiloh Everhart Stone'u gördüm. Ellerini belinin altında birleştirmiş, omuzları rahatlamış bir şekilde duruyordu. Üzerinde silah . Üzerinde silah görünmüyordu. On iki adım duruyordu. Bana Jane Teyze diye hitap ediyordu, Kraliçem diye değil. Bu bile tek başına bunu sosyal ve kişisel bir buluşma yapıyordu.

Ne zamandan beri herkesin bana söylediği her lanet şeyi analiz etmek zorundayım? İfadenin ses tonunun ya da vücut pozisyonunun her Ne zamandan beri bu kadar paranoyak oldum?

Yavaşça ayağa kalktım. Shiloh'nun üzerinde yükseldim ama o ne pozisyonunu ne de kokusunu değiştirdi. Benden korkmuyordu. Herhangi bir cadı ya da vampirden daha fazla av ya da avcı .

Genç, cadı kırması vampir, Renee Damours tarafından zorla dönüştürüldüğünde sahip olduğu on beş yaşına yıllar ve sofistike bir hava katacak kadar iyi makyaj yapmayı öğrenmişti. Şık siyah bir pantolon ve ceket giymişti, bluzu uzun, düz saçlarıyla aynı koyu kırmızıydı. Etrafında cadı büyülerinden oluşan bir sis vardı ve bu benim insan olmayan görüşümle görülebiliyordu.

Shiloh, çok eski vampir bir *u'tlun'ta* tarafından tüketilmeden önce, outclan rahibesi Sabina ile çalışıyordu. Şimdi, garip bir şekilde, Shiloh'un büyülerini bu gece gördüğüm diğer genç cadı Ailis/Bliss'in büyülerine benzer bir şekilde dizginlenmişti. Birlikte büyü çalışıp çalışmadıklarını merak ettim. Birlikte bir cadılar meclisinde olup olmadıklarını. Sevgili mıydılar? *Jane Teyze*.

Shiloh benim soyumdu. Bana yemin etmişti. Aynı zamanda Evangelina Everhart'ın, en iyi arkadaşımın kız kardeşinin, bir iblis çağırdığı için öldürdüğüm cadının çocuğuydu. Shiloh, hem New Orleans hem de Asheville'deki tüm geçmişimle bağlantılıydı. Ve küçük bir şekilde, iblisin kovulmasına yardım eden melek Hayyel'. Ve bu nedenle, içinde bulunduğum karmaşaya.

Kedi yüzümde küçük bir gülümseme belirmesine izin verdim. "Hey, Shiloh." Sol vampire doğru yürüdüm. "Bunu gördün sanırım."

Kıkırdadı, sesi genç görünümüne göre fazla olgundu. "Güzel hareket. Eminim Alex güvenlik kamerasına yakalanmıştır. Bu ikisi kendi kraliçelerinin onları izin verdikleri için epey bir azar işitecekler." Bir koluyla belini çaprazladı ve diğer dirseğini elinin üzerine koydu, kaldırdığı elinin parmakları çenesindeydi. Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde eğlence vardı. "Alex videoyu hastanedeki Eli'ye göndereceğini söyledi, böylece kardeşi ameliyattan çıkar çıkmaz seninle antrenmanın sonuçlarını görmenin keyfini çıkarabilecekmiş."

Kulaklarına baktım ve kulaklıkların her ikisinin de onun mükemmel, vampir beyazı, İrlanda kökenli etiyle aynı renkte olduğunu gördüm. "Eli'dan haber var mı?"

Shiloh hâlâ eğlenerek, "Cerrah ameliyat odasında bir vampir olmasından memnun değil," diye rapor verdi. "Ama Kojo onu bunun sorun olmayacağına ikna etti."

İkna etmek, vampir dilinde, onu yuvarlamak ve kabul etmeye zorlamak anlamına geliyordu. Kojo bir cerrahı yuvarlamıştı ve bir ameliyat odasıdaydı. Büyüden çıktığında cerraha ödeme yapmak zorunda kalabilirdim.

"Alex, Shiloh'nun mikrofonundan beni duyabildiğini biliyorum. Kojo' kardeşimi iyileştirmek için verdiği kana minnettar olduğumu bilmesini sağla ama eğer cerrah yuvarlandığı bir hata yaparsa, kafasını karargâhın girişinde bir asacağım."

Bir an sonra Shiloh kıkırdadı. "Alex zaten Kojo'yu tehdit etti, sadece vampire derisini ön kapıya asacağını söyledi."

"Ne işe yararsa," dedim.

Ayaklarımın dibinde, soldaki vampir bir nefes aldı ve inledi. Ona tekrar parmak attım. Gözleri dalgalandı ve acı çekmiş gibi görünüyordu.

"Hadi Jane Teyze. Güvenliğe kadar sana eşlik edeceğim."

Eskort mu? Eskorta ihtiyacım yoktu. İtiraz etmeye başladım ama onun yerine iç çektim. Vurulmuştum, ejderha tarafından sarsılmıştım, birkaç metreden sokağa düşmüştüm, bazı eklemlerim çıkmıştı, derin nefes almanın ne kadar acı verdiğini düşünürsek kaburga kemiği olabilecek bazı kemiklerimi kırdığımı düşünmüştüm kendi başıma yer değiştirip iyileşmemiştim. Hâlâ ağrıyor, sızlıyor ve morarıyordum, muhtemelen bir tavşanın büyük bir köpek tarafından sarsıldıktan sonra hissettiği gibi. Bu olay olurken benzer bir benzetme yaptığımı hatırlıyorum. Halkım bunun olduğunu görmüştü. Bir süre sinirli olacaktı. "Elbette. Neden olmasın?"

CHA TE3 7

Demek K lotunu B kt n

Shiloh Güvenlik'in kapılarını açtı ve gözlerim Alex'i buldu. "Eli?" "O iyi. Ameliyattan  ıktı ve iyileşme sürecinde." "Bruiser?"

Alex'in ifadesi sertle ti ve resmile ti. "Politika. O senden daha iyi. Kraliçem."

Çünkü  enem düşüktür ve önce vurup sonra belki iyi davranmamla tanınırım. Doğru. Endi eli bir nefes aldım ve odaya baktım. Ana güvenlik odası insanlarla doluydu: Alex solda, kişisel merkezi monitöründe birkaç düzine güvenlik kamerası, tepedeki daha büyük monitörlerde aynı görüntülerin çoğu, kahve makinesinden gelen yanmış kahve kokusu, odanın ortasında ortasında yiyecek kutuları büyük bir masanın etrafındaki bir sürü sandalye - Krispy Kreme   rekleri, iki farklı restorandan pizza kutuları ve ızgarada pi irilm  , kararmış iki in  uzunluğunda dilimlenmiş, peynir, kraker ve taze meyve ile çevrelenmiş bir boudin taba ı. Et dışında her şeyi görmezden geldim, taba ı yakla tırdım ve ne yazık ki soğuk olan birkaç parçayı yedikten sonra aktivitelere odaklandım. Ya da belki de konsantrasyonumu et ve baharatlardan konuşmalara kaydıran isimdi.

"Bruiser kiminle zorunda?" Ben sordum.

"Arceneau Klanı. Gr goire'ın klanı," dedi Alex arkasını dönmeden. Uygun süslü h rmetk r saçmalıklar olmadan.

Bazı vampirlerin onun boyun e memesine  a ırdıklarını hissettim. Güçlü, baskın ve yönetme kabiliyetine sahip dair spe lasyonları hissettim. Kojo ve Thema'nın bir vampir kraliyet ailesi için fazla *laissez-faire* olduğumu söylediklerini hatırladım.  izgileri korumak, vampirlerden saygı görmek ve yine de kendim olarak kalmak, erişilebilir ve korkunç bir insan olmamak için ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım. Kafa kesmekten başka bir yol olmalıydı.

Yerime oturdum, sırtım kahve makinesine ve oradaki sert duvara dönüktü ve bir daha k m rle mi  boudini a zıma attım ve bilmecemi düşünürken baharatlı yiyeceği ezdim. Boudin temelde ağır baharatlı kıymaydı ve   ld r c  di lerime hiç ihtiyaç duymuyordu. Bu kerevit bazlıydı ve pirinç dolgusu yoktu ve tükürük bezlerim neredeyse zevkle inledi. Çok güzeldi.

Yutkundum ve neredeyse sihirli bir şekilde yanımda beliren su şişesinden bir yudum aldım. Dişlerimi gösterdim. "En baştan başla, Alex Younger. Küçük kardeşim. Yellowrock Securities'in, Klanı'nın, Şehrin Efendisi'nin ve Karanlık Kraliçe'nin İletişim Şefi," dedim unvanlarını sayarak. Orada bulunan vampirlere onun benim için kim olduğunu ve hangi güce sahip olduğunu hatırlattım.

Alex başını kaldırıp etrafına bakındı. Gözlerimle karşılaşmadan önce odayı inceledi, zaten biliyordu çünkü yaşlı vampirlerle yürüdüğüm çizgi hakkında konuşmuştuk. Erişilebilir olmak ve vampirleri hâlâ yerlerinde, bana itaatkâr ve dolayısıyla kurallarına ve Amerika Vampira Carta'sındaki yeni vampir yasalarına uymak zorunda tutmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyordu. "Kraliçem," dedi, kelimeler keskin ama gözlerinde bir kahkaha . "Bağışlayın beni."

Başımı eğdim, krallar gibi. "Bugün olduğum kişi olmadan önce öldürdüklerimin fotoğraflarını asın."

Alex sırtışını tutmayı başardı. Bir düğmeye basılmasıyla birlikte ekranlarda bir dizi kafa -bedenleri olmayan kafalar- belirdi. Sayıları oldukça fazlaydı.

Alex'in itaatkâr olmamasına ve şimdi de muhtemelen benim sofradan yoksun olmama tepki gösteren vampirlere, "Ben Karanlık Kraliçeyim. Ayrıca gerçekten iyi bir dövüşçüyüm. Şu ortadaki kafa var ya?" İşaret ettim. "O de Allyon. Eskiden Atlanta'nın MOC'siydi. Suikastçısının kafasını dişlerimle çiğnedikten sonra kafasını kestim." Dişlerimi göstermek için sırttım, et olup olmadığını merak ediyordum. "Tamam, Alex. Hapishane saldırısını izleyelim."

"Evet, Kraliçem. Null Hapishanesi'nde iki alt düzey cadı ve sizin *Tsalagi* klan kadınları."

"Bana cadılardan bahset."

"Kendilerine Kelebek Zambak ve Tüy Fırtına adını veren düşük güçlü bir anne-kız ekibi." İsimler anında tanınabilirdi. Çoğu cadı altmışlı yılların Seks, Uyuşturucu ve Rock'n Roll isimleri. Asıl onur, Everhart gibi bilinen bir cadı klanına mensup olmaktı. Biraz gücü ancak bir klanın dışında doğan kadınlar bazen kendi isimlerini verirlerdi, çok düşük güçlü cadılar Butterfly ve Feather gibi.

Neden cadı hapishanesinde olabileceklerini . İkisi de zayıf, çoğunlukla güçsüz ama yardımsever ve tatlıydı. Onları sevdim.

Eski erkek arkadaşım Rick, bir yaratık tarafından ısırıldıktan sonraki ilk dolunayda kürklü hale geldiğinde, büyülerini kontrol etmesine yardımcı olmaya çalışmışlardı. Başarılı ve o zamandan beri başlarını cadı konseyiyle bir süreliğine hapse girecek kadar derde soktular.

Rick'e yardım etmeye çalıştıkları için onlara bir nimet borçluydum. Bu yüzden onları kurtarmak benim görevimdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Daha yüksek sesle sordum, "Neden onlar? vampirin darbe yapmasını, başka bir cadının ilgisini çekecek kadar bile güçleri yok." Cadı-boşluk merkezindeki hücrede ilaçları hatırladım. "Kendi iyileştirici iksirlerini ya da muskalarını yapacak kadar güçlü değiller. Yasadışı bir şey yapacak kadar güçleri yok. O hapishanede çok daha fazla güce sahip cadılar vardı." Tau'yu, cadı ve dis-Onorio'yu ya da *senza* onore-karanlık Onorio'yu NOLA'ya geldiğimden beri dövüşüp yendiğim diğerlerini hatırladım.

Saldırganlar her bir cadının hangi hapishane odasında olduğunu bilmiyorsa, ki bu da ellerinde düşündüğümüzden daha az ayrıntılı veri olduğu anlamına gelir, onları almak mantıklı gelmiyordu. Ya da belki de

kalp kutusunu almakla daha çok ilgilendi ve Eli'yi ortadan kaldırmaya çalışan ekibe yardım etmek için cadıları terk etti. Tüm düşüncelerimi Alex ile paylaştım.

"Hapishane kısmı hakkında ne bildiklerini bilmiyorum Kraliçem," dedi Alex. "Birinin daha güçlü cadıları değil de zayıf cadıları almasının nedenine gelince, bir Everhart'ı arama cüretini gösterdim."

Ses tonundan, Eli'nin kız arkadaşı Liz'i kastettiğini anladım. Liz ve ben kanka değildik ama daha iyi anlaşıyorduk. Hatta bir hafta kadar önce Asheville'e dönmeden önce bir gün beignet ve kahve sohbet etmek için Café du Monde'a gitmiştik. Kız gibi bir kız değildim, küçük arkadaş çevremden olmayan kimseyle "öğle yemeği" ya da "kahve içmek" istemezdim, ama Eli'nin kız arkadaşıyla, özellikle de uzun vadeli olabileceği için, aynı zamanda Molly'nin olduğu ve Molly'yi kendimden biri olarak gördüğüm için çaba göstermem gerektiğine karar vermiştim.

Café du Monde'da geçirdiğimiz iki saat uçup gitmiş ve havayı yumuşatmıştı. Çok gülmüştük, bu benim yeterince yapmadığım bir şeydi.

"Kız kardeşlerini aradı," dedi Alex. "Kötü adamların senin klan kadınlarını kapıp kutuya giderken cadıları da ikili olarak ve Eli ciddi bir savunma kurunca belki de vazgeçmek zorunda kaldıklarını düşünüyorlar. Cadılar, hatta zayıf olanlar bile, taşıma çemberi için kullanılabilir. Görünüşe göre, ana üste güç kaynağı olarak yaşam güçlerini akıtmak için kanal gibi çalışan zayıf ihtiyaçları olabilirdi. Ya da belki de senin oldukları için yem olarak kullanıldılar. Ya da belki de Tau ve diğer güçlü kontrol etmenin zor olacağını düşündüler, bu yüzden önce zayıf olanları aldılar. Ya da tüm bunların bir kombinasyonu."

Çemberleri bilirim. Bazı badireler atlatmıştım. Bu bana insanların olasılıklar verdi. Ayrıca Natchez'deki bir zaman çemberinde ve Asheville'deki başka bir zaman çemberinde zayıf cadıların kullanıldığını görmüştüm. Bu tür bir çemberde kanal olarak bulunmak ölümcül olabilirdi. Zayıf cadılar bir çemberin içine yarı canlı gömülüyor, büyüleri daha güçlü cadılar arasında bağlantı kurmak için kullanılıyor, yavaş yavaş ölüp toprak ve güç boşalımı tarafından emilirken kendi yaşam güçleri çalışmaya güç sağlamak için kullanılıyordu. *Dang*.

Sandalyemi döndürdüm ve biraz daha soğuk et yedim. "Peki ya *Tsalagi*?" Klan üyelerim Mainet'in halkıyla aynı safta yer almıştı. İnsanları yedikleri, *u'tlun'ta'ya* gittikleri için olduğu kadar bunun için de hapisteydiler. Başkalarına ait olan bedenleri, anıları ve gücü çalmışlardı. Skinwalker'ların orada, cadı koğuşlarının ardında güvende ve korunmuş olacaklarını düşünmüştük, ama görünüşe göre dışarı çıkmışlardı, kapıları zarar görmemiş, sadece açılmış ve serbestçe dolaşmalarına izin verilmişti. Bu içime oturdu. "Saldıran cadıların içeride bir adamları var. Ya da vardı."

"Geçmiş zaman, Kraliçem," dedi insan muhafızlardan biri. Sandalyemi ve Mavi Voodoo'nun arkamda onur nöbeti tuttuğunu gördüm. Devam etmesi için başımı salladım. "Saldırıda öldürülen biri kapıları açmak için gardiyan kimlik ve şifresini kullanmış."

Masaya ve tepedeki ekranlara doğru döndüm. "İlginç. kullandılar ve sonra da yarım kalmış bir iş olduğu için öldürdüler. Onun için kötü ama nasıl çalıştıklarını bilmek güzel. Böylece bana yeminli olanlardan herhangi biri gizlice taraf değiştirirse, sözde Varis'in halkına ne yaptığını öğrenebilirler."

Odada ufak bir tepki yoktu ama sözlerimin duyulacağını biliyordum. Güzel bir uyarıydı ama belki de daha açık ifade etmem gerekiyordu.

Şerefim ve tacım üzerine diye ekledim. İstenmeyen ziyaretçilere, Avrupa'dan kaçan korkaklara, Edmund ve Grégoire'a katılması için baskı gören herkes, onların etkisinden kurtulmak için yardım istemek üzere bana gelebilir. Bana sadık olan ya da başları derde girdiğinde bana gelen insanları öldürmem."

Gözlerimi Alex'e çevirdim. "*U'thun'tas* hakkında bir gelişme var mı?"

"Olumsuz," dedi Alex, kendi yeşilimsi kahverengi gözleri hesaplayarak odayı izliyordu.

Yapmam gerekebilecek her şeyi yapmak için dolabımdaki zırhı ve karargâhta hangi silahlara sahip olduğumu düşündüm.

Yüzümden bir hava patlaması geçti. Her şey çok hızlı oldu.

Thema aniden birkaç santim duruyordu.

Gözleri kıpkırmızıydı, kırmızı sklera içinde on sent büyüklüğünde siyah vardı. Ağzı açıldı, çenesi çözüldü. Dişleri aşağı doğru indi. Koca kıçlı dişler.

Ayaklarım beni ondan uzaklaştırdı. İçgüdü. Sandalyeden yuvarlandım. Ama tepki veriyordum, harekete geçmiyordum. Sol elim sol kalçama bağlı vampir öldürücünün üzerine indi. Sağ omzum çatırdayarak yere düştü, bacaklarım başımın üzerine düştü. Acı, eklemlerimden ve kaburgalarımın orman yangını kükremesi gibi geçti. Sağ elim uyuştı, yeni silahı kaçırdım. Vampir katilim şangırdayarak uzaklaştı.

Muhafızlarımın silahları şingırdadı, tıkırdadı ve Thema'ya nişan aldı. "Durun!" diye bağırdım.

Biraz yavaş, çokça sert, ayağa kalktım. Sağa doğru adım attım. Bıçağı . H&K'yı çektim.

Öfke kokmasına rağmen Thema saldırmamıştı. "Ateş etmeyin."

"*Kraliçem*," dedi Thema, unvanı biraz zorlanarak. Son haftalarda onun klanımdaki konumu konusunda epey ilerleme kaydetmiştik ama kraliçe kısmını hâlâ zordu. "Ben Eşinizin *elçisiyim*."

Hırıltım kekeledi. Durdu. Hırladığımı fark etmemiştim bile ama titreşim hâlâ göğsümde bir tehdit yankısı gibi gümbürdüyordu. Beast'in altın rengi gözleri, Thema'nın siyah gözlerinden yansıyarak bana bakıyordu. , oda ölüm gibi hareketsizleşmişti, havada tehdit ve saldırı kokusu vardı. Thema'ya doğrultulmuş her türden silah vardı. O onları görmezden geldi.

Thema kızgın görünmüyordu. Ya da aç. Hakarete uğramış gibiydi.

Ho-ly saçmalığı. "Yani Konsolos senden bir mesaj iletmeni istedi diye eteklerin tutuştu."

Yumuşak bir sesle, "Eşiniz onu burada beklemenizi ve gitmemenizi rica etti.

-'null hapishanesine geri dönmek ve nakliye çemberinden tek başına geçmeye çalışmak'-son alıntı. Ve ben *elçi çocuk* değilim," diye bitirdi, sözleri bir hakaret tıslamasıydı.

Bruiser altından kalkamayacağını düşündüğü bir iş vermişti. . İlginç.

Sakince dedim ki, "Mesajlar kim müsaitse o tarafından iletilir. Ve kimin başka işi yoksa. Kendi seçiminizle, siz ve Kojo ağırlıklı olarak savaşçı oldunuz. Şu anda bir kavga yok. Bu nedenle size ihtiyacımız olduğunda işe alınıyorsunuz." Sırtımı dönerek onu kovdum. "Alex. Çemberi güncelle."

Gözleri çok büyüktü ama yeterince sakın bir şekilde cevap verdi. "Liz ve diğer Everhartlar, yaptıkları insanları almanın bir tuzak olabileceğini öne sürdüler ve bu belirli cadıların -zayıf olanların -alındı. Çünkü umursayacaktınız ve sizi daha uyumlu hale getirmek için cadıları rehine olarak kullanabilirlerdi. Skinwalker'ları da öyle. Bu da ellerinde seninle ilgili derinlemesine bir dosya olduğu anlamına geliyor."

Evet. Rick'e yardım etmeye çalışan cadılar ve çemberler hakkında iyi ve kötü her şeyi bilmek. İstihbarat. Gerçekten iyi istihbarat. Başımı Thema'ya doğru eğerek, "Everhartlar. Onlar güvende mi?"

Thema gözlerini odada gezdirdi ve kendisine tüm silahları not aldı. Benimki de dahil. *Kafası karışmış* görünüyordu, doğru kelime buydu.

Gözleri tekrar insana döndü, çenesi yaşlı vampirlerin yaptığı o yılan gibi şeyle açıldı. Büyük dişleri tekrar ağzının çatısına gömüldü. Neredeyse saygı duyuyormuş gibi görünen bir ifadeyle başını eğdi. "Eşinize öyle, Kraliçem."

"Savunmalarını güçlendirmişler," dedi Alex. "Lincoln Shaddock, Bedelia ve annesini evlerinde korumaları için muhafızlar gönderdi. Dağlara yayıldıkları için onları güvende tutabiliyoruz. PsyLED SE ile temasa geçtim ve onları tehditten haber ettim. Kibarca 'Bilgi için teşekkürler' dediler ama bir bilgi vermediler."

Kaşlarımı çattım. Her ikisi de Tennessee PsyLED ofisinde çalışan öz kardeşimden ya da eski erkek arkadaşımın haber almamıştım. Sokak ortasında ve cadı hapishanesinde şiddetli bir saldırı olmuştu ve PsyLED ofisimle iletişime geçmemiş miydi? O iki meraklı adam aramadı mı? Ortaya çıkmamışlar mıydı?

Çöp arkadaşı tehlikede mi? Beast sordu. Bilmiyordum.

Canavar'ın beynimdeki varlığının altın ışıltısı kayboldu ve insan irislerimin normal kehribar rengi Thema'nın gözlerinden geri yansıdı.

Kendi silahlarımı kılıflarına ve kılıflarına geri soktum. Gözlerimi pek de olası olmayan ikilimden ayırmadan, "Silahları indirin," dedim.

Halkım silahlarını bıraktı ama bundan memnun görünmüyorlardı.

Sağ omzumu döndürdüm ve içimde bir şeyler patladı. Baskının bir kısmı hafifledi. "Burada nakil çemberinden geçen tek kişi benim. Berbattı. Eğer açık cadı çemberi bir yem ve pusu ise, diğer ucunda tersine çevrilmiş bir tür *dikenli çit* çalışıyorsa, mükemmel bir tuzak olabilir. Ama eğer oradan geçmeyi planlıyorsam, yalnız gitmeyecektim. Yardım alıyordum." *Yalancı, yalancı*, diye düşündüm. Ben olsam hiç düşünmeden tek başıma giderdim.

Alex nazıkçe homurdandı.

Thema yana kaydı ve sandalyemi dikleştirdi. Rahatça oturabilmem için çevirdi. "Kraliçem," dedi nazıkçe.

Oturdum. Odanın etrafındaki silahlar kılıflarına sokulmuştu ama tüm gözlerin Thema'nın üzerinde olacağını biliyordum. Bir savaşçıya göre çok yanlış hesap yapmış, öfkesine yenik düşmüş ve hakarete uğramıştı.

Yanımdaki kapı açıldı ve Deon tepsiler ve yiyecekleri sıcak tutan yuvarlak metal kapaklarla dolu bir çay arabasını iterek içeri girdi. Boudin, baharat, yağ ve gres kokusu odayı kaplamıştı.

Sandalyemde döndüm ve küçük adamı izledim. Deon, kırmızı, dar bir tulum ve şefin kısa beyaz ceketi içinde muhafazakâr bir şekilde giyinmişti. Masanın üzerindeki tepsileri kenara iterek, "Eski ve soğuk. Yardım için yeterince iyi ama kraliçe için değil."

Yakınlardaki biri eğlenerek homurdandı.

Deon önümde güzel bir yarım daire oluşturacak şekilde masaya üç tepsini koydu ve üstlerini çıkardı. Bir tepside kızarmış ekmekler üzerinde somon tartar, üzerine sızan yumurta sarıları ve havyar, diğerinde kızarmış ya da kavrulmuş kerevit boudin ve kızarmış domuz boudin topları vardı, toplar hala kızgın yağda cızırıyordu ve üçüncüsü süslü dilimlenmiş ekmekler, çeşitli sürülebilir soslar ve dilimlenmiş peynirlerle süslenmişti. Meyve yok, sebze yok.

Deon bir demlik çayı sol tarafımdaki birkaç minderin içine yerleştirdi ve sağ da üzerinde "Queenie Mutlu Değilse, Kimse Mutlu Değildir" yazan bir çay bardağı koydu. Geri çekildi ve tepsilerin yerleşimini inceledi, başını salladı ve bana doğru eğildi. Başımın üstünü öptü. Bu nazik jest karşısında gözlerim yaşardı. Gözyaşlarımı kırıştırarak, giderken gözlerim onu takip etti, poposundaki ışıltılı kelimeleri parlatmak için bir kez salındı. "Ben Kraliçe'nin Kaltağıyım" yazıyordu.

Güldüm ve rahatlardım, kapı kapanırken Deon'dan bir memnuniyet kokusu aldım. tanıyordu ve nasıl etkisiz hale getireceğini biliyordu. Onun yöntemi benim Leo'yu etkisiz getirme benziyordu - beklenmedik, saygısız, eğlenceli. Deon karargâhı çok daha az sıkıcı hale getirmişti ve benim konumumu küçümsemediğini, aksine sevgisini gösterdiğini gösterecek kadar ustaydı.

Ağzıma bir boudin topu attım ve hala cızırıyordu, dilimi kabartacak kadar sıcaktı. Soğutmak için nefes alıp verdim ve sıcaklığa dayanabildiğimde çıtır çıtır yedim. Tadı inanılmazdı, deniz ürünüydü ve yağlıydı. Mükemmeldi. Odanın etrafına bakındım. Hâlâ çok sessizdi. Hırlamam, yeni şeylerin her zaman sorun ve bela anlamına geldiği bir yerde yeni bir şey olmalıydı. Yutkundum ve Alex'e "Komşuların cep telefonu videolarını sıraya aldın mı?" diye sordum. Çünkü boş hapishanenin etrafındaki evlerden her kapı zili kamerasına ve her cep telefonu Wi-Fi sistemine bağlı tüm güvenlik videolarının kopyalarını almamış olması mümkün değildi.

"Orta ekran," dedi Çocuk sakince, sanki şiddet neredeyse hiç ve yemek teslim edilmemiş gibi. Alex'in ana cephaneliğinin elektronik ve program tabanlı olması dışında mini bir Eli'ye dönüşüyordu.

Çıtır çıtır boudin ve kızarmış ekmek üzerinde çiğ somon balığı, damlayan, neredeyse çiğ yumurtalar, tuzlu ve ince balık yumurtaları ve bir yığın peynir yedim. Masanın üzerindeki dört ekrandaki sahneleri izlerken, garip bir şekilde sallanan ve eğilen ve cadı çemberinden çalılardaki görüntülerime ve boş hapishanenin önündeki görüntülere geçen sahneleri izlerken, Alex onları sırayla düzenlerken ve ilgili olanları tekrar oynatırken dağınık bir cennet parçasıydı.

Somon tartar, yumurta sarısını emen, girdap yapılmış çeşit ekmeğin harikaydı. Çay sıcak ve koyu renkliydi ve biraz fazla demlenmişti, bu da çaya acılık katıyordu. Krema yoktu. Tatlandırıcı yok. Acı nota, çiğ et ve yarım yamalak yumurtayla, ekmekle ve ekranlarda hiçbir insanımın ölmediği sahnelerle mükemmel bir şekilde eşleşti.

Tabaklarımın çoğu boşaldığında ve tüm görüntüleri izlediğimizde, "Bana sadece kaçırılma görüntülerini göster. Ve eğer zaman damgalarını sıralayabilirseniz, bu iyi olur."

Alex "Mmmm" diye bir ses çıkardı. Anahtarlar şakırdadı. Tüm sahneler aynı anda, bir kadın vampirin iki kadını sürükleyerek cadı hapishanesinin ön kapısından fırlamasıyla başladı. Çembere doğru koştu ve kadınları içerideki cadıların üzerine fırlattı. Kelebek Zambak ve Tüy Fırtınası çemberin sınırlarının ötesine itildi.

"Yine," dedim. Tekrarını izledik ve ben "Çember düştü mü yoksa Kelebek Zambak ve Tüy Fırtınası patlamadan çalışmanın geçtiler mi?" diye sordum.

"Bilinmiyor," dedi Alex, sesi ilk tanıştığım çocuk gibi değil de savaşçı kardeşi gibi çıkıyordu. "Liz'göre, eğer biyolojik malzeme varsa, kaçırılan iki cadı da dahil olmak üzere herkesin geçmesine izin verecek şekilde bir çember kalibre ."

Biyolojik materyalden kasıt, derisi kalmış tırnak , kökü saçlar ve bir kadının sifonu çekebileceği her şeydi. "Hapishaneye ya da hapishanenin çöpüne erişimi olan herkesin mali durumunu kontrol edin. İçeride hâlâ birileri olabilir. arada ölü cadı, ölü gardiyanın kimliğini ve güvenlik numarasını çalıp onu ölüme gönderen gerçek hainin kimliğini gizlemek için kullanılan düzenek olabilir."

"Üzerinde çalışıyorum. Program arka planda çalışıyor ve Bodat'ı evden çalıştırıyorum. Şimdilik bir şey yok."

Bodat onun oyuncu arkadaşıydı, şimdi ABD hükümeti için çalışan bir bilgisayar-nerd-gaming-geek'ti ve güç şebekesini yok etmek ve çeşitli istihbarat topluluklarına müdahale etmek için inşa edilmiş Rus ve Çin programlarını izliyor ve bozuyordu. Bodat artık hükümet için bir VIP idi.

"Ayrıca belediyeyle görüşün ve bölgedeki yağmur suyu akış sistemi ya da kanalizasyon sistemiyle ilgili bir sorun olup olmadığına bakın." Çünkü taşımak bunlardan birini kullanmış olabilirler.

Alex sanki bu iyi bir fikirmiş ve bunu neden önerdiğime dair zihnimi okuyormuş gibi, "Huh," der gibi bir ses çıkardı. "Evet, Kraliçem."

"Tamam," dedim. "."

Ortakdaki baş üstü ekranı iki kadının arkasında yürüyen iki vampirle aydınlandı. Büyükanne ve Ka olmasını bekliyordum; onun yerine Sabina ve kızıl saçlı bir vampirdi. Odadaki vampirler şok içinde nefes aldılar.

Yanımdaki biri "Yaşıyor.." diye fısıldadı.

Sabina etrafına bakındı ve kameraya baktı. Ve gülümsedi. Ama bu Sabina'nın kendi soğuk gülümsemesi değildi, sert, ateşli ve biraz da çılgıncaydı. Gözleri yana kaydı ve tekrar gülümsedi. Ve tekrar. Ellerinde cep telefonlarıyla pencerelerindeki insanları görüyordu ve onlara sırtıyor, her yerde kamerada olduğundan ve videonun bana geri döneceğinden emin oluyordu. Halkıma.

Ve burası da ana gösteriydi.

Sabina/Gramma'nın yanında duran kızıl saçlı vampir de en az onun kadar . Tanıdık biriydi. Alex yüz taraması yapmış ve adının -ya da Ka tarafından canlı canlı yenmeden önceki adının- Gertrude Grun olduğunu, bir zamanlar Karanlığın Oğulları'ndan Joses Santana'nın evinde yaşayan bir vampir olduğunu öğrenmişti. Gertrude güçlü bir vampirdi ve o da bir kara büyü töreninde, şimdi şekil değiştirme ve tıpkı onun gibi görünme yeteneğine sahip olan bir *u'tlun'ta* tarafından canlı canlı yenmişti. Ve bir vampir olmanın ötesinde

u'tlun'ta, Ka da bir arcenciel tarafından ısırılmıştı, zehrinin ısırılan kişiyi delirttiği biliniyordu. İkisi de güçlü vampirleri yemiş olan iki *u'tlun'ta* kötü adamlarla çalışıyordu.

"Beyaz cübbesini giymemiş," dedi Shiloh. "Sabina asla kot pantolon giymez."

"Bu Sabina değil," dedim sakince. "*Bu* bir cazibe. Şu gülümsemeye bak. Bu Sabina *değil*."

Vampirler nefes verdi. Tam olarak ikna olmamış olabilirlerdi ama rahibeyi şahsen tanıyanlar ikna olacaktı. Şimdiden duymaya başladığım dedikodularla mücadele etmek için söylentiler yayılacaktı. Sabina'nın bir *u'tlun'ta* tarafından yenmek ve ele geçirilmek yerine hâlâ hayatta olduğunu söyleyen dedikodular.

"Sabina'yı görürseniz yaklaşmayın," dedim. "Size yaklaşmasına izin vermeyin. Gördüğünüzü merkeze bildirin ve uzak durun. Koun?"

"Kraliçem," dedi Koun.

Kokusunu almıştım ama odada onu aramamıştım. "O iki kadını alt etmek için her an hazır ekipman ve teçhizatla görevlendirilmiş iki özel birime ihtiyacım var. Null çubukları ve kişisel büyü karıştı koruyucu zırhlar ağır olacak."

"Evet, Kraliçem."

"Alex, PsyLED'e haber verdiğinde Ayatas FireWind kaçanların kimlikleri hakkında bilgilendirildi mi?"

Alex, "Kendisine bu şekilde bilgi verilmesini ben talep ettim," dedi.

"Mmmm." Bunun hiçbir anlamı yoktu. Aya, Gramma'nın serbest olduğunu ve ortalığı kasıp kavurduğunu bilmiyor olabilirdi. "Hapishaneye saldıran vampirlerin iyi bir fotoğrafını görmeme izin ver."

Ana ekranda, muhtemelen yardımcı rollerde olan vampirlerin hareketsiz görüntüleri belirdi. Null hapishanesine girilmeden önce ateş edildi ve öldürdük.

Ortada daha büyük bir fotoğraf belirdi. Bu saldırının başındaki adam. Leo bunun Mainet olduğunu belirtmemişti, ancak dolarlar donutlara kadar öyleydi. Bildiğimiz kadarıyla Mainet'in fotoğrafı ya da portresi yoktu. Bu adam, bir vampirin cinsel ilgisini çektikleri için dönüştürülen çoğu dişlek gibi güzel değildi, sadece ortalama görünümlüydü, bu da onu dönüştüren kişi için başka bir değeri olduğu anlamına geliyordu. Eğer bu Mainet ise, o zaman önemli olan soyu, kardeşleri Karanlığın Oğulları'na uymasıydı.

Kısa boylu, kaslı omuzlu ve kaslı kalçalıydı. Zeytin rengi teni, siyah saçları, koyu renk gözleri vardı. Saçları uzundu ve önünü kapatacak şekilde örülmüştü. Yüzü bana Leo'nun daha sade bir versiyonunu anımsatıyordu, sadece kibir ve hükümdar kibri değil, gerçek yüzü. Çenesi Leo'nun çenesiydi. Kaşlarının genişliği ve derinliği Leo'ya aitti. Saç çizgisinin şekli Leo'ya aitti. Bütünlük biraz daha sade, yüz hatları biraz daha az keskindi. Ama o aile benzerliği oradaydı -insan genetik aile benzerliği.

"Tamam," diye mırıldandım. Soğumuş boudin toplarını yerken diğerlerini inceledim ve hafızama . "İsimleri ve dosyaları aldığınızda bilgisayarıma gönderin. Ayrıca hapishanenin içindeki güvenlik kameralarından elde ettiğiniz her şeyi görmek istiyorum."

"Fazla bir şey yok. Dış koğuş yıkıldığında sistem çöktü. Ekranda," dedi Alex.

O haklıydı. Fazla bir şey yoktu. yaramaz video görüntülerini izlerken papirüs, karabiber ve daha önce kokladığım o tanımlanamayan, alakasız, yeni bir şeyin kokusunu yakaladım. Bu adam

bizimle birlikte. Girdiğini görmemiştim, şimdiye kadar kokusunu da almamıştım. Kokuyu odanın köşesine kadar takip ettim. Orada hiçbir şey yoktu.

Leo'nun orada durup sessiz bir şekilde her şeyi izlediğini görmedim ama orada olduğunu biliyordum. Vücudum savaş için kenetlendi. Canavar kan dolaşımına adrenalin ve skinwalker savaş ya da kaç kimyasallarını itti.

Görünmeyen bir çift diş aşağı inerken hafif bir tıkırtı duydum.

CHA TE3 8

Tenimi onun dişlerine yaklaştırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Hava patlaması olmadı.

Saldırı yok.

Kapıdan içeri son iki kez birinin girdiğini düşündüm. Thema ve onun ve duygusal tepkisini. Ondan sonra Deon girmişti, baharatlı yiyeceklerle dolu bir hava patlamasıyla. Sonra Leo geldi. Öyle olmalı. Yemek kokusu ve vampir duyguları Leo'nun tanıdık ama yeni kokusunu bastırmıştı.

"Video kapalı," dedim. Ekranlar durdu, sonra karardı. Odadaki tüm gözler bana çevrilmişti ve cömert ve politik bir şey yapmam ya da söylemem gerektiğini biliyordum - tercihen Leo kendini belli etmeden ya da başka biri onu koklayıp tanımadan önce - ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Alex, oda kameralarını a  lütfen."

 ocuk döndü, gözlerimle buluştu ve klavyelerden birinde bir tuşa bastı. Odayı elektronik olarak ve gözleriyle aradı. Leo, Alex'in kameralarının, hatta çalışan bir *karartmanın* altını algılayabilenlerin bile onu fark edemeyeceği bir yer seçmişti, belki de silah dolabının  n . Hayal kırıklığına uğrayan Alex masasına geri döndü ve kamera görüntülerine bakarak tuşlara bastı. Vampirlerin ve insanların kafası karışmış, Alex'ten bana bakıyorlardı.

Alex sandalyesini tekrar döndürdü ve Leo'nun nerede saklandığı konusunda haklı olduğumu gösteren bir parmağı işaret etti, bir cadı *gizleme*  alışmasının arkasında. Dinliyor muydu? Bir saldırı mı planlıyordu? Bir eşek şakası mı planlıyordu? Leo şaka yapmazdı. Ama oyun oynardı.

Başka kimsenin dişleri aşağıda değildi. Leo saldırmamıştı.

Yavaşça, "Karanlık Kraliçe tanır ve onurlandırır ..." dedim. *Misafirimiz* değil. Burası eskiden onun kararg hiydi. Bir unvanı vardı. Daha iyi bir şeye ihtiyacım vardı. Daha süslü bir şey ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Klanın Kan Efendisi Mithran ve klan dışı rahip Leo Pellissier "de karar kıldım.

"Ah, Jane'im," dedi aynı sessizlikle. Leo aniden, tam da burnumun gösterdiği yerde belirdi.

Vampirler ve insanlar Leo'yu bulup ona odaklanırken, duygu yüklü odada birdenbire yer değiştiren bedenlerin ve yumuşak nefes alışların sesleri yükseldi. Yaşanan şokun ardından oda garip bir şekilde sessizleşti. Gölgelerin Leo'nun gözleriyle karşılaştım. Belli belirsiz eğlenmiş görünüyordu. Ayrıca tamamen vampirleşmişti. Boş hapishane saldırısının karanlığında fark etmemiştim ama saçları daha uzun, biraz daha düz ve kıvrıktı.

sadece hafifçe uçları. Takım elbisesi sertti, siyah gömleği eskiden tercih ettiği ipekten değil, ince pamuk ya da ketenden yapılmıştı. İkinci kez ölmenden önceki vampir olmadığından emin olmama rağmen, taktığı küçük beyaz rahip yakası beni yine

"Habersiz girişimi bağışlayın Kraliçem," dedi Leo, hafifçe üfleyerek, o güzel saçları bir öne bir arkaya uçuşarak. "Kendimi Karanlık Kraliçe'ye ve New Orleans Şehri'nin Efendisi'ne, sizin iktidarınızda, ziyaretçi Mithranlar arasında adet olduğu üzere silahsız olarak takdim ediyorum."

NOLA'nın ve Amerika Birleşik Devletleri'nin eski MOC'si Leo Pellissier, sadece beni değil, aynı zamanda kullanmam için ayarladığı gücü de kabul etmiş ve tanımıştı ve kendi klanı ve soyu da dahil olmak üzere hiçbir şey veya hiç kimse üzerinde hak iddia etmemişti.

Söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin vampirler tarafından sonsuza kadar olmasa bile onlarca yıl boyunca yorumlanacağını ve inceleneceğini bilerek ayağa kalktım ve masanın etrafında Leo'nun köşesine doğru yürüdüm. Gözleri o kadar karaydı ki, vampir olmadığında bile her zaman siyah görünüyorlardı. Teni daha önce hiç görmediğim kadar beyazdı, kansızdı; bu ya iyileşmesinin ya da ve özellikle de dış klanın psişik güçlerini geliştirmek uyguladıkları açlık *vexatum*'un sonucuydu. Yüz ifadesi ciddiye (bu düşünce beni neredeyse güldürecek) ve gözlerimle buluştuğunda beni yuvarlamak ya da geçirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bakışlarında beslenme ya da cinsel imalar yoktu. Sadece hoştu.

"Şehrin eski efendisinin varlığıyla *onurlandırıldık*," dedim kraliyet dilini kullanarak. "Size bir şeyler ikram edebilir miyiz?" diye sordum. "Hem insan hem de Mithran, üç kez doğmuş olanı beslemeyi bir onur sayacaktır. Ya da isterseniz" -bir vampir için saldırganlık belirtisi dişlerimi küçük bir gülümsemenin ağzımı kırıştırmasına izin verdim- "biraz boudin köftesi" diye bitirdim. Vampirler bir insanı besleyebilecek yiyecekleri pek yemezlerdi, hele hele boudin toplarını asla. Hem de hiç. Yağlı, neredeyse boş tepsiyi tekrar işaret ettiğimde kaşlarım havaya kalktı.

Leo gülümsememe karşılık verdi ve kıkırdadı, dişleri hâlâ aşağıdaydı ve gözleri hâlâ vampir gibiydi.

İçimden ikinci bir şok dalgası geçti. Vampirler aynı anda hem gülüp hem de vampirleşemezlerdi. Bu mümkün değildi.

Üç kez doğan Leo Pellissier hariç.

Katie Fonteneau bile, o da üç kez doğmuştu ama hiçbir şekilde bir rahip ya da rahibe değildi, vampirleşip gülememişti. Bildiğim kadarıyla bir tek o vardı. Ve bunun iyi bir şey mi yoksa çok kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

"Eee," dedim sessizliğin içinde. "Ekstra acı soslu Boudin ve yanında bira?" Leo'yu bir keresinde süper acı sos yemesi için kandırmıştım ve tepkisi pek de mutlu olmamıştı.

Yüz ifadesinden olayı hatırladığını anladığım Leo başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Sadece sen, Jane'im," dedi. Daha yüksek sesle, "Güvenlik güncellemesini dinlemekten onur duyarım. Grégoire'ım ve Edmund'un yakında şehrimize dönüyorlar."

İsteğini düşünürken Leo'yu inceledim. Grégoire benim savaş lordumdu ve bir zamanlar Leo'nun sevgililerinden biri ve en iyi arkadaşıydı. Leo ölümden döndüğünde Blondie eve gelmemişti. Bildiğim kadarıyla birbirlerini görmemişlerdi ve ben de savaş lordumun sevgilisini görmek için eve geleceğini düşünmüştüm. Ed de dönmemişti. Taç giyme törenine, Edmund'a resmen Avrupa İmparatoru tacını giydireceğim geceye kadar hâlâ 'daydılar. Çok yakında. Çok yakında.

Grégoire ve Edmund arasında, NOLA vampirleri Edmund'un Avrupa'nın tüm dış kafalı tahtlarına çıkmasına karşı tüm Avrupalı yalakaları öldürmüştü. O kafası kesilen vampirler aynı zamanda benim Karanlık Kraliçe olarak yükselmeme karşı çıkabilecek olanlardı. İki kuş, bir savaş, güvenlik odamda duran artık klan dışı kalmış vampir rahip tarafından ayarlanmış bir temizlik. İkinci kez ölmeden önce.

Leo, Edmund'un bana bağlı olmasını sağlamıştı, benim primo'mdu, aynı zamanda Avrupa İmparatoru'ydu ve ben de Yellowrock Klanı'nın efendisi ve NOLA'nın MOC'siydim. Kıvrımlı, katmanlı, bükülmüş, örülmüş ve olabildiğince karmaşık. Ve garip bir şekilde Katie de eve gelmemişti. Leo'nun en yakın aşıklarından ve siyasi kadrosundan hiçbiri ziyarete gelmemişti. Leo'nun katmanlı planlarının bir parçası mıydı? Eğer öyleyse, bu Leo'nun joker kartı olan ve ne yazık ki siyaset hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen bana avantaj sağlayan siyasi bir durumdu.

Elbette başka güçlere de erişimim vardı: Arkancılar -bazıları beni görür görmez ölmemi istemiyordu- meleklerle kutsanmış bir kurtadam, üç Onorios, güçlü cadılar, muhtemelen Gee DiMercy, daha az emin olsa da ve diğerleri, ayrıca yukarıda bahsedilen kurtadamlarla kutsanmış Hayyel. Hiçbiri bana yardım etmek zorunda değildi ve meleğin başı belada olabilirdi. Bu her zaman vardı.

"Grégoire ile konuştun mu?" diye sordum. Çünkü onu son gördüğümde Blondie NOLA'da hayatını kaybettiği, Katie'yi (Leo' diğer favori aşığı) Atlanta'ya sürdüğü ve Leo'yu öldürdüğü cinayete ve muhtemelen intihara meyilliydi. Leo geri dönmüştü ama Grégoire'ın Leo'su değildi. Leo değişmiş bir vampirdi.

Küçücük sarışın kılıç ustasının bunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Leo'nun değişen kişiliği ve statüsü Sarışını kendisi ve düşman olmayan diğerleri için bir tehlikeye mi dönüştürecek? Grégoire'ın yeni bir aşkı var mıydı? Duygusal durumu nasıldı? NOLA'yla ve geride bıraktığı tüm değişikliklerle yüzleşmek için geri döndüğünde çıldıracak mıydı? Akli başında kalmasına yardımcı olmak için yanında kalabilecek başka bir Anzu bulmanın bir yolu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Grégoire geri dönerse, beni öldürmeye çalışır ?

Evet. Evet. Muhtemelen. Her şeyi düzenli tutmak için bir hesap tablosuna ihtiyacım vardı ama bunu yüksek sesle söylemedim. Hevesli bir vampir bana dipnotlar ve diğer şeylere bağlantılar içeren bin sayfalık bir hesap tablosu hediye edecekti. *Gah!*

"Hayır," dedi Leo. "Konuşmadık." Gülümsedi. "Cep telefonum yok." Bu bir tür şaka olabilir miydi? Odadaki iki yaşlı vampir kıkırdadı.

Grégoire'ın pek çok unvanından biri de Fransa'nın Kan Efendisi'ydi ve Grégoire diğer tüm rakiplerini öldürdükten sonra bu makama gelmişti. Sarışın taç giyme töreni için buraya gelecek miydi yoksa Fransa'da mı kalacaktı? Leo'dan kaçıyor muydu? Bu kötü olabilirdi. Tüm planlarımızı Grégoire'ın Edmund'la birlikte geri döneceği varsayımına göre yapmıştık ama henüz hiçbir şey kesin değildi.

Edmund'a resmen taç giydirdiğimde, yeni ve resmileşmiş konumu barışı pekiştirecek ve Edmund'un Avrupa'da onayladığı mevcut MOC'ları, kendisiyle ittifak kuran vampirleri tanımasına ve artık bir efendisi olmayan şehirlere yenilerini atamasına izin verecek, böylece orada devam eden vampir savaşına bir son verecekti. Ama Edmund buraya gelirken, burada ya da dönüş yolunda ölürse, Leo'nun yarattığı ve planladığı her şey kül olup gidecekti. Ve Grégoire ile Ed'in söz konusu savaşın tüm Naturaleza düşman liderlerini öldürerek soğukkanlılıkla durdurdukları savaş yeniden canlanacaktı. Genç, daha az güçlü vampirler birbirleriyle kapışırken ve kendilerini her küçük kasaba ve şehrin

savaşan kralları olarak kurarken bunu durdurmak mümkün olmayacaktı. Ve Avrupalı insanlar, Edmund oradaki vampirleri barışa zorlamadan önce neredeyse yaptıkları gibi savaşa gireceklerdi.

Ancak oradaki barış, savaşı tüm düşman vampirleri batıya, Amerika'ya göndermişti ve liderlerinin artık üç cadı, iki ciğer yiyici toprak ve güç isteyen bir grup dış kafalı ve insanla süregelen bir ittifakı vardı. Tüm bunlar bir taç giyme töreninin, planların ve sürekli gelişen güvenlik önlemlerinin ortasındaydı.

Ve Eli burada değildi. Hastanedeydi. Eli, Edmund ve beraberindekilerin eski Rousseau Klan Evi'nde, şimdiki Yellowrock Klan Evi'nde kalmaları da dahil olmak üzere devam eden planları ve güvenlik önlemlerini yönetiyordu.

Bir kez daha düşündüm de, bir hesap tablosu aslında kullanışlı olabilir.

Eli ve Bruiser'ın Edmund ve adamlarının nerede, Blondie ve tüm klanının nerede kaldığını çoktan umuyordum. Arceneau Klan Evi yangından sonra, Blondie Avrupa'dayken yeniden inşa edilmişti ama henüz tam olarak döşenmemişti. Bu nedenle Grégoire istediği yerde kalabilirdi. O, odadaki gümüş sırtlı gorildi, eski bir fıkradaki, istediği yere oturan goril.

Sessizlik çok uzun sürmüştü. İnsan terinin ve odada birikmeye başlayan emici saldırganlığın kokusunu . "Kara Kraliçe onurlandırıldı. Dış klan rahibinin verebileceği bir tavsiye varsa, çok makbule geçer." Masada yanımdaki yeri işaret ettim. "Dış klan rahibi bize katılabilir mi?"

Leo küçük bir selam verdi. Kimse ölmedi. Henüz. Rahatsız edici uzunluktaki sessizliklerim nedeniyle işler garip bir şekilde de olsa gidiyordu.

Yerlerimizi aldık ve dikkatini ekranlardan bizi izlemeye çevirmiş olan Alex'e başımla selam verdim. Alex'in sağ eli gevşedi ve klavye çekmecesinin altından kaydı. *Alex silahlı mı? Okaaay.*

Nasıl ateş edileceğini biliyordu, Eli bundan emin olmuştu ve ayrıca Kid'in poligonda çok zaman geçirmesini sağlamıştı. Mükemmel bir nişancıydı. Belki Eli'den daha iyiydi ve Eli'nin Sam Amca tarafından eğitildiği ve bir ordu komandosu olduğu düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu. Ama.. Güvenlik odasında Kid'in elinde bir silah mı vardı? Kaburgalarımı sarsan bir hareketle yerime oturdum. Leo aldı.

"Boş hapishane saldırısı görüntüleriyle başlayın lütfen," dedim, "özellikle saldırganların görüntüleri ya da fotoğrafları: vampirler, cadılar ve insanlar, kimlikleri ve haklarında sahip olduğunuz bilgilerle birlikte."

"Evet leydim," dedi Alex. Null hapishanesi saldırısının videosunu tekrar sıraya aldı. Her ekranda sokaktaki ve null hapishanesinin bahçesinin gölgelerindeki sahne vardı. Çoğu sahnede saldırganların arkasında bir adam duruyordu, Mainet olduğunu düşündüğüm adam.

Leo'nun ağzı çok hafifçe seğirdi. Bu adamı hapishanede gördüğünü, onu tanıdığını, ondan nefret ettiğini ama öldürmeye çalışmadığını anlamama yetecek kadar.

Zihnimin derinliklerinde Beast fısıldadı, *Jane sadece katil. Vampiri öldürmeli.*

Bir an için Leo'yu mu yoksa Mainet'i mi kastettiğini anlayamadım.

Sesi bilgiç ve Eli gibi duygusuz olan Alex gözlerini dikerek, "Bu adamın Mainet Pellissier olduğuna inanılıyor," dedi.

Gözlerimi Leo'ya kaydırdım. "Evet?"

Leo bir kez başını salladı, zarif bir hareketti ve dişleri tıkırdayarak kapandı. Sklerası tekrar insan beyazına döndü. Baş sallama hareketini asla iyi yapamazdım. İfadesi tuhaf bir şekilde kederle dolu olmasına rağmen Leo bu konuda ustaydı. "Varis," dedi, sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı.

Alex devam etti. "On iki yüzöl yılının başlarından önce Fransa ya da İspanya'da Mainet'in bir insan ya da vampir olduğundan bahsedilmiyor, ancak bundan çok daha önce buralarda olabilir."

Leo gözlerini Alex'e dikti, yırtıcı gözlerini. Elleri yumruk ya da pençe gibi gerildi, ta ki onları gevşemeye zorlayana dek. "Devam et," diye fısıldadı Leo.

"İlk olarak bin iki yüzöl yıllarda, Kara Veba'nın yerel bir nüksetmesi sırasında bir Mithran olarak ortaya çıktı. Mainet'e MS 1450'de kan bağı olan bir aile kurma hakkı verildi. Amaury'ye dönüştü. Fransa'daki Pellissier üzüm bağlarının sahibi. Çok güçlü ama aynı zamanda çok özel biri olduğuna inanılıyor. İlk ortaya çıkışından sonra en az üç yüz yıl boyunca insan gibi çocuk sahibi olabildiği dışında dosyalarımızda pek bir şey yok."

Leo gözlerini kucağında gevşekçe birbirine kenetlediği ellerine indirdi, görünüşe göre sakindi. Ama o refleksif kenetlenmeyi görmüştüm. Leo'nun Mainet'le ilgili kötü bir büyüsü vardı. "Bedenin çocukları," dedi, "benim türüm arasında değerli ve nadirdir."

Leo'nun bildiğim kadarıyla iki çocuğu vardı ve kızı da uzun süredir zincirlenmiş, devoveo'da sıkışıp kalmış olanlar arasındaydı. Mercy Blade, vampir cimrisi olarak yetkisi altında onu ortadan kaldırmaya çalıştığında, Leo onu neredeyse öldürmüş ve uzaklaştırmıştı. Daha sonra, çok daha sonra, Leo onun asırlık, deli soyunu bizzat öldürmüştü.

Leo ihtiyacı olmayan bir nefes aldı, üfledi ve başparmağındaki altın yüzüğü inceliyor gibiydi. Emin değildim ama Pellissier mühür yüzüğüne benziyordu, hani şu resmi klan bildirileri için sıcak eritilmiş balmumuna bastırılan. Leo gerçek bir varis bırakmadan öldüğünde Pellissier Klanı'nın varlığı sona ermiş olsa da, klan hiçbir zaman resmen dağılmamıştı. Yüzüğü hâlâ takıyor ilginçti. Kederinin kokusunu aldım. Birini öldürmek zorunda kaldığı, diğerini de bir *u'thun'ta'nın* öldürdüğü çocukları için hâlâ yas tutuyordu. Yüzüğü , başı eğikti, uzun saçları yüzünü gölgeliyordu.

İçimden anlamsız düşünceler geçiyordu. Yellowrock Klanı'nın unvanlı lideriydim ve mührüm yoktu. Mühre ihtiyacım var mıydı? Kara Kraliçe'nin bir mühür yüzüğü var mıydı? Eğer , neredeydi? Mühür yüzüklerini kontrol etmek için zihinsel not. Bir ya da daha fazla mühür yüzüğü yaptırın. Leo'nun yüzündeki acı ve kedere tepki verme. Tepki verme. Tepki *verme*. Burada, bir zamanlar onun olan insanların önünde bundan nefret ederdi.

Sonunda Alex devam etti. "Pellissier Klanı' kurulmasını takip eden yıllarda Mainet, aralarında Rudolfo ve Amaury Pellissier'in de bulunduğu birkaç torununu dönüştürdü. Amaury, Leo'nun yapımcısı ve NOLA Şehri'nin eski Efendisiydi." Eliyle bir yuvarlanma hareketi yaptı ve ekledi, "Yeni başlayanlar ve son yüz yıldır bir kayanın altında yaşayanlar için."

"Rudolfo kim?" Ben sordum.

"Leo'nun babasının kuzeni," dedi

Alex.

"Rudolfo Devoveo'dan sağ çıkamadı," dedi Leo sessizce. "Gee DiMercy biz kolonilere gelmeden önce ona merhamet grevi ."

"Leo," dedim nazikçe. "Mainet'in onun kanından gelen büyülü güçleri boşalttığını biliyorum. Ama Mainet'in senin üzerinde başka bir etkisi var mı?" Null hapishanesinde benimle konuşabiliyordu ama şimdi farklı görünüyordu. Sanki bir çeşit acı çekiyormuş gibiydi.

Leo'nun parmakları seğirdi. On tanesi de. Ağzı açıldı ve sonra kapandı. Çenesi hafifçe gevşedi, eski güçlülerin avlarını içip öldürmek istediklerinde yaptıkları gibi. Onun üç-

inçlik dişleri bir engerek yılanı gibi küçük menteşelerinde yine öne doğru tıkırdadı ve gözleri yavaşça değişmeye başladı; sklera kıızıla boyandı, göz bebekleri büyüyerek vampir siyahına dönüştü.

Onunla savaşıyordu. Ve kaybediyordu. Leo konuşacakmış gibi bir nefes çekti ve sonra birkaç kez yutkundu. Hiçbir kelime çıkmadı. Boğazı kapanmış gibiydi ve hiç nefes vermedi. Ağzı garip bir şekilde bükülmüştü, sanki konuşmak istiyor ama konuşamıyordu.

"Bana yarı zincirli bir göksel varlıktan bahset," diye fısıldadım ona.

Leo'nun omuzları geriye gitti. Dudakları sertçe aşağı döndü, ağzının iki yanında oluklar oluştu. Ama cevap vermedi. Onun yerine yutkundu, boğazı sanki yanıyormuş gibi hareket ediyordu. Elleri kenetlendi, gözleri bana dikildi. Tamamen kendinden geçmişti. Ve kızgın.

"İlginç," dedim ve silahlarına uzanan iki yeni muhafızı durdurmak için elimi kaldırdım. Leo'yu düşündüm. Kısa bir süre önce Leo'yu çağırmak için Karanlık Kraliçe'nin tüm sihirli gücünü kullanmıştım. Ortaya çıkmıştı. Ondan yardım istediğimde Eli'nın hayatını kurtarmıştı. Büyülü bir çağrıya ve doğrudan bir emre yanıt benim olduğum anlamına geliyordu. *anasını*. O anda, Leo'nun efendisi olmuştum. Ve yine de, şimdi, ben ona bir istek vermişti - bir emir? - O nedense itaat edemedi. Ve birinin efendisine itaat edememesi bir sorundu. Bu, bazı konularda sessiz kalmaya psişik olarak bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Bu olay null hapishanesine yapılan saldırıdan sonraki saatlerde gerçekleşmişti. Eğer o saldırının arkasında Mainet varsa ve saldırıdan sonra bazı büyülü enerjiler kazandıysa, Leo üzerindeki iddiası çoktan derinleşmiş miydi? Bu kadar hızlı çalışabilir miydi?

"Ya seni boş bir odaya tıkarsak? O zaman konuşabilir miydin?"

Leo'nun gözleri, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle çılgına döndü.

Korku. Dehşet. "Sorularımı ve talebimi geri çekiyorum," dedim.

Leo aldığı nefesi dışarı üfledi ve omuzları çöktü. Elleri gevşeyerek hareketsiz kaldı. "Devam et Alex," dedim.

"Sonraki birkaç on yıl boyunca Amaury Pellissier, 1525'te Leonard Eugène Zacharie Pellissier ve El Mago bilinen kardeşi de dahil olmak üzere oğullarını ve yeğenlerini dönüştürdü."

Leo' gözleri tekrar insana döndü ve dişleri geri çekildi, ama sadece bir anlığına, sanki bir dürtüyle savaşıyormuş gibi geri çıktılar ve geri girdiler. Bir şey ya da biri onun vampirleşmesini istiyordu. O da bununla savaşıyordu.

Alex, "Amaury Pellissier ve soyu Amerika'ya geldi ve Pellissier Klanı ve Fransız Kan Efendisi Mainet Pellissier'in mülkiyeti altında Fransız kırsalında Pellissier kan ailesinin sömürge kolunu kurdu. Daha sonra Amaury ve Mainet arasında bir kopukluk oldu."

Bu mantıklıydı. Amaury Amerika'ya geldiğinde zaten güçlü bir vampirdi. Buraya geldiğinde özgürlüğü cazip buldu. Kendi servetinin kontrolünü eline alma fırsatı vardı ve de yaptı. "Yaratıcısını terk mi etti?" Ben sordum.

Leo'nun gözleri büyüdü.

Alex, "Klanın gücündeki bu kırılmanın nedenine ilişkin kayıtlar kayıp," dedi.

"Ama bir şekilde efendi ve filiz arasındaki bağı kopardı." Meleği düşündüm. Şehirdeki tüm büyülü tılsımlar hakkında. Buraya, küçük, yorgun bir şehre gelen tüm vampirler hakkında

Meksika Körfezi. Neden burası? Neden New York değil?

Leo dudaklarını sıktı ve bakmadı, kaşları yine çatılmıştı.

Evet. Leo, Mainet ve Amaury'nin neden yollarını ayırdığını biliyordu ama söyleyemedi. Mainet ya da melek hakkında hiçbir şey söyleyemedi, bu da beni ikisinin ve Mainet'in Amaury'den ayrılmasının ilişkili olduğu sonucuna götürdü.

Eğer Leo bağlıysa ve vampir kanının etkisi altındaysa, bu bağlanma null hapishanesinde bana görüldüğü zamanla şimdi arasında daha da derinleşmiş olmalıydı. Belki Mainet sadece güçlenmemişti. Belki de Leo'yu yakalamıştı.

Leo'nun buz gibi soğuk ölümsüz ellerini tuttum ve siyah takım elbisesinin kollarını yukarı ittim. Her iki bileğini çevreleyen, beş santim genişliğinde kanlı sıyrıklar vardı. Parmak izleri daha derindeydi. Tırnakları derisini parçalamıştı. Yere yatırılmıştı ve ... ve iyileşmemişti. Boynuna baktım. Orada hiçbir şey yoktu, ısırık izi yoktu. Ama bir vampirin sarhoş olabileceği başka yerler vardı.

"Seni yakaladı. Kaçtın," diye fısıldadım, "seni yakaladıktan sonra bile."

Leo'nun omuzları çöktü. İhtiyacı olmayan bir nefes aldı ve üfledi. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bu kadar yakından takım elbisesinin üzerinde beyaz bir saç teli gördüm ve onu döndürdüm. Ne hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. "Brute ortaya çıktı, değil mi? Ve seni serbest bıraktı."

Leo gözyaşlarını kırıştırdı ve ben de anladım.

"Ama tam zamanında değil. Eski efendin tarafından yeniden bağlandın ya da bağın kısmen güçlendirildi." Yine de Leo buradaydı, açıkça bu yeni zorlamaya meydan okuyordu. Ona sarılmak istedim. Ama tenimi onun dişlerine yaklaştırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Alex hala telsizde olduğunu bildirmek için boğazını temizledi ve bilgi vermeye devam etti. "Mainet, Grégoire liderlik değişimine katılmayı reddeden vampirlere meydan okumaya ve onları öldürmeye başlayana kadar Fransa'da Pellissier şaraphanesinde inzivada yaşıyordu," dedi Alex. "Varis' buraya gelmesinin sebepleri çok açık: Edmund ve Grégoire'dan ve girmek istemediği bir çatışmadan kaçmak, herkesin istediği kutuyu almak"-yani SOD'un kalbini-"ABD vampirleri üzerinde güç sahibi olmak, yeni SOD olarak başa geçmek ve Karanlık Kraliçe'yi ele geçirmek."

Leo gözlerimle buluştu. Gözlerinde Alex'in az önce söylediklerine gördüm. Evet. Güç. Tüm yaşlı vampirlerin istediği buydu. O kadar uzun yaşamışlardı ki kaçınılmaz olarak sevdiklerini, değişmemiş insan çocuklarını, devoveo'da sıkışıp kalmış soylarını, tüm kan hizmetkârlarını, yıllar çok hızlı geçtiği için yok olan herkesi gömmüşlerdi. Sevdiler ve hep kaybettiler. Kırılmış ve yalnız, diğer tüm insanları sarhoş edip seks yapmışlar ve genç bir vampirin avı olduğu tüm tutkuları yakıp yıkmışlardı. Geriye kalan tek şey güç, kontrol ve dünyayı kendi suretlerinde yeniden yaratmaktı.

Ve hala o lanet kalp vardı.

Bunu söylemedim ama vampirlerin yaratıcılarından birine olan kalbin, meleği ve belki de bir iblisi bağlamak için herhangi bir törende kullanılabileceği çok açık görünüyordu. Ve bu ikisi bağlandığında, güçlerini sadece Dünya'da değil, belki cennet ve cehennemde de değişiklikleri etkilemek için kullanabilirler.

Dünya cennet ve cehennemin buluştuğu yer olduğu için bu mantıklıydı.

Leo sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Tanıdığım Leo'nun yumuşak ve zarif hareketi değildi bu; kaba, hantal ve beceriksizceydi. Oh, evet. Bağlı. Mücadele ediyorum.

Leo sertçe eliyle işaret etti. Bir köpeğin yapacağı türden bir el hareketine benziyordu ve ben de sııttım. Bu eski Leo'nun yapacağı türden bir şeydi ve içimde beklenmedik bir rahatlama hissi uyandırdı. Kapıya doğru yürüdü, koridora çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Arkasına bakmadı. Eski MOC asansöre doğru gidiyor gibi görünüyordu. Eli için odaya baktım. *Doğru. Ameliyatta. Ameliyatta.* "Bir haber var mı?" Alex'e sordum, bir gözüm Leo'daydı.

Alex, zihin okuyucu, "Eli: uyanık. Düşük seviyeli bir vampirden içiyor ve soğukkanlı ve korucu gibi davranıyor. Bruiser: Vali ile video konferansta ama ona ihtiyacınız olursa her an size katılabilir. Koun: Kemikleri Roberes'lerden biri tarafından ayarlandı ve iyileşiyor. Alex: Dronlarım iyi video ve bilgi gönderdi, hepsi güvenli bir şekilde geri döndü ve kullanılamaz olanları kesmek ve gerekli yararlı geliştirmek için gözden geçiriyorum. Başka bir şey olmuyor."

Sandalyemden kalktım ve Leo'yu açık kapıdan geçerken takip ettim. Güvenlik ekibinden iki kişi hemen arkamda yerlerini aldılar, ama benim soğuk çengel attığım iki kişi değillerdi. Bunlardan biri etrafta gördüğüm bir vampirdi, daha yaşlı ve tecrübeliydi, eğer düzgün yürüyüşü bir gösterge ise. Adı Jermaine'di. Yanında bir insan vardı, Blue Voodoo, Derek hâlâ bizimle birlikteyken işe alınan güvenlik elemanlarından biri.

Voodoo daha yaşlı ve sert görünüyordu, göğüs kafesi biraz daha kalındı ve sağlam adımlarla yürüyordu, gözleri etrafına olduğu kadar yanındaki vampire de takılıyordu. Derek düşman vampirlerin elinde öldüğünden beri, insanlarımız iyi tanımadıkları vampirlere güvenmekte biraz zorlanıyordu ve bu adam oldukça yeniydi. Ya da belki Derek'le ilgili değildi ve Voodoo genel olarak vampirlerden hoşlanmıyordu. Vampirleri ve insanları güvenlik ekiplerine entegre etmek işimize yaramıştı ama bu her zaman iyi anlamına gelmiyordu. Birkaç ısırılma olmuştu. Ve birkaç silahlı saldırı. Şimdiye kadar kimse ölmemişti.

Asansöre vardığımızda Leo bizim için kapıyı tutuyordu, yüzü ifadesizdi, gücünü ülkedeki vampirlerin çoğunun üzerinde kullanıp NOLA'yı Amerika'daki vampir gücünün kalesi haline getirdiğinde takındığı ifadesiz yüz ifadesiydi. Bindik ve Leo hiç konuşmadan bir düğmeye bastı. Voodoo sessizlikten, ortağından, Leo' ve muhtemelen puma yüzlü benden rahatsız görünüyordu, gözleri iki vampir arasında gidip geliyordu.

Kapılar açıldığında dördüncü bodruma . NOLA'ya ilk geldiğimde bu kat pek kullanılmıyordu çünkü vampirlerin çoğu Kan Efendileri ve insan yemekleriyle birlikte Klan Evlerinde kalıyordu. Sonra bazı şiddetli klan düzenlemeleri oldu ve sekiz vampir klanı dörde düştü, dört Klan Evi boş kaldı kalan aşırı . Neredeyse aynı zamanda Leo'nun Klan Evi de yanıp kül olmuştu. Leo, MOC olarak Mithran Konsey Odalarını açarak klansız vampirlerin yanı sıra aniden çok daha büyük olan klanlardan taşanları da barındırmaya başladı. O sıralarda, alt-dördün bazı bölümleri yenilenmeye başlamıştı. Leo koridor boyunca yürüdü, depo odalarından birini açtı ve içeriye göz attı.

"Sen organize ," dedi hafifçe. "Halkım bu işi hep birine vermemi isterdi ama kayıtlarda hassas bilgiler vardı ve büyü 1vır zıvırlar burada saklanıyordu, sandıklarda kilitli, kasada saklı. Bazıları da alınmak üzere raflara konmuştu."

"Derek'in adamları organize etti," dedim, bu ismi duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Düşmanlarınız Derek'i öldürdü."

"Düşmanlarım gelse hepimizi öldürecekler," dedi Leo. "Ve senin benden çok daha fazla düşmanın var."

Leo'ya göster.

Bilgiye ya da tılsımlara ne sormadı, ben de gönüllü olmadım. İlerledi ve yeni yenilenmiş sütlerden birinde durdu. Avucunu sanki kutsuyormuş gibi kapının üzerine koydu ama tokmağı denemedi. "Onu hayatta tutmak için tüm çabalarımaya rağmen sonunda onu öldürdün."

Bu odayı biliyordum. Buraya ilk geldiğimde tozlu ve terk edilmişti. Şimdi bir ya da iki vampir ve birkaç insan için bir süitti. Ondan önce bu oda Adrianna tarafından kullanılıyordu ve Leo onu kurtarmayı bırakmadan önce onu birkaç kez öldürmüştüm. Sonunda kellesini aldım ve ölü olarak kaldı.

"Artık burada hiçbir şey yok," dedi, ki bunun hiçbir anlamı yoktu. Leo döndü ve asansöre süzüldü, hareketleri garip sarsıntılı hareketlerden ve güvenlik odasında konuşamamasından önceki kadar yumuşaktı. Artık hareketlerinde neredeyse kedigillere özgü bir şeyler vardı, avcı bir büyük kedi gibi yırtıcı ve aç. Bu benim en iyi tanıdığım Leo'ydu.

Asansöre geri döndük, bindik, ünite yükseldi ve dışarı çıktık, ben Leo'nun önderliğinde spor salonuna gittim. Işıklar kapalıydı, bu bir sürprizdi. Spor salonunu daha önce ışıkları kapalı gördüğümünden emin değildim ama şafak sökmek üzereydi ve yakında yatmaya gideceklerdi; insanlar da vardiyalarını değiştireceklerdi. Yeni sentetik egzersiz minderleri ve bilinmeyen vampirler kokuyordu: solmuş cenaze çiçeklerinin çiçeği, biraz hindistan cevizi, biraz limon, yeni dönmüş bir tarla gibi ham toprak kokusu. Akşam yemeklerinden kalan kan.

Leo içeri girdi ve ışıklar yandı, hareket sensörü ya da Alex bizi güvenlik kameralarından takip . "Çok az değişmişsin," dedi Leo.

"Yeni matlar. Ve insanlarımızın incinmeden daha gelişmiş hareketleri öğrenebilmeleri için iniş minderleri ekledik."

Gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Halkıma sanki kolayca

kırılacaklarmış gibi davranıyorsun." "Evet."

Leo başını salladı. "Biraz kan, birkaç çürük kimseyi incitmez." Buna cevap vermedim.

bir şekilde, "Ejderha'nın burada ilk kez ortaya çıktığı zamanı hatırlıyorum. Onunla savaşmıştın."

Bu garip bir anıydı. Garip bir ton. Gözlerimi uzaktaki duvardan Leo'ya çevirdim ve beynimde bir şeyler klikledi. Sadece "eski bir ev turu" yapmıyorduk, eski karargâhını tekrar ziyaret etmesine izin veriyorduk. Leo bu geziyi bana bir şey söylemek için kullanıyordu. Belki de birkaç şey. Adrianna, Leo tarafından birkaç kez kurtarılmış bir kaçık ve bir haindi. İçinde sihirli bir şekilde boş bir yılan tılsımı kol bandının da bulunduğu eşyaları, diğer pek çok tılsımla birlikte depoda tutuluyordu. Opal adında kızgın bir arcenciel vampir salonunu istila etmiş ve ağır yaralanmıştı. Arcenciel kanı . . . Zaman yürüyüşü mü? Bana zaman yürüyüşü hakkında bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Leo iç çekti, tamamen gereksiz bir nefes daha aldı, döndü ve salondan çıktı. Bu kez onun yürümek yerine yarım adım geriden takip ettim, gardiyanların yaptığı gibi onu izledim. Asansörle ana kata çıktık ve ön girişe doğru yürüdük. Koridorun hemen ilerisinde durdu.

Etrafa bakıyor, o öldüğünde ve ben Karanlık Kraliçe ve şehrinin MOC'si olduğumda yapılan değişiklikleri inceliyordu. Duvarlar hâlâ Pellissier klanının yumuşak güvercin grisiydi. Ayrıca

Görev süresi boyunca halı, kilim, güvenlik köşesi ve yüksek teknoloji, kurşuna dayanıklı giriş değişmemişti. Ama her şey aynı değildi.

Gözleri muhteşem fuayenin zeminindeki beyaz-gri mermer döşemeye . Onun arması bir zamanlar oraya işlenmişti. Şimdi de benimki oradaydı. Leo'nun duruşunda bir şeyler değişti, gerildi ve başı vampirlerin sahip olduğu o kuşa benzer şekilde yana eğildi. Kokusu da değişti, daha keskin, daha acımasız oldu.

Mavi Voodoo silahına uzandı. Yanındaki vampir soluk beyaz bir elini koluna koyarak insanın silahını çekmesini engelledi. Onu da durdurmak için bir elimi kaldırdım ve "*Bekle*" diye bağırdım.

Leo fuayeye doğru yürüdü ve tacımın çemberinin kenarında durup ona . Wrassler güvenlik köşesinde, bir eli görüş alanının dışında belirdi. Wrassler Leo'nun adamıydı, Ama hiçbirimiz Leo'nun kim olduğunu bilmiyorduk.

Eski MOC bir dizinin üzerine çöktü ve bir elini, avuç aşağıya bakacak şekilde, altın tonlu dairenin yarım ayak üzerinde tuttu, sanki sıcaklığı test ediyormuş ya da büyüü hissediyormuş gibi. Sol işaret parmağını indirdi ve beyaz-gri mermerin ortasındaki pirinç kakmalı, altı fit çapındaki, tacımı temsil eden, ortasında Glob, bir puma dişi ve farklı renklerde mermerden bir tüy bulunan daireye hafifçe dokundu. Benim armam.

"Değişiklikleri ben yapmadım," dedim, o taş gibi kırılamadan, nefes almadan, bir zamanlar onun olan geniş alanın ortasındaki Kara Kraliçe'nin armasına kendimi biraz rahatsız hissediyordum. "Bruiser bana anlatana kadar bu işin yapıldığını bile bilmiyordum."

Leo mermer işlemeli armadan başını kaldırdı. "George'um," dedi usulca. "Evet. Şehrin , bölgedeki en güçlü Mithran'ın, dostlarına ve ziyarete gelen düşmanlarına kiminle savaşmaları kimi fethetmeleri gerektiğini hatırlatmak için armasını şehrinin Konsey Odaları karargâhının giriş katına . Bundan hoşnut değilim." Ayağa kalktı ve Wrassler'a baktı. "Yaralarından kurtulduğun için memnunum dostum."

Wrassler şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Leo'nun önceki hayatında Wrassler'a hiç *arkadaş* demediğine adım gibi emindim. "Teşekkür efendim," dedi Wrassler.

Leo döndü ve bu kez merdivenleri kullanarak farklı bir kata çıktı. Biz de arkasından gittik. Leo vampir kütüphanesinin kapısını ışıklar tekrar . *Oh, evet.* Alex binanın ilerleyişimizi takip ediyordu.

Eski MOC yavaşça tozlu kitapların olduğu bir rafa doğru yürüdü. Kokusu ve yürüyüşü tekrar değişti ve Leo'nun ilerlemeye devam etmek için içsel bağlarla savaştığını fark ettim. Leo'nun başı dertteydi ve bana onun için ne tür ya da kimi öldüreceğimi söyleyemiyordu. Eski deri ciltli kitaplardan oluşan bir rafa, bana ve tekrar kitaplara baktı. Tek kelime etmeden odadan çıktı, hızla hareket etti ve sonra havayı yerinden oynatan o vampir hızıyla, küçük bir ses çıkararak gözden kayboldu.

Rafi inceledim. Kitaplar her zaman küflü, el yazısı ve nadiren İngilizce, çoğu Fransızca, İtalyanca, İspanyolca veya düzinelerce dilden herhangi birinde yazılmış vampir günlükleri görünümündeydi. Burada olmamalıydılar. En son günlüklere baktığımda burada olmadıklarından oldukça emindim.

Korumalarımın her ikisinden de daha uzundum ve yukarı uzanıp bir kitabı açılı bir şekilde aşağı çekerek deri cildin yuvarlak kenarından tuttum. Kitabı açtığımda, süslü

El yazısı, kaligrafi gibi ve İngilizce değil. Onu vampire uzattım. Jermaine. "Bunu okuyabilir misin?"

Kaşlarını çattı ve sayfaları dikkatle çevirdi. "Hayır. Sadece yedi dil okuyabiliyorum ve bu Galce'ye benziyor. Galce okumam ama İskoç Galcesi'nden birkaç kelime biliyorum."

Sadece yedi dil biliyor. Oy.

Raftaki tüm eski dergileri vampirin kollarına istifledim. Ağırlığını göstermese de yüklendiğinde, çünkü vampirler ölü gibi olmanın getirdiğı ekstra güce sahiptir, güvenlik odasına geri döndüm. Yolda Alex'e şu mesajı attım: "İpuçlarımız: Adrianna, büyülu eşyaları, bir arcenciel ve kanı ve bazı eski kitaplar. Ve belki de koronam hakkında bir şeyler, çünkü mermer giriş zeminindeki pirince dokundu."

Alex geri mesaj attı: "Brass. Tamam. Çeviri için güvendiğimiz vampirleri bulacağım. Protokol Araştırması, ailenden birinin (yani sen, ben, Eli ve Bruiser) yazılı izni olmadan kitapların güvenlik odasından çıkmasına izin verilmeyeceğı ve hiçbir not ya da resme izin verilmeyeceğı anlamına geliyor. Kimse istediğı bir şeyi alıp gidemez."

Yanından geçerken bir kameraya baktım ve başımı salladım.

CHA TE3 9

G kku ağı Ejderhasını Sadece Soğuk Demir Yaralayabilir

Güvenlik odasına döndüğümde, korumalarım arkamdaki duvara, kahve makinesinin iki yanına yerleşti. Daha önce orada duran insanları yarı yarıya fark etmiştim ama odanın her yerinde insanlar vardı, bu yüzden ikisinin benim için orada olduğunu fark etmemiştim. Onlara daha önce göstermem gereken ilgiyi göstererek tekrar baktım. Voodoo ve vampir, siyah kot pantolon ve uzun kollu tişört değil, siyah elbise , siyah elbise gömlekleri ve sol pec'ine altın bir ta  işlenmiş siyah ceketler giyiyorlardı. *Hay aksi.* Süslü kıyafetler, korumalar kadar onur muhafızları oldukları anlamına geliyordu.

Umarım tuvalete kadar bana eşlik etmeyi planlamamışlardır. Bu, Leo'nun s itinin kapısının önündeki iki vampirle aynı tür kafa çarpma yaralanmalarına neden olurdu. Benim . Her neyse.

Odaya baktım, tahminen otuz kişi vardı, hepsi siyah giyinmişti, ama çoğu siyah tişört ve kot pantolon giymişti. Tüm tişörtlerin altın bir daire vardı. Demek  yle. Siyah benim resmi rengimdi ve ta  Leo'nun güvercin grisinin yerini alarak onları benim olarak kabul etti. Bunu fark ettiğini düşündüm. Bu kararı kimin verdiğini merak ettim ve Bruiser'ın henüz burada olmadığını ve muhtemelen hâlâ vali, emniyet güçleri ve vampirlerin New Orleans'ta yarattığı sorunlarla uğraştığını tahmin ettim.

"Jane," dedi Alex, başımın üstünü göstererek.

Güvenlik ekranlarına baktım ve Leo ile Wrassler'ı (siyah giyinmişlerdi, fark etmemiştim) MOC'nin ofisinin dışında gördüm, merkezin güvenlik şefi kapının kilidini açarken. "  eride kamera var mı?" diye sordum.

"Olumsuz," dedi Alex, ikisi ekranlara girip gözden kaybolurken. "Wrassler bana Leo'güvenlik istasyonunda belirlediğini ve Wrassler'ın birkaç dakikalığına kendisine eşlik etmesini -kibarca- rica ettiğini bildirdi. Votka Boys'tan biri olan Angel Tit'i istasyonu devralması için hızla yukarı gönderdim ve Leo ile Wrassler doğruca eski ofisine gittiler."

Odadaki kokular, orada toplanan insanlar arasındaki gerginlikle birlikte değişti. Alex'in kullandığı *kibar* kelimesinin tanımlayıcı olduğunu fark eden tek kişi ben olabilirdim. Leo asla kibar değildi ve neredeyse hiç sormazdı; emreder ve talep ederdi -kibarca, evet- ama sorduğu o kadar nadirdi ki, hatırladığım kadarıyla sorduğu zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Ekranın altındaki saate baktım ve iki dakika kadar sonra Leo odadan çıktı, Wrassler ve Gee DiMercy de arkasındaydı. Alex nefesinin altından yarı küfür etti. Gee'nin girdiğini görmeyen tek kişi ben değildim. Merhamet Kılıcı, nam-ı diğer Mithranların Sefil Efendisi, büyülü bir yaratıktı ve kendini cazibelerle gizleyebiliyor, istediği her şeye benzeyebiliyor ve koridorlardaki tüm paranormal tespit ekipmanlarına rağmen muhtemelen her yere . Ayrıca bana sık sık küçük tanrıça ki bu her zaman biraz tuhaftı.

Wrassler kapıyı kapattı ve arkalarından kilitleti. Leo küçük gümüş bir kutu taşıyordu. Durdular ve döndüler, sohbet ediyor gibiydiler, böylece küçük ama ölümcül kılıç dövüşçüsüne iyice bakabildim. Gee (bu haliyle) ve Leo'nun neredeyse akraba olabileceklerini ilk kez fark etmiyordum; cimri ve vampir zeytin derili, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve sığır eti kadar zayıftı, gerçi Gee bir vampir değildi ve fildişi tonlu diş kafalıdan daha zeytin deriliydi.

Gee siyah giymiyordu, artık neye bakacağımı bildiğim için ayırım çok net bir şekilde çarpıyordu. Kırmızı bir gömlek ve safir pantolon giymiş, kalçalarına bir kılıç bağlamıştı. Gee bir kez daha kırmızı çizgili uçan kertenkeleyi omzunda taşıyordu, ancak kertenkele artık birkaç hafta öncesine göre daha büyüktü, kuyruğu Gee'nin boynuna, omuzlarına ve göğsüne dolanmıştı. Uçan sürüngen yaklaşık otuz beş kiloydu. Belki de daha fazlaydı. Adamlar konuşmayı bırakıp yürümeye başladılar.

Güvenlik odası, koridorlarda görüntülü çifti takip eden Alex'in masasından gelen yumuşak anahtar sesleri dışında sessizdi. Wrassler her kameraya baktı, izlediğimizi biliyordu. İri adamın yüzü ve vücut dili gergindi, ancak topallaması eskisine göre çok daha az fark ediliyordu. Karargâhtaki bir çatışmada bir bacağını kaybetmişti. Hayatta kalacağını sanmıyordum ama kalmıştı ve daha sonra NOPD'den arkadaşım Jodi ile evlenmişti. Wrassler gergindi. Endişeliydi. Sadece vücut diliyle bize bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

Benimle birlikte güvenlik odasında bulunan tedirgin insanların kokuları bir kademe daha arttı.

"Takım hazır mı?" Alex bana sordu. Yani silahlı ve tehlikeli eski muvazzaf askerlerden oluşan bir güvenlik ekibi o tarafa doğru yola çıkacaktı. Güvenlik odasındaki yarım düzine kadın ve erkek anında silahlarını çekip kontrol etti. Ne yapmak için *bir ekip hazırlayın?* Etrafta koşuşturup Leo'yu vurmaya mı çalışacaklardı? Belki kazara Wrassler'ı yaralamak? Gee'yi vurmaya çalışmak mı? Kurşunlar Gee'ye zarar vermez. bunu neden yapalım ki? Wrassler'ın huzursuzluğu dışında hiçbir şey olmuyordu.

Ve sonra geldi. Şafak vakti. Vampirlerin yardımı olmazdı. Bu düşünce aklımdan geçerken bilesivri dişliler odadan çıkıp uzaklaştılar ve güvenlikte sadece insanlar kaldı.

"Hayır," dedim ve sandalyeme geri yerleştim. "Bekle." Odadaki gerginlik anında bir kademe azaldı. *Oh. Doğru ya.* DQ olarak duygularımın halkımın duygularını etkilediğini unutmamalıydım. Sakin bir kraliçe, sakin ekipler demekti. *Tuhaf.*

Üç adam ön girişe doğru yürüdü, hava kilidinden geçti ve diplomatların ve önemli konukların kullandığı oval park alanına giden merdivenlerden başladı. Birden fazla ekran sahneyi farklı açılardan gösteriyordu. Dışarısı karanlıktı. Şafak vampir dünyasını tehdit ederken gece yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu.

Bir ekranda, tepede iki arcenciel belirdi. Opal yanardöner maviler, gümüşler, soluk pembeler, aynı anda hem soğuk hem de parlaktı. Sedef, inci beyazı, inci pembesi, siyah tonlarıyla parlıyordu. Tacımı çalmaya çalıştıklarından beri onları görmemiştim

Shaun MacLaughlin ile dövüştüğümüzden beri burada. Bir gecede iki kez ortaya çıkmaları tuhaf, şüpheli ve belki de tehlikeliydi.

Leo yumruğunu havaya . Parmaklarının arasında güvenlik ışıklarından ve şafağın soluk koyu grisinden bir yansıma parlıyordu. Leo'nun gösterdiğinden çok daha güçlü olmadan dayanamayacağı bir şeydi bu.

Avucunda tuttuğu gümüş kutuyu ortaya çıkarmak için elini açtı ve iki arcenciel daha yakına daldı. Kanatları gökkuşağının tüm renklerinde yanıp sönererek onun üzerinde havada asılı kaldılar ve şafak ışığını yakaladılar. Leo beklerken ben de izledim. Opal şekil değiştirdi, bir dakika önce orada olmayan insan şeklinde bir uzuv geliştirdi. Parmaklar, başparmak, avuç içi, tam bir kolun ucunda. *Hay aksi*. Daha önce arcenciel'lerin kısmen şekil değiştirdiği bir görüntü yakalamamıştık ve burada bir uzuv geliştiren bir arcenciel vardı. Opal kutuyu onun elinden aldı ve sanki geri isteyeceğinden korkuyormuş gibi birkaç metre geri çekildi.

Gee daha sonra üç adım aşağı indi ve uçan kertenkeleyi başının üzerinden havaya kaldırdı. Arcenciel'ler tekrar yaklaştı, yarı saydam kanatları adamın saçlarına çarparak uçmalarına neden oldu. Kertenkelenin karnını köpeklerin bir başkasını kokladığı gibi kokladılar. Kırmızı uçan kertenkele kanatlarını çırpı ve bir tür gösteri için boğazını şişirdi, boğazı beklenmedik bir safir mavisiydi.

Arcenciel'lerin kanatları daha hızlı çırpındı ve sanki heyecanlanmış her tarafları parıldamaya başladı. Ya da kızgın. Wrassler silahını çekti ama bunun ona bir faydası olmayacaktı. Sadece soğuk demir bir gökkuşağı ejderhasına zarar verebilirdi. Ejderhalar karmaşık bir akrobatik uçuş düzeninde dönüyor, renkleri daha karanlık bir duyguyu yansıtıyor gibi daha koyu tonlara dönüşüyordu - belki de öfke? Kocaman kafalarını sallayarak kanatlarını çırpıtlar, vücutlarını yılankavi spiraller çizerek döndürdüler ve gözden kayboldular. Gee ve kertenkele ortadan kayboldu, puf gibi, bir anda yok oldular.

Leo da Gee gibi pofuduk ama vampir gibi bir şekilde ortadan kayboldu. Wrassler orada durdu, silahı hâlâ çekiliydi, Mithran Konsey Odaları'nın ön park alanını ve kapalı kapısını inceliyordu. Gün daha aydınlık, daha griydi. Silahını kılıfına soktu ve başını sallayarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Cep telefonumu çektim ve rehberimde Gee'yi buldum. Cevap vermedi, ben de kısa bir sesli mesaj bıraktım. Soul'a mesaj atıp arcenciellerin liderinin Leo'nun onlara hediye ettiği gümüş kutuyu bilip bilmediğini, ne olduğunu, uçan kertenkeleyi ve diğerlerinin neden bu kadar üzüldüğünü bilip bilmediğini ve adamlarının tacımı çalmaya çalıştığını bilip bilmediğini ve bunun onun direktifiyle olduğunu iddia ettim. Tamam. Daha çok uzun atıp tutma gibiydi, ama buna mesaj demek daha iyi görünmesini sağladı.

Soul mesaja cevap vermedi ama artık ejderha formunda bir kolunu büyütebildiğini bildiğim için cep telefonunu kullanmaması bir bahane ya da talihsiz bir şeklin sonucu değildi, kasıtlıydı. Peki ya Leo? Leo'ya neler ya da gökkuşağı ejderhalarına ne verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şafaktan bir saat sonra cep telefonum çaldı ve Angelina Everhart Trueblood'un numarasını gösterdi. Vaftiz kızım beni Molly'nin hattından arardı, ta ki ailesi ona bir cep telefonu verip arayabileceği kişilere erişimi sınırlayana kadar. Cevap verirken kedi şeklindeki yüzümün yumuşamasına engel olamadım, cep telefonu başkalarının duymasını engellemek için kedi kulağıma sıkıca tutulmuştu. Angie özel vaftiz annesi işiydi, kraliçe işi değil. Benden başka kimseyi ilgilendirmezdi. Ayrıca, Angie bazen tuhaf haberlerle arardı. "Hey, Angie bebeğim," dedim usulca.

Alex sandalyesinde dönerek beni izledi, uzun bukleleri koyu tenli yüzüne doğru sallanıyordu.

"Hey, Karınca Jane," dedi Angle. Bana Jane Teyze derdi ve Karınca lafının nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok sevimliydi. "Anneme aradığımı söyleme. Ama meleğimi gördüm. Sana çok yakın. Seninle konuşmak istiyor."

dik oturdum, odayı taradım ve tüm ekranları kontrol ettim. Hayyel yok. Ama Angie'nin kastettiği bu olmayabilirdi. "Konum olarak yakın mı?"

"Zaman gibi yakın. Bütün vadeli işlemler annemle benim ziyarete geleceğimizi söylüyor ama henüz anneme söylemedim." "Bir şeyler bildiğimde annem üzülüyor," diye eklediğinde sekiz yaşındaki çocuğun gözlerini devirdiğini neredeyse .

Nefesim kesildi. Vücudumdaki her şey kasıldı. Vampirlerin gittiğine sevinmişim çünkü kokumun da değiştiğini biliyordum ve bu onlarla sorun yaşamama neden olabilirdi. Alex yüzümde gördüğü şeye tepki verdi, gözleri büyüdü. Voodoo elini silahına götürdü.

İkisine de el salladım ve başımı bir kez salladım, henüz kimsenin endişelenmemesini umarak küçük bir hareket yaptım. Angie dünyadaki çok az sayıdaki çift X genli cadıdan biriydi, yani X kromozomundaki cadı genini her iki ebeveyninden de almıştı ve bu nedenle normal gücünün iki katına sahipti. Angie Baby gücüne - çoğu cadıdan çok daha fazla güce - çok erken kavuşmuştu. Hâlâ bir çocuktuk ama ileri görüşlü olmaya, potansiyel gelecekleri görmeye başlamıştı. Bu beni endişelendiriyordu, çünkü geleceği görmek zaman yürüyüşçülerinin bazen yapabildiği şeydi. Angie ve ben onun zaman algısı hakkında henüz derinlemesine , çünkü benim gibi zamanla oynayarak kanser olabileceğini düşünmek beni çok korkutuyordu.

Ama . . . Angie'nin potansiyel gelecekleri *nasıl* gördüğünü merak ettim. Onun yolu daha mı güvenliydi? Yoksa kanserden, iyileşmeden ve potansiyelleri görmeye çalışmayı bırakmadan önce benim kullandığım yol muydu? Geleceğe tekrar denersem, su damlalarındaki olasılıkları hâlâ görüp göremeyeceğimi ve sadece bakıp yeteneğimi zamanı yavaşlatmak ya da değiştirmek için kullanmadığım sürece bunun güvenli olup olmayacağını merak ettim.

Ama olasılıkları görebilseydim, zaman içinde kendimi oyalanmaktan alıkoyabilir ? Direnebilir miydim? miyim? Sevdiğim insanları kurtarmak için ölmekten daha kötü şeyler de vardı. Angieyle geleceği ve zamanı nasıl gördüğü hakkında konuşmam gerekiyordu.

"Ant Jane?"

"Ben buradayım. Neden annene yolculuktan bahsetmedin?"

"Çünkü Cassy dün gece huysuzdu. Annem kolik olabileceğini söyledi, tıpkı bir at gibi. Annemle babamı uyutmadı."

Bu mantıklı.

"Ben ve EJ için tost makinesine waffle koymaya hazırlanıyorum. Kahvaltımızı annemin kaya bahçesinde yapacağız. Merak etmeyin. Yeni *çit* hâlâ asılı."

Everhartlar topraklarına, yeni evlerine geri dönmüşlerdi. İlk evleri Angie Baby'nin ortaya çıkan büyüğü tarafından yok edilmiş, ikincisi ise düşmanlarımdan biri tarafından saldırıya uğramış ve yerle bir olmuştu. Büyük Evan'ın bestelerini ya da nadir bulunan, el oyması flütlerden oluşan türünün tek örneği koleksiyonunu yerine olsam da, evlerinin bitirilmesini ve eşyalarının (mümkün olduğunca) rekor sürede değiştirilmesini hızlandırmak için kişisel para harcamışım. Ya da Molly'nin ev bitkilerinin. Nereden bakarsam bakayım, arkadaşım olmak zor ve tehlikeliydi, bu yüzden elimden geldiğince yardım ettim. "Tamam. Kendine dikkat et, Angie."

"Tamam, Ant Jane. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefon sonlandırdım ve Bruiser'ın kapıda durduğunu görmek için başımı kaldırdım, gözleri üzerimdeydi, ağzı yumuşaktı. Üzerinde ekose bir gömlek, kot pantolon ve kahverengi rahat ayakkabılar vardı, saçları geriye doğru taranmış ve yüzünden uzakta duruyordu. Siyah giymiyordu ki bu beni çok mutlu etti. Sevgilim bir soyluya ya da bana yeminli veya bağlı birine hiç benzemiyordu. Sıradan bir randevu için giyinmiş birine benziyordu. Belki akşam yemeği. Ve ayrıca çubukta seks gibi görünüyordu.

"Angie?" diye sordu, benim telefon .

Yüzüm her zaman bunu verirdi. "Evet. Beni buradan götürmeye ne dersin Konsolos?" "Bunu yapabilirim. Nöbetçi kim?" diye sordu odadakilere.

Altı insan öne çıktı.

"Üç araç. Kraliçe'nin şahsi konutuna." Bruiser silahını kontrol etti ve sırt kılıfına yerleştirdi. "Alex, sen de bizimle gel."

"Arabada boyun eğmediğin sürece yok."

Kahkahalarla güldüm.

* * *

Fransız Mahallesi'nden geri dönüş yolculuğu, şehrin her yerindeki Şükran Günü süslemeleriyle üzücü bir şekilde yan yana duran sokaklardaki tüm evsizleri görmek dışında olaysız . Evsizler kapı aralıklarında, yeşilliklerin altında, şanslı olanlar ise küçük çadırlarda uyuyordu. Başını yastık olarak ayakkabılarına dayamış, kışlık montunu giymiş ve düğmelerini iliklemiş, parmaklarına ağır bir sopa sıkıştırmış uyuyan bir adamın yanından geçtik. "Evsizlerle ilgili tüm iyi işleri yapan kilisenin başı aldığından emin olun. Eğer bahsettikleri kalıcı bireysel düşük gelirli evler için bir yer konusunda şehirle görüşmelerde ilerleme kaydedemedilerse, bizden bir dürtme ve mali destek sözünün yardımcı olup olmayacağına bakın."

"Emredersiniz Kraliçem," dedi Bruiser. Bir zamanlar Leo'ya emir verirken ve primosu cevap verirken kullandığı ses tonunun aynısıydı.

Oturduğum yerde döndüm, onun eğlenen ve sakın gülümsemesini yakaladım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Sesimin şirret çıktığını biliyordum ama buna engel olamıyordum, "Ne!" diye sordum.

Bruiser güldü. "Sorun değil Jane. Kraliçe olarak, resmi bir talepte bulunduğunuzda, özellikle de diplomatik kanallardan halledilmesi gereken bir talepte bulunduğunuzda, emri onaylamak için özel bir laf kalabalığı gerekir."

"Bu bir emir değildi. Bu-" Durdum. Aslında bu bir emirdi diplomasi ile kraliçenin hesaplarına erişim gerektiriyordu ki Robere kardeşlerin Grégoire'la birlikte Avrupa'da değil de şehre dönmelerinin bir nedeni de buydu; kraliçenin diplomatik işlerini yürütmek. Eşim ve Robere'ler siyaset ve diplomasi söz konusu olduğunda en iyinin de iyisiydiler. Ve evet. Bir emir vermiştim. " anasını." Daha güçlü kelimeler kullansaydım, şimdi kullanırdım.

"Kesinlikle," dedi Bruiser. Beni tüylü yanağımdan öptü. "Ayrıca kilisenin ve evsizler barınaklarının evsizler ve yoksullar için Şükran Günü ziyafetleri için yeterli fona sahip olmasını sağlayacağım."

Sen iyi bir kraliçesin. Sen *benim* kraliçemsin. Aynı zamanda benim aşkımsın. Ve umarım seks daha sonrası için hâlâ masadadır."

Ona yaslandım ve kokusunu içime çekerek bedenimin rahatlamasına izin verdim. "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Senin bu yönünü seviyorum. Benim iki parçamı ayrı tutabilmeni. Kraliçe ve Jane."

Ve Beast, bana hatırlattı.

"Her zaman ve sonsuza dek," dedi Bruiser, dudakları saç çizgime değerken. "Ama belki masada seks değil."

Bruiser yine kıkırdadı, bu sefer bizi bir masanın üzerinde hayal ettiğini anlamamı sağlayan bir ses tonuyla. "Mükemmel derecede rahat bir yatağımız var. Ve bir masayı kırabiliriz, bu da canımızı yakabilir."

"Aşkım, sen son derece pratik birisin."

Dostum, diye düşündü Beast, ses tonunda özlem vardı.

Eve dönüş yolunun geri kalanında de sessiz kaldık ve yatağa girdiğimde, evin üzerine monte edilmiş çelik panjurların kapalı olmasının sağladığı sözde geceyle yattım. Dünyaya "Karanlık Kraliçe burada ikamet ediyor. Gidin buradan."

Derin rüyalara daldım, yarı formdaki bedenim Bruiser'inkine sarılmıştı.

* * *

Tek başıma, insan formunda uyandım, tacım elimin yanındaki şiltenin üzerindeydi. Kapının altından pastırma geliyordu ve uykumda yer değiştirdiğim ve bir formdan diğerine geçerken harcadığım kalorileri yerine koyacak kalorim olmadığı için açlıktan ölüyordum. suyu akmaya başlamıştı ki geç kahvaltının Eli dışında biri tarafından hazırlandığını hatırladım. Bu iştahımı kapattı ve içime buz gibi bir su şoku gönderdi.

Ona doğru uzandığımda, uykuyla yavaşlayan kalbinin atışını hissettim. Rahatlama o kadar yoğundu ki kaslarım gevşedi.

Yataktan çıktım, parmaklarım ağrıyan başımı ovuyor, ezilmiş kulaklığın plastik parçalarını saçlarımdan topluyordum. Tacı, sihirli zimbirtıların bulunduğu raftaki kalp kutusunun yanına koydum ve düş aldım. NOLA'da sonbaharın sonları genellikle yetmişli, bazen de altmışlı ama bugün hava serindi, kaloriferler yanmıyordu ve Eli için endişelenmeyi bir kenara , kemiklerimin soğuğu hissetmesine yetecek kadar acıkmıştım.

Giyinirken aynada insan halimi inceledim, kalın, esnek yoga pantolonumu, dar bir tişörtün üzerine bir sweatshirt ve yün çoraplarımı giydim. Silah yok. Güne başlamak için değil. Saçlarımı tekrar ördüm, bu sefer temiz ve sıkı, çünkü yer değiştirdiğimde çözülmişti.

Eskisi kadar zayıf . Sokaktan kırk beş kilo almıştım ve arkamda şehir tarafından yamalanması gereken büyük bir delik bırakmıştım. Kaslı ve düzgün bir vücuda sahiptim, bu da güzel bir vücut değişikliği idi ve güvenlik ekibimin, bugün her kim olurlarsa olsunlar, beni çıplak görmeyecekleri kadar şıktım. Ayrıca aynaya göre hâlâ on sekiz yaşında bir insan gibi görünüyordum. Dönüşükleri yüzeysel yaşı koruyan vampirler için dış görünüşün bir önemi yoktu. Heck. Tam uyum sağladım.

Alex'i ocağın başında görmeyi umarak mutfağa doğru ilerledim ve kısa süre sonra durdum.

Yeni kişisel hizmetçim, güvenliğim ve korumam Quint ocağın başında durmuş, ızgaradan bir parça domuz pastırması alıyordu. Taş gibi soğukkanlı katil iki günlük izinden dönmüştü, benimkine çok benzeyen kalın örgülü yoga kıyafetleri giymişti ve tepeden tırnağa silahlıydı. Ayrıca iki kulağında kulaklıklar olduğu halde yerinde dans ediyor ve bir müzikale, *Aslan Kral*'dan bir şarkıya usulca eşlik ediyordu. Ben daha kendimi duyuramadan, göğsümün ortasına dokuz milimetrelik bir silah dayandı. Maşayla tuttuğum pastırma sıcak demir tavaya damladı. Kısa durdum ve beni öldürmedi. Silah, elinin altındaki teçhizata geri kaydı.

"Jane ," dedi Alex, ses tonu özensizdi.

Quint neredeyse hırlayarak, "Ayağa kalktığında bana söylemen gerekiyordu," dedi.

"Karar vermek için bir saniye eklemek üzere tepki sürenizi değiştirmeye çalışıyor olmanız gerekiyordu. Bak, silahına uzanırken bir değerlendirme yap," dedi, "o zaman yapma. Bizden biri olduğunda olmaz."

"İşimi nasıl yapacağımı biliyorum," dedi ve bu kez sözleri alçak ve ölümcüldü. Alex onun ses tonunu duymazdan gelerek, "Varlığını kullandın," dedi. Ve belki de onu biraz kışkırtmıştı.

"Varlık mı?" Dikkatini kardeşimden bana çekerek sordum. "Ben bir şey değilim. Ben bir insanım."

"Sen Quint'in varlığısın. Ve az önce kendi evinde çizdi. Kötü Quint," dedi Alex, sesi alaycı değildi.

"Kesin şunu, siz ikiniz. Quint, eğer o pastırmayı yere düşürürsen, vücudunun bir yerini bizzat kırarım," diye tehdit ettim. "Pastırma değerlidir."

Quint'in duruşu sanki bir şalter indirilmiş gibi anında değişti. Pastırma şeridini bir kağıt havlunun üzerine koydu, sırtı Alex ve bana dönüktü. Alex sanki tüm bunlar iyi bir şakaymış gibi sırıttı. Ona uyarıcı bir bakış attım ve o daha da sırıttı. Erkek, genç ve dişilerin maskaralıklarıyla eğleniyordu. Bu bakışı daha önce erkeklerde de görmüştüm. Erkek olmanın onu dokunulmaz ya da haklı kılmadığını hatırlatmak için muhtemelen bir gün spor salonunda kışını tekmelemem gerekecekti. Sonra da Quint'le dövüşüp onun *varlıklarına* göstermeye alışık olmadığı saygıyı kazanmalıydım.

Mutfak masasındaki yerime oturdum. Masanın ortasındaki yuvarlak servis zimbirtisinin üzerinde, pembe örgü bir çay altında bir demlik çay . Pembe bir çay örtüsüne sahip olmadığımından ve evimde hiç kimsenin böyle bir eşya satın almayacağından emindim. Eli bir çaydanlık satın almış olsaydı, kamuflaj renklerinde olurdu. Eğer Bruiser satın almış olsaydı, güvercin grisi ya da siyah olurdu. Alex bana rahat bir şey verme düşüncesiyle gözlerini devirirdi. Bu yüzden sosyopat ve katil Quint evime pembe örgü bir çaydanlık . "Ummm. Güzel rahat mı?" diye sordum. Çünkü pembe renkten nefret ettiğimi biliyordu.

"Bu çaydanlık için tığ işi yaptım. Gülleri ve yıldızları var ve pembesi mükemmel bir uyum sağlıyor," dedi ve önüme dolu bir servis tabağı koydu. İçinde iki kilo domuz pastırması, en az bir düzine çırpılmış yumurta ve iki uzun yığın flapjack vardı. "Gerçek akça ağaç şurubu, ısıtılmış ve yerel el yapımı keçi sütü tereyağı, bu yüzden tereyağı sarı değil beyaz. Vardiyadan sonra protein ya da yulaf ezmesi sevdiğini biliyorum ama Eli beni o iğrenç şeyi sadece tek bir şekilde düzeltilmiş olarak sevdiğin konusunda uyardı ve bana nasıl olduğunu söylemedi. Yulaf ezmesi de iğrenç. O yüzden et alacaksın."

Quint tığ işi yaptı. Ve yemek yaptı. Birileri zaman çizelgeleriyle oynuyordu ya da ben alternatif bir boyutta uyanmıştım. Ama Eli'dan daha fazla silah taşıyordu, yani bu değişmemiştir. Bir bakışta çift uyluk iki adet dokuz milimetrelik, omurgasında bir .32'lik, sol kolunun altında bir dokuz milimetrelik ve sol ayak bileğinde, yoga pantolonunun üzerinde küçük bir .22'lik saydım. Ayrıca beş vampir öldürücü ve üç fırlatma bıçağı ile bağlanmıştı. Aynı Quint. Sadece . . . dang. Quint bana pembe bir çay işi yapmıştı. Pembeden nefret ettiğimi biliyordu. Ona pembeden nefret ettiğimi hatırlatırsam beni vurur ? Neden bana rahat bir şey yapmıştı ? Çaydanlık için küçük şapkaya dokundum ve yumuşak olduğunu gördüm. Dantel işi. Güzelmiş. *Güzel. Tamam. Güzeldi.* "Teşekkür ederim."

"Ayrıca pembe, böylece içine bir dinleme cihazı saklamamız gerekirse hiçbir erkek liflere bakmayı düşünmez. Çoğu erkek pembeden nefret eder ve ondan kaçınır. Mikrofon saklamak için kenarına küçük bir cep ekledim."

"Ah," dedim. Şimdi bu Quint'e mantıklı geldi.

Yumurtaların tadına baktım. Mükemmeldi. Pastırma da öyle. İnce kreplerin ve pastırmanın üzerine akçaagaç şurubu döktüm ve sanki açlıktan ölüyormuşum gibi içine daldım. Ki öyleydim. Ellerim kemikliydi ve karnıma dokunduğumda kalça kemiklerimin deriye doğru çıktığını hissedebiliyordum. Hâlâ kütlem ve kaslarım vardı ama yağsızdım.

Alex yanımdaki sandalyeye oturarak, "Edmund her an gelebilir," dedi. "Ve biz hazır değiliz." Çocuk ağabeyiyle antrenmanlardan dolayı zayıf ve kaslıydı ve güzel kokuyordu, yani duş almıştı. Ayrıca bıyık bırakıyordu, bıyığı yamalı ve inceydi ama en son sakal çalıştığı zamankinden daha kalındı. . Quint önüne bir tabak koydu. İçinde aynı türden yiyecekler vardı ama kadar çok değildi.

"Eli?"

"Hâlâ hastanede olmaktan mutlu değilim." Alex kaşlarını çatı ve yüz ifadesinden bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı anladım. "Bir parça kas kaybetti ve bu sefer vampir kanıyla bile olsa PT'si berbat olacak."

Bu sefer. Çünkü Eli hayatı boyunca çok sık yaralanmıştı.

"Beklenen normal fonksiyona dönüş ?" Quint bardağıma çay doldururken sordu. Kupa beyazdı ve üzerinde kırmızı harflerle "Çayına Dokun, Bir Elini Kaybet" yazıyordu. Yeniydi; hoşuma gitmişti.

"Yüzde seksen beş," dedi Alex, sesi sertti.

"Kabul edilemez. Bir Infermeri'ye ihtiyacımız var," dedi Quint cep telefonunu çekerek. "Amcamın Florence ve Shaddock ile temasa geçip araya girmesini ve onu New Orleans'a dönmeye ikna etmesini sağlayacağım. Sonra da kalıcı bir yer arayan daha fazla şifacı bulmasını sağlayacağım."

"Quesnel Infermeries'i neden bilsin ki?" Alex sordu. Bu da araştırma dosyalarında bir şeylerin eksik olduğu anlamına geliyordu.

"Amcam Florence ve onun soyu hakkında her şeyi biliyor. İkinci Dünya Savaşı'nda kurtardığı askerlerden biriydi ve onun ne olduğunu anladı. Karanlığa doğru çılgılık atarak kaçmadı. Gördüklerini kabul etti ve işini yapmasına yardım etti. Seksen yedi askeri iyileştirdiği gece oradaydı ve savaştan sonra Pellissier Klanı'na gitmeden önce birkaç yıl ona hizmet etti. İzninizle." Arkasını döndü ve diğer ucundaki biriyle alçak sesle konuşmaya başladı.

Yemeye devam ettik. Çayımın tadını çıkarmak için arkama yaslanmadan önce tabağımdaki her şeyi bitirdim. Siyah ve sert, tatlandırıcı yok, krema yok. Sadece güzel bir kafein patlaması ve bir çay olarak işe yarayacak kadar acı.

akçaağaç şurubuna karşı bir kontrpuan. Bruiser benimle yaşamaya başladığından beri daha çok sade çay içiyordum ve değiştirilmemiş tadı takdir etmeyi öğreniyordum.

"İyi günler, amca. Gününüz nasıl geçti?" Quint odaya geri dönerken Quesnel'e sordu.

Korumam konuşmakla meşgulken ve birinin yüksek tavanların yanındaki duvarlara monte ettiği güvenlik ekranlarına bakarken Alex yakınıma eğildi ve mırıldandı, "Mainet'in kalbi neden istediği konusunda notlarımızı karşılaştırmalıyız. Yani, ben ne düşündüğümü biliyorum ama senin ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayyel kısmen zincirlenmiş durumda. Hapishaneye saldırı sırasında bir kükürt patlaması kokusu aldım. Bir de Leo'nun söylediği şeyler var. Yani, Mainet'in zincirlenmiş bir iblisi olduğunu tahmin ediyorum. Eğer öyleyse, meleği zincirlemeyi tamamlamak için kalbi kullanmayı planlıyor. Belki melek ve iblis arasında bir bağ kurmaya zorlar ve sonra ... Bilmiyorum... kalbi yok edecek ya da yiyecek ve sonra hem ruhani alanlardaki hem de Dünya'daki tüm güce erişebilecek. Tüm bu güçle ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok, ama her neyse, bundan hoşlanmayacağız." Tabağımdaki son kızarmış ekmek parçasını sildim ve ağzıma attım. Yapışkan ekmeğin etrafında, "Mainet ölene kadar kalbi yok etmemem söylendi," dedim.

Alex, "Mainet muhtemelen vampirlerin kurtuluşu ve cennette her şeyin yoluna girmesi için pazarlık yapmaya niyetli değil," dedi, bazı vampirlerin istediği de buydu. Kefaret ve üçüncü gün kaybettikleri ruhlarının geri gelmesi, kafayı yemiş, açlıktan ölmek üzere ve kanları için yakındaki herhangi bir insanı öldürmeye hazır. "Ve eğer Angie haklıysa, Everhartlar burada olacak," dedi. "Eli-" Durdu, Eli'nin zamanki işlerini yapmak için müsait olmadığını anlayınca yüzü buruştu. "Cadılar karargâhta kalmak isterlerse onlara yer açmak için bazı adamlarımızı Yellowrock Klan Evi'ne taşımam gerekecek."

Alex, Eli'in yerini alıyor. *Lanet olsun*. Bu işi nasıl yapacağını biliyordu. İkimiz de biliyorduk. Ama *saçmalık*. Bir bardak çay daha doldurdum ve bu kez tatlandırıcı ve krema ekledim. "Eğer bir vampir şifacı bulursak, Eli'in bize dönmesi ne kadar sürer?" diye sordum. "Ve yüzde seksen beş kapasiteden daha iyi olacak mı?"

Omuz silkti. "Zararı olmaz. Yardımcı olabilir. Konsolos, Liz iyileşirken yanında olması için Lear'ı Asheville'e gönderip Liz' buraya getirmeyi teklif etti bile. O da kabul etti. Everhart' ve Trueblood'ların geri kalanı da gelebilir ve Florence, eğer gece olursa ya da tabutla uçmak isterse. Jet çoktan havalandı. İner inmez yükleyip aşağı yukarı üç saat içinde geri dönebilirler."

"Evet. Bu işe yarar," dedim. "Florence için bastırın. Quint ve Quesnel'in kas gücü varsa, bunu Florence'ı almak için kullanın. şifacılarıdan bahsetmişken, Roberes'e ABD için daha fazla şifacı protokolünü sorun."

Çocuk tabletindeki bazı talimatlara dokundu ve tekrar bana baktı. "Tamamdır. İblis çağırma ve iblislerin kendileri için bir arka plan araştırması başlattım. Ayrıca güvenlik ekibinin teknoloji konusunda en yetkin olanına teslim ettiğim Fanghead dosyalarının güncellemelerini de kontrol ettim. Güncellemeler Mainet'in bilinmeyen biri olduğunu söylüyor. Gücünü hiçbir zaman kamuya açık bir şekilde göstermedi, ancak her iki SOD'un da varisi ve tüm Naturaleza'nın şu anki efendisine en yakın kişi. Muhtemelen Kara Kraliçe'nin kendisinden daha fazla siyasi güce sahip, çünkü Asya ve Güneydoğu Asya'da müttefikleri var. Dünyanın o bölgesinde çok fazla vampir yok ama az sayıdaki vampir de çok güçlü."

Bu kötü olurdu.

"Peki ya Mainet meleği fiziksel formda tezahür etmeye zorlayabilirse," dedi Alex, ses tonu varsayımsaldı, "ve güç elde etmek için SOD'kalbini yemek yerine Hayyel'i

kalbi yemek için? Bu bir meleği ne kadar değiştirir? Mainet meleği Arcenciel'leri yok etmeye zorlayabilir mi? Ve bizim tarafımızdaki herkesi? Zamanı ele geçirebilir mi?"

"Çok fazla olasılık var," dedim.

"Evet. Tamam. Kırmızı kertenkele de neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok. Opal ve Pearl mutlu değillerdi." Cep telefonumu kontrol ettim ve kimse mesajlarıma cevap vermemişti. Gee ve Soul'a yeniden mesaj attım, sonra ikisini de aradım ve yeni sesli mesajlar bıraktım. Kimse benimle ilgilenmiyordu. DQ olmak bana istediğim kontrolü vermiyordu ve pozisyon sadece daha fazla baş ağrısı anlamına geliyordu. Tekrar karnımı hissettim. Şimdi kaburgalarımın hemen altında yuvarlak küçük bir toptu, yani bu iyiydi. DQ olmak berbat ama yemekler mükemmeldi.

Cep telefonum çaldı; Molly'nin numarası ve adı ekranda belirdi. Tıkladım ve "Selam, kanka." dedim. "Lachish aradı ve hapishanede neler olduğunu anlattı. NOLA cadı konseyi Everhart Klanı'ndan gelip koğuşları onarmaya ve kalbi korumaya yardım etmelerini rica ediyorum, çünkü klanımız en yeni *dikenli çit* koğuşuna sahip."

Aklımdan her türlü olasılık geçti. Everhartlar orijinal *dikenli çitleri* tasarlamışlardı ve o zamandan beri düşmanlar onları sihirli bir şekilde kırmanın yollarını buldukça sürekli olarak geliştiriyorlardı. Bu, iyi korunan kurumlara yüksek teknolojiyle girmeye, bir saldırıya ve kurum sahiplerinin hassas bilgileri başkalarından korumak için aldıkları savunma önlemlerine çok benziyordu. Ancak bu durumda, yaratılan ve daha sonra yabancılar tarafından saldırıya uğrayan elektronik değil, büyülu enerjiler ve korumalardı. Seattle cadılar meclisi dışında Everhartlar, *dikenli çit* ve çeşitli uygulamaları nedeniyle ABD'deki en güçlü cadı klanı ve cadılar meclisiydi.

Ama şehrimde bu kadar çok Ever Hart olması bela, tehlike ve daha fazla bela anlamına geliyordu. Ayrıca arkadaş olarak mı yoksa diplomatik bir görev için mi geldiklerini de bilmem gerekiyordu. Cesaretimi toplayıp sormaya karar verdim.

Gayri ihtiyari, "Eğer misafirim olarak geliyorsanız, bazılarınıza evimde oda verebilirim" dedim. Sesimi ve tonumu resmiyete bıraktım. "Molly Megan Everhart Trueblood, Everhart klanının toprak cadısı, eğer *Karanlık Kraliçe'nin* misafiri olarak gelerseniz, Edmund ve Grégoire'ın yakında burada olacaklarını ve Edmund'un klanın evinde kalacağını göz önünde bulundurarak size Yellowrock Klanı'nın evinde oda teklif edebiliriz. Grégoire da orada kalabilir. Ya da size Konsey Odaları'nda oda teklif edebiliriz, ancak birçok Mithran'la temas halinde olmanız gerekecektir."

"Bunu nasıl yaptığınız çok . Rolü kapatabiliyorsun." Sessizce nefes verdi. "Ona yakın "-duraksadı- "o *adam* ... şu anda bazılarımızın ihtiyacı olan şey değil."

Sırıttım. Yüzyıllık bir vampirle küçük bir cadı arasında bir evlilik anlamasına rağmen Angie Edmund'a fena halde vurulmuştu ve hâlâ gizliden gizliye kendini onun nişanlısı olarak görüyordu. "İşlerin böyle yürümesi *gerekmiyor*," dedim, dört kelimeyi yaşlı vampirlerimin *yaptığı* gibi vurgulayarak, "ve bölmek ve fethetmekten nefret ediyorum, ama sen ve ailen burada, benim kişisel konutumda kalabilirsiniz, diğerleri de klanın evinde kalabilir. Ya da merkezde. Konaklama hem resmi olacak hem de olmayacak."

"Evet," dedi hemen. "Bu işe yarar. Sanırım klanın evi en iyisi olur."

Bu da ikizleri, Cia ve Liz'i ve eğer gelirse Carmen'i Yellowrock Klanı'nın evinde ya da karargahında, hangisine karar verirlerse, güzel bir şekilde işe yarayabilirdi, ancak Eli eve geldiğinde

Onunla burada çok zaman geçireceğim. "Tamam. Ayrıca herhangi bir nedenle orada kalması gereken biri olursa diye merkezde bir süit hazırlatacağım." Vampirleri ve sorunlarını bilirim, her zaman birinin kalması için bir neden olurdu. "Klanın evinde üç oda hazırlatacağım ve sizin odalarınız da burada olacak. Herkes için güvenlik ve şoför ayarlayacağım ya da zırhlı cipleri kullanabilirsiniz. DQ'nun SUV'ları. Herkesi geldiğince koruyacağım." Daha yumuşak bir sesle, "Geldiğine sevindim, Mol." dedim.

"Ben de seni. Seni özledim, Koca Kedi."

Arama sona erdi. Ve Alex'in de telefonda olduğunu fark ettim. Ve onun araması belki de benimkinden daha önemliydi.

CHA TE3 1 

Öleceğimi Düşündü

Alex, "Quint ve Quesnel her ne yaptıysa, hızlı çalışmış" dedi.

 kimiz de bulaşık yıkamakta olan Quint'e baktık, o da omzunun üzerinden Alex ve bana baktı, yüzü hafifçe eğlenmişti.

Alex, "Lear dört saat içinde Asheville'de olacak ve NOLA'ya doğru yola çıkmaya hazır olacak," dedi. "Shaddock telefonuma kendisi cevap verdi. Hâlâ uyanıktı ve aklı başındaydı ve primo'suyla birlikte ayarlamalar yapmaya  alışıyor."

Bu da çok şey anlatıyordu: Quint beklediğimden daha becerikliydi. Asheville'in MOC'si Shaddock'un gün ışığında uyanık olmak için beklediğimden daha fazla g   ve kuvvete sahip olduğunu. Sık sık hatırlamayı ihmal ettiğim bir şey. Ayrıca Quint ve amcasının vampir dünyasındaki bağlantılarının değeri hakkında da bir şeyler söylüyordu. Sinir bozucu adam benden nefret ediyordu ama ona iyi davranmak zorundaydım çünkü vampirlerin sevdiği şarabı biliyordu ve bir gün ona ihtiya ım olabilirdi. Bugün olduğu gibi.

İşin bu yönünden nefret ediyordum. Sahte görünümler ve g  , takas ve pazarlık üzerine kurulu ilişkiler.

Alex dudaklarını büzdü ve sanki yüksek sesle söylemek istemediği şeyler varmış gibi ekranına baktı. "Florence hava geçirmez, ışık geçirmez bir kutu içinde uçağa gönderilecek. Shaddock Klanı havaalanındaki güvenliği de üstleniyor."

Kid'i inceledim. İlk tanıştığım hamurlu, huysuz, yıkanmamış, sarımsak kokan gençten çok farklıydı. Hâlâ çok zekiydi ama artık güçlü, kendini işine adanmış, temiz ve formda biriydi. Yanındaki tabletten kaldırmadı ama dudakları kıpırdadı. "Ne kadar harika olduğuma ağlarsan şımarabilirim."

"Doğru. O zaman ağlamaklı halimi üzerimden atacağımdan emin olabilirsiniz." Odadan çıkarken omzuna hafifçe vurdum. Birinin yatağımı d zelittiği ve eşyalarını topladığı (ki bu çok garipti) yatak odama döndüğümde, dizüstü bilgisayarımı açarak yeni rahat koltuğuma ve sedirime yerleştim. İlgilenmem gereken bazı işler vardı; Yellowrock Securities'in tüm ufak tefek işleri, kişisel e-postalarım ve mesajlarım ve sekreterim, hizmetçim ve işleyicim Quint tarafından onaylanmış ve bana şahsen ulaşmış olan DQ'nun işleri. İşleyiciler. Hayatımın her alanında idarecilerim vardı.

Jane kafeste ama metal kafeste değil, diye düşündü Beast. Beast bir keresinde metal kafesteydi. Avcının ve tutsakların kokusunu hatırlıyor. Kafes yerinin kokusu. Asla unutmayacağım. Ka acak ve kafesten önce ölecek

Tekrar.

DQ kafesinden kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyordum. Ve eğer kişisel özgürlüğümü tüm sorumlulukların önüne koyarsam, bildiğim dünya yok olur muydu? Çıkarken bir kelebeğin üzerine basarsam, geçmiş grup zaman yürüyüşçüsü tarafından değiştirilir miydi? Arcenciel'ler yok olur muydu? Vampirler yok olur muydu?

Bilgisayar işimi bitirdiğimde hava kararmıştı ve Bruiser içeri girdi. Yatağa girdik ve saniyeler içinde uyuduk.

* * *

İki saat kadar sonra cep telefonum tekrar çaldı. İçimde bir korku duygusu elektrikli bir kırbaç gibi şakladı.

Cep telefonumu elime aldığımda yanımdaki Bruiser uykudan uyandı ve tamamen bilinçlendi. O da kapıya bir silah doğrultmuştu. Hızlı refleksler, Onorio'm/eşim.

Hücreyi ona doğru tuttum.

Angie'nin fotoğrafı ve adı ekrandaydı. "Angie?" Bruiser silahını kaldırırken cevap verdim. "Hepimiz sabah geliyoruz, Ant Jane. Meleğim beni arıyor ve tehlike olduğunu söylüyor. ineceğiz. Bizi korumalısın yoksa feci şekilde öleceğiz." Bağlantı sona erdi.

O elektrik dehşeti, sanki yıldırımdan yapılmış bir kırbaçla vuruluyormuşum gibi beni yeniden sarstı. Farkına bile kalkıp koşmaya başladım. Çırılçıplak. Nefes nefese. Kapıda durdum. Yumruğumdaki hücre, çok sıkı tuttuğum yerden yumuşak bir gıcirtı çıkardı.

"Jane," dedi Bruiser, nazik ve kibar bir şekilde, yataktan kalkıp gelirken. "Şu anda yapacak bir şey yok. Uyuman gerek."

Durdum, boğazıma bir hüsrân hırıltısı takıldı.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey işleri düzeltemezdi.

Zamanı görmeye çalışmak, zaman yürüyüşü yapmaya çalışmak dışında. Ve eğer Angie, Soul ve diğer arcenciel'ler zaman yürüyüşü , ben sadece suları bulandırır ve denerken ölürdüm. Canavar hırlarken kendi beynimin içinde lanet ettim.

Canavar'ın ben/biz'i kurtaracak, diye düşündü.

Dang skippy, düşündüm.

"Yatağa dön. Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Bruiser.

Yatağa, onun kollarına sürünerek geri döndüm, dinlenmem gerektiği konusunda haklı olduğunu bilerek ama bir daha asla uyuyamayacağımı bilerek ona sokuldum. Neyse ki Beast beni yatağın altına, rüyasız karanlığın derinliklerine itti.

Son farkındalığım, şu anda hepimizin güvende olduğunu bilmektir.

* * *

Zırhımı kuşanmıştım, insan şeklindeydim, açtım, kendi bedava evimdeki yatak odamda yalnızdım.

Sessiz odada kayış şakırtıları ve zırh çarpma sesleri duyuluyordu. Birkaç saat uyumuştum.

Kafam daha ama hâlâ biraz uykusuzdum.

Küçük kapı mandalı Quint'i uzak tutmak için takılmıştı, kapıyı kırmaya karar verirse mandal onu dışarıda tutacağından değil. Bu daha çok bir mahremiyet talebiydi. Kaloriferler yandıkça ve evdeki kokular havalandırma deliklerinden geçtikçe onun hayal kırıklığının kokusunu alabiliyordum. Bir önceki günün tüm heyecanını kaçırdığı için sinirlenmişti ve kızgınlığını gizlemeye çalışma zahmetine girmemişti.

Evde uyanık olan tek insan olmayan bendim.

Koun ve vampirlerimin hepsi uyuyordu.

Maaş bordromda hiç cadı yoktu.

Eli birkaç saat içinde hastaneden taburcu edilecek ve Votka Boys'lardan biri tarafından evine bırakılacaktı ve Angie'uyarısından haberdar edilmemişti çünkü bize yardım etmek için cipi havaalanına yönlendirmeye çalışmasından korkuluyordu. Alex ve ben, zar zor yürüyebildiği için bu kez gerçekten kendini öldürtmeyi başaracağından korkuyorduk.

Bu operasyonu Eli'nın sağlam eli yerine Bruiser yönetecekti. Eşim bir operasyonu yönetme konusunda son derece yetenekliydi ve yıllar boyunca ekiplerle birlikte pek çok eğitim çalışmasında yer almıştı, bunu hiç düşünmemiştim bile. Ama daha önce, operasyonlarda Eli vardı. Ve Derek. Ve şu anda, tehlikeye giren kişi aşkım, yoldaşım Bruiser'dı. Kalbim gerçekten acıtan komik bir sıçrama yaptı.

Saçlarımı düzleştirdim ve üç parçaya ayırdım. Nefes aldım. Kendi saçımı örmenin ruhani eyleminin beni sakinleştirmesine izin verdim, saçımı bağlayıp savaşmak için bir sıra haline getirirken bile. Sakin kalmam gerekiyordu. Bir şeylerin beni üzmesine izin verirsem Eli'yi uyarırdım ve hastanede sakın kalması gerekiyordu. Eğer bir ameliyatın başlamak üzere olduğunu bilirse, ameliyata dahil edilmediği için sinirlenebilirdi.

Bruiser ben uykudayken karargâhtan ayrılmış, Alex' telsizde, insan ekipleri Tango ve Delta'yla yerde, Everhart'larla ve kendi sihirleriyle birlikte uçan çelik araç alçalıp yere inerken ve onlar da güvenli bir yere ulaşırken koordinasyonu sağlamaya başlamıştı. Ya da plan buydu.

Ve Koppa takımının insan yarısı ve ben, şekli üzerinde belirsiz bir kontrolü olan bir deri gezgini vardı.

Alex her şeyi koordine edecekti, uzun mesafeli bir insan elektronik dehası - hala bir çocuk olarak düşündüğüm biri - ve getirebileceği herhangi bir oyuncak. Gün ışığından dolayı vampir olmayacaktı. Saldırganlara karşı sadece biz insanlar, bilinmeyen güçlere, silahlara ve silahlara sahip bilinmeyen düşmanlar. Ama *aralarında Tsalagi* klanımın kadınlarının, cadıların ve insanların olacağından emindim.

Uçuş sırasında Molly ve kız kardeşleriyle konuştum - Angie'den bahsetmeden - uçaktan inerken ya da uçaktan inerken saldırıya uğrayabileceklerine dair istihbarat aldığımı açıkladım. Kendilerini korumak için planları vardı, Learjet inerken ne yapacaklarını biliyorlardı. Füzelere, roketlere, hafif silah ateşine, lazerlere, jetin birçok çalışan parçasını etkileyebilecek büyüye, ölüm büyüsü bombalarına, bir düşmanın yollarına ürkütebileceği kuş sürülerine ve bildiğim kadarıyla balonlara, palyaçolara ve sirk hayvanlarına karşı savunmaya hazır savunmaları vardı. İniş için başka büyülü savunmaları da hazırda ama bu aynı zamanda bir saldırı için en olası merdivenlerden inmeleri, pisti yürüyerek geçmeleri ve güvenli bir yere gitmeleri için geçecek dakikalar.

Şu anda Yellowrock One'in uçuş planında varış noktası olarak hâlâ Lakefront Havaalanı görünüyordu. Uçak inmeden birkaç dakika önce pilot uyarılacak ve uçuş planı her zamanki iniş alanımızdan, daha önce hiç kullanmadığımız küçük bir yer olan Greater St. Tammany Bölgesel Havaalanı'na değiştirilecekti. Bilmediğimiz için güvenliğini sağlamak zor ve pistin uzunluğu da ideal değildi ama aynı zamanda saldırganları da uzaklaştıracaktı.

Bruiser liderliğindeki bir ekip Greater St. Tammany Regional'da alanı kontrol ediyor, alçaktan, iniş alanından uzakta uçacak, uzaktaki ağaçları, yakındaki yolları ve diğer tüm erişim noktalarını tarayacak dronlar kurmayı umuyordu (ve bu bir umuttu, muhtemel bir gerçeklik değil). *Eğer* havaalanı personeli ve FCC kuralları drone kullanımına izin *verirse*. Devam eden görüşmelere rağmen henüz hiçbir drone'a izin verilmemişti. Bu da yaya, yavaş hareket eden ve daha az etkili diğer keşif ekipmanlarını kullanan insanların istihbarat toplamaktan ve alanın güvenliğini sağlamaktan tek başına sorumlu olacağı anlamına geliyordu.

Benelli'yi kendime bağladım, bel kayışı yarı formdayken olduğundan daha gevşek olsa da sıkıydı. Beklenmedik bir şekilde yer değiştirirsem, tüfek yarı formumun daha küçük beline asılarak kalçalarımı çarpacak ve zırh ben ayarlayana kadar omuzlarımda sıkı duracaktı, ancak her şey genişleyebilir alanlar için tasarlanmıştı. Yeni H&K için tek bir uyluk teçhizatı ekledim ve normalden biraz daha yükseğe ayarladım çünkü yarı formumun kalçaları insan şekline göre daha genişti ve beklenmedik bir kaymada canımı yakabilirdi.

Dokuz milimetrelik çift omuz askısını yerine taktım ve kalçalarıma asılı iki adet renk kodlu şarjör, bir cephaneye çantasında dokuz milimetrelik cephaneye ve çok daha küçük bir çantada .45'lik cephaneye ekledim. Yürürken tıngırdıyor olabilirdim, bu da beni gülümsetiyordu. Her zamanki gibi, bazı şarjörler paralara nişan almak zorunda kalmam ihtimaline karşı gümüşle işaretlenmişti; diğerleri ise öldürmemiz gereken insanlar için standarttı. Sadece savunma amaçlı kullanım.

Ayrıca Eli'nin kauçuk cop mermisi adını verdiği, standart ateşli silahlardan ya da Eli'nin merdiven altında sakladığı ve Koun, Quint ve diğer bildiği özel isyan silahlarından ateşlenebilen kauçuk mermilerimiz vardı. Cop mermileri standart metal mermilere öldürücü olmayan bir alternatif olarak tasarlanmıştı, ancak yanlış yerleştirildiklerinde sakat bırakabilir, kör edebilir ve nadiren de olsa öldürebilirlerdi.

İnsanları vurmak zorunda kalabilirim. Ki bundan nefret ederdim. İnsanlar yuvarlanıp bizimle savaşmaya zorlanabilir, niyeti ve amacı ölçme yeteneği olmadan saldırabilirlerdi. Teçhizatları düzelttim. Uyluklarımda sıkılaştırdım.

Aynı insanlar Angie'yi hiç öldürebilirler.

Şu anda uğraşacak zamanım olmayan duygularımı yine bir kenara ittim.

Alex'ten gelen güncellemeyi görmek için cep telefonumu kontrol ettim. Bana Robere ikizlerinin her yere, belediye binasına, merkeze, Grégoire'in klan evine gittiklerini söyledi. Ayrıca vali, yerel NOLA polisi, çeşitli şerif departmanları ve otoyol devriyelerinin yanı sıra havaalanı yakınındaki yerel, küçük kasaba kolluk kuvvetleriyle de telefonda görüşüyorlar, bir saldırı olması durumunda politikacılar ve polislerle mevcut ve gelecekteki DQ sorunlarını hafifletmeye çalışıyorlardı. Bu da havaalanının değiştirilmesinin uzun süre gizli kalmayacağı anlamına geliyordu. Anladığımı bildiren bir mesaj gönderdim. Kanunla konuşmak eskiden benim , sıradan bir haydut-vampir avcısıyken.

Şimdi bunun için adamlarım vardı.

Aynada kendimi inceledim. Hâlâ insan şeklindeydim ve kendi niyetim ve kontrolüm olmadan diğer doğal formlarımdan birine dönüşebileceğimin tamamen : çeşitli yarı-form şekilleri veya tamamen Canavar'a. Yarı-form sorun olmazdı. Zırh bunun için tasarlanmıştı. Puma concolor ise tamamen farklı bir konuydu. Bu giysiler içindeki büyük bir kedi beni hedef haline getirebilirdi, bir ağ gibi giysilerin içine hapsolmuş büyük bir kedi. Gitmemeliydim. Ama gitmemeliydim. Bu VIW'lerin, yani çok önemli cadıların resmi bir ziyaretiydi. Ve Angie olmam gerektiğini söylemişti, ben de olacaktım.

Ben karşılama ekibinin bir ve Quint'in karargâhta güvende tutulmam yönündeki öfkeli taleplerine rağmen, Eli'yi bile gururlandıracak kadar ateş gücü taşıyarak havaalanında olacaktım. Ne tür bir saldırı gelebileceğini edemediğimden değil.

Mainet'in gündüz yürüyebildiğine dair bir kayıt yoktu ama kim bilebilirdi ki? Gün ışığındaki vampirler de dahil, tehlike her şey olabilirdi. Bize ne tür silahlar gelebilirdi? Büyülü silahlar, ki zaten onları durduramazdım. Mundane, hepimizi yaralayabilirdi. Bazılarımızı öldürebilirdi. "Kahretsin," diye fısıldadım özel yapım, ayarlanabilir, süper rahat savaş botlarımı .

Küçük havaalanının uydu haritalarına göz gezdirdim. İn en yolcular için hiçbir koruma yoktu, çok az güvenlik vardı, çok tehlikeliydi ama Yellowrock ve NOLA ziyaretçileri için beklenmedik bir yer olacaktı. Beklenmedik demek daha güvenli demektir. Belki de. Tabii düşmanın zamana erişimi yoksa.

Varsayılan zaman çemberi boyunca.

Geleceği görmeye çalışmadan bile olasılıkları hayal edebiliyordum. Angie bir cadıydı. Zamanı görebiliyordu, neredeyse bir ... bir kazıyıcı gibi. Bir zaman kazıyıcı.

Düşmanın zaman var mıydı?

Ya Varis ya da onun soyundan gelenler ve köleler scry yapabilselerdi? Bu onların zamanın dışında ya da öncesinde hareket etmelerini sağlayabilirdi. O ışınlama çemberlerinden birini bölgeye yerleştirmek için bolca zamanları olurdu ve var olana kadar hiçbir insan ya da dron onu görmezdi. *Hay* aksi. Yorulmuştum. Eli ile fikir yapacak vaktim yoktu. Tüm olasılıkları düşünmemiştim.

Cep telefonum bir mesajla çaldığında insan ayaklarımı savaş botlarımın içine yerleştiriyordum. Arayan Bruiser'dı ve bana şöyle diyordu: "Güvenlik sağlandı ve havaalanı kilitlendi. Diğer tüm uçuşlar başka yöne yönlendiriliyor ve yetkililer Karanlık Kraliçe'nin insansız hava araçlarının havaalanı çevresinde iki tur atmasına izin verdi. Her şey güvenli görünüyor." Dehşetim bir sonraki satırı okuyana kadar azaldı. "Şimdi sadece zaman değişiyor ve NOLA'ya giden yollar tehlike arz ediyor."

Ve bu kısım beni neredeyse ürpertti. Geri mesaj attım, "Mainet' zaman tarayıcıları varsa, kamuflaj altında bir nakliye çemberi kurmuş olabilirler. Saldırganları mümkün olan son anda oraya göndermelerini sağlayacak bir şey."

Bruiser mesaj , "Anlaşıldı. Yeniden değerlendiriyorum." Eli'a ihtiyacımız vardı.

Eli yoktu.

Infermeri'ye ihtiyacım vardı. Tabuta en yakın şeyin içine kilitlenmiş, kargo bölümüne , arkadaşlarımla birlikte saldırıya uğrayıp yok edilebilecek bir uçakta bulunan vampire.

Zırhımda sivri uçlu şeyler için özel kılıflar vardı. İçlerine çeşitli uzunluklarda ve çeşitli amaçlar için fırlatma bıçakları ve bıçaklar ekledim. Boş çubukları geçirdim. Kendimi kontrol ettim

tekrar aynaya baktı. Mat siyah zırh, vücut şeklinin değişmesine izin verecek şekilde bağlanmıştı ve savaş botları sıkıca bağlanmıştı. Kehribar rengi gözlerim 'ımla birlikte parlıyordu.

Ben/biz en iyi avcıyız. Cadıları ve kitleri güvende tutacağım. Evet. Dang skippy, tekrar düşündüm.

Canavar atlamaz.

Kıkırdadım ve kırmızı rujumu sürdüm, Glob'u yastıklı cebime soktum, ışık düğmelerini kapattım ve odamdan çıktım.

* * *

Öğleden sonra saat ikide, idari görevleri olan ve evrak uğraşması ya da personelle konuşması gereken şoförüm Wrassler ve her biri zırhlı ve tepeden tırnağa silahlı üç kişilik güvenlik ekibim, yine zırhlı olan SUV'uma oturdu. Konvoyumun bir parçası olan dört siyah aracın fazladan bir başparmak gibi göze çarpmasını engellemek için ofis, diğeri yepyeni bir hangar iki metal binanın arasına park etmiştik. Araçların belirli dar açılar dışında görülmesi imkânsızdı, bu da onları zor hedefler haline getiriyordu. Getirdiğim ekip jete ek koruma sağlamak için dağıldığı için diğer tüm SUV'lar boştu. Diğer araç sürücüleri park ettiğimiz dar geçidin iki ucunda konumlanmışlardı.

Havaalanı güvenliğinin silahlara ve eski askerlere karşı katı olduğunu öğrenmiştim, ancak büyülu saldırı olasılığı, özellikle de null hapishanesi saldırısının videosunu görmek fikirlerini değiştirmişti. Bu ve Onorio Eşimin cazibesi. İnsanları bir vampiri yuvarlayabildiği gibi yuvarlayamazdı, ancak NOLA'nın eski MOC'sinin ayaklarında primo olarak öğrendiği ikna gücünü açtığında, zorlu olmaktan çok daha fazlasıydı.

Halka küçük havaalanının dört yanına ve pistin dışındaki ağaçlara dağılmış diğer ekipler vardı. Bruiser'ın iki timi motosikletlerle kademeli gruplar halinde gelmişti ve her tarafa park edilmiş ve tepeden görülebilen çok fazla SUV olmaması için sahada teçhiz edilmişlerdi. Çöl kamuflajı zırhlı iki keskin nişancı, her biri iyi bir atış noktasına sahip olmak üzere her iki taraftaki çatılarda bulunuyordu. Adamlarımın orada olduğunu bildiğim halde kimseyi fark .

Merkezdeki ana güvenlik odasında oturan Alex'in hem buradaki hem de her zamanki havaalanımızdaki kulenin sesine erişimi vardı, ki buna erişimi olmaması gerektiğini biliyordum. Bir dakika öncesine kadar bize sürekli yorum yapıyordu. Sonra sıfır. Kulaklıklarımı ayarladım ve mikrofonumu yeniden konumlandırıdım. Sahadaki ekiplerin sessiz konuşmalarından başka bir şey yoktu.

Küçük gösterge paneli ekranında her yelek kamerası görüntüsünün küçük resimleri vardı. İkisinde SUV'larımızın siyah kaputlarını gördüm, yani dar sokağımızdaydılar ve bizi koruyorlardı. Bir tanesi ağacın köklerini gösteriyordu. Bir diğeri metal bir duvarın bir bölümünün yakın çekimiydi. Çalılar. Toprak. Çizmeler. Pistin yakınındaki açık bir alanın görüntüsü. İşe yarar bir şey yok. Her şeyden uzakta, cipin içinde sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum.

DQ olmak berbattı ama somurtmayı kendime sakladım.

"Lear'ı duyabiliyor olmalısınız," dedi Alex kulaklığıma. Sesi karşısında neredeyse sıçrayacaktım. Quint sanki şirinmişim gibi neredeyse gülümsedi. Gözlerimi tehdit edercesine ona diktim ve gülümsemesi benimle alay edercesine daha da genişledi. Camı biraz indirdim. İnsan kulaklarımdaki duyma yetim diğer formlarımdakinden çok daha az keskindi ama birkaç saniye içinde hızla bir kükremeye dönüşen uzak uğultuyu duydum. İşte tehlike burada artıyordu. Büyü uçağı . Ya da roketler. Patlamalar. Havada patlayan bombalar.

Zihnimde Angie Baby'nin gökyüzünden düşen bedeni canlandı. Yere çakılırken kolları ve bacakları cansız bir şekilde çırpınıyordu. Görüntü kırpmıyordu.

Beast'in hızını ve gücünü kullanarak kapıyı açtım ve dışarı sıçradım. Quint omzumdan tutup beni durdurmaya çalıştı ama vücudumu onun parmaklarına karşı döndürdüm ve hangarın oluşturduğu gölgelerin içine kaydım. Alex'e hareket halinde olduğumu söyleyerek küfrettim, o da beni takip etti.

Daha iyi bir açı yakaladım ve pisti izledim. Lear göründü, havada süzülüyor gibiydi. Yavaşça alçaldı, motorundan farklı sesler geliyordu. Bir Lear indiğinde motorların sesi her zaman değişir miydi? Hatırlayamadım. Çok uzun bir süre sonra, *sonsuza dek* sonra, yere indi. İliklerimde hissedebildiğim büyük bir gürültüyle tersine döndü. Gittikçe sessizleşti. Etrafında dolaştı ve yaklaştı. Durdu.

Muhtemelen kurallara uygun olandan daha hızlı bir şekilde kapak açıldı. Yellowrock Güvenlik kıyafetleri iki kadın merdivenlerden yukarı yuvarlandı ve uzun tüfeklerini uzaktaki ağaçlara doğrultarak uçağın göbeğinin altındaki yerlerini .

Molly, Cassyyi kucağına almış (*Vay canına*. Bebeği getirmesi gerektiğini nasıl unutmuşum?), EJ ve Angie de hemen arkasında, yavaşça merdivenlerden inmeye başlamıştı. Kocası da onu takip ediyordu, cüssesi hepsinin üzerinde bir koruma gibi duruyordu. Molly'nin kız kardeşleri de hemen arkalarında, birbirlerine yakın duruyorlardı. Koca Evan, hava cadısı, parlak bir melodi ıslık çalıyordu. Bu formdayken, çalışmayı yürütenler izin vermedikçe büyülü enerjileri göremiyordum ve görünürde hiçbir şey olmasa da, Everhard'ların bir arada kümелendiğini biliyordum çünkü hareket eden bir *diken çitini* manipüle ediyorlardı. Hızlarının azlığı hoşuma gitmeyebilirdi ama bunun iyi bir amaç için olduğunu kabul ediyordum.

Kalbim çok sert atıyordu. Göğsümde sanki kaburgalarıma vuruyormuş gibi acıyordu.

Kalabalık grup merdivenlerden inip yepyeni hangara girdi. Rahatlamış bir nefes aldım. Saniyeler içinde, küçük bir güvenlik ekibi tarafından çevrelenmiş olarak, hepsi yan kapıdan dışarı çıkarıldı ve konvoyumdaki farklı SUV'lere bindirildi. Ayrılıp yerleştirildiklerinde, sürücüler de cisimleşip araçlara bindiler.

Kulaklıklarımın içinden bir ses "Batı çeyreğinde hareketlilik var," dedi.

Liz, Quint'e doğru itildi. Hizmetçim kıvrımlı cadıyı yakalayıp cipime bindirdi, sonra da beni onun üstüne fırlattı. Cia da onu takip etti ve ikimizin de üzerine çıktı.

"Sür!" Bruiser telsiz kulaklıklarına bağırdı.

Wrassler havalandı. Diğer üç cip de öyle.

Liz, Cia ve ben birbirimizden ayrıldık ve emniyet kemerlerimiz için mücadele ettik, ikizler artık yan yanaydı. Wrassler sanki cehennem köpekleri peşimizdeymiş ve o da onların dişlerinden kaçıyormuş gibi sürüyordu. Cipler pikap alanından çıkarken biri telsizden "Geliyor!" diye bağırdı.

Koltuğumda döndüm. Everhard'ların az önce geçtiği yeni hangarın çatısından atlayan birini gördüm. Muazzam *bir vınlama* sesi duyuldu. Kulaklarım, koltuğumdaki

SUV'un zırhı. Hangarın duvarları patladı. Tavan . Araç sallandı ve . , enkaz uçtu ve düştü. Quint hiçbir arabaya binmemişti. Onu göremedim. Sadece toz ve duman bulutları yükseliyordu.

Cadılar hâlâ bağlamamışlardı. Onları döşeme tahtalarına ittim.

Eli ile olan bağlantım uyandı. Adrenalinimin yükseldiğini hissetti. Karşılaştığım şey hakkında bilgilendirilmediği için duyduğu öfkeyi hissettim.

Ciplerin hepsi çekilmişti, lastikler çakıl atıyordu. Tüm araçlar farklı yönlere gidiyordu. Her yerde beyaz motosikletler vardı.

Lear iyi bir hedefti. Karnındaki vampir kapağı açıktı, tabut büyüklüğündeki bir kutu dört kişilik bir ekip tarafından indiriliyordu. Lear'ın hemen üzerinde küçük *bir şey* patladı, enkaz uçtu. Ekip yere düştü. Dokunulmamış. Hiçbir sarsıcı güç, hiçbir enkaz jete ya da ekibe dokunmamıştı. Nasıl olmuş? Cadıların hepsi yerdeydi. SUV'larda, hareket ediyorlardı. Daire yok. Hayır-

Angie'nin büyüsü mü?

Çene kemiklerim patladı. Başım ağrıyordu. Birdenbire büyülü enerjiler içeren yarı formumun yaptığı gibi görebildim. Jetin etrafında mavi bir parıltı vardı. İkinci bir mavi parıltı yine Florence'in seyahat kutusunu tutan dört insanı kapladı. Şimdi gidecek bir yerleri yoktu. Cip yok, hangar yok. Ellerime baktım. Yüzümün bir kısmı hâlâ insandım; değişim orada durmuş, geri kalan insan kalmıştı. Bir kereliğine yararlı bir şekil. Tekrar yukarı baktığımda, jet ve kutu artık görüş alanımda değildi. Beyaz motosikletler peşimizden hızla geliyordu. üç tane saydım. Cadıları yukarı çektim. "Emniyet kemerleri."

"Yok ," dedi Cia. Ay cadısı titriyordu.

İçimde Eli öfkeleni. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama tek anladığım hareket halinde olduğuydu. Hastaneden eve mi ? Bize ulaşmaya mı çalışıyordu? *Tabii ya. Aptal adam.* Alex'e kardeşini bulmasını ve hepimizin iyi olduğunu söylemesini söyledim.

Yanımda Liz elleriyle bir şeyler yapıyordu, avuçlarında garip kırmızımsı bir parıltı toplanmıştı, bu parıltı taktığı kalın taş kolyeye kadar uzanıyordu, tılsımlarının hepsi parlıyordu. Cadı bir taş büyücüsüydü, büyüsü en çok bir çemberin içindeyken, tamamen dolu bir kayanın üzerinde otururken güçlenirdi. Hareket halindeki bir araçta sınırlı kalırdı. Kız kardeşine uzandı ve ellerini birleştirdiler. Cia'nın aytaşı kolyesi canlı bir gümüş renginde parlıyordu ama ay gökyüzünde olmadığı için o da . Onlara dokunmamaya ve çalışmalarını engellememeye çalışarak kapıya yaklaştım.

Konvoydaki cipler önceden belirlenmiş bir rota olmaksızın hızla yola çıktılar. Bu, bir zaman avcısının izleme ihtimaline karşı bilerek yapılmıştı. Araçlardan biri I-12'ye, diğeri 190'a doğru hızla ilerliyor, daireler çizerek dağılıyordu. Wrassler arka yolları kullandı, eve uzun yoldan . Herkes Pontchartrain Gölü üzerindeki köprüden geçmekten , burada her araç kolay hedef olacaktı. Slidell yakınlarında yeniden toplanacaktık. Kulaklıkları Bruiser, beyaz crotch-rocket'lara araçların etrafında toplanmalarını emretti, benim üçüm arayı kapattı.

Birisi "Nakliye kutusu hasarsız." dedi. Bir dakika sonra da "Varlık güvende. SUV ve sürücü hareket halinde."

Infermieri'm hâlâ bizimle birlikteydi. Ölümsüz, gerçek ölü değil.

Kadın, "LZ yaralıları için sağlık görevlileri, sivil ambulanslar ve ilk müdahale ekipleri gerekiyor. Ayrıca ATF ve bölge adli tabiplerine de ihtiyaç olacak."

Alex kısa bir tereddüitten sonra, "Anlaşıldı. Tahmini varış süreleri takip edilecek." Bu konuşma bana havaalanında yaralılar ve ölümler olduğunu söyledi.

Silahlarımı kontrol ettim ve hâlâ kulaklarıma uyan kulaklıktan dinledim. Sürücüler giriş yaptı. Bruiser'ın yanında Molly, Evan ve çocuklar vardı. Quint şu anda mikrofonuna bağıyordu, bir motosikletin çığlığı neredeyse sesini bastırıyordu.

Eli telsize katılmıştı. Alex'le konuşurken onu hiç duymadığım kadar öfkeliydi. Eli ya başka bir köstebeğimiz olduğunu ya da Alex'ten bile daha iyi birinin (Reach ve olası dönüşü? Money Honey yorumunu hatırladım) telsizlere sızdığını ya da tüm güvenlik sisteminin tehlikeye girdiğini iddia ediyordu. Alex ona, "Janie'nin farklı bir düşüncesi var." dedi. İçlerinden biri genel kanaldaki yayını kesti. Benim düşüncem, kendi adamlarımla paylaşmadığımız zaman scryingiydi. Her ihtimale karşı.

Plan, Slidell'in dış mahallelerine girip Front Street'e doğru ilerlerken tüm SUV'lerin U.S.-11'de tekrar bir araya gelmesiydi. DQ'nun ciplerinden biri görüldü. Sonra bir başkası. dört araçtan üçü. Diğeri neredeydi? Florence'tabutunun içinde olan.

Uyumsuz, parlak boyalı motosikletler SUV'umun arkasında yarışyordu, düşman motosikletleri, sürücüleri silahlarını ateşliyordu. Saldırganlar iyi nişancı ama arabanın zırhı tüm küçük silah ateşlerine karşı koyacak ve küçük bir roketle kadar daha büyük silahların etkisini azaltacak şekilde yapılmıştı. Kasık roketleri kıvrılarak dans etti, beyaz motosikletli iki sürücümüz karşılık verdi ama hedeflerini vurma şansları düşüktü.

Mikrofonuma "İkincil hasar yok," diye seslendim. "Alex, motosiklet korumasına soyulmalarını söyle."

"Bu emri iptal et," dedi Bruiser. "İptal et." Gözlerimi kırptım. *İptal mi?*

"Tango Takımı," dedi Bruiser. "Tüm sivil araçları durdurun."

"Anlaşıldı," dedi Tango takımının lideri. Şeker Baştankara. Şeker Baştankara olduğundan oldukça emindim. "Hadi gidelim, kızlar ve erkekler. Trafik kuralları hanım evlatları içindir."

"Trafik kuralları hanım evlatları için *değildir!*" Dedim. Kimse cevap vermedi.

Değiştirdim, "İkincil hasar yok." diye tekrarladım.

Bu sefer kimse emre karşı çıkmadı ve cevap olarak "Anlaşıldı, ikincil hasar yok" diye mırıldandım.

Dikiz aynasından sivil bir arabanın bir motosikletten sıyrılıp elektrik direğine çarptığını gördüm. Hava yastıkları açıldı. "İkincil hasar yok" lafı buraya kadarmış. Aracın değiştirildiğinden emin olmalıydım. *Lanet olsun.*

Slidell girdik. Vatandaşlar dağıldı.

Dışarıdan gelen bir çalışma hissettim, büyü tenimi karıncalandırdı. İletişim . Alex geri gelene kadar uzun süre statik sesler . Küfrediyor, geçici bir çözüm bulmaya çalışıyordu. "Magic interf-" duydum ve sonra tekrar kayboldu. ", " dedi ve bağırان ve bilgi veren sesler duydum. İletişimi kaybetmeyi göze alamazdık, şimdi değil, ama-

İletişim yine kesildi. Bu sefer Alex geri gelmedi. Lanet olası sihir.

Aniden azalan trafikte arkamızdaki cipleri görmek için geriye baktım. Koca Evan'ın başını ve vücudunu, Molly'nin ve Angie Baby'nin yüzlerini benim arkamdaki araçta gördüm, yaklaşık elli metre geride, Bruiser sürüyordu.

Aracımın arkasındaki ara sokaktan bej minibüs çıktı ve diğerlerinin önünü . Direksiyonu kırdı. turuncu bir büyü fişkırdı, sümüksü bir yeşille renklendirilmiş turuncu enerjiler.

Molly ve Angie Baby'ninki hariç, arkamdaki her araç bir çalışmayla vuruldu. Saldırı bölündü ve o aracın etrafından dolaştı. Cipleri Angie'nin mavi-beyaz cadı gücüyle tamamen sarılmıştı, o kadar yoğunlu ki insan gözüyle bile görebilirdim. Ham büyü birleşti, Büyük Evan ve Molly'nin hareket eden *çitine* doğru parıldadı.

Ham büyü, Angie'nin anne ve babasının çalışmasına güç verdiği anlamına geliyordu.

Turuncu patlama birleşti ve bize doğru savruldu. Aracımıza çarptı. *Bize* çarptı.

Acı o kadar şiddetliydi ki, aynı anda hem elektrik verilmiş hem de derim yüzülmüş gibiydi. Derimin yere döküldüğünü ve kemiklerimin kanadığını hissettim. Cadı ikizler ve Wrassler acı içinde çığlık attılar. Eli uzaklardan bir yerden içime serin bir sessizlik gönderdi. O savaş alanında zaman değişti. Yavaşladı. Yavaşladı.

SUV'un motoru homurdandı. Araç bir şeye çarpmış gibi sallandı. Sanki buzda kaymış gibi daire çizdi.

Sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi, yan cama çarptım. Ön hava yastıkları açıldı. Mavi parıltıyla kaplı SUV hızla yanımdan geçti, Bruiser sürüyordu. Gözlerimiz bir an için buluştu. Onunki geniş ve kırıktı. Öleceğimi düşünmüştü. Ama o çocukları kurtarıyordu. Başımı salladım ve sonra gitti. Doğru karardı.

CHA TE3 1 

Teni Ateş Aldı

Turuncu büyü etrafımı sardı. Binlerce yeşil motifle kaplıydı. Pençeler gibi içimi kesti ve oydu. B y m n gümüş pusunun bulunduğu yeri yakaladı. Derinden kesti.

Skinwalker enerjilerim savunma yapmadı, nasıl savunma yapılacağını bilmiyor gibiydi. Ama başka g  lerim, başka savunmalarım vardı. Eğer onları başımdaki ta  olmadan  alıştırabilirsem. *Le breloque*'u düşündüm. Benim olan Karanlık Kraliçe'nin gücüne yöneldim ve onun içimde toplandığını hissettim, yükselen bir ışık, sıcaklık ve dondurucu soğuk dalgası. Yapabilirdim. Bir düşünceyle, enerjiler gümüş bir noktaya dönüştü. "Evet," dedim. Gümüş noktayı turuncu enerjilere doğru ittim. Gücüm saldırıyı delip geçti. Enerji benden patladı.

Vites değiştirdim. Hızlıca. Sanki i im dışıma çıkıyormuş gibi hissettim.

Gözlerimi açtım ve ellerimi gördüm. Topuzlu, uzun parmaklı. Yarı formda. Araç hâlâ kayıyordu.

Turuncu büyüler gitmişti.  kizlerin nefesi kesilmişti. Ağlıyorlardı. Onlara baktığımda kendi savunma büyüleriyle etraflarını ve Wrassler'ı ışıktan bir goblen gibi sarmışlardı.  emberlerinde benim olduğum yerde kırık bir boşluk vardı. Harika  ılgın cadılar beni de korumaya çalışıyorlardı. *Saldırı* büyüm, turuncu yeşil saldırı büyüsünü   ld rmeden önce savunma çalışmalarını kırıp delmiş ve koğuşlarına zarar vermişti. Bu canımı yakmıştı.

SUV  ld . Kayarak durdu.

Wrassler ve hava yastığının üzerine yığılmıştı. Umarım  lmemiştir.

Beyaz motosikletler yere düşmüştü, adamlarım sokakta yatıyordu. Düşman motosikletleri bize doğru ateş etti, ikisi kırmızı, biri siyah. Bej minibüs takip etti.

Cipin  itleri tekrar kapandı ve ben kaldım. Hâlâ Everhart büyüleriyle korunan Liz ve Cia ellerinde mor-beyaz güçten oluşan dalgalı bir top tutuyorlardı. Liz tek cipin kapısını açtı. Cia garip topu Liz'in emin tutuşuna doğru kaydırđı. * it* düştü. Liz büyüyü    düşman motosikletine fırlattı. * it* tekrar yukarı fırladı. Motosikletler sanki bir duvara çarpmış gibi yere  akıldılar. Havaya savruldular. Saldıran insanlar sanki kocaman bir el tarafından kırba lanmış gibi motosikletlerden fırladılar. Tekerlekleri  ığlık atan bej minibüs geriye doğru döndü ve bir binaya çarptı. Motosikletler yere indi.

 kizler bitkin bir halde yana düştüler.

Saldırganlar sokakta seğirerek yatıyorlardı.

Vay anasını.

Bir vızıltı duyuldu. Yukarı baktım. Tepemden yaklaşan bir drone'du, bir uzaktan izleme uçağı. Düşünmeden Benelli'yi sırt kılıfından çıkardım. SUV'den çıktım. Mesafeyi ve hızını ölçtüm. En fazla elli metre uzakta ve yavaştı. . Silahı . Parmağım tetiğı sıktı. Ateş ettim.

Drone patladı. Eğildim. Küçük bir bomba taşıyordu.

Kulaklarım duymuyordu ama Wrassler'ın öksürdüğünü ve "Cipin işi bitti" diye mırıldandığını duydum.

Beyaz karargâh motosikletlerimizden ikisi bej minibüsün yanına yanaştı. Sürücülerden biri minibüse ateş etti. Şarjörler boşaltılıyordu. Umarım kauçuk mermilerdir. Bir şey *patladı*. Minibüsten dumanlar yükseldi. Lastikler çığlık attı. Beyaz bir bisiklet bize doğru geliyordu. Durdu.

Quint ön panelden bana baktı. Soğuk, sert ve öfkeliydi. "Motosiklete bin," dedi bana.

Yana doğru döndüm ve Liz'i kucağıma aldım. Onu Quint'in bisikletine taşıdım ve ön koltuğa oturttum. Cia'ya döndüm ve onu yeni güvenlik biriyle birlikte diğer bisiklete bindirdim. "Git."

"Sen benim mal varlığımsın," dedi

Quint. "Bu bir emirdir," dedim.

Quint küfretti ama iki motosiklet de havalandı.

Kulaklıkların üzerinden, statik patlamalar arasında, Wrassler'ın büyüğü saldırıdan etkilenen insanlarımızı ve hala seğiren ve açıkça hayatta olan düşman savaşçı insanları almaya çağırdığını duydum. Üçüncü bir beyaz crotch-rocket caddeyi inletti. Sert fren yaptı. Savruldu, lastik asfalta çarptı. Durdu. Eli. Savaş yüzü. İfadesi Quint'inkinden daha soğuk. Zırhı yok. Yarı otomatik silahını çekti, doğrulttu. İki kez ateş etti. Enkaz düştü. İki uzaktan kumandalı uçağı daha indirmişti. Yaklaştıklarını görmemiş ya da duymamıştım.

Eli az önce hayatımızı kurtarmıştı.

Wrassler kapısını açtı. Öksürdü. Dudaklarında bir kan vardı. Eli küfretti ve tekrar doktor çağırdı. Wrassler daha sert öksürdü. Daha fazla kan vardı. "Ata binebilir misin?" Eli ona sordu.

İri adam başını hayır anlamında sallayarak iki bina arasındaki merdiven boşluğunu işaret etti; biri dış merdivenli bir depo, diğeri ise metal bir çatının altında ikinci kat kapısı olan bir binaydı. Eli bisikletini bıraktı ve bir kolunu Wrassler'ın omzunun altına soktu. Her iki adam da topallayarak merdivene doğru yürüdü. Wrassler sürünerek merdivenlerin tepesine, korunaklı sahanlığa çıktı. Ben işe yaramazdım, bu yüzden hala seğiren insanları korudum ve daha fazla dron için gökyüzüne göz kulak oldum. Sokağın daha aşağısından Karargâh'ın motorları gelmeye başladı.

Kasklı sürücülerimden biri beni pillion'a bindirmeye çalıştığında, Benelli'yi ona çevirdim. "Hayır." Wrassler olmadan olmaz. Wrassler, bir crotch-rocket'e binmek için çok büyük ve çok yaralıydı.

İsimsiz koruma başka bir cipe yöneldi ve Carmen'i cipten çıkarıp kükreyerek uzaklaştı, cadı da can cipe tutunarak arkadan geliyordu. Sanki çocuğunu Asheville'de bırakmış gibi görünüyordu ya da belki de çocuk Angie'nin . Sürücüler ve arkamdaki SUV'lerde ön koltukta oturan kadın ve erkekler de arabaya bindi. Hiçbiri kan öksürmüyordu.

Duyuma yetim geri geliyordu ama SUV'um eriyordu. Özel bir muamele görmüştü, bir ölüm sihirli bombası. Sanki saldırganlar hangisinin benim olduğunu biliyorlarmış gibi. Ya da belki benim saldırı büyüüne bir şey . Olabilirdi.

Eli benimle konuşuyor ama bana bakmıyordu: "Karargâhın cipleri on dakika içinde Wrassler'ı, geri kalan güvenlik görevlilerimizi ve Liz'in sihirli bombasının etkisiz hale getirdiği üç insanı yüklemek üzere burada olacak," dedi. Gözleri ve elleri düşmanın kaza yapmış motosikletlerinden birini kontrol ediyordu. Bir eşekarısı kadar kızgın. Kötü topallıyordu. Yürümemesi bile gerekirdi.

Onun öfkesini ve acısını kendi öfkem ve etimdeki ağrılar gibi hissettim.

"Alex," dedi. "Bize karşı bu saldırıyı kimin yürüttüğünü söyleyebilir misin? Genel konum? Çünkü onları kapatıyoruz."

"Olumlu. Belki." Sesi gerginlikten hafifçe çatladı ve tuşların tıkırtısını ve parmakların tabletlere vuruşunu duyabiliyordum, kastanyet gibi yüzeyle çarpıyorlardı. ". "

Eli, Wrassler'ı yarı açık merdivenlerden yukarı taşıırken hâlâ Benelli'yi tutuyor, sözde hepimizi koruyor, şimdi koordineli hareketler yapmaya çalışan düşman insanları inceliyordum. Biri kustu. Kokudan anladığım kadarıyla, altlarına işemişlerdi.

Eli merdivenlerden inerek onlara ulaştı ve ceplerini karıştırarak bisikletlerin anahtarlıklarını buldu. Kimliklerini ve silahlarını çıkardı. Onları yuvarladı ve kollarına fermuar taktı. Bunu benim yapmam gerekirdi. Birimizin korunmak zorunda olması dışında.

Kendimi işe yaramaz hissederek gözlerimi cipin üzerinde gezdirdim. Erimesi durmuştu. Ölüm bitlerini üzerimden uzak tutmak için üniformamın kolunun kenarını kullanarak cipin kapağını açtım ve modifiye edilmiş bir uzun namlulu tüfek, cepbane, ilk yardım çantası ve iki şişe su çıkardım. tırmanarak Wrassler'a gittim, silahı ve teçhizatı ona uzattım. "Karanlık Kraliçe'nin emrine göre. "Düşmanlarımız senin için gelirse onları öldür."

"Evet," dedi, sözcükler güröldeyerek, "Kraliçem."

Merdivenlerden aşağı koşarak indim. Eli, bir zamanlar düşman bir insan tarafından sürülmüş bir bisikleti çalıştırdı ve düğmesini bana uzattı. SUV'son silahları almıştı. Benelli'yi kılıfına koydum ve kulaklığımı ayarladım. Kaskım yoktu ve düşmandan da kask almayacaktım. Muhtemelen onlarda da ölüm biti vardı.

Eli, Wrassler'a "Sekizde topla," dedi. "Hayatta kal yoksa karın beni öldürür."

"Doğru," dedi Wrassler, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Eğer ölürsem, beni canlı canlı tokatlayıp tekrar öldürecek ve hepinizi de öldürecek. Bununla birlikte, bu adamları aşağıda tutacağım ve koruma ateşiyle bölgeyi temiz tutmaya çalışacağım. Bugün bir insan öldürmek istemiyorum. Polisler bunu hoş karşılamaz."

Büyü, plastik mermiler ve sis bombaları düşman insanları ortadan kaldırmıştı. Eğer insanlar ölürse, bu Roberes için başa çıkılması gereken bir sorun olacaktı. Yine de. Düşmanlarımızın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacak kadar umurumda değildi.

Alex telsizden şöyle dedi: "Uzak uçaklardan birinin içindeyim. Düşman güvenliği berbat. Sizden uzaklaşıyor. Uzaktan geri döndüğünü varsayıyorum."

"Koordinatlar," dedi Eli.

"Şu anki yirminizden batıya doğru gidin." Bize sokak isimleri verdi. Eli ve ben tanımadığımız motorlara bindik. Harley değil, Suzuki Hayabusas. Hızlı, iyi dengelenmiş yarış motosikletleri ama ses

açısından tam bir mızımız.

Silahlıydım ama ateş etmek bisiklet oldukça gereksiz bir egzersizdi. Eli'yi takip ettim, kalp atışlarının çok hızlı olduğunu hissediyordum. Burada olmamalıydı.

Eli zırh giymiyordu. Kalçasının etrafında kalın bir bandaj vardı. Yapışkan sargı sulu kanla lekelenmişti. Hiçbir şey söylemedim. Onu takip ettim. Öfkesini hissediyordum.

Alex, "Drone etrafi görebileceğim kadar yüksekte. İleride geniş bir beton park alanına park etmiş on sekiz tekerlekli bir kamyon var. Kamyonun parlak, kaygan bir var." Bize nereye döneceğimizi söyledi. Üç tur döndükten sonra, "Kamyonun yanındaki caddede korunaklı bir daire içinde oturan üç cadı var. Drone ona doğru düşüyor. Aracın arkası açık." Bize dönmemizi ve "Duyulmadan içeri girmek istiyorsanız, bunu yürüyerek yapmanız gerekecek. Yarım mil uzaktasınız."

"Gizlilik yok," dedi Eli. "Bunlar onların bisikletleri. büyülu takip var. Dostlarının yaklaştığını düşünüyorlar."

"Anlaşıldı," dedi Alex. "Cadıların ve on sekiz tekerlekli aracın içinin iyi bir görüntüsünü alıyorum. Römorkta iki kişi var."

"Onlar sizi hissetmeden önce sistemden çıkın," dedi Eli. "Geri çekiliyorum. Tekrar ihtiyacım olması ihtimaline karşı bir arka kapı bırakıyorum." "Tüm çalışanlarımız güvende mi?" Eli sordu.

"Olumsuz," dedi Alex, "ama varlıklar zarar görmemiş durumda ve NOLA'ya yaklaşıyorlar. Yataklı araç bir SUV'a yerleştirildi ve yola çıktı."

Uyuyan. Florence. Güzel. Ona beklediğimizden daha erken ihtiyacımız olabilir.

"Slidell şehir merkezinde hâlâ kaç insanımız ?" Eli sordu. "Dört."

"Onları bize gönderin."

"Çoktan bitti. Senden otuz saniye gerideler," dedi Alex.

Yavaşladık ve saniyeler sonra dört beyaz crotch-rocket kırmızı motorlarımızın arkasına düştü. Birlikte, on sekiz tekerlekli aracın ve cadıların bulunduğu yere yaklaştık. Bir depoya doğru hızla ilerledik. Devasa binanın yanından. Ve deponun arkası boyunca her birkaç metrede bir yükleme rıhtımları olan daha da büyük bir beton park alanına.

Çemberde oturan cadılar ayağa kalktı ve ortadan kayboldu. Sadece yok oldular. Bir sihirbazın gösterisi gibi. Ama . . . "Çemberleri hâlâ çalışıyor," dedim, "hâlâ aktif. Bize saldırdıkları aynı garip çirkin parlıyor." Yarım saniye sonra "Enerjiler büyüyor" diye bağırdım.

"İptal!" Eli yukarı bakarak bağırdı. Motosikletini sağa doğru sürdü. "İptal! İptal! Dağılın!"

Eli'yi takip ederek sağa döndüm, dönüşüm çok sertti, tanımadığım bisiklette çok hızlıydım. Botum betonu sıyırdı. Neredeyse-neredeyse-ayağımı indiriyordum. Bu da bileğimi yerinden çıkarabilirdi. Son saniyede yatışımı düzelttim ve hızlandım. Hepimiz caddeye doğru yola .

Tanıdık olmayan Suzuki Hayabusa'ya gaz verirken bile Eli'nin gözlerini takip ederek önümdeki ve arkamdaki araba yoluna baktım. On sekiz tekerlekli aracın açık alanının üzerinde bir drone vardı. Büyük bir tane. Turuncu renkte parlayan bir şey taşıyordu. Başka bir büyülu bomba.

Altında, cadı çemberindeki beton, sanki yerin altından bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi . Çember bir tür geçitti. Tıpkı null hapishanesinde sokaktaki ulaşım çemberi gibi. Ve muhtemelen havaalanındaki. Ve Natchez'de, çok eskiden. Bu bir tuzaktı.

Karargâhın bisikletleri sokağa saptı ve farklı yönere dağıldı. Alex, Eli ve bana yol tarif ediyordu. Tam Eli sert bir şekilde sağa döndü bir ara sokağa girdi. Sola döndüm. Eli küçük bir girintiye saptı, fren yaptı ve hasarlı kulaklarımı acıtan bir gıcırtyla döndü. Ona çarpmamak için bisikletimi yere bıraktım. Tekerlekler kuytu köşenin sonundaki duvara çarptı. Vücudum da onu takip etti. Kaldırıma doğru kaydım ve fırladım. Duvara doğru. Yarı formumdaki gücümle duvarı ittim ve Eli'nin üstüne düştüm. Onu vücudumla kapladım. İkimiz de ağızımızı açtık ve kulaklarımızı patlamaya hazırlandık.

Büyük bir patlama oldu. O kadar uzakta, birkaç bina tarafından korunuyor olsak bile, sarsıcı dalga bizi vurdu. Sanki bir kamyon çarpmış gibiydi.

Eli beni soluna doğru itti. Kendimi toparlayamadan omzumun üzerinden nişan aldı, kolunu kısmi koruma olarak kulağıma dayadı. Ateşlendi. Uzaktan kumandalı uçak yanımızdaki binanın çatısına çarptı. Patlama olmadı. Eli dedi ki, "Motosikletleri takip ediliyor. Adamlarımızda olduğunu fark edene kadar işimize yaradılar. Atın onları."

Savaş bağı sayesinde acısını ve yorgunluğunu hissettim. Neredeyse tükenmek üzereydi. Kulaklığımı ayarladım ve Eli'ı ayağa kaldırdım. Benelli'yi sol koluna yerleştirdim ve sağ kolunu omuzlarıma çektim. Açık biraz garipti ama sol kolumu ona doladığımda destek alıyordu ve ben de sağ kolumla ateş edebiliyordum. Gözlerime baktı, yüz ifadesi bana elini kullanmadan ateş edebileceğini söylüyordu.

Yeni H&K'mı çektim ve bir parmağımı çerçevenin yanında, tetiğin üzerindeki yere koydum. "Alex. Ne tarafa?" diye sordum.

"Geldiğiniz yoldan geri ," dedi. "Uydu haritaları içinde bulunduğunuz sokağın kapalı olduğunu göstermiyor. duvar uydu haritalarının son yüklenmesinden bu yana yeni. Yani önce yola sonra da sağa gerekiyor. Size doğru gelen adamlarım var. Yerel yasalar, bunun Karanlık Kraliçe'nin özel kuvvetleri tarafından ele alınan paranormal bir saldırı olduğu konusunda açık kalmaları için bilgilendirildi. Sokakları temizlediler ve barikatlar kurdular. Eğer bir polis görürseniz, ben onlarla irtibata geçip güvenliğinizi sağlayana kadar onlar sizi görmeden durun ve saklanın."

"Anlaşıldı," dedim. Çünkü bazı polisler canavar halimi gördükleri yerde vururlardı. Eli'ağırlığının çoğunu beline doladığım alarak sokağa doğru geri döndük. Hiçbir işaret ya da kelime kullanmadan Eli üstümüzü izliyor ve solumuzu koruyordu. Ben de önümüzü, sağımızı ve olabildiğince altımızı koruyordum. Arada bir örtüşme vardı, yani birimiz bir şeyi kaçırırsa diğeri fark edebilirdi. Yola ulaştık ve etrafta kimsenin olmadığından ve sivillerin bulunmadığından emin olmak için bolca zaman harcadık. Sağa yöneldik.

Eli'nin yarasının ekşi tatlılığını, acısını ve terinin savaş kokusunu ; adrenalin, kararlılık ve ameliyattan sonra vücudunu temizlemeye çalışan ilaçların bir karışımı. Ama en çok da kedi burnumla kanını. Aşağı baktığımda Eli'nin bandajlarında kalın, neredeyse jelatinimsi taze kan gördüm. *Aptal adam*. "Benim üzerimde ölürsen seni bir vampire dönüştürürüm sonra seni tekrar öldürürüm," diye tehdit ettim.

Kahkahası çoğunlukla nefestendi. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Son sakatlığından sonra Eli dönüş belgelerini imzalamıştı, bu yüzden ben de yapabilirdim.

Kedi kulaklarım uzaklardan gelen motosiklet seslerini duyuyordu. "Motosiklet sesleri duyuyorum," dedim Alex'e. "Dostlar mı?"

"Front Street'ten , olumlu. En iyi altı adamımız size doğru geliyor. Dördü önde, ikisi bir blok geride."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Eli.

Motosikletler yaklaştı. Eli ve ben duvarın arkasına yerleştirilmiş bir giriş kapısında durduk, bu bize arkadan ve yukarıdan koruma sağlıyordu ama kurtarılmamız için bizi görünür kılıyordu. Eli, "Özür dilerim," dedi ve koluma yığıldı. Benelli'yi kaptım ve Eli'yi ayaklarımın üzerine uzanması için bıraktım. Kanaması çok daha kötüydü, bandaj sırlıslık ve lapa gibiydi. "Bir doktora ihtiyacım var," dedim Alex'e, tabancayı kılıfına sokarken, tüfek her yeri süpürüyordu.

"Bisiklete binebiliyor mu?" Alex sordu. "Bir ambulansla buluşma yeri ayarlayabilirim."

"Olumsuz, eğer onu biniciye ." Bu Alex'e açık hatta istediğimden daha fazlasını anlattı Bağlantı, orada olmaması gereken parazit dışında sessizleşti. Sarsıcı dalgalardan ya da büyüden kaynaklanan ekipman hasarı.

Bir süre sonra, "Florence'ın tabutunu kontrol ettim. Hâlâ yoldalar. Ben Kojo ve Thema'nın odalarına gidiyorum. Tesisin en yaşlıları onlar. Eğer ayaktaysalar, yardım isteyeceğim. Eğer uyuyorlarsa, ikisini de kazığa oturtacağım ve ölümsüz bedenlerini güvenliğe teslim edeceğim." İster uyanık ister uykuda olsunlar, bir vampirin inine girmek affedilmez bir hakaretti. Alex içeri onları kazığa oturtmak zorunda kalırsa, daha sonra onu öldüreceklerdi. Buna şüphe yok. Bu yüzden hakaret benden gelmeliydi.

"Karanlık Kraliçe'nin emriyle, öyle yap, iki numara. Uyanık olmalılar, o yüzden önce kapıyı çalın. Yüksek sesle," dedim. "Yardım edebilecek kadar uzun süre uyanık kalabilirler."

"Bana iki numara denmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?" "Ediyorum. Al bakalım, düğün çiçeği."

Verebileceği herhangi bir cevap, köşeyi dönüp bize doğru hızla gelen altı beyaz motosiklet tarafından bastırıldı. Dört motosiklet hareket etti ve gözlük takan Chi-Chi diğer motosikletleri istediği yeri işaret etti. Siper aldılar, silahlarını kaldırdılar ve caddede bir aşağı bir yukarı ilerlemeye başladılar. Diğer ikisi durdu, motorları kapattı ve ön yüzlerini geri itti. "Hey, Legs," dedi Mavi Voodoo.

Bacaklar. Benim Kraliçem Değil. Derek'in tüm adamları o öldürüldükten sonra da görevlerine devam ettiler ve hem HQ'nun hem de DQ'nun güvenliğinin bir parçası oldular. Ama benim için buradaydılar, bir insan olarak, unvanım ve konumum nedeniyle değil. Gülümsedim ve gerginliğin bir kısmı kalktı.

Angel Tit ve Chi-Chi bize doğru baktılar ve her ikisi de beni tanıdıklarını ama etrafı kollamakla meşgul olduklarını belirten o askeri baş selamını .

Voodoo, "İkinizi buradan çıkaralım," dedi.

"Bacağına baskı ," dedi Angel Tit.

Voodoo "Tahliye mi?" diye sordu.

Benelli'yi kılıfına soktum ve Eli'nin vücudunu yeniden konumlandırımdım. "Sen bisikletine bineceksin," dedim Voodoo'ya. "Onu senin vücuduna bağlayacağım. Alex sağlık görevlisiyle bir randevu ayarlıyor. Eğer bu mümkün olmazsa, onu merkeze . Alex bir donör bulundurmak istiyor."

"Bok yok mu?" Angel Tit söyledi. Bana baktı. "Alınma Janie ama çocuğun taşakları var. Umarım kalmasına izin verirler."

"Komik," dedi Alex kanala girerek. "Bisiklet evacında gevşek durun. SUV'larımızdan biri bir mil ötede, cehennemden çıkmış yarasa gibi sürüyor. Cia bana Liz'in kayıp olduğunu söyledi, o olduğunu

tahmin ediyorum. Tahmini varış süresi

saniye."

Bir blok ötede zırlı bir SUV dönüş yaptı ve kükreyerek bize doğru geldi, direksiyonda Liz vardı. Öfkeliydi, büyüü zar zor kontrol altındaydı, tılsımlı kolyesi renkli camlardan bile parlıyordu.

Eli'yi bir bebek gibi kucağıma aldım ve sokağı doğru taşıdım.

Liz sert bir fren yaptı ve kapısını açtı. "Seni aptal-" Eli kollarımda baygın bir halde kımıldayınca bağırmayı kesti. "Cadı oğlu ," diye küfrederek kapağı açmak için döndü. "Seni hayatta tutamam, değil mi?" sordu baygın bedenine.

"O bir erkek," dedim, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Onu sırtın içine yatırdım, bacağını nazikçe yerleştirdim. "Ve bir savaşçı. Belaya doğru koşmak için doğmuş ve yetiştirilmiş, güvende kalmak için değil."

Angel Tit karargâh aracının arkasından bir ilk yardım çantası çıkardı ve plastik bir paketi yırtarak açtı, daha önce hiç görmediğim türden, basınç oluşturmak veya basıncı serbest bırakmak için bir kolu olan yüksek mukavemetli bir travma basınç bandajı çıkardı.

Yetmiş santim uzunluğundaki sargıyı mevcut bandajların üstüne ve Eli'nin bacağının etrafına saramadan önce, Liz muska kolyesinin kancasını çözdü ve üç taşı çıkardı. Onları mevcut bandajların altına, Eli'nin derisinin yanına yerleştirdi. "İyileştirici tılsımlar," diye mırıldandı, "ona göre ayarlanmış."

"Güzel," dedi Chi-Chi ve ben aynı anda.

Voodoo ve Tit çalışırken, Alex bana özel bir kanaldan, "Polisler ambulansın geçmesine izin vermeyecek. Bizim için değil."

Paranormalleri kastetmemişti. Bizim için çalışan insanlar için bile.

"Öyle mi?" Dedim. "Bunu göreceğiz. Roberes'i ara. Yerel belediye başkanlarını ve valiyi aramalarını sağla. Seçilmiş yetkililere merkezimi Amerika'da istediğim yere taşıyabileceğimi hatırlat. Bu tehdidi yapmaktan bıktım ve son kez söylüyorum. Eli ölürse ya da bir daha yardım etmeyi reddederlerse ya da resmi işlerde yoluma çıkarlarsa, buradan giderim. Merkezimi Asheville'e taşıyacağım. New Orleans da umurumda değil, Körfez'e batabilir." MOC ve DQ merkezini şehirden çıkarmak, NOLA'yı ve tüm Güney'i av bölgesini alıp elinde tutabilecek en güçlü vampir savaş lorduna bırakacaktı. "Onlara seçmenlerine, bizi için sokaklarında akan kandan kendilerinin sorumlu olduğunu açıklayabileceklerini söyle. Ve onlara neden taşındığımı açıklamak için ulusal medyaya çıkacağımı söyleyin."

"Evet, Kraliçem."

"Dang skippy, *Kraliçem*."

Dedim ki, "Liz. Sen. Eli ile arkada. Voodoo. Sür. Bisikletini ben alıyorum."

Benelli'yi çektim ve kaskını salladım. İnsanların Canavar yüzümü görmesini istedim. "Herkes benim arkama geçsin ve SUV'un etrafını çevirsin. Herhangi bir insansız hava aracını düşürün, peşimizden gelen herhangi bir aracı durdurun. Alex," dedim. "Bizim için hazır olun. Tıbbi protokol. Merkeze güvendiğim tüm hastanelerden daha yakınız."

"Evet, hanımefendi."

Tıbbi protokol yepyeni bir şeydi. Eli üzerinde denemek, sorunları anında çözmek anlamına geliyordu. *Vay* anasını.

Parlak beyaz motosiklete bindim. Çalıştırdım, bir kez olsun elektronik sahip olduğum için

mutluydum. Ne kadar kızgın olsam da, tekmeleyerek çalıştırmayı kırabilirdim. "ekilin." Silahım açık ve görünür, ağızım dişlerim görünecek şekilde açık, sokağı girdim.

Altı blok sonra ilk barikata geldik. Yetkili subay telefonla konuşuyordu, vücut dili şaşkındı ama konuştuğu kişiye saygılıydı. Cep telefonunu uzakta tutarak adamlarına el salladı ve bağırdı: "Geri çekilin! Geri çekilin. Araçlarınızı çekin. Karanlık Kraliçe'nin ilerlemesini engellemeyin, tekrar ediyorum, engellemeyin." Polis arabaları hareket etti ve adam bana başıyla işaret ederek bizi . Ona hırladım. Üç adım geri çekildi.

Artık hiç duraklama olmadı. Trafik ışığı sorunu da yoktu. Caddelerdeki polisler bizim için trafiği durdurdular ve el sallayarak geçmemizi sağladılar.

Karargâha doğru ilerlerken Alex'in raporlarını ve güncellemelerini dinledim. Wrassler ve karargâhta güvendeydi. Diğer Everhart cadıları ve aileleri karargâhta güvendeydiler ve arazide *dikenli bir çitle* tüm araziye çevreleyen bir koruma oluşturmuşlardı. Florence'in içinde bulunduğu araç bana yapılan saldırıyı duymuş ve düşmanlarımızı savuşturmak için uzun yoldan, Ponchartrain Gölü'nden, emirlere rağmen geçmişti ve bir kaza olmuştu. Trafikte oturuyordu. Adamlarımın hepsi hayattaydı. Bazıları yaralanmış, hırpalanmış, birkaçının büyüülü ve dünyevi patlamalardan kulak zarlari patlamış, bazıları da hızla duran, kayan bisikletlerden dolayı yol yarası geçirmişti.

Eli'nin kalbi hâlâ atıyordu ama artık daha yavaştı, benimkiyle aynı anda atıyordu. Rahatlama ve öfke içimde bir rumba gibi dans ediyor, hem sıcak hem de soğuk bir şekilde öğütüyor ve politikaya bir son veriyordu. *Şimdi*.

* * *

Fransız Mahallesi'ne kadar dişlerimi sıktım çünkü , öldürecek bir şey yoktu ve Eli kötüydü. Eli kötüydü.

Çok uzun sürdü ama köşeyi sonra motoru çalıştırdım ve bir sedye ile güvenlik personeli, kat hizmetleri ve hatta mutfak personelinin yardımı hazır bir şekilde sıralandığı merkezin arka girişine doğru hızla ilerledim. Everhartlar da onlarla birlikte duruyordu: Cia, Carmen, Koca Evan, Molly ve ... Angie Baby. EJ ve Cassy'yi görmedim, ki bu iyi bir şeydi, çünkü Eli'nin durumunu görmek muhtemelen küçük Angie için bile çok fazlaydı.

Porte cochere'in çatısının altında ama yoldan uzakta, motosikletin motorunu durdurdum ve bacağımı üzerine atıp ayakta durdum. "Angie'nin bunu görmesine gerek yok," dedim Molly'ye.

"Burada olmam gerekiyordu," dedi Angie, yüz ifadesi asıktı. Kollarını kavuşturup bana dik dik , çilek bukleleri zıplıyordu. "Ben artık küçük bir kız değilim. Eli yaralı, çok kanlı ve bağırsakları var ve ben ağlamayacağım ya da bebek gibi davranmayacağım," dedi. "Ve oradan bir şey gelecek" - arazinin sol arka köşesini, on iki ayak yüksekliğindeki çitin üstünü işaret etti - "bagaj kapısını açtığında."

Evan küfretti. Muhtemelen çocuğunun önünde hiç söylemediği bir kelimeydi bu. "Çit hazır değil," dedi Molly.

Lanet olsun. Hâlâ yapabiliyorsam, kanserin geri gelmesine neden olsa bile zamana bakmam gerekiyordu. Mikrofonuma "Sol arka kadrandan muhtemel öcü," dedim. "Gördüğünüz yerde ateş edin. Bir insansız hava aracının karargâha yaklaşmasına izin vermeyin. Eli ve sivilleri içeri alın. Siper alın."

Adamlarım siper pozisyonlarına koştı. Gün ışığında hâlâ açık olan birkaç çelik panjur şangırdayarak kapandı. Koca Evan kızını kucağına alıp içeri taşıdı, Molly ve kız kardeşleri de peşinden. Eli'ı taşıyan SUV döndü, küçük bir daire çizdi ve porte cochere'in altında durdu.

Kapak açıldı. Liz kanlar içinde yere yığıldı ve bağırdı, "Evan! Yardım edin!"

İri adam birden orada durdu, ısıklık çalıyordu, eli Eli'nin üzerindeydi. Çok fazla kan vardı.

Angie beni kalçamdan yakaladı ve işaret etti. "Orada, Ant Jane!"

Büyük, korna çalan bir insansız hava aracı yavaşça, hatasız bir şekilde karargâha doğru ilerlerken yüksek tuğla çiti işaret etti. Ekibim ateş açtı.

Drone düşmedi. Turuncu bir sihirli korumaya sarılmıştı. Taşınabilir, uçan bir savunma kalkanı. Hem de havada. Everhartlar bile böyle bir koruma yaratmamıştı.

Hafif silahların sesi çok şiddetliydi. Sağır ediciydi. Drone durakladı ve sonra bize doğru yöneldi.

SUV'a baktım. Koca Evan Eli'ı kaldırıyordu. Büyücünün dudakları büzülmüştü, muhtemelen iyileştirici büyüsünü ısıklıkla . Molly ve Cia da oradaydı, Moll'un elleri kana bulanmış bandajı örtüyordu, toprak büyüsü altın bir parıltı gibiydi, parmakları Eli'nin kanıyla lekelenmişti. Everhard'lar Eli ile birlikte içeri girdiler, Eli'nin bacağı kıpırdamıyordu, desteklenmişti. Drone'tekrar baktım.

Büyülü enerjilerle sarılmış drone'a yardım edecek kimse yoktu. Ne kadar yük taşıyordu? Karargâhı tamamen ortadan kaldırmaya yetecek kadar mı? Benelli'yi doğrulttum ve bir el ateş ettim. Bir şey çıkmadı.

Çelik kapılar kapanırken tıngırdadı.

"Özür dilerim, anne!" Angie bağırdı.

Çelik kapının dar aralığından içeri girdiğini görecektim kadar hızlı başımı çevirdim.

Dışarıda.

Molly'nin ağzının panik içinde açıldığını gördüm.

Koca Evan'ın eli çatlak açıklıktan içeri girdi.

Vaftiz çocuğum kollarını belime doladı ve sihrimi kendisine *çekt*i. Mor, kırmızı ve siyah motiflerle dolu gümüş ve mavi bir ham güç parıltısı etrafımızı sardı. İçgüdüsel, ilkel, yönlendirilmemiş güç.

"Angie, *hayır!*" Çığlık attım.

Bir anda kıyafetleri alev aldı. Cildi alev aldı.

Büyüsü etrafımdan ve içimden geçti.

Zırhım alev aldı. Bana dokunduğu yerde derim kabardı.

Kendi gücüm de çalışmaya katıldı, gümüş, siyah ve kırmızı.

Angie gücü tıpkı bej minibüsteki cadıların yaptığı gibi bir top haline getirdi. Onu fırlattı.

Doğruca saldıran drona. "*Ezin!*" diye bağılıyor.

"Yere yat!" Onu yakaladım. Yere düşürdüm. Sihirle yanan vücudunu benimkiyle kapladım.

Drone patlaması çok büyüktü. Bir süre zaman kaybettim, acıyla kendime geldim. Sarsıcı dalga içimde bir şeyi parçalamıştı. Vücudum . Angie de öyle, ham büyüsünün alevleri aramızda parlıyordu. Zırhımdan dumanlar çıkıyordu.

Yer değiştirdim. Tamamen Canavar'a. Hiç olmadığım kadar hızlı. Zırhım alevler ve parçalar içindeydi.

Canavar en iyi avcıdır. Beast en iyi yavru annesi.

* * *

Canavar teçhizattan ve mahvolmuş kıyafetlerden sürünerek çıktı. Yanıyordu. Angie'nin büyüü hâlâ yanıyor, tütüyordu. Postu yanıyordu. Alevler burnundan yukarı, dişlerine doğru ilerliyordu. Canavar Angie'yi giysilerinden tutup kaldırdı, dişleri dolanmıştı. Koca Evan tüm gücüyle kapıları itiyordu.

Canavar Angie'yi sürükleyerek çelik kapıdaki açıklıktan içeri süzöldü.

Angie'yi Molly'nin ayaklarının dibine bıraktı. Molly ateşı söndürdü. Kızını aldı ve Eli'nin kan izlerini takip ederek merdivenlerden güvenlik odasına çıktı. Ateş sönerken acı hafifledi ama ...

Canavar yaralandı. Ham büyü tarafından yakıldı. Çok kötü yanmış. Pençe izleri üzerinde yürümek için acı veriyordu. Her ayak arkamızda pençe izlerinde sulu kanlı sıvı bıraktı. Canavar neredeyse düşüyordu, kendini duvara sıkıştırdı. Molly ve kiti güvenlik odasına kadar takip etti.

Eli büyük masanın ortasına yayılmıştı. Kanlıydı. Derisi kül rengi, gri, mavi. Ölü mü?

Thema ve Kojo vampirleşmişlerdi. Uyanık. Gün ışığında. Eli'nin üstünde. Bandajları yırtılmıştı. Vampirler kollarını kesmiş, yaradan kan akıyordu.

Jane uyandı. Gözlerini dikip vampirlerin Eli'nin ağzına kan akışını izledi. Ben/biz izledik. Canavar acıyı bastırdı. Jane ne kadar kötü yaralandığımızı bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Ama kötü olmalıydı.

CHA TE3 1 

 yilik Zordur. Merhamet Bı a ı Olmak Zordur.

Bruiser masanın üzerinde durmuş, tıbbi protokolü oluşturan ekipteki acil tıp teknisyenlerini ve sağlık görevlilerini denetliyordu.

Eli'nin kolları uzanmı tı. Serumlar sağlık görevlileri tarafından takılıyordu ve O- negatif kan grubuna sahip insan ba ı  ılar önceden taranmış donörlerden kişiden kişiye nakil yapmak için hazır bekliyordu. On sekiz yüzlerdeki gibi bir kan nakliyd . Endi e verici. Ama . . . gerekli.

Cadılar masanın üzerinde Eli'in etrafında bir daire olu turmu , ellerini birle tirmi lerdi. Büyü ortadaki dar çemberdeki üçlüyü kaplamı tı. Eli. Thema. Kojo.

Molly çocuğunu dar alana iterek Thema'nın kucağına oturttu. Moll da ilkel çemberdeki yerini aldı. Everhart'ların büyüsü büyüdü.

"Sa  kola serum takıldı." dedi biri. "Ringer laktat infüzyonu."

"Sol kolda serum. Transfüzyona ba lanıyor," dedi bir başkası.

Everhart büyüsü güneş gibi parladı. Biri küfretti. Herkes, hatta insanlar bile gücün parlaklı ından kaçırdı.

Tepedeki elektronik cihazların dumanı tütüyordu; ısınan metal ve eriyen plastiğin keskin kokusu odayı dolduruyordu. Alex küfretti ve gücü hızla kapattı. Birisi koridorun kapısını açtı ve insanlar  ıktı. Fanlar devreye girerek dumanı odadan dışarı çekti. "Jane. Gidelim," dedi Alex. Sonra tekrar küfretti ve önümüzde diz çöktü. Bir eli uzandı, durdu ve yanına düştü. "Sen de kardeşim kadar kötüsün." Daha yüksek sesle seslendi, "Bruiser, Jane için bir sedyeye ihtiyacımız var. Yanmı ."

Acı vurdu.

anasını.

Ben/biz inledik. Daha önce hiç yüzümüz ve karnımız yanmamı tı. Bruiser,

"Eli stabil hale gelir Kojo ve Thema'yı gönderin," dedi.

Bu berbat diye düşündüm.

Beast bir keresinde kitlerini yangında kaybetmişti. Daha sonra cesetleri bulundu. Bir yavru kurtulmuş. Yandı. Beast onu uçurumdan a a ı attı. Beast, Beast'in yavrusu için Mercy Blade'di.

Birdenbire ruh evimdeydik ve gerçek hayatta bayıldı ımdan oldukça emindim. Erkek savaşçı kıyafetlerimi giymiş, ba da  kurmuş, dirseklerimi dizlerime dayamı  oturuyordum. Beast uzanıyordu,

bir kuyu-

Aramızda ateş vardı, gözleri alevleri yansıtıyordu. "Kendi yavrunu öldürmek zorunda mıydın?" Fısıltılarım yüksek çatılı mağarada .

Kanla iyileştirecek vampirler . Doktorlar ya da cadılar . Kit'i nasıl kurtaracağını bilen yetişkin Jane . Kit acı içindeydi. Yaşayamazdı.

Beast'in kulak tırnakları oynadı. Kuyruğunun ucu hafifçe hareket etti, alev ışığında zar zor . Bana, *Jane'den önce, yavrular yaşamak istemediğinde, Beast yavruları ölmeleri için yuvadan dışarı iterdi,* diye düşündü. *Dağ aslanları böyledir. Wesa geldikten sonra, Canavar yavruları yüksekte bırakmanın daha nazik olduğunu öğrendi. Merhamet. Jane'in yöntemi. Gee DiMercy'nin yolu gibi.*

anasını.

Jane, Beast'e nezaketi öğretti. Nezaket zordur. Mercy Blade olmak zordur. Karanlık Kraliçe olmak zordur. Beast ve Jane'in ben/biz'i olmak zordur.

Vampir kanı kokusu bizi geri çekti. Beast'in vücuduna iyice baktım. Postu gitmiş, kabarcıklar oluşmuştu. Kabarcıkların olduğu yerler çoktan yırtılmıştı. Alttaki doku yanmıştı. Görebildiğim kadarıyla üçüncü derece değildi ama kötüydü.

Acı, bildiğim/bildiğimiz her şeyin ötesindeydi. Birbirimize sarıldık ve hırladık. Canavar beni aşağıya, sessizliğe ve karanlığa itti.

* * *

"Jane? Jane, bizimle misin?" Ses tizdi, kulaklarımda ve beynimde keskin, delici bir acı vardı. "Canavar mı?"

"Janie, orada mısın?" Yankı kulaklarıma vuran bir bas davul gibiydi. Miyavladım.

Gözlerimi açtım ve acı daha da derinleşti. Alex ve Bruiser . Soğuk suyla dolu bir küvette yatıyordum/ yatıyorduk, etrafımızda buz küpleri yüzüyordu. salladım, bu hareket sanki yeniden yanmışım gibi hissettirdi. Acı yüzümüzde, patilerimizde ve karnımızdaydı. Ağzımızı ve ağzımızı burun deliklerimize kadar suyun içine indirdim. Su ağzımızı doldurdu. Dudaklarımız . Diş etlerimiz bile yanmıştı. Soğuk su acıyı hafifletti ve sıcaklığın bir kısmını aldı. Ayaklarımız su toplamıştı. İkinci derece yanıklar, bir vardiya ile iyileşirAma burnumuzdaki yanık izlerini görebiliyorduk. Ham cadı büyüğü derine işlemişti. Bu daha önce hiç olmamıştı. Tehlikeli bir durumdaydık.

"Cadılar yardım etmeye çalıştı ama vücudunda çok fazla büyü kalıntısı vardı. Bu da durumu daha da kötüleştirdi. Yardım etmeye çalışan Mithranlara da ters davrandın. Yer değiştirebilir misin?" Bruiser sordu.

Bir zamanlar gün ışığında Puma'dan başka bir forma geçemiyorduk ama yarı form bize seçenekler sunuyordu. Bazen. Ayın dolunaydan daha fazla olduğu zamanlar gibi. Ya da Beast iyi beslendiğinde ve geçiş yapma havasındayken. Ama bugün, yetersiz kaloriyle iki kez şekil değiştirmiştik ve yaralanmıştık. Sızlandık, burun kanatlarımızı kapattık ve başımızı suyun altına soktuk. Acı tarif edilemezdi. Soğuk su ve reçetesiz satılan tıbbi malzemeler yeterli olmayacaktı.

Vardiya mı? düşündüm.

Deneyebilirsin. Açlıktan ölüyorum. Hunger Times'daki gibi.

İçimizde, onun uzandığını ve büyülerimizi nazikçe çektiğini hissettim. Angie'nin onları kullandığı yerde yükseldiler, yırtıldılar ve delik deşik oldular. Ama orada ve orada, gümüş deri gezgini büyülerinden küçük parçalar vardı. Büyüleri topladık ve her neredeyse, *le breloqueu* çektim.

Jiletlerden ve dikenli tellerden oluşan bir kasırga gibi acı etrafımızı sardı. kalmıştık. Kesildik ve parçalandık. Merhametle, her şey karardı.

* * *

Yatakta uyandım, ipek kadife ve kaz tüyünün aşk çocuğu gibi yumuşak bir şeye sarılmıştım. Işıklar kısıktı, sessizlik o kadar derindi ki kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Birinin kolları beni sardı; Bruiser'ın kokusu etrafımı sararak adamı tanımladı. Eşim. Konuşmaya çalıştım ama sadece düzensiz bir öksürük çıkarabildim. Beni dik oturur pozisyona getirdi ve yatağın etrafında dolaşarak bana pembe bir şişe sıvı verdi. Elektrolit bir şey.

İskelet gibi bir elimle aldım ve içtim. "Teşekkürler," diye fısıldadım. Gövdeme dokundum, kemikli parmaklarım bir çamaşır tahtası gibi kaburgalarımı ve keskin kalça kemiklerimi buldu. Sokaktan kütle aldığımda kazandığım kasların çoğunu hâlâ taşıyordum, ama almak için çok çalıştığım yağlar yoktu. "Bu berbattı," diye başardım, sesim o kadar sertti ki öksürük krizine girdim.

Geçtiğinde, eli saçlarımı okşadı, omzuma doladı ve çıplak sırtıma indi. Eli sıcaktı ve tenim buz gibiydi, sanki kar fırtınasında çıplak bir şekilde dışarıdaymışım gibi. "Yemek yiyebilir misin?" diye sordu.

Eli ve Angie hakkında soru sormak istedim ama ağzımı açtığımda korku beni yakaladı. Kelimeleri söyleyemedim. Temkinli bir şekilde yuvarlandım ve düz bir şekilde uzandım, "Kolay bir şeyle başlasam iyi olur. Et suyu mu?" Endişe ve onun da söylemek istemediği şeylerle dolu güzel gözleriyle karşılaştım. Gözyaşlarımı . "Peki ya yumurta?"

Bruiser mutfağı aradı ve Deon'un sesini duydum, "Queenie kızımız ne istiyor? Ona her şeyi yaparım."

Bruiser isteğimi tekrarladı ve ardından ekledi, "Sanırım kısa süre sonra daha etli bir şeye ihtiyacı olacak."

"Dünyaca ünlü şarap-kemik suyumla yumurtalı çorba yaptım bile. Yukarı çıkıyorum. Oh. Queenie'mize Şükran Günü olağanüstü olacağını söyle. Yirmi dört hindi sipariş ettim ve bu sadece başlangıç için." Bağlantı sona erdi.

Şükran Günü. Doğru ya. Bu yıl tamamen farklı bir tatil olacaktı çünkü taç giyme töreninden sonra şehirde hala çok önemli vampirler ve değişen siyasi yapıyla uğraşmak zorunda kalacaktım ve ... DQ'nun eğlendirmesi gerekecekti.

"Giyinmeme yardım eder misin?" Tamamen yanlış hissettiren bir gülümsemeyle sordum. "Cılız kadınlığımla Deon'un gözünü kör etmek istemiyorum."

"Kas tonunu kaybetmedin, sadece biriktirdiğin az miktardaki yağın yumuşaklığını kaybettin. Ayrıca, aşkım, sen çok güzelsin. Sen her zaman güzel olacaksın." Sesi doğruyu söylüyordu, ki bu ancak aşk konuşması olabilirdi, çünkü köşedeki ayna bana kurumuştan başka bir şey olmadığını gösteriyordu-

Kemiklerin ve kasların üzerine gerilmiş pul pul deri ve kuru, neredeyse çıtır çıtır saçlar. Bruiser dolabıma gitti, iç çamaşırları, esnek yoga tarzı pantolonlar ve muhtemelen üzerime asılacak kadife bir tunik getirdi. Sessizce giyinmeme yardım etti ve kapı çalınıp Deon içeri girdiğinde saçlarımı örüyordu.

"Kızım, üç kez ısıtılmış ölü gibi görünüyorsun." Deon köşedeki küçük masanın üzerine bir tepsi koydu ve yatağın yanına çekti. Odayı dolduran inanılmaz kokular karşısında ağzım sulandı. Bileğimi , derime baskı yapan kemiklerime baktı ve içinde büyük boy bir pipet olan bir şişeyi elime tutuşturdu. "şunu," dedi, "bir bebek gibi. Kalori ve protein almanın en hızlı yolu bu."

Bir yudum aldım ve yumurtalı çorbanın en muhteşem lezzeti ağzımı doldurdu. Hızla içtim ve boşunu geri uzattım. Deon elime bir tane daha tutuşturdu ve "Bunun içine fazladan yumurta sarısı karıştırılmış, eğer tutabilirsen" dedi. Tepside beş şişe daha vardı. Hepsini boşalttım, ilik ve eklem proteininden, servis etmeden hemen önce kaynayan et suyuna çırpıldığı çiğ yumurtalardan ve Deon'un kemik suyunda pişirdiği bir şişe şaraptan gelen şekerlerden güç aldım. Son şişeyi bitirdiğimde o kadar doymuştum ki neredeyse boğuluyordum. "Bu şey cennet gibi" dedim ve geçirdiğimi saklamaya çalıştım. Başarılı olamadım.

"Elbette öyle Queenie. Çünkü onu sevgiyle yaptım ve çünkü ben mutfakta *saf sihirliyim*."

"Ben de seni seviyorum, seni harika, tuhaf küçük adam. Ve evet, öylesin. Şimdi kişisel tımarına geri dön ve bana yağlı bir pişir."

Deon elimi tuttu ve arkasından öptü. Kayıtsızca, "Senin için ölürüm, biliyorsun," dedi. Arkasını döndü ve odamdan çıktı.

Ağzım açık kalmıştı. "Az önce ne dedi?"

Bruiser'ın dudaklarının kenarları hafifçe kalktı. "Deon, Katie gittiğinde onun hayatını kurtardığınızı ve ona özel aşçınız olarak iş verdiğinizi söylüyor. Katie'nin mutfağını devralmadan önce zaman sokaklarda, sonra kan bağışçısı ve seks oyuncağı olarak zor bir hayat yaşamıştı. Sonra Atlanta'ya gitti, halkını onlara bakacak kimse olmadan bıraktı. Onlara klanında bir yer teklif ettiğinde hepsine geleceği olan yeni bir hayat verdin. Sonra Deon'merkeze getirdin ve mutfakların başına geçirdin. Artık bir evi, sevdiği bir işi ve kabul eden, hatta seven insanlar var. Sizin için gerçekten ölebilir."

"Oh," dedim. "Ummm. Oh. Kahretsin. Buna asla mecbur kalmayacağından emin olalım, tamam mı?" Yumuşak battaniyeyi tekrar üzerime çektim. "Sanırım artık üstesinden gelebilirim. Güncelle lütfen."

"Girin," diye Bruiser.

Elinde tabletler ve dizüstü bilgisayarıyla Alex kapıyı açtı, bana bir kez baktı ve gözlerini kaçırdı. Elektronik eşyalarını masanın üzerine koydu, bir sandalye çekti ve bana tekrar bakmadan önce oturdu. Görünüşümden memnun olmadığını hissediyordum. Pul pul olmuş cildim ve saman gibi kuru saçlarım onu şok etmiş olmalıydı.

"Eli yaşıyor," dedi Bruiser ve bana. "Angie de öyle. Wrassler da öyle."

Kötü haber bekliyordum. Rahatlama o kadar yoğundu ki neredeyse et suyunu ve yumurtaları kusacaktım. Karnıma bastırdım, yemeği umuyordum. Bu sefer gözyaşlarımı durdurmak mümkün değildi.

yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Bu, sıvının beni nemlendirmek için uzun bir yol kat ettiği anlamına geliyordu. "Tamam. Devam et."

"Florence'ın seyahat tabutu hasar görmemişti," dedi. "Gün batımına kadar tercih ettik çünkü o kadar çok hırpalanmıştı ki sinirlenebilirdi ve kendimizi ona karşı savunmak zorunda kalırsak ona zarar verebilirdik. Merkezde güvenli bir yerde, koruma altında. Buraya gelirken ve dışarıda Angie drone'un taşıdığı bombayı patlattığında ekipten yaralananlar oldu. Onlarla . Ölen yok. Thema ve Kojo halkımızın iyileşmesine yardımcı olmaları için diğer Mithranları uyandırdı. Hiçbir Mithran onlara direnmedi ve yaralı güvenlik personelinin hepsi iyileşecek." Dudaklarından hayalet gibi bir gülümseme geçti. "Görünüşe göre bu ikisi Mithranları korkutarak yardım etmelerini sağlamış."

Zamanı gelmişti. Devam etmesi için başımı salladım. Suyumu yudumladım. Nefes aldım. Rahatlama kanımıyla birlikte içime aktı, şarap-kemik suyu kadar yatıştırıcı ve iyileştirici etki yaptı.

"Yeni Acil Tıbbi Protokoller kapsamında Eli, daha önce atipik antikorlar açısından test edilmiş ve negatif bulunmuş üç O-neg insan tarafından bağışlanan kan infüzyonlarını aldı. Kojo ve Thema'dan kan içti ve onlar da hem onun hem de Angie'nin her yerine kanlarını akıttılar. Tüm bunlara ve Everhartların iyileştirici büyüüne rağmen, her ikisi de herkesin beklediğinden daha iyi hissediyor. Uyandırdıkları diğer vampirler diğerlerini besledi, yuvarlanmak yok, rıza dışı seks girişimi yok ve vampirler kimseyi öldürmedi."

"? Eli, Angie ve Wrassler."

"Tesislerde," dedi Alex, sesi Eli'inkine çok benziyordu. "Liz Eli ile birlikte. Cia ve Carmen için bazı insanların yerlerini değiştirdik ve Angie ihtiyaç duydukları sürece ailesiyle birlikte -sanırım oyun odası da olan- bir süitte kalıyor. Wrassler iyileşiyor. Jodi'yi aradım, o da tesiste ve bir eğitim çavuşu gibi insanlara emirler yağıdırıyor."

"Angie yara izi kalacak mı?" Onun yanıklarını görmüştüm. Derin kabarcıklar oluşmuştu, kabarcıklar çoktan patlamıştı ve altındaki pişmiş doku görülebiliyordu.

"Angie için çok fazla değil, hatta hiç değil ve Eli için öncekinden çok daha az uzun vadeli hasar. Evan, Molly ve Liz iyileştirici büyüler ve muskalar üzerinde çalışıyorlardı. Molly, travma için yeni olanlardan ikisinin uçtuğunu ve artık kanıtlandığını söyledi."

Nefes nefese bir kıkırdamayı başardım. Sihir matematik, geometri ve enerjinin zihinsel kontrolüydü. Matematik kötü gittiğinde, Molly hesaplamalardan kâğıttan uçaklar yapar ve başarısız odanın diğer ucuna uçururdu. Moll'un toprak iyileşebilmesi ve büyük bir krizin ortasında ölüm bastırabilmesi, gelecekteki zihinsel sağlığı ve büyülü kontrolü için iyi bir işaretti.

Bruiser, "Güvenlik ekipleri her yerde konuşlanmış durumda," dedi, "havayı, araziye ve bloğun geri kalanını iyi görebiliyorlar. Klan Evlerinin her birinde ve sizin evinizde ek ekipler var. İsterseniz size verebilecek ekip liderlerimiz var."

"Ne *istiyorum*?" Eşime baktım. Artık endişem gitmiş ve kendimi biraz daha güçlü hissediyordum, öfkem alevlendi. "İstediğim şey, bugün politikacılar tarafından yönetilen yerel acil müdahale ekipleriyle yaşananların Asla yaşanmaması. Bir Daha Bir daha asla." Varis yüzünden hepimiz neredeyse ölüyorduk. Ama Eli, yerel halk paranormal bir savaşın ortasında politika yaptığı için neredeyse ölüyordu. "*Asla*."

Bruiser başını eğdi ve gülümsemesi büyüdü. Sanki benim öfkeme cevap gibi kaba bir gülümseme vardı. "Aşkım ve Kraliçem Jane Yellowrock, Leo'nun vesayeti altında çalıştı. O anlıyor

kanıtlarla desteklenen bir tehdidin gücü. Null House saldırısından sonra kasaba vekilise liderlerine mesajlar bıraktım. Mesajlar açıkça göz ardı edildi. Karanlık Kraliçe'nin emirlerini yerine getirmeye hazırım."

"Güzel. Karanlık Kraliçe'nin kendi bölgesini ve yerel insan kuvvetlerini , bu amaçla kolluk kuvvetlerine talimat veren yerel politikacılar tarafından engellendiğini belirten bir basın bildirisi istiyorum. İnsanlarımızın bölgedeki insan vatandaşları korurken neredeyse öldüğünün ve aralarında bir çocuğun da bulunduğu çok sayıda insanımızın yaralandığının belirtilmesini istiyorum. NOLA'yı ve tüm Körfez Kıyısını terk etmeyi düşündüğümün belirtilmesini istiyorum. Politikacılarla iyi konuşmanın can cehenneme. New Orleans ve vatandaşlarına yönelik siyasi korumamı geri çekeceğimi ve yerel bir savaş lordunun yönetimi ele geçirmesinin açacağımı kamuoyunun bilmesini istiyorum. Oradaki savaştan kaçan Avrupalı vampirler burada kontrolü ele geçirmek için savaşırken sokaklarda savaş olacak. Halkım ve benim, barış ile düşmanlarımızın avlayıp açık büfe gibi yediği düzinelerce olay arasında duran kişiler olduğumuz bilinsin. Bu basın bildirisini gelebilecek her medya kuruluşuna gönderin.

"Dağ evinde ekipler istiyorum, daha fazla garaj, helikopter için genişletilmiş bir iniş pisti, tüm pencerelerde ve tüm kulübeler de dahil olmak üzere erişim noktalarında çelik panjurlar ile Karanlık Kraliçe'nin daimi ikametgahı için hazır hale getirin. Ve yeraltı sığınağını bitir. Eli ile üzerinde konuştuğunuz tüm o planlar? Bitir onları. İçine biraz para koy. Neye ihtiyacın varsa. Yerel şirketleri kullan ki haber çabuk yayılsın. Eski konuşur. Hem de çok.

"O zaman ciddi, ulusal çapta tanınan bir basın mensubuna hana ve mülke gizli erişim izni verilmesini istiyorum, sanki bu erişim bizden habersiz yapılmış gibi. Karargâhı kalıcı olarak dağlara taşıdığının kesinlikle olumlu görünmesini istiyorum. Ve o basın mensubu yorum için merkezi aradığında, sana aktarılmasını istiyorum. Ve onlara burada vampir varlığı olmazsa bu şehre ne olacağının detaylarını anlatabilirsin. Avrupa'daki vampir savaşının YouTube videolarına yönlendirildiklerinden ve savaş lordları tarafından geçirilen tüm kasabalara ne olduğundan emin olun. Şahsen benim canlı röportaj yapmam gerekiyorsa, tamam. . Oyun oynamaktan bıktım."

"Evet, Kraliçem," dedi Bruiser. "Leo gurur duyardı."

"Öyle mi? Leo bunu yıllar önce yapmalıydı."

"Leo gün ışığında asla halk arasında görülemezdi. Asla insan olarak algılanmazdı. Gizemliydi ve halkın yanına yaklaşmasına nadiren izin verirdi. Leo kan içer, kan hizmetkârları ve kan köleleri beslerdi. Yüzyıllar boyunca şehrinde insanları avladı, hakkında fısıldanan ve korkulan bir yaratıktı. Sadece bu bile onu insan olmayandan daha fazlası, *insanlık* dışı yapıyordu. Kızını öldürdükten sonra bir canavar olduğu zamanlar vardı. Sonra sen geldin ve onun dünyasını alt üst ettin. Uzun zincirlileri, hatta zamana kadar gerçekten ölmüş kendi çocuğunu bile kurtarabilecek bir kan bağı olabileceğini keşfettiğinde, bir süreliğine kontrolünü büyük ölçüde kaybetti. Çünkü onu *kendisi* öldürmüştü. Kendi çocuklarını bilerek mi? Her Mithran yas tuttu."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Uzun zincirli bir soyu ortadan kaldıran her vampirin yeni baştan yas tutması gerekecekti çünkü bekleselerdi Amy Lynn Brown ve onun gibilerin kanıyla onları kurtarmak mümkündü.

"Sen mi?" Gülümsemesi yumuşayarak gurura dönüştü. "Bunu . Leo asla yapamazdı."

"Öyle mi?" Bunların hiçbirini hiç düşünmemiştim, onun ifade ettiği şekilde değil. "Tamam," dedim.

"Çabuk ol. Halkı ve muhabiri buna inandırın."

"Memnuniyetle, Kraliçem."

* * *

Öğleden sonra geç saatlerdi ve güvenlik ekibi üyelerinin çoğu güvenlik odasında toplanmıştı, sessizdiler, insanlar masadaki yemek tabaklarından yiyor ya da duvarlara yaslanıyordu. Hiç Everhard yoktu.

Sandalyemde oturuyordum, önümdeki tepside iki kiloluk az pişmiş bir biftek ve yanında patates püresiyle dolu bir servis kâsesi vardı. Büyük bir şişe su ve içinde fincan, şeker ve krema bulunan bir çaydanlık da yan taraftaydı. Kalın yağ tabakası olan biftek dilimi kestim ve çiğneyerek içine attım. İnsan şeklinde olduğum için proteini düzgün bir şekilde yumuşatmam ve çiğnemem gerekiyordu. Tadı harikaydı ama açlık her şeyin tadını daha güzel yapıyor.

Ben yemek yerken Alex konuşuyor ve tepedeki ekranları açıklıyordu. En büyük olanı daha küçük bölümlere ayrılmıştı ve halkımızın yelek kamerası görüntülerinden, güvenlik kamerası görüntülerinden ve tanıkların internete gönderdiği bazı videolardan toplanan günün olaylarını gösteriyordu. İki ekran boştu, üzerinde "Polis Sesi" yazıyordu ve ya bir deprem ya da desibel, hertz, her neyse onu ifade eden o tırtıklı çizgiyi gösteriyordu. Bana baktı ve "Önce hangisi, Kraliçem?" diye sordu.

Bir parça bifteği . "Ses," dedim ve bir dilim daha kestim.

Polislerin havaalanındaki yeni hangarı yerle bir eden patlamayla ilgili konuşmalarını dinledik. Ayrıca silahlı ve tehlikeli Karanlık Kraliçe ve bir politikacının insanları tehlikeye attığı için onu nasıl hapse atmak istediği hakkındaki konuşmalarını da dinledik. Bruiser planımızı harekete geçirene kadar daha çok şey olmasını bekliyordum.

Sadece sesli kısımlar Wrassler, Bruiser ve Alex tarafından parçalara ayrıldı ve üzerinde çalışıldı. Diğer ekip üyeleri çoğunlukla sessizdi. Derek'in ekipleri savaş görmüştü ve silah arkadaşlarının bugün karşı karşıya kaldığı tehlikenin farkındaydılar.

Alex'in zamanımı ayırmaya değer bulduğu her şeyin videosunu izledik. Yarı formda, tam canavar , Benelli'yi ön plana sürdüğüm polis yeleği kamerası görüntüleri, eğer odadaki koku değişimi bir şey ifade ediyorsa, etkileyiciydi. Biraz korkutucu görünüyordum. Özellikle açından dişlerimiz güneş ışığını ; bu Beast'in favorisiydi.

Canavar en iyi avcıdır, diye düşündü.

Evet, öylesin, düşündüm.

"Bunun birkaç fotoğrafını çekin," dedi Bruiser. "Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Son olarak, havaalanı güvenlik kameralarına takılan bombalama görüntülerini inceledik. Bomba, ağır çekim ve alevlerle dolu bir patlamanın film versiyonu . Gerçek zamanlı olarak, bir an bir hangar, bir an sonra toz ve yerde bir delik görüntüsü vardı. Hareketsiz çekimlere benzeyecek kadar ağır çekimde, uçan enkazın, buruşmuş sacın ve bükülmüş çeliğin odak dışı birkaç görüntüsünü elde ettik.

SUV'larımız zar zor zamanında kaçabilmişti. Zırhlı olmasalardı, son iki araç hayatta kalamazdı.

Alex son olarak şunları söyledi: "Bu olayla ilgilenen alfabe çorbası kadar kurum var çünkü hangarda bir roket ya da füze kullanılmış gibi görünüyor. Bize bir güdüm sistemi olup olmadığını söyleyene kadar buna roket diyeceğiz."

"Kayıplar?" diye sordum.

"Roket nedeniyle üç kişi öldü, hepsi de insan, hepsi de havalimanı çalışanı."

Bıçağımı ve çatalımı sert yere bıraktım. Bütün yüzler bana döndü.

Bölgeadaki insanlar benim gözetimimde öldü, çünkü iniş alanını değiştirdim. Lakeview Havaalanı'nı kullansaydık kaç kişinin öleceğini merak ettim. Daha fazla mı? Daha az mı? Hiç kimse mi? İşleri daha da mı kötüleştirmiştım? "Ailelerle ilgilenildiğinden emin ol," dedim usulca. "Leo eskiden ne yapıyorsa, artı küçük bir şey." Geçmişini düşünerek kaşlarımı çattım. "Adamlarımızdan birinin hangarın çatısından atladığını gördüğümü hatırlıyorum. O nasıl?"

"O," dedi Bruiser. "Sarah Spieth. Keskin nişancı."

Sarah yeni iletişim müdürü olarak yetiştiriliyordu. Aktif görevdeyken savaş deneyimi olan eski bir askerdi, anlayışlıydı ve kelimeleri boşa harcamazdı.

"Ne kadar kötü?" Ben sordum.

"Sağ alt bacakta kırık, bileşik. Sol bilek kırık, her iki kemik de," dedi Alex. "Her iki kulak zarı da patlamış. Sarsıcı yaralanmalar. Ama kendisini havaya uçuran insanlara yapılması gerekenleri anlatırken Tulane'deki doktorları güldürdü."

Kara mizah iyiye işaretti. Alex'e devam etmesi için parmaklarımı döndürdüm.

"Tulane'de ameliyat oldu ve sıradan bir insan geceyi hastanede geçirecek olsa da, ona birini ulaştırabildiğim hızlı bir şekilde, gün batımında vampir kanı alacak. Umarım daha sonra taburcu olur. Buraya döndüğünde, tamamen iyileşene kadar düzenli olarak kanı ve PT bağıışı alacak. Roberes, yetkililer ifadesini almaya geldiklerinde sadece bunu yapacaklarından emin olmak için hastane odasına birini gönderdi."

"Yetkililerle neden sorun yaşıyoruz?" diye sordum. "Leo bu kadar sorun yaşamamıştı." "Leo'dan korkuyorlardı," dedi Bruiser. "Ve seçimler bizim etki alanımızı değiştirdi. Çok şey kaybettik siyasi destekçilerimizin."

"Hmmm. Son seçimlerde hiçbir siyasi rakibi maddi olarak . Her iki partiyi de desteklemem ve kim aday olursa olsun bir şekilde etkim olacağından emin olmam gerekiyor. Alex, şu anki grubunu biraz ve sırlarını ortaya çıkar. Herkesin iskeleti vardır."

Durdum, ellerim dondu. Nefes almayı unuttum.

Bu benim her zamanki düşünce tarzım değildi. Bunlar Leo'nun şehri nasıl yöneteceğine dair dersleriydi.

"Biraz kazmak mı?" Bruiser zihnimi okuyarak nazikçe tekrarladı. Ağzımdan çıkan sözler karşısında şoku okuyordu.

Leo'nun etkisinin ağzımdan çıktığını duymaktan nefret ediyordum. Ama politik oyun oynayarak halkımı güvende tutmak için ihtiyacım olan şeyi elde edeceksem, bütün gün oynardım. Ve ben kazanacaktım. Başımı salladım, gözlerim

Alex, yeteneklerini politikacıların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için kullanmasının istendiğini anlayınca gözleri büyüdü. Başını bir kez salladı, gözleri hâlâ şaşkındı.

Yeteneklerini her zamanki gibi kullanmıyordum. Karanlık Kraliçe . *Lanet* olsun.

Ellerim pençelere dönüşmüştü ve onları zorla gevşettim. Şehrimi güvende tutmanın bir parçası olarak kendimden nefret edebileceğimi bilerek, "O zaman şehirlerinin, kasabalarının ve cemaatlerinin neye ihtiyacı olduğunu öğrenin. Roberes'in girişimlerde bulunmasını sağlayın. Biraz yardım sağlayın. Çok fazla değil. Ve bireylere yönelik olmasın. Belki parklar. Kaldırımlar. Bir su hattını değiştirin. İnsanların ihtiyacı olan bir şey. Ve bunun bizden geldiğinin bilinmesini sağlayın."

"Evet, Kraliçem," dedi Alex, sesi yatışmış gibi çıkıyordu. "Peki ya evsiz barınaklarına yapılan bağışlar?" Ben sordum. "Gönderildi."

Politikadan nefret ediyordum ama gittikçe daha iyi oluyordum. Ve bazen siyaset, şefkatli olabilmek ve iyi işler yapabilmek anlamına geliyordu. Bunu kabul ederdim. Ve eğer halkımı güvende tutacak bir siyasi pislik varsa, onu da kabul ederdim.

Alex, "Çeşitli belediye polisleri, bölge şerifleri, Homeland, TSA, FAA ve ATF roketin nereden geldiğini bulmaya çalışıyor.

"Omuza monte edilmiş bir roketatar kullanılmış gibi görünüyor. Birisi havaalanı arazisindeki ormanda bir çemberi bulmuş, çemberin içinde toprak çalkalanmış. Çemberin her tarafında, çok sayıda insanın ormanda ortaya çıktığına ve daha sonra cadı bir Vegas sihirbazlık gösterisi gibi ortadan kaybolduğuna dair işaretler vardı. Kolluk kuvvetleri, birileri kontrol edip artık aktif olmadığından emin olana kadar çemberden uzak . Carmen Everhart devre dışı bırakıldığından emin olmak için şu anda oraya gidiyor." Hafif bir ding sesi duyuldu ve tabletini kontrol etti. "Az önce Eli'nın bağlantılarından birinden haber aldım. Hangarda kullanılan mühimmatın ABD ordusuna ait olduğunu söylüyor ama şu anda tüm bulabildiği bu."

Roketatarlar, bomba taşıyan dronlar, nakliye çemberleri, ölüm büyüsü ve zaman yürüyüşçülerinin potansiyeli hiçbir yerin saldırıya karşı güvende olmadığı anlamına geliyordu. Ağzıma bir parça et tıktırdım ve çiğnedim. Düşündüm. Birkaç tane daha yedim. İki kiloluk biftek nasıl olduysa ortadan kaybolmuştu. Patates püresine, pastırmaya, peynire ve tereyağına yumuldum. *Kutsal inek*, bu iyiydi. Tabii ki pastırma her şeyi güzelleştiriyordu. Konuşacak kadar yutkunabildiğimde, "İnsanlarımızın çoğu Everhart'ın koruyucu koğuşu altında, karargâhta güvende olacak. Bir kez ," diye düzelttim. "Burada yatmak isteyen herkesin yatabileceğinden emin olun.

"Null hapishanesinden kaybolan insanlarla ilgili bir gelişme var mı?" Ben sordum.

"Yeni bir şey yok. çalışan bir ekibim var. Alfabe çorbasından bahsederken," diye ekledi bir kenara, "PsyLED Southeast'in neden tekliflerimize yanıt vermediğini araştırıyorum."

Koridor kapısı açıldı ve Quint odaya girdi. Bir kolunun altında dokuz milimetrelik tek bir yarı otomatik silah vardı. Elbiselerinin altında ve botlarında şüphesiz daha fazla silah vardı. Quint her zaman tepeden tırnağa silahlıydı. Kapıyı arkasından kapattı ve odadaki herkesi vurabileceği pozisyon . Bana baktığında gözleri soğuk ve cansızdı ama yine de hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. Liz'i onun üzerine yıkmış, Quint'i beni tehlikede bırakmaya zorlamıştım ve Liz de Eli'yi kurtarmak için geri dönmüştü. Onsuz. Belalı suikastçı kadın koruma, kıvrımlı, seksi bir cadı tarafından alt edilmişti. Muhtemelen tüm bunları daha sonra duyacaktım.

"Şimdilik," dedi Bruiser bana, korumamı görmezden gelerek, "yetişkin cadılar karargâhın etrafına bir koruma sağlıyorlar, insanların çıkabilmesi için bir girişi açık bırakıyorlar. Ayrıca Yellowrock Klan Evi'nin koğuş güvenliğini sağlamaya ve sizin özel konutunuzdaki koğuşu yeniden kurmaya çalışıyorlar."

Kocaman yutarak başımı salladım. New Orleans'taki Kraliçe'nin Kişisel Konutu'nun etrafında, arazinin içine yerleştirilmiş kalıcı bir vardı, ancak sık sık güç verilmesi gerekiyordu ve Everhartlar Asheville'deyken bu yapılmamıştı. "Bu, koğuşu buraya daha önemli," dedim.

Bruiser başını eğdi, ne katılıyor ne de katılmıyordu. DQ olabilirdim ama emirlerim kendi güvenliğime ters düştüğünde genellikle göz ardı edilirdi.

"Tüm Everhartlar boş hapisane koğuşları, açık cadı çemberleri ve diğer cadı güvenlik önlemleriyle uğraştığı için Angie sizi ve akşam yemeği için pizza istedi Kraliçem. Deon geçici oyun odasına iki büyük turta gönderiyor." Boş tabağıma ve kâseme baktığımda kıkırdadı. "Hepsini yedin. Patates püresini bile."

"Peynir ve pastırma doluydu," diye açıkladım.

"Yani Deon'un ev yapımı pizzasına burun mu kıvıracaksın?"

Bir şeyler düşünüyormuş gibi başımı yana salladım. Gayri ihtiyari, "Yemek yiyebilirim." dedim.

İşte bu yüzden Quint koridorda nöbet tutarken, ve Kraliçe öğleden sonranın geri kalanını geniş, pelüş bir kanepeye kıvrılmış, Beast mutluluktan mırıldanırken bebek bakıcılığı yaparak geçirdi.

Bruiser ve ben, Molly'nin çocuklarıyla birlikte, uzun zamandır ilk kez rahatlamış gibi hissettik. Çocuklara kitap okuduk ve maymunlar ve bir fiçı içeren bir oyun oynadık. Sonra birkaç tur Go Fish oynadık. EJ maymun oyununda harikaydı ve Go Fish'e bayıldı. Nasıl hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok sevdi.

Angie Baby saçlarımı örmek, yeniden örmek parmakla taramak için çok zaman harcadı, EJ sık sık Bruiser'ın boynuna bir örümcek maymunu gibi sarıldı ve Cassy ayaklarımızın dibindeki bir palet üzerinde uyudu. Bezinin değiştirilmesi gerektiğinde -bu koku Moll'un diğer çocuklarından aşınaydı. *İğrenç* Quint, Cassy'ye bebek bir insan yerine tuhaf küçük bir oyuncak bebeğe bakar gibi, belli belirsiz bir merakla baksa işinin ehli bir iş çıkardı. Bütün öğleden sonra Deon tarafından yakındaki sehpaaya getirilen pizzalar geldi. Çoğunu ben yedim.

Çocuklar bizi KitKit (Molly'nin pek de tanıdık olmayan kedisi) ve çocukların köpeği George'un hikayeleriyle eğlendirdiler. Vaftiz çocuklarım Bruiser'ın gerçek adının George olduğunu bilmiyorlardı ve George'un osuruğu her "*Dis-gus-ting!*" veya "Gaggy" tanımlandığında neden kahkahalara boğulduğumu anlamıyorlardı. Ve neden onun "tuvalet eğitimi" başarısızlıklarını anlatırken gözyaşlarına boğulduğumu da. Eşim hikayeleri ya da benim pek de boğuk olmayan kahkahalarımı umursamıyor, Angie Baby gevezelik ederken beni sevgiyle izliyordu. Porte cochere'in altındaki olaydan hiç bahsetmedi ve hiç acı çekiyor gibi görünmüyordu, ama aynı zamanda oturup kitap dinlemekten de memnundu, bu küçük sihirli baş belasının genellikle uzun süre yapmak istediği bir şey değildi.

Ağzıyla osuruk sesleri çıkarmadığı ya da Bruiser'ı boğmadığı zamanlarda EJ, yerdeki küçük ahşap ve plastik tren seti ve minyatür köy ile oynuyordu. Hareket eden parçalara ve onların çıkarması gereken seslere, özellikle de tren düdüğüne .

Çılgılık atmadığı ya da uyumadığı zamanlarda Cassy, Quint ya da daha yaşlı kan hizmetkârları tarafından besleniyor ve gazı çıkarılıyordu. Cassy ayrıca defalarca ayağa kalkmaya veya emeklemeye çalıştı, bunun bir bebek için erken olduğunu düşündüm - teknik olarak hala bebektir, değil mi?

Hava kararmak üzereyken Carmen ortaya çıktı ve bize Everhartların mevcut çalışmalarla, null evinin etrafındaki *dikenli çitle* ve karargâhla ilgili bir durma noktasında olduklarını haber verdi. "Güvenlik odasında bulunmanız rica olunur" bizi kovaladı. Havaalanındaki çember hakkında ne keşfettiğini öğrenmeye çalıştığım da, "Savaş Kadını Büyük Kulaklar" sözleriyle beni azarladı, yani Angie hevesle dinliyordu.

"Ant Jane savaşçı bir kadın ama kulakları büyük değil," dedi EJ, kulaklarını yanlara çekerek. "Benim kulaklarım ondan daha büyük."

Bruiser küçük çocuğun kızıl saçlarını karıştırdı.

Angie Carmen'e ters ters baktı. "Teyze," dedi doğru telaffuz ederek, "*benden* bahsediyordu. Herkesi kurtardım ama yandığım için, *tamamen iyileşmiş* olmama rağmen yardım etmeme izin vermiyorlar." Bana göstermek için kollarını uzattı. "Gördünüz mü?"

"Oookay," dedim. "Aile meselesi, benim değil." Bu korkakça bir çıkış yoluydu ama beni Angie Baby'nin kötü gözlerinden uzak tutacaksa umurumda değildi.

Bruiser ve ben odadan çıktık ve Carmen'in inatçı yeğeniyle uğraşma zevkini yaşamasına izin verdik. Ama güvenlik odasındaki Everhart bilgilendirme toplantısına hiç gidemedik. Bunun yerine ikimizin de cep telefonunda, Quint'in kulaklığında ve binanın her tarafındaki güvenlik hoparlörlerinde kısık bir alarm vardı.

Alarm, "Ön kapıda davetsiz misafir var." diyordu.

CHAÏTE3 1æ

Alkışlamak istedim. Yavaşça. Alaycı bir şekilde.

Pizza yerken giydiğim gündelik kıyafetlerle, kurşun geçirmez, patlayıcılara dayanıklı (ama roket ya da füze geçirmez değil) ön hava kilidi girişinin yakınındaki küçük ikincil güvenlik odasında, fuayede bir köşede durmuş, ön yolu, merdivenleri ve girişi gösterecek şekilde yerleştirilmiş güvenlik kamerası ekranlarına bakıyordum. Sokakta, kapalı kapıdan yaklaşık yirmi metre uzakta bir vampir duruyordu, ellerini havaya kaldırmış, huzur içindeymiş gibi ya da bir sirk sihirbazlık gösterisinin parçasıymış gibi kendini gösteriyordu. *Kollarımda bir şey yok* . . . Ancak yüzü tamamen gölgedeydi, siyah saçları serbestti ve onu sırtının ortasına ve göğsüne kadar örtüyordu.

Yüzünü göremiyordum ama onun Varis olduğunu biliyordum.

Dikkatle, şu anda çoğu insanı dışarıda tutan tek şey olan ağır çelik ve titanyum kapıya doğru yürüdü. Bir buçuk adım öne doğru eğildi ve kollarını açarak kapıya dayandı.

"Koşuş mu?" Wrassler'a sordum.

"Everhart *dikenli çitin*in temeli yerinde ama henüz yükselmedi. Karargâhı kapsayacak kadar büyük bir koğuşu yükseltmek için ayın ufkun üzerine çıkmasını beklemeleri gerekiyor - ki bu bir saat içinde gerçekleşecek."

Ay cadısı Cia, ay yükseldiğinde tam güçte olacaktı. . Yani Cia gücünün kaynağını kullanabildiği an yükselecekti.

Bu vampir bunu biliyor olabilir. Varis güçlüydü ve dramatik bir yeteneği vardı. Ellerini kapının koyduğunda cadı büyüsünün patlamasından zarar görmeyeceğini kesinlikle biliyordu. Caddenin karşısına yerleştirilmiş, merkezin sahip olduğu binalara monte edilmiş kameralarda, alnını metale koyuşunu izledik. Neredeyse dua ediyormuş gibiydi ve kollarını uzatmış ve yukarı kaldırmıştı, bu pozisyonda bir sembolizmden daha fazlası vardı - İsa'n çarmıhtaki görüntüsünün arkadan görüldüğü gibi. Karanlığın Oğulları'nın ilk kan içicileri yaratmak için Golgotha'nın katili ve hırsızının diğer tüm kanlı odunlarıyla karıştırdığı haç. Fuayede bizimle duran tüm vampirler bu görüntüyü tanıdı. Artık kral olduğunu, halkı ve görevi için öleceğini, ilerlemenin yolunun kendisi olduğunu söylüyordu. Ve Karanlık Kraliçe onun bu kadar yaklaşmasına izin vermişti. Bu onun almak istediği pozisyonun bir işareti ve benim başarısızlığımın kanıtıydı.

Soyları bir Kan Efendisine bağlayan kan bağı anlamında usta bir vampir ama Koun'un arkamda durduğunu biliyordum. Varlığını ve gücünü kanı sayesinde hissedebiliyordum. Kendini tam güçte hissediyordu, bu da kırık ayak bileklerini iyileştirmek için çok fazla insan kanı aldığı anlamına geliyordu. İyi beslendikleri belli olan Thema ve Kojo'yu da hissedebiliyordum. Ve Eli ile kız arkadaşı Liz'i fuayenin girişlerinden birinde, secundo'mla aramızda uyanan savaş bağına hissedebiliyordum. Eli'nin dövüşmeye hazır olmasının imkânı yoktu ve henüz benimle konuşmamıştı ama kalp atışlarının sabit ve sakin olduğunu hissediyordum. Bana hâlâ kızgın olduğunu anladım. Ama bu adil bir şeydi. O ve savaşçıları beni ölümlü olduğum için güvende tuttular, ben de onu aynı nedenle güvende tuttum. Ya da korumaya çalıştım.

Bir kulaklık taktım ve Quint'in silahlarını kabul ettim. Hatta diz çöküp etrafımda çalışarak teçhizatları kalçalarım ve uyluklarıma bağlamasına bile izin verdim. "Kimlik onayı?" Alt kattaki ana güvenlik odasında bulunan Alex'e sordum.

"Yüzünün tek bir görüntüsü var." Ekranın üst köşesinde bulanık bir fotoğraf belirdi. "Muhtemel kimlik, Mainet Pellissier."

Tam da tahmin gibi, beni öldürmekle başlayarak dünyayı ele geçirmek isteyen adam ön girişte Tanrı'yı oynuyordu. "Oh ne güzel," dedim. Ben izlerken Mainet geri çekildi, başını geriye attı, siyah saçları uçuşarak yüzünü ortaya çıkardı ve yukarı doğru sıçradı. yükselmek gibiydi ama hızlıydı, sanki yer bir trambolinmiş gibiydi.

On iki ayak yüksekliğindeki çitin bizim tarafımıza kolaylıkla indi, ayak parmaklarının ucuna, bir dizine ve iki elinin parmaklarına kadar dairesel park alanına düştü, sonra ayağa kalkıp kollarını tekrar uzattı. İsa'nın yapıyor ve aynı zamanda silahlı olmadığını gösteriyordu. Ayrıca benim bölgeme rahatsız edilmeden de .

Fanghead protokolü, başka bir vampirin bölgesine girerken kendilerini silahsız olarak sunmaları gerektiğini söylüyordu, ama bu bana saygıdan çok bir istila gibi geldi. Mainet görünüşe göre yalnızdı, gördüklerime güvendiğimden değil, taşıma çemberi cadılarını kontrol eden bir vampirle değil. Her yerde desteği olabilirdi. Vampirlerim girişe doğru ilerledi.

"Bekle," dedim. Vampirlerin başarabildiği o doğaüstü hareketsizlikle durdular, nefes almadılar, gözlerini kırpmadılar. "Bakalım ne yapacak."

Ekranı Mainet yavaşça, çok yavaşça vampirleşerek güçlerini kontrol gösterdi. Çenesi çözülde. Beş inç uzunluğundaki dişleri, duyamadığım ama orada olması gerektiğini bildiğim o tıkrıtyla yavaşça ileri ve aşağı doğru hareket etti. Gözlerinin sklerası kıpkırmızı oldu ve göz bebekleri genişleyerek cehennemin siyah çukurlarına dönüştü. Alkışlamak istedim. Yavaşça. Alaycı bir şekilde.

Canavar daha yükseğe zıplayabilir, diye düşündü bana.

Odadaki vampirler de sanki onlara sesleniyormuş gibi vampirleşti. Mainet Pellissier, Leo'nun kan bağı aracılığıyla vampirlere ulaşıyordu. Ahhh. Güvenlik köşesinden çıktım ve Leo'yu gördüm, bir kez daha bir köşede duruyordu, elleri önünde kenetlenmişti, başı öne eğikti. Boynundaki altın zincire, üzerinde küçük delikler altın haç takmıştı. Okaaay. Haçı bir vampir, yanmıyor ve ateşte değil. Belki de korunmak içindi?

Yine de Leo da yavaşça vampirleşti.

Sanki koreografi yapılmış gibi, tüm vampirler ön girişe doğru döndü. *Lanet olsun.* DQ olmam gerekiyordu. O güce ihtiyacım vardı. Taca ihtiyacım

vardı.

Arkamda hafif bir takırtı duyuldu ve arkamı döndüğümde *le breloque* güvenlik masasının üzerinde oturuyordu. Wrassler bir küfür fısıldadı.

Ya ben *le breloque*'u çağırmıştım ya da o kendisine ihtiyaç duyulduğunu biliyordu ve kendi kendine gelerek büyülü bir yapay zeka ya da bilinçli olduğunu kanıtladı. Her iki olasılık da havalı ya da korkutucu ya da her ikisi de. Şu anda havalı olanı . Arkama uzandım, defne yapraklı altın bandı , kulaklığı kafa derime çarpmayacak şekilde yeniden düzenledim ve tacı taktım. Kafatasımdaki yerine *baykuşa* yakışır bir hızla sıkıca oturdu.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama bir yerden başlamam gerekiyordu. Neden en tepeden değil?

Leo'ya odaklandım, ona çalıştım, beni düşünmesini istedim. Şehrin eski efendisi yavaşça bana döndü. Bir nefes aldı ve üfledi. Bir an sonra odadaki her vampir nefes aldı. Leo'nun dişleri geri çekildi ve gözleri normal insan haline döndü. Tüm vampirler insan görünümüne dönerken odada birden fazla tıkırtı duyuldu.

Hepsi oldukları yerde dönüp bana baktılar.

Göğsümde garip bir şey oldu, sıcak, kıvrımlı bir güç toplandı. Bununla birlikte, bir sevinç patlamasının ötesinde, hemen tanımlanamayan bir duygu geldi. Güldüm. "Vay anasını."

Etrafımdaki vampirler gülümsedi, çünkü bu mutlu bir insan kahkahasıydı, vampir alaycılığı ya da alaycılığı değil. Garip bir şekilde, o an için sakın ve görünüyorlardı. Vampirler göre.

Bruiser benden Leo'ya doğru hareket etti ve kalbim korkudan küçük bir sıçrama yaptı. Elindeki boş kelepçeleri görmeden önce beni eski aşkı için terk edebileceği korkusu. Geniş bileziği uzattı ve Leo ellerini uzattı. Bruiser kelepçeleri eski efendisinin bileklerine geçirdi ve Leo'nun başının etrafına oturana kadar ikinci bir kelepçeyi ayarladı. Leo gözlerini kapattı ve kan bağının yaratıcısı tarafından uygulanan güç kesildiğinde omuzları düştü.

"Özür dilerim, eski dostum," dedi Bruiser. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde Bruiser'in kolu öne çıktı.

Leo homurdandı ve kemiksiz bir şekilde yere düştü. Karnına bir tahta kazık saplanmıştı.

Bruiser Leo'yu felç etmişti.

Anında yüzümü ve duygularımı nötr hale getirdim. Şok yok. Şaşkınlığımı gizledim. İçgüdüsel olarak, dolunayın altındaki durgun bir göl gibi sakın bir sakinlik yansıttım. Bir nefes aldım ve onu odanın içine doğru ittim.

Bana bakan tüm vampirler bir saniye boyunca gereksiz yere nefes aldılar ve gözle görülür bir şekilde rahatladılar. *Yani. Tamam. Evet.* Leo'nun eski bağı aracılığıyla çağırılıyorlardı. Ama Leo dışarıdayken ve korona kafamdayken, güvendeydik. Güvendeydik. En azından bir süreliğine.

"Gidip şu davetsiz misafirin ne istediğine bakalım," dedim.

Ben hava kilidine doğru ilerleyemeden Liz, Cia, Koca Evan ve Molly fuayenin ortasına geldiler. Evan herkese geri dönmelerini işaret etti ve Everhartlar ile Truebloodlar küçük bir daire şeklinde yerlerini aldılar. Tacımın üzerinde durduklarını fark ettim, gri ve beyaz mermere gömülü altı ayak çapındaki sembolik versiyonu. Hepsi grubun içinde, iyi bir çember olamayacak kadar yakın, dizleri birbirine değecek şekilde oturuyordu. Molly "Başlayın" dedi.

Bir Everhart/Trueblood cadı çemberi ortaya çıktı. Dengeli değildi, çünkü tam bir çember olarak hareket etmek için beş kişiye ihtiyaçları vardı ve Carmen muhtemelen çocuklarla kalıyordu ve Cia hala

Aydın gücü. Ama bu bir kan bağı çemberiydi, hepsi şekilde genetik ve sevgiyle birbirine . Molly yerdeki pirinç bandına dokundu ve ışık parladı, o kadar parlaktı ki tüm insanlar geri döndü. Bu çember beklediğimden çok daha güçlüydü.

Ve Everhartlar onun burada olduğunu - Mithran Konsey Odalarının ortasında daimi bir cadı çemberi. Ve vampirlerin hiçbiri şaşırılmış görünmüyordu. Bu da iki para grubunun, zeminin benim armamla değiştirildiği sıralarda bir tür yakınlaşma sağladığı anlamına geliyordu.

Bruiser çok uzun zamandır çok meşguldü.

Molly'ye başımı salladım, o da başını bana doğru eğerek Galce konuşmaya başladı ve önceden hazırladıkları bir çalışmayı başlattı. Hangi çalışmayı başlattıklarından emin değildim ama beni ve karargâhın korunmasını düşündüklerini .

Ön girişe doğru adım atarken Quint'ten Benelli'mi aldım ve Eli'ı yanımda hissettim. Beni güvende tutmaya çalışmıyordu, bu da Varis'in sembolizmiyle mücadele etmem ve güçlü gerektiğini bildiği anlamına geliyordu. Ona baktım ve kısa bir süre önce ölümün kapısından geçtiğine göre oldukça iyi görünüyordu. "Geri dönmene sevindim, kardeşim."

"Geri dönmek güzel."

"Yüzde seksen beş misiniz?"

"Vampirler ve cadılar birlikte mi çalışıyor? Bu sefer vurulmadan önceki halimden daha iyiyim. Yüzde doksan beşe yakın." Elini salladı. "Hâlâ biraz ağrım var."

"Tekrar vurulmamaya çalış. Ya da ısırılmamaya."

"Anlaşıldı. Sen de öyle. Henüz ikimiz de tam hızda değiliz," dedi

Eli. "Evet." Bunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Kurşuna dayanıklı iç hava kilidi kapıları açıldı ve dış kapılara kadar hava kilidi kafesine adım attık. Ziyaretçime baktım. Büyük dişleri ve vampir gözleri olmasaydı Mainet insan bile sayılabilirdi. Bir kez daha fark ettim ki o kadar da muhteşem değildi ama yeterince güzeldi ve şahsen Leo'ya beklediğimden daha çok benziyordu.

Arkamdaki Galce ilahiler ve Molly, "*Dikenlerden* oluşan iç çit şu anda aktif. Merdivenlerin üstündeki sahanlıkta kaldığın sürece güvendesin. Bir basamak aşağı inersen korumayı kırarsın. Dış koruma beş dakika içinde, aşağı yukarı, ay doğduğunda olacak."

Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. "Ve onu tuzığa mı düşüreceğiz?" diye sordum. "Umudumuz bu," dedi Moll.

Bruiser, Eli ve ben dış kapıları iterek sahanlığa çıktık ve park yerine inen merdivenlerin başında durduk. Eli telsizden vampir/insan karışık ekiplere emirler verdi.

Arkamızda Quint ve Koun küfür ettiler. Ön sahanlıkta başka kimse için yer yoktu ama Quint yine de dirsek atarak yanıma geldi.

Koppa Ekibi'nin geri kalanı, güvenlik ekibim, hava kilidini doldurarak toplandılar, vücutları birbirine yakındı. Birbirlerine dokunuyorlardı ve ... göğsümde hâlâ çarpan karanlık bir sevinçle onları saydım. On dört sadık vampir ve insan arkamdaydı. Yedişerli iki set. Bu sayıda mistik bir şeyler vardı.

Aralarında Quint, Bruiser ve Eli da vardı, benimle birlikte. Orada mistik bir şey yok. Mainet gözlerimle buluştu.

Bir vampir tarafından yuvarlanmaktan endişe etmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu farklıydı. Mainet'in iradesinin arkasında yoğun bir güç vardı, karanlık ve talepkâr bir şey. *Le breloque* başımda ısındı ve ben de ona, "*Bu sefer beni yakma, Tanrı aşkına*" diye düşündüm. Altın bant ısınmaya devam etti, bu yüzden artık beni dinlemediğini tahmin ettim. Aramızdaki bağ sayesinde Eli'nın gözlerini indirdiğini, Mainet'in ellerine ve sonra da ayakkabılarına baktığını hissettim, vampirden taşıyor gibi görünen güçten için.

"Jane?" Bruiser, Mainet'in büyülu çağrısının gücü hakkında bir uyarı niteliğinde olan bu kelimeyi söyledi.

Saldıran enerjileri emmesi için Glob'a ihtiyacım vardı. Tacın aksine, Gob ihtiyacım olduğunda yer değiştirmiyordu. "Kahretsin," diye mırıldandım. Zırhımdan en son çıktığımda cebimdeydi. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bulmayı da düşünmemiştim.

"Durun," dedim arkamdaki vampirlere usulca. "Gözlerini kaçır. Bana bakın. Kan bağından güç alıyor ve bu seni vuruyor. Durun." Tüm vampirlerim itaat etti, Mainet'in gücünü durdurmaya çalıştılar. Aramızdaki karanlık neşe bağı güçlendi ki bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Ve için beklemek zorunda kalacaktım.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Mainet bana sordu. "Elbette biliyorum, dostum," dedim.

Yanımda Eli kahkahalarla güldü ve gerginliği azaldı. Eğlenen tepkinin diğerlerine de geçtiğini hissettim. *Güzeldi*.

Dedim ki, "Sen Leo'nun çirkin kan emici büyükbabasısın. Şehrime gelmek için benden izin almaya mı geldin? Eğer öyleyse, geç kaldın. Geldiğin gece burada olmalıydın. Kötü diş kafalı. Utan, utan, utan." Sağ işaret parmağımı sol işaret parmağımın uzunluğu boyunca çocukça bir kınama hareketiyle ovuşturdum. "Ama şehrimde gelen ziyaretçilerin çok azı görgü ve terbiye sahibidir. Ne kadar azının gelip kendini tanıttığına şaşırırsınız-"

Mainet başını geriye attı ve "Zavallı kadına Karanlık Kraliçe tacı ve unvanı için meydan okuyorum" diye bağırdı.

Tekrar güldüm. "Sert çocuk Manny. Yapacak bir şey yok. Unvan devredilemez ve *le breloque* kendi varisini seçer. Birini sevdiğinde bana söyler ve şu anda sana her türlü kötü ismi takıyor. Kan emici. Dişlek. Katil. İnsan yiyen. Annenle ve cinsel ilişkiyle ilgili şeyler. Yani, gerçekten. Bütün bunları sen mi yaptın?"

Mainet'in vampirleşmiş gözleri parladı. "Beni reddedemezsin. Karanlık Kraliçe'ye Sangre Duello'da meydan okuyorum!"

"Ciddiyim dostum. Sana yardım edemem," diye karşılık . "Karanlık Kraliçe'ye meydan okuyamazsın. Ne orijinal ne de yeni Vampira Carta'da böyle bir şey yok. NOLA'nın MOC'si olmak için bana meydan okuyabilirsin ama bana önce kölelerimle mücadele etmen gerekecek, buna yakında Amerika'ya dönecek olan Avrupa İmparatoru Büyük Edmund da dahil ama o seni önce Grégoire verebilir. Oh. Bekle. Bekle. Sen zaten kuyruğunu bacaklarının arasına Avrupa'dan ve Sarışın'dan kaçtın. *Tavuk*."

"Ne yapıyorsun?" Eli fısıldadı.

"Davetsiz bir misafiri rahatsız ediyorum."

Bruiser şöyle seslendi: "Kara Kraliçe haklı. Karanlık Kraliçe'ye meydan okumak için başvurulacak bir yol yoktur. Ve sizin de gizli yollarla Karanlık Kraliçe'nin topraklarından

Arceneau Klanı'ndan Grégoire, Paris'in ve tüm Fransa'nın efendisi. Ve hiç kimsenin Karanlık Kraliçenin Savaş Lordu olan kılıç ustasını yenemediği ya da yenemeyeceği teyit edildi."

Telsizden Alex'in "Hedef alındınız" dediğini duyduk. Hareket edin!"

Havayı çalan ve çenemi ağrıtan birden fazla patlamayla vampirler aniden yok oldular.

Koun hariç, o beni kucağına aldı ve sonra *hareket etti*. İçeriye. Çabuk.

O sıçrarken, bir şekilde omzunun üzerinden bakıyordum ve Bruiser ile Eli'nın da geçişte olduğunu gördüm. Dış kapılar çarparak kapandı. Adamlar hava hızla geçiyorlardı ve iç kapılar hâlâ açıktı. *Güvenli*.

Hava kilidinin ötesinde, on iki ayak yüksekliğindeki duvarda parlak, kırmızı bir ışık parladı.

Dikenlerden oluşan dış çit aktive edilmişti.

Yeni çelik giriş kapıları çarparak kapandı. İç kapılar Koun, ben, Eşim ve kardeşimin peşi sıra kapandı.

Tek bir patlama dünyayı salladı. Sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum. Bir roket yepyeni dış *çitlere* çarpmış ve patlamıştı.

Ama dış çit kapandığında Mainet'e ne olmuştu? içeride bizimle birlikte miydi?

Eli ve o emir vermeye başlarken Koun beni güvenlik köşesine bıraktı. Wrassler'ın omzunun üzerinden, on iki ayak yüksekliğindeki kapının diğer tarafındaki kamera izledim; sol omzunda tek bir beyaz şerit bulunan koyu renk giysiler giymiş düşman kadın ve erkekler. Sokağa doğru koşuyor, duvarlara silahla ateş ediyorlardı. Beyaz şeritli üniforma giyen bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş, roketatar olduğu bir üçayak yerleştiriyordu. Düşmanımnda bunlardan kaç tane vardı?

Sokağın uzak tarafındaki adamlarım siper alarak kadının üzerine ateş açtı. Kadın sokakta bir eli ve dizleri üzerine düştü, hala fırlatıcıya doğru uzanmaya çalışıyordu. Her yerden siren sesleri geliyordu. Yanıp sönen mavi ışıklar yaklaştı. Sokaklardaki düşmanlar koruma ateşi açarak geri çekilmeye başladı. Adamlarım, ekibimiz dış çemberimizde, siper altında, gizlenmiş ve en azından caddenin karşısında satın aldığımız binalarda şekilde korunuyorlardı, ateşe karşılık verdiler.

Fırlatıcıdaki kadın birden fazla atış aldı, vücudu her seferinde sarsıldı. Yaralı olmasına rağmen silahına ulaşmayı başardı. Fırlatıcıyı tetikledi. Ateşlendi.

İkinci bir patlama *çitlere* çarparak sarsıldı. Kırmızı kıvılcımlar ve siyah yağlı dumandan oluşan bir görüntü ekranı doldurdu. Kadın sokakta .

Acil durum hizmetleri müdahale ederken her yerden polis arabaları ve iki itfaiye aracı geldi ve sokakları kapatan açılarda park etti.

Diğer beyaz çizgili askerler ara sokaklara çekildi. Tek bir büyülü enerji topu dış *çitlere* çarptı. Turuncu ve yeşil kıvılcımlar gece gökyüzüne fırladı. Karanlığın içinde paramparça elmaslar gibi parlak büyüler büküldü.

Dış *çit* düştü. Dumanlar yükseldi, parıldayan güçten oluşan kara bulutlar.

Ama saldırganlar üzerimize çullanmadı.

Zaman geçti. Eli'ye olan bağlılığım azaldı ve kalbim göğsümde hızlı ve sert bir şekilde atmaya başladı. Acı verici bir his, düzensiz bir ritim.

Başka roket atılmadı. "Düştüğünde neden çitin üzerinden geçmediler?" Özellikle kimseye sormadım.

"Kraliçem," dedi Koun, "Everhartların eylemlerini şehrinizde duyurmadınız. Mithran Konsey Odaları'nın bu kadar iyi korunduğunu bilmeleri pek olası değil. Bunun daha kolay bir savaş olmasını bekliyorlardı."

"mi?" Ben sordum.

"Hepsi güvende. Hepsi şu anda silahsız ve duvarların içine doğru ilerliyorlar," dedi Alex.

"Mainet?" Ben sordum.

"Gitmiş. Bir kamera dış *çit* yükselmeden hemen önce duvardan atladığını gösteriyor," dedi Alex. "Aksi takdirde şu anda kafası gümüşle dolu ve başsız olurdu."

"Ayak reçelli krakerlerin üzerine sıçayım," dedim. Taç mührümün çemberinin cadılara baktım. Yine ilahi söylüyorlar, *çiti* tekrar yukarı kaldırmaya çalışıyorlardı. Onlarla konuşmak istedim. Saldırı ve savunmanın büyüünü hissetmiş olması gereken Angie'yi kontrol etmek istedim. Ama ihtiyaçlarımın beklemesi gerekiyordu.

"Durumu dışarıda mı ele almak istiyorsunuz Kraliçem?" Bruiser her yerde polislerin olduğu ekranları işaret ederek sordu.

"Hayır," dedim. "Eğer Roberes müsaitse, onları . Şu anda Gençlerle ve seninle çok özel bir sohbet etmek istiyorum. Ve çay. Ve belki biraz daha po'boys. Ve ekmek pudingi. Deon'un burbon sosuyla."

Bruiser yavaşça gülümsedi. "Kraliçemin istediği gibi."

* * *

Spor salonunun dışındaki küçük toplantı odasında hızlı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı. Alex yeni bir konuyu gündeme getirdiğinde, po'boys ve ekmek pudingi gitmiş, havadaki baştan çıkarıcı kokudan başka bir şey kalmamıştı. "Birkaç ay önce Wrassler'a Kayıp ve Hasarlı Ekipman Günlüğünü güncellemesini . Tüm teçhizat silahlarımızı, kimin neyi ne zaman teslim ettiğini ve geri döndüğünde ne durumda olduğunu sıkı bir şekilde takip ediyordu. Bu sabah bir iletişim setimizin eksik olduğunu keşfetti. Sanırım Mainet'in adamlarında."

Eli soğuk gözlerini kardeşine çevirdi. "Kim?" Kimin kastediyordu.

"İki olasılık var. Knoxville'deki yeni elemanlardan biri, Long-Knife, seti en son almış ve hasarlılar listesine koymuş. Ama orada değil ve tamir edilmemiş ya da değiştirilmemiş. Yani belki başka biri almıştır ya da Long-Knife kaybetmiştir ve Mainet'e gitmiştir."

Eli, "Belki de Uzun Bıçak *onu* Mainet'e *götürmüştür*," dedi.

Uzun Bıçak, Knoxville'li Ming tarafından küçük bir tavır ayarlaması için NOLA'ya gönderilmişti. Ancak bu ayarlamamanın bir kısmına ona güvenmediği için ihtiyaç duymuş olabilir. Koun tarafından kanı akıtılmış ve okunmuştu ama sırlarını gizleyen insanlar da vardı. Bazı kan hizmetkârları diğerlerine göre daha az sadık ve okunması daha zordu.

"Kulaklıkları varsa, iletişimimizi dinleyebilirler."

"Artık değil," dedi Alex. "Mikrofon özelliklerini buradan kapattım. Ama eğer haklıysam, o zamana kadar her Şey tehlikeye girmiş sayılmalı. Bu on günlük savaş alanı iletiŐiminin kaybolması demek."

Bu, null evinde olan her Şeyi bildikleri anlamına geliyordu. Leonun benimle konuştuğunu biliyorlardı. Bu yüzden Leo'nun morlukları vardı       benimle konuştuğunu biliyorlardı. Bu benim hatam değildi. Ama  yle hissettirdi.

Yine de merkezdeki çitten yoktu. Kulaklıkl  mikrofon setini istihbarat için kullanıyorlarsa, eksik bilgi alıyorlardı.

Bruiser kırılğan çay fincanını narin bir çınlamayla yere bıraktı. "Listeyi tekrar kontrol edin ve hasarlı ekipmana tekrar bakması için birini bulun. Sonra da Uzun Bıçak'ı krali emize getirin." Bana baktı, kaşları Şaşkınlıkla kalkmıŐtı. "Jane," dedi yumuşak bir sesle, "   seçeneğimiz var. Uzun Bıçak'ı kendi y ntemlerimle, bir bağ kurmaya zorlamadan okuyabilirim. Ama böyle bir okumanın ne kadar derin olacağını bilmiyorum       o ne Onorio ne de Mithran ve yine de insandan öte bir Şey. Ya da Monique'e tacını takarken yaptığın gibi kanını akıtarak onu okumaya  alıŐabilirsin. Ya da daha önce deneklerinize yaptığınız gibi kansız."

Kötü Onorio Monique Giovanni'yi okurken gördüğüm ruh-ev tarzı imgelemleri düşündüm. Tacıma sürdüğüm bir damla kanı kullanarak d Őmanımla aramda geçici zihinsel bağ kurmuŐtum. İmgelemler bana ona yapışmış olan kötülük açısından çok Şey g stermiŐtı ama gerçek planları hakkında çok az Şey. Bu kan akıtma ve okuma Şekli onu zihinsel olarak bana zincirli bırakmamıştı. Öyle olsaydı hayat daha kolay olabilirdi.

Sonra kapı aralığında tüm ekibime zihin zihin dokunduğ m anları düşündüm. Bunu yapamamam gerekirdi. Bu bir Kan Efendisi'nin yeteneği ve hediyesiydi. Yine de bir bağ kurmuŐtum. Onları o zaman tanı mıŐtum, kapı tüm grubu, hepimizin tükettiği kan ve Karanlık Kraliçe olarak gücümle onlara dokunmuŐtum.

Ama.

Kazara Edmund'u kendime baęlamıŐtum. Sonra da Eli'ı ruh bağıyla. Ve her iki bağdan da hiç hoŐlanmadım.

dediğim vampirlerden kan içmiş birini okuyabilir miydim? İnsan düŐmanlarını kanlarından okuyabilir miydim? Bir hain bulup onu bağlayamaz mıydim? Uzun Bıçak'ı okumak için tacımı kullanmak işe yarar mıydı? Ya çok derin okursam? Ya bir gün bu tür bir gücü sevdiğime karar verirsem?

Bu beni zaten olduğ mdan daha az insan yapardı.

Ya da. Ya Uzun Bıçak bir bitkiyse? Aklında bir tuzak olan biri. Beni tuzağa düŐürebilecek biri mi? tuzağa düşürmek. *Vay anasını. Ya Uzun Bıçak bir saatli bombaysa?*

"Onu bu gece daha güçlü birinin okumasını tercih ederim," dedim. Kimseyi bağlamak istemiyordum. Birini kendime zincirlemek istemedim. Saatli bir bomba tarafından saldırıya uğramak istemiyordum. "Sanırım Kojo ya da Thema en iyisi olur."

Bruiser ikimize de biraz daha çay doldurdu, yüzü düşünceli, sanki bir satranç tahtasında hamleler üzerinde çalışıyormuş gibiydi.  ay iyi bir Şeydi, para önemli olmadığı için içtiği bir Şeydi. "Bunu ayarlayacağım." Yüz ifadesi değişti, aynı anda hem kurnaz, hem onaylayıcı, hem de eğlenceli bir hal aldı. "Ah. Bu ilginç olacak." Yüz ifadesinden anlaŐıldıęı kadar memnun bir sesle Alex'e, "İletişim seti nerede Şimdi?" diye sordu.

"Kayıp telsizleri Marigny'ye kadar takip ettim ama batarya o kadar zayıf ki zar zor sinyal veriyor. Ya şimdi alırız ya da hiç alamayız."

Eli ayağa kalkmış, Alex'le konuşuyordu. "Onu geri alma zamanı. Everhart'lara küçük bir güvenlik ekibini arka kapılardan ve koğuştan çıkarmam gerektiğini mesaj at. Koun ve Tex'in de benimle gelmesini istiyorum."

Koun ve Tex benim en sadık iki vampirimdi. Tex'i bir süredir görmemiştim. Hem güvenli olması hem de köpekleri için bir yer olması için Yellowrock Klanı'nın evinde kalmaya başlamıştı.

"Hallediyorum," dedi Alex, başparmakları çoktan telefonun yüzüne vurmaya başlamıştı. "Gerçi bu bir tuzak da olabilir." Eli savaş yüzünü küçük kardeşine çevirdi ve Çocuk başını kaldırıp kardeşinin ifadesini okuyana kadar bekledi. "Ama sen bunu biliyordun."

"Uh-huh." Eli topallayarak uzaklaştı ve cephaneliğe ilerledi. Karargâhın tam donanımlı bir cephaneliğe sahip olması hayatlarımız hakkında çok şey söylüyordu. Ve Eli'nin yıkıcı bir yaralanmadan sonra topallamadan hareket ediyor olması. Çeşitli vidalar, metal plakalar, çubuklar ve bilimin büyüğü üzerine vampir kanı ve cadı büyüğü ile iyileşti.

çekilirken "Git kız arkadaşına ne söyle" diye bağırdım.

Eli arkasını dönmeden bir parmağını bana doğru kaldırdı. Ortası değildi. Bu bir anlaşma olabilirdi.

Bruiser kapının Eli'nin arkasından kapanmasını izledi. "Tex, NOLA'dan ayrıldığında şehrin efendisi olma teklifini geri çevirmemiş miydi?"

"Evet," dedim.

"Şiddet dolu geçmişleri göz önüne alındığında, bu kadar çok Mithran'ın sırf sizinle kalmak için iktidar pozisyonlarını reddetmesi garip." Bana tuhaf, nazik bir gülümseme verdi. "Kişisel deneyimlerime dayanarak size olan sadakat ve bağlılığı anlayabiliyorum. Ama bu kadar çok Mithran'ın kendilerini yaratandan başkasına bağlanması alışılmadık bir durum. Ve çok hoş."

Kızarmış olabilirim. Sadece birazcık. Başımı omzuna yasladım ve o da başımın üstünü öptü.

"Beni bir kaşıkla tıkayın. Eğer yüzünüzü yalayacaksanız, ben buradan gidiyorum." Alex elektronik eşyalarını topladı ve odadan çıktı.

Bruiser elimi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü, gözlerinde yaramazlık . "Bu çocuğun ruhunda hiç romantizm yok."

"Doğru," dedim, NOLA tarzında. "Bununla birlikte, öpüşmek ister misin?" "Her zaman, aşkım. Her zaman."

Ama her zamanki gibi zaman yoktu.

* * *

Aralarında Everhart'lardan ikisinin de bulunduğu seçkin bir grup, Eli'nin küçük güvenlik ekibinden canlı yelek kamerası görüntülerini izlemek üzere güvenlik odasında toplandığında saat akşam ona geliyordu. Liz Everhart bir yanımda, ikizi de diğer oturuyordu. Aptal . Kız kardeşlerin beni sıkıştırdıklarını anlamıştım. Bu, Eli'nin canlı, sağlıklı ve iyi bir şekilde geri dönmemesi halinde hayatıma ve sağlığıma yönelik kibar ve dolaylı bir tehditti.

tek parça. Molly gözlerini kız kardeşlerine dikti ve konu hakkındaki düşüncelerini gördüklerinden emin oldu. Kankalar ve kız kardeşlerle ilgili en güzel şeylerden biri de . Tek bir bakış çok şey anlatabilirdi.

Bela sezgileri son derece gelişmiş olan Quint sağımızda, sırtı telsizlere ve güvenlik kontrolüne dönük olarak oturuyordu. Pozisyonu ona cephanelik alanına, kapıya ve ikizlere doğru temiz bir ateş hattı sağlıyordu. Sadece Alex onun ateş hattının dışındaydı ve Quint'in Alex'in bir silahı olduğunu ya da ne kadar iyi bir nişancı olduğunu bilmediğinden oldukça emindim. Henüz bilmiyordu.

Yeni piliç Sarah Spieth, Alex'in yanında oturuyordu, kolu alçıda ve askıdaydı ve bacağı bir sandalyeye uzatılmıştı. Beyin sarsıntısı yüzünden hâlâ sağırdı ama içindeki vampir kanı sayesinde çoğunlukla acı çekmiyordu ve iyileşme yolundaydı, belki biraz da vampir kafayı bulmuştu. Alex onu yeni görevine terfi ettirmişti; kendi deyimiy le "Wrassler Jr.", Wrassler'ın önceki görevini devralacaktı.

Wrassler Jodi ile evlendiğinde, maaş ve sosyal haklarda büyük bir sıçrama ile yönetici pozisyonuna terfi etmişti. Yerine geçecek birini . Sarah tam ona g reydi. Eski bir aktif görev askeri olmasının yanı sıra, iyi bir mekanik yeteneğe sahipti ve çeşitli elektronik ve bilgisayar platformlarını öğrenmekte sorun yaşamıyordu.

Askeri kıyafetinin , "Hiçbir boka bulaşmaz; uyumludur; emir komuta zincirine karşı sorumludur;   dil ve ASL konuşur." (Bunun Amerikan İşaret Dili anlamına geldiğini anladım.) "Kendi kendini motive eder." Bir yorumun altında "Psişik olabilir." yazıyordu. "Psişik olabilir" kısmını sevdim. Alex onu Aktif İletişim şefi ve Karargah Zemin Güvenliği Başkanı olarak istiyordu. Bu da Wrassler'ı Karargâh İ Güvenliği, NOLA ile Karanlık Kraliçe arasındaki Resmi İrtibat ve kan hizmetk rlarının güvende olduğundan emin olma yapmak üzere serbest bırakıyordu. Sarah bacağına başını çevirdi. Daha birkaç saat önce havaya uçurulmuş ve çatıdan atlamış birine göre oldukça iyi görünüyordu: askeri kesim yüksek ve sıkı salar, piercingler, dövmeler ve harika bir tavır. Quint'e baktı ve gözlerini kıstı. Evet.

Sarah askeri şeyleri biliyordu ve insanları tanıyordum. Çok iyi anlaşacaktık.

Gözleri Quint'ten bana ve tepedeki haritaya kaydı. Alex'e bir not yazdı, o da Alex'e bir not yazdı. Dikkatimi durum haritasına - her bir ekip üyesini ve nerede olduklarını, ayrıca tüm özel şirket güvenlik kameralarını ve Alex'in elde edebildiği tüm kapı zili kameralarını gösteren durum haritası. Ekip  yelerinin her biri farklı bir renkle gösteriliyor ve her noktanın altında bir isim yer alıyordu.

Eli'nin ekibi iki blok öteye park etmişti ve Marigny adresine doğru yaya olarak ilerlemelerini izledik ve dinledik. Dört kişilik ekip çitlerin üzerinden atlayıp ara sokaklardan ve arka bahçelerden sessizce geçerken küçük köpekler havlıyor, uzaktan yüksek sesli müzik alıyor ve insanlar yakınlarda bir yerlerde sarhoşça şarkı söylüyordu. Birbirlerine yakın durdular, aralarında en fazla bir metre mesafe vardı. Kameraları ateş ocaklarını, tiki ışıklarını ve dans eden insanları tespit etti. Kimse ekibi görmedi ve sessiz bir alarm çaldığında ne polisler ne de güvenlik görevlileri .

Eli ve arkadaşları sonunda adrese ulaştılar; Ursulines Caddesi'ne yakın Burgundy Sokağı'ndaki dar itli bir arsa. Çitin içinde, arka kapıları sanki boşmuş gibi kısmen açık, eski püskü bir teslimat kamyonu vardı. Ya da pusuya d ş r lmek için bir davetiye.

Ekipteki vampirler Eli'nin diz çöküp daha da küçük bir kamera monte edilmiş, uzaktan kumandalı bir hız aracı oyuncağı yerleştirmesini sessizce izlediler. Oyuncağı kamyonu yaklaştırdı ve kamerayı bir metre uzunluğundaki teleskopik bir kol üzerinde kaldırdı. Kamyonun içinde saldırganlara değıl, büyük topaklara benzeyen bir şey vardı. Ama onlarla ilgili bir şey Eli'yi duraksatmış olmalıydı.

"Ne oldu?" Liz mırıldandı.

Başımı salladım ve Eli'nin ilgisinin ortak bir endişeye dönüştüğünü hissettim.

Her neyse, Eli bundan hoşlanmamıştı. Kamerayı geri çekti ve oyuncağı geri çekti. "Bir şey torbaları görüyorum ve rüzgâr bu tarafa doğru boğazımın arkasında tanıdık bir gıdıklanma hissediyorum, gübre gibi bir şey. Bir sonraki bloğa çıkın," dedi ekibine. "."

Bunu aynı anda anladık ve Liz'in parmakları kolumu kavradı, bana bakmadan sıktı. "Lütfen güvende ol," diye fısıldadı. Kulağı bir dua gibi geliyordu. Patlamayı bekliyordu. Erkek arkadaşının ölümünü.

CHA TE3 1 

Biraz Köpek S m   

Telsizden hava sesleri geliyordu. Ko an ayak sesleri bize doğru s z ld . "Eğer kamyon amonyum nitrat yüklüyse," dedi Eli, "tüm bloğu kaybederiz."

Alex, "NOLA PD bomba ekibine, havaalanı roket saldırısında ve merkezdeki patlamalarda olay yerinde olan ATF ekip liderine bir  a rı daha yapıyorum. Fazla boş zamanı yok."

Vay *anasını*, diye düşündüm. Amonyum nitrat Oklahoma City bombalamasında ve Beyrut, Lübnan'da kullanılan maddeydi. Peyzajcıların tercih ettiği bomba malzemesiydi. Büyük  l ekli alımlar hükümet tarafından ciddi şekilde takip ediliyordu ama . . . New Orleans, tekne yoluyla kaçakçılık için pek gizli yeri olan bir limandı. Yetkililerden nasıl ka aca ınızı biliyorsanız ve su yollarına a ınaysanız, her şeyi içeri sokabilirdiniz.

"Bölge bo altılana kadar buralarda olacağız," dedi Eli, nefes alı  verii normalden biraz daha sıkıntılıydı ama bu endi eden değil, yıkıcı bir yaralanmanın ardından tüm gücüyle ko manın etkisinden kaynaklanıyor . "NOPD'nin yardımımızı istemesi ya da yardımımıza ihtiyaç duyması ihtimaline karşı."

Alex, "Ayrıca Roberes'i de arıyor," dedi. "Onorios'un fazla uykuya ihtiyaç duymaması iyi bir şey. Son birkaç gündür hiç uyumadılar."

Ekranlarda, birimimizi ara sokaklarda, çitlerin üzerinden koşarken izledik ve Koun bir restoranın içinden, arkasından ve bir duvarın üzerinden . Eli, yaparak bir metre y ksekl indeki duvardan bir ara sokağa atladı. Yere indiğinde acı ve kahkahayla . Y z mde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. E leniyordu. akan saf zevki hissedebiliyordum. Sava taki adrenalin patlamasını hep  zlemi ti.

Alex telsizin sesini kesti ve masasındaki sandalyeyi bana doğru çevirdi. "Ve  imdi, Kraliçem, d  manlarımızın nerede bulmamız gerekiyor. Ve onları bitirmeliyiz."

Bu tür bir yorum bir askeri danışman tarafından yapılabilirdi, benim küçük kardeşim tarafından değil. Yüz ifadesi boyun e mez, çivi gibi sert ve tamamen duygusuzdu. Bu bana onun son derece kararlı olduğundan başka bir şey anlatmıyordu.

Bitir onları. Tamam. "Leo hala kazıklı mı?" diye sordum. Alex ba ıyla onaylayınca, "Onu buraya getirin. Kelep eler ve kazık yerinde kalsın. Birkaç gönüllü ba ı  ı da hazır beklesin. Kazı ı  ıkardı ımda a  olacak."

Quint, "Bir vampirden kazık  ekmeyeceksiniz Kraliçem," dedi. "Bu benim i im."

"Her neyse. Deon'un şarap suyundan biraz daha istiyorum. Yanına da domuz pastırması. Benim için, Outclan rahibi için değil. Paylaşmayacağım."

* * *

Dört güvenlik görevlisi içeri girdiğinde iki kilo domuz pastırması ve bir galon şarap suyunu bitirmek üzereydim. Biri Leo'nun ayaklarını tuttu, biri sol kolunu tuttu, biri sağ kolunu tuttu ve biri de silahı hazır, şarjörde gümüş kurşunlu mermi olduğu işaretlenmiş bir şekilde onu takip etti. Sanki bir atlama ipini sallıyorlarmış gibi Leo'yu ileri geri sallayarak büyük masanın üzerine çıkardılar ve bu sırada kafasını çarptı. Eli'nin en son bulunduğu yere düştü. Kan kaybından ölmüştü. Ve şimdi kardeşim muhtemelen patlayıcı madde dolu bir kamyonun bir şehir bloğunun içindeydi.

Panigimi bastırdım. Bu sadece Eli'ı üzecekti. Ama *canı cehenneme*. Neden böyle şeyleri eğlenceli buluyordu ki? Görevim var. Sorumluluk. Başarıyla tamamlanmış bir işin keyfi. Ama eğlence? Sam Amca'nın en iyileri her zaman adrenalin bağımlısı ve genellikle deliydi.

İki insan Leo'nun yanına sürünerek yaklaştı. Gördüğüm her vampiri öldürmeyerek insanların zihinsel köleliğine katkıda bulunmaktan nefret ettiğim için bilerek başka tarafa baktım. Sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi Liz kolumdaki elini sıktı. "Çürüklerim var," dedim usulca.

Gözlerini bana çevirdi ve tutuşunu bıraktı. Gözlerimiz tutuştu. Onun gözleri söylenmemiş ve yapılmamış şeyler için pişmanlık, Eli için korku ve bana karşı öfkeyle doluydu.

"Carmen'in şu anda burada olmamasına seviniyorum."

Carmen'in kocası genç vampirler tarafından öldürülmüştü. Ama Liz'in üzülmesinin nedeni Tommy değildi. "Ben senin düşmanın değilim. Eli'nin kararlarından da ben sorumlu değilim."

"Senin için canını verirdi."

Önce kıskançlıktan konuştuğunu sandım, sonra ses tonunun kafa karışıklığı ve şaşkınlık olduğunu fark ettim. "Kızım, *hâlâ* . Eli en büyük düşmanı için canını verir. Sam Amca'nın savaşçıları böyle yapar. Ateşin içine koşarlar. Bizim için ölürler. Aileleri bizim için acı çeker. Eli'yi seviyorsun, Eli ile bir hayat kuruyorsun, o böyle biri. Senin geleceğin bu."

Gözleri yaşlarla doldu. Kollarını geniş göğsüne doğru çekip çaprazladı. Aşağı baktı. "Evet. En kötü düşmanını kurtarmak. Bu onu olarak tanımlıyor."

"Peki ya sevdiği insanlar için?" Bunu bir soru haline getirerek söyledim. Yakınına eğildim. "Ben bir Everhart , ama sen ve ben? Onun gözünde kardeşiz. Daha da kötüsü, onun gözünde savaş arkadaşınız. Bizim için yapmayacağı hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Ve bunu hatırlaman gerek."

Başını salladı, hareketi sarsıntılı ve korumacıydı. Bruiser'a baktım ve başımı salladım. "Yap o zaman."

Quint etrafında bir yer açtı ve iki tabancayı eski MOC'ye doğrulttu. Bir düzine insan silahlarını çekip Quint'e doğrultunca iç geçirdim. Korumamın güvenlik odasında silahlar hakkında bir tartışmaya ihtiyacı vardı. "Silahları kaldırın. Herkes," dedim bir kolumu havada sallayarak. Yavaşça hepsi bana uydu, Quint bile, ama bana gözlerinde baktı.

Bruiser ustaca hareketlerle Leo'yu kol kelepçelerinden kurtardı. Sonra da baş bağlarından. Leo kıpırdamadan yatıyordu. Bruiser yavaşça, bir insan kan donörünü yakınına bastırarak, tahta kazığı Leo'nun karnından kaydırıldı. Korkunç bir ses çıkardı, höpürdetir gibi. Leo belki otuz saniye boyunca hiçbir şey yapmadı. Sonra bir nefes aldı ve neredeyse şefkatle iki koluyla uzanıp en yakındaki insanın başını ellerinin arasına aldı. Onu kendine doğru çekti. Çenesi gevşedi ve dişleri aşağıya indi.

Kalktım ve koridora doğru yürüdüm, elimde kemik suyunun son kırıntılarının bulunduğu bir şişe vardı. Quint de peşimden geldi. Kapıların iki yanında durduk, sırtımız duvarlara dönüktü, Quint'in pozisyonu ona yukarı ve aşağı doğru yeterli ateş hattı sağlıyordu. En iyi kısmı olan şarap suyunu içtim, tüm baharatlar ve otlar dibinde kara bir bulut gibi duruyordu. Quint beni izledi.

"Neden?" diye sordu.

"Neden silahlarınızı kaldırmanızı istedim? Neden kuduz bir saldırı köpeği gibi beni takip etmenize izin veriyorum? Neden ne?"

"Leo'nun yaşamasına neden izin veriyorsun? Krallığınızı geri almaya çalışabilir."

"Bunu gerçekten isteyen insanlar arasında en az canavar gibi olan ve NOLA'nın MOC'si olmaya en uygun kişi o." Baharatlı otlu lezzetin sonuncusunu eğdim ve yuttum. Galon şişeyle koridorda bir aşağı bir yukarı dolaştım. "istiyorsa, alabilir."

Quint gözlerini kırıştırdı, ki bunu pek yapmazdı ve kafası karışmış görünüyordu.

"Bu şekilde. Mekânlar ve insanlarla bir aşk/nefret ilişkim var. Hiçbir yeri sahiplenmiyorum çünkü şehirler, topraklar ve yerler bir anda elimden alınabilir. Mekanlar kimseye güvenlik sağlamaz. İnsanlar mı? Bu daha da kötü. Onlar da ellerinden alınabilir ve bu çok daha fazla acı verir. İnsanların korunmaya ihtiyacı var. Benim yaptığım da bu. Eğer beni koruyorsan, bunun ne anlama geldiğini öğrenmelisin. Bu, etrafımdaki herkesi koruman anlamına geliyor, çünkü ihtiyacım olduğunda onları kurtarmak için koşacağım."

"Sen Eli'dan bile daha aptalsın." Sesi şaşırmış gibiydi. "Liz'e ne dediğini duydum. Ve sen de bir o kadar kötüsün çünkü karşılaştığın bazı şeylerle savaştığın becerilere sahip değilsin."

Omuz silktilim. Haklıydı. Güvenlik odasının kapısı açıldı ve Liz kafasını dışarı uzattı. "İnsanları yudumlamayı bitirdi. Şimdi bir kadeh şarabı var ve buradaki adamların yarısının sigaraya ihtiyacı var."

"Leo benim masamda seks mi yaptı?" *İğrenç.*

"Hayır. Ama de olabilir."

"Ah. Doğru." Beslemek genellikle besleneni çok mutlu ederdi.

Güvenlik odasında Leo masada oturmuş, bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyor, Alex'in güncellemelerini dinliyor, daha önce baktığımız ekranları izliyor ve hiçbir şey önermiyordu. Eli telsizden, "NOPD ve ATF bir bomba koklama köpeği ve daha iyi bir kamera getirdi. Kamyonun amonyum nitratla dolu sonucuna varıldı. Ordu ve ATF olaya el koyuyor ve bölge sakinleri her yöne doğru yarım mil boyunca tahliye ediliyor."

"Tamam. Dikkatli ol, korucu adam." Odaya baktım ve kadın erkek, insan vampir her bir güvenlik görevlisinin gözleriyle karşılaştım. "Ben yatmaya gidiyorum. Sizler herkesi güvende tutmaya çalışıyorsunuz, özellikle de cadıları. Onların koruması hepimizi hayatta tuttu."

"Anlaşıldı," dedi birkaç kişi.

İnsanlar rahipler yerine cadılara, kilise ritüeli yerine çember gittiğinde ve kilise güç ve para kaybına cadılar yüzyıllar boyunca eski kilise tarafından yerleştirilen kötü bir şöhrete katlanmıştı. Kilise saldırdı ve onları kazığa bağlayıp yaktı, çoğunlukla masumları ama aynı zamanda birçok cadıyı da öldürdü. New Orleans meclisi, Katrina Kasırgası'nı ve ardından Ida Kasırgası'nı Körfez'e geri çeviremedikleri için daha yeni saldırılara maruz . Daha sonra büyülu bir fırtınayı ve ardından daha yeni kasırgaları durduramadılar. Karargâhımızdaki vampirlerin ve insanların cadıları takdir ettiğini ve onları bir bombardımandan kurtaran sıkı çalışmanın farkına vardığını görmek iyi bir şeydi. Haber yayılacaktı.

Bruiser benden önce koridorun kapısını açtı, Quint de bizi takip ediyordu. Arkamdan Liz, "Hey. Kraliçe." dedi. Arkama baktım. "Sabah boş hapishaneye gidiyoruz, oradaki *çitleri* yeniden yaratacağız ve cadıların sokaktaki çemberinin neye göreceğiz. Bizimle gelmek istersen gözlemleyebilirsin." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tehlikeli olabilir. Bu tür şeyleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Güvenliğime zamanı bildirin ve katılmam mümkünse hazır olacağım."

Kapı kapandı ve Quint arkamdan mırıldandı, "Sen bir delisin." Bruiser, " yönüyle eğlenceli biri," diye onayladı.

* * *

Rüya berbatı. Rüya gördüğümü biliyordum ama uyanamıyordum, bu da daha berbat hale getiriyordu.

Hayyel ruh evimde duruyordu, kanatları kırık, garip, acı verici açılarla sarkıyordu, kana bulanmış tüyleri ayaklarının etrafında çırpınan su birikintilerindeydi. Belinde gümüş bir zincir vardı. Artık ölüp gitmiş olan Sabina yanında durmuş, bir eliyle Hayyel'in kolunu tutarken diğer eliyle yardım istercesine bana uzanıyordu.

Hayyel'in başı dertteydi, kanatları kırılmış, kemikleri paramparça olmuştu. *Anladım, bilinçaltı* diye düşündüm.

İkisi küllerden ve yeşil uçlu turuncu alevlerden oluşan bir cadı çemberinin içindeydiler. Rüyamda, çemberin içinde birlikte hapsolmuşlardı, ancak hiçbir cadı çemberinin bir meleği tutamayacağını ve Sabina'nın canlı canlı yendiğini biliyordum ve bu yüzden bu bir gelecek vizyonu değildi. Bu imge sembolikti.

Tabii Sabina bana Hayalasti Sixmankiller'ın içinden, ruhani köleliğin öbür dünyasından ulaşmıyorsa.

Ya da belki bir tür arafta, uzun zaman önce kaybettiği ruhunu arıyordu.

Hayyel'in kırık kanatları farklı türden bir semboldü, kapana kısılmışlığın ve güçten yoksun bırakılmışlığın bir imgesiydi. hepsi gerçek olsa bile, yardım de gerçek olsa bile, kimsenin sefaletini düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bir şey bile. Eski düşmanım suçluluk duygusu göğsümün üzerinde pirouette yapan fil gibiydi.

İşe yaramaz. Ben işe .

Hayyel sanki onu kurtarmanın benim görevim olduğunu söylercesine gümüş zincirini işaret etti. Onu ilk gördüğüm itibaren zincirlenmiş miydi? En beri dikkatimi çekmeye çalışıyor, kısmi bir zincirden kurtulmak için bana güveniyor, beni kullanıyor muydu? Melekler insanları iyi hizmetkârlar olmaları için mi eğitiyordu? Yapabilse , bunu biliyordum.

Etrafıma bakındım ve bu görüntünün tam olarak ruh evime fark ettim. Ateş çukuru yoktu ve yine bulanık ve odak dışı, içinde insanların durduğu izlenimi veren nişler vardı. Bağlı varlıklar mı? Bağlı melekler mi? *Hay* aksi. Eğer bulunduğu yerde zaten bağlı başka melekler varsa bu kötü olurdu. Hareketsiz figürlerde kanat izi aradım ve en azından ipucu gördüğümü sandım. Belki de.

"Seni nasıl serbest bırakacağım?" Sesim gürleyerek ve odada yankılanarak . "Burası gerçek bile değil."

Sesim hâlâ yankılanırken görüntü değişti ve yankı kesildi. Yeni bir görüntü odağa gelmeden önce bir kalp atışı kadar karanlık vardı.

Hayyel ve ben havada farklı bir yerin üzerinde, geçmişimden bir evin üzerinde, tüm bunları harekete geçiren zaman ve güçte süzülüyorduk. Çatıya, üst katlara ve bodruma doğru daldık ya da düştük. Evangelina Everhart'ın bodrumundaki cadı çemberine, duvarlara yansıyan kızıl güce bakıyorduk; Molly'nin kız kardeşi bir iblisi çağırıp hapsettiğinde gördüğümü hatırlamadığım bir parıltıydı bu. Kara büyü yapan vampirlerin resimleri, iblis çemberleri ve duvarlardaki kara büyü sembolleri, karanlığa giden bir harita gibiydi.

İblis bedenini hapishanesinin duvarlarına kurtulmaya çalışıyordu. Onunla birlikte çemberin içinde, kırmızı bir kurt adamken Brute ve iblisin Brute'un iyi çiğnenmiş kurt adam arkadaşı vardı. Ve o da ölmüştü.

O zaman bizi kurtaran Hayyel olmuştu. Hayyel şimdi kısmen kapana kısılmıştı. Belki de iblis işleri Üç Kuralı'nı gerektiriyordu ve Evangelina'nın iblis çağırma-tuzağa düşürme seremonisi bir bağlamanın parçasıydı. Onun tarafından mı tuzağa düşürülmüştü, yoksa ben daha ortalıkta yokken mi, ya da daha kötüsü, bize yardım ederken mi tuzağa düşmüştü? Bu kötü olurdu. Bu, bir meleğe borçlu olduğum ve özgürlüğünü ona borçlu olduğum anlamına gelirdi.

Ama , yoksa bu nimeti ona yardım etmem için kullanırdı. Bu, bu tuzağa düşürülme, bağlanma, her neyse, benim katkım olmadan ve umarım zamanımdan önce gerçekleşmişti.

Omurgamı sarsan ve kollarımı sertçe yukarı çeken bir sarsıntıyla tekrar Hayyel'in ruh evinin içindeydim. Sanki bir trapezden ya da bir bilek ilmiğinden sallanıyordum, kanatları kırık meleğin ve yanındaki gerçek ölü outclan rahibesinin üzerinde asılı duruyordum. Canımı acıtan ve fazlasıyla gerçek hissettiren bir nefes aldım. Bileklerim ağrıyordu. Yukarı baktım ve bağlı olduğumu gördüm, bileklerimdeki ip bir et kancasından sarkıyordu.

Yanımda, kendi ipinin üzerinde Leo sallanıyordu. Dengesiz sarkaçlar gibi ileri geri sallanıyor, yayların dibinde birbirimize yaklaşıyorduk.

"Bu görüntüler berbat," dedim, sözlerim davul gibi yankılanıyordu.

, Hayyel ve Sabina'yı tuzağa düşüren cadı çemberi alev alev . Farklı renkleri olsa da Evangelina'nın iblis bağlama çemberine biraz benziyordu. Yeşil ve turuncu alevler bana bunun Mainet ile çalışan cadılara ait olduğunu söyledi.

"Kim bir meleği ve gerçek ölü bir vampiri bağlamak ve kontrol etmek ister?" Ben sordum.

"Bu cevabı biliyorsun," dedi Sabina.

"Hayır. Bilmiyorum. Bana neyi bilmemi istediğini söyle."

Sanki emir ona konuşma izni vermiş gibi Hayyel, "Yakında bağlamayı tamamlayacaklar ve Sabina ile ben kaybolacağız," dedi.

"Seni bağılyken ne yapacaklar?" diye sordum. "Kurtuluş için Tanrı'yla pazarlık mı yapacaklar?" "Çok daha az azizane bir şey," dedi Sabina.

"Evet, evet. Arcenciel'leri yok et. Ya da cenneti işgal edin. Ya da zamanı kendilerine göre ayarlayın. Herkes zaman çizgilerinin kontrolünü istiyor."

"Bizi kurtarmalısın, Jane Doe Yellowrock," dedi Sabina, bir çekme hareketi yaparak. "Bu senin kaderin."

Sanki benden hayati bir parçamı koparmış gibi göğsümde bir şey çekildi.

Göğsümdeki ağırlık arttı. Nefes alamıyordum. Acı, sanki dövölüyormuşum gibi kaburgalarımı zedeledi.

Uyandığımda beni tutan şeye sarıldım. "Karıncı Jane. Uyan," dedi Angie. Bir şey yüzüme sertçe vurdu. "!" Gözlerimi açtığımda Angie'nin göğsümde oturduğunu, bacaklarını büktüğünü ve çıplak ayaklarının onu kavrayan kollarımın altından kaburgalarımı battığını gördüm. Tutarken morarttığım kesin olan omuzlarını serbest bıraktım. İki eliyle yanaklarımı okşadı, yine daha nazikçe değil.

"Owww," diye nefes nefese kaldım. "Kes şunu." Onu kucağıma aldım ve çok ihtiyacım olan nefesleri alabilmek için yan tarafa taşıdım. Ellerim insan şeklini almıştı. Merkezdeki odamdaydım. Bruiser burada değildi, yatağın onun tarafı kırışmamış ve tazeydi. Yatağa gelmemişti. Doğrulup Angie'nin huysuz bakışlarıyla karşılaştığımda tüm bunları anladım.

"Sen ," dedi yetişkinlere özgü bir . Kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü ve fısıldadı, "Hayyel yakında. Onu hissedebiliyorum ama yaralı." Angie'nin kapıya bakması burada olmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Meleğin kırık, kanlı kanatlarını hatırladım. Sabina içimden bir şey mi çekiyordu, yoksa ..içimden bir şey mi çalıyordu - deride yürüyen gücümün bir parçası mı? O hırsız Sabina'nın ya da büyükannemin gizli ruhu ? İsteddiği her şeyi elde etmeyi başarmış mıydı? Geri dönecek miydi? Bu sadece bir rüya mıydı yoksa daha güçlü bir şey miydi? Aklımı başıma toplamayı umarak başımı salladım.

Angie geceliğini giymişti, mor ve beyaz çizgili, esnek bir tulum ve içinde patikleri vardı. Çok şirin. Ve böylece yataktan çıkıp aç vampirlerin dolaştığı ve kameraların her şeyi kaydettiği karargâhtan gizlice geçerek korumalarımın yanından geçip odama girmişti. Ve hiçbir alarm çalmamıştı. Kimse onu durdurmadı. Bu güçlü velet kendini öldürtecekti.

Yatağa pijama-tişört ve şort gibi bir şey giyerek gittiğimi kontrol ettikten sonra -Bacaklarımı salladım ve yatağın yan tarafına, onun yanına oturdum. Saçlarım karmakarışıkta ama ne söyleyeceğimi ve ne soracağımı düşünmek için zamanı kullanarak onları ittim. Başka bir şey yapmadan önce Angie'nin benimle birlikte, odamda ve güvende olduğuna dair bir grup mesajı gönderdim. Bu şekilde Angie ailesi tarafından yakalanacak ve bu benim hatam olacak olsa da, en azından aramaya geldiğinde dehşete kapılmış Koca Evan'ın attığı yanlış bir büyü yüzünden ölmeyecektim. Everhart'lardan anında bir cevap gelmedi.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve basit bir soruyla başladım. "Odama gizlice girebilmek için annenle babanı derin bir uykuya mı yatırdın?"

Kaşlarını o kadar sert çattı ki yüzünün kırılacağını sandım. "Bu Everhart'ın işi. Sakın söyleme," diye emretti.

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Onlar aptal değil, Angie Baby. Hayyel'in başının belada olduğunu nereden biliyorsun?"

Molly'nin sinirli nefeslerinden birine benzeyen bir iç çekti. "Sanırım rüyaydı, ama gece rüyası değildi, biliyor musun? Bazen yarı uyanık yarı . Küçükken buna *arada* kalan yer derdim."

İnsan şeklinde olmak ile Canavar olmak arasındaki boşluğa *arada* olmak derdim. "Hayal gibi mi?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım. Bazen uyurken aklıma geliyorlar ve onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama bugünkü gibi olanlar, yarı uyanık olanlar farklı. Onları görüyorum ve bir şeyler biliyorum, sonra duruyorlar ve ben uyanık bir şekilde yatağın yanında duruyorum. Bu seferki hariç, rüya kısmında annemi ve babamı uyuttum ve sonra koridorda kapının önünde duruyordum."

Eğildim ve tulumunun alt kısmına baktım. Biraz kirliydi, tam da buraya yürüyerek geldiyse görünmesi gerektiği gibiydi. Buraya taşınmasının aksine. Yani bu küçük iyi haberd.

Ellerine baktı ve tekrar omuz silkti. "Kızacaksın. Ama muhafızlarını da uyuttum. Bilerek."

"Anlıyorum."

"Sonra içeri girdim ve fısıldadım, sonra bağırdım ama uyanmadın. Ben de üstüne çıktım ve sana vurdum."

"Hatırlıyorum."

"Seni incittim mi?" Bu ihtimalden dolayı pek üzgün görünmüyordu.

Yanaklarıma ve çeneme dokundum. "Fena değil. Ama Eli sana bazı dövüş sanatları hareketleri öğretiyor ve sen de yumruk atmaya başlıyorsun."

"Evet. Ant Jane, vampirler kötü müdür? Geceleri yaşarlar ve güneş ışığı onları hasta edip öldürür. Kan içiyorlar. Kötü şeyler bunu yapar. Peki ya *arada*? Meleğimin yanında ölü bir vampir var."

Ölü vampir. Sabina.

Hay aksi. O da benimkine benzer bir imgelem görmüştü. Ve *harika*. "Kötülük ve iyiliğin doğası, karanlık ve aydınlık" konuşmasını yapmak zorunda kalacaktım. "Vampirler de tıpkı insanlar gibi iyilik ve kötülük yapabilir. Seçimleri vardır."

"Yani Natureleza kötü ve bizim vampirlerimiz iyi mi?" "Aşağı yukarı."

"Canavar insanları yer. Beast senin kötü tarafın mı? Çünkü ben Beast'i seviyorum ve onun kötü olduğunu düşünmüyorum." *Kit*, düşündü Beast, içinde patlayan özlem, neredeyse yakaladığım nefesi çaldı. "Beast bir avcı. Ama Beast normal bir kediden çok daha fazlasıdır. Vampirler gibi, Beast de düşünebilir ve ve seçin."

"İnsanlar gibi mi? Büyüm üzerime geldiğinde ve fırtınayı çağırdığımda benimle ilgilenmeyi seçtiği gibi mi?" Başını bana doğru eğdi. "Bebek olduğum için hatırlamıyorum ama annem büyümü kontrol edemediğimde Beast'in beni nasıl kurtardığını anlattı."

Lanet olsun. Bu yaşta büyüyü kontrol etmek zorunda gerekiyordu. Bir kolumu ona doladım ve Angie'nin evini yerle bir ve neredeyse onu ve ailesini öldüren fırtınayı hatırlayarak ona sıkıca sarıldım. Angie o zamanlar daha yeni yürümeye başlamıştı. Gerçekten bir bebektir. Şimdi kaç yaşındaydı? Sekiz mi? "Evet. Aynen öyle. Beast sizi tek başına kurtardı. Seni, EJ'i ve Cassy'yi yavruları olarak görüyor."

Angie şaşkın bir ses çıkardı. "Sen ve Beast meleği kurtaracak mısınız?"

"Eğer yapabilirsek, evet. Önce meleğin nerede olduğunu bulmalıyız." Eğer rüyamdaki imgelem doğruysa, ya ruh evimin fiziksel tezahüründe ya da Evangelina'nın bodrumundaydı; bunlardan tarihe karışmış, diğeri ise Asheville'deydi. Ya da Aggie One Feather'ın kötümser fikri doğruysa, Avrupa'da bir yerde bir kilise, katedral veya mezarlıktaydı.

"Şu tarafta." Angie duvarı işaret etti. Penceresiz bir odada hangi yönü gösterdiğini anlamak zordu ama dizüstü komodinin üzerindeydi. Hemen bilgisayarı açıp pusulayı çalıştırdım ve neredeyse şafak sökmek üzere olduğunu fark ettim. "Bana tekrar göster. Olabildiğince yakın. Ne tarafa?" diye sordum.

Angie gözlerini kapadı ve bir an düşündü, sonra işaret etti. Nişanını düzeltti. "İşte. Aynen öyle."

Dizüstü bilgisayarımdaki GPS ve pusulayı New Orleans haritasıyla hizaladım. Eğer Angie haklıysa, Hayyel Appalachia', İspanya ya da Fransa'da bir kilisede ya da çok uzaklarda bir yerde değildi; merkezle masmavi Meksika Körfezi arasındaydı. "Yakın mı uzak mı?" diye sordum.

Kararsızlık içinde başını salladı. "Yakın mı? Belki?"

Kit'i Ed'in arabasına, diye düşündü Beast. *Kit meleğinin yerini bulabilir.*

Angie fısıldadı, "Brute meleğimin kokusunu almama yardım edebilir."

Beyaz kurt adamın, kendisini bir iblise yem olmaktan kurtaran meleğe bağlı olduğunu bilmemesi gereken vaftiz çocuğuma baktım. Dedim ki, "Kurt adamla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum. Ne zaman isterse zaman ortaya çıkıyor."

Beast, *Brute'un Leo'nun inini koruduğunu* söyledi. *Canavar oradaydı. Ve sen bana söylemeyi düşünmedin mi?*

Beast'in Jane'e söylemediği birçok şey var.

Çok kötü bir kelime olduğunu düşünmüştüm.

"Brute yolda," dedi Angie. Bununla birlikte yataktan kaydı ve ayaklarını yere vurarak sakın adımlarla kapıdan çıktı. Onun renkli pijamalarının ardından gardiyanların titreyerek ayağa kalkmaya çalıştıklarını gördüm. Annesi ve babası çılgına dönecekti. Ve yatak odamın dışındaki nöbet görevi tehlike maaşı gerektirecekti.

Güvenliği aradım ve Wrassler telefonu açtığında "İyi misin Janie?" diye sordu.

"Evet. Kameraları sen yönetiyorsun? Çünkü az önce kapımın önünde ne olduğunu bilmek istiyorum."

"On saniye öncesine kadar güvenlik ekibiniz nöbet tutuyordu. Şimdi dizlerinin üzerindeler ve ayakta duramıyorlar. Uyuşturulmuş gibi görünüyorlar. Ne oldu?"

"Angie oldu. Sanırım onları bayılttı ve güvenlik yayınına döngüye soktu."

Wrassler, "Tanrı yardımcımız olsun," dedi.

"Sanırım sistemlerimizi güncellememiz gerekiyor. Tekrar." Quint'i uyandırmasını ve arka tarafa bir araba getirmesini söyledim. Bana verdiği cevapta üç araç gerektiğini ve Bruiser'ın arka girişte bekleyeceğini söyledi. *Eyvah*. Baldızımı aramayı unutmuşum.

Aceleyle giyindim ve silahlandım - kot pantolon, tabanca ve bir vampir öldürücü. Kapıya yöneldim ve muhafızlara parmaklarımı şıklattım, bir cadı çocuk tarafından uyutulan vampirlere değil, görevi devralmak için ortaya çıkan insanlara. "Ben arabayla gezmeye gidiyorum. Kışımın çiğnenmemesi için beni aşağıya, arka girişe kadar takip etmeye ne?"

Bir şey bacağıma dokundu ve iki muhafız da üzerime doğru çekildi, silahları sol kalçama doğrultulmuştu. Beklenmedik dokunuş ya da silahlar karşısında irkilmemeyi başardım. "onları. Görünüşe göre siz ikiniz Brute ve bebeği Grindylow ile tanışmamışsınız."

Kurt adama dedim ki, "Bir gün kendini vurduracaksın, seni aptal köpek."

Bir insan ağzı olmadığı için Brute karşılık vermedi ama ve şekilde meydan okuma gibiydi, "Deneyebilirler" gibi ama havayla ve yerde biraz köpek sümüğü ile.

Muhafızlara dedim ki, "İkisinden grindy açık ara en tehlikelisi. Neon yeşili kürkü ve sevimli kedicik görünümü sizi yanıltmasın."

Grindy bana baktı. "Pea?" diye sordum. Yanıt gelmedi, demek ki Pea değildi. Bunun Fasulye mi, Filiz mi yoksa Yaprak mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemi de yoktu zaten. Sadece Pea konuşabiliyordu (bir nevi), evet için "Ssss" ve hayır için "Nnnn" diyebiliyordu. Diğerlerinin hiçbirisi insanların onlara verdiği isimlere yanıt vermiyordu ve Pea'nın iki kelimesi dışında, bu yaşta görünüş olarak birbirlerinin aynısıydılar.

Hepimiz asansöre bindik ve beyaz kurt adama "Ne biliyor musun?" diye sordum. Merakla başını eğdi ve bana ne demek istediğimden emin olmadığını söyledi.

"Kanatlı ve kırık biri, iki kez ölmüş ve canlı canlı yenmiş biri mi?"

Başını bir kez yukarı bir kez aşağı salladı, hayvanlarda her zaman tuhaf görünen insan hareketleri.

"Ve biz sohbet ederken, çok özel birini uyurken koruduğunu duydum."

Brute sanki bu aptalca bir soruymuş ve bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi başını bana doğru eğdi ve tekrar başını salladı.

"Peki. Sonra konuşuruz."

İki muhafız bakıp kaşlarını kaldırdılar, sanki patroniçenin yaratıklarla konuşarak biraz delirdiğini söyler gibiydiler.

* * *

Kurt arka koltuğa sıçradı ve emniyet kemerini uzattığımda hırladı. Emniyet kemerini çıkardığımda tekrar hırladı. Grindy kurt adamdan işaret aldı ve bana öfkeyle kıkırdadı.

"Peki," dedim. "Ama bir kaza yaparsak kurt adam ve grindy beyinleri SUV'un her tarafına saçılırsa, muhtemelen hurdaya çıkarılması gerekecek, çünkü beyinler yapışkandır ve asla çıkmazlar ve sigorta oranlarım konusunda mutlu olmayacağım."

Beni çok sevimli bulduğunu söyleyen o gülümsemesiyle Bruiser sürücü koltuğuna geçti ve Quint de av tüfeğini aldı. Böylece bana köpek ve arkadaki neon yeşili kedicik benzeri katilden başka yer kalmamıştı. Kurda ters ters baktım. Brute keyifle homurdandı ve arka büyük bir kısmına . Grindy onun sırtına tünedi, sol ön pençelerini çıkardı ve tıpkı bir kedi yavrusu gibi boynundaki tüyleri tımar etmeye başladı. Pençelerinin çelik olması ve çalışırken küçük tüy parçalarının havalanması dışında. çekerek, kotumun köpek gibi kokacağını bile bile kemerimi bağladım.

Bruiser aracı çalıştırdı ve üç arabalık konvoyumuz caddeye çıktı. Eli'yi özlemiştim ama Liz'le bir yerlere gitmişti ve umarım benden daha fazla eğleniyordur. Quint soğuk ve sessizdi. Bruiser günlerdir olduğu gibi derin düşüncelere dalmış, taç giyme töreni için planlar yapıyor, vampirlerden daha iyi düşünmeye ve beni güvende tutmaya çalışıyor, bir yandan da Leo'nun altındaki varis ya da primo görevlerine çok benzeyen ama daha olası düellolar, saldırılar ve savaşlar içeren diğer tüm Konsorsiyum görevlerini yerine getiriyordu. Null , havaalanında ve ... gibi. Beynim tüm bunları evirip çevirdi ve ... *Kahretsin.*

Brute döşemenin her tarafına salyalarını akıtıyordu ve ben de garip bir şekilde kulaklarının arasını kaşıma isteği duyuyordum. Tabii bende ciddi bir sorun yoksa. Arabayı sürerken yalnız olduğumu fark ettim, belki de yalnızdım.

Bir zamanlar hayatım ben, Bitsa, piçim Harley-Molly ve Angie'den ibaretti. Şimdi ise hayatımda bir sürü insan vardı. Sevdığım insanlar. İlgilenmem gereken insanlar. Günlük planlarımda dikkate almam gereken insanlar. Ki bu berbat bir şeydi. Kaşlarımı çattım ve pencereden dışarı baktım. Bu taç töreni sona erdiğinde, hayattaki seçimlerime uzun uzun bakacaktım.

Öndeki ve arkadaki arabalar yatak odamdaki iki koruma tarafından kullanılıyordu ve her araçta iki tetikçi daha vardı. Yani ben arka koltukta bir kurt adam ve grindylow ile parmaklarımı oynatırken beni koruyan sekiz kişi vardıEskiden bu şehirde Harley Bitsa'mla sürekli dolaşırdım. Tek başıma. Şimdi bir maiyetim vardı. Ve . . . Yalnızdım.

Bu aptalcaydı. Ve sinir bozucuydu. Bir şey söylediğimden değil çünkü zaten kimse beni dinlemiyordu. Ben sadece Varlık'tım. Ya da daha iyisi kargo. Evet. Bir kil yığını. Kederli bir iç çekiş tuttum, ama bunu derinliklerinde hissediyordum. Elbette şu anda orada fazla yer yoktu, yediğim kadarıyla, bu da vardı. DQ olmak harika yemekler ve istediğim tüm havalı oyuncaklar demekti. Aynı zamanda içimde bir yerlerde *aile* demekti. Eğer onları güvende tutabilirsem.

Bruiser, "Burası cismani olması pek mümkün bir meleği aramak için harika bir Jane," dedi. "Bana herhangi ayrıntı verebilir misin? Belki imgelemlerinde gördüğün bir şey?"

"Kavisli bir tavan, mağara gibi. Duvarların etrafında duran insanlar vardı. Melek olup olmadıklarını, kanatları olup olmadığını merak edip duruyordum. Belki de vardı. Duvarlarda lekeler ya da gölgeler vardı. Orayı bir kez gördüğümde, acil durum ışıkları gibi parıldayan kırmızı ve mavi bir ışık vardı ama sönmüyordu."

"Muhtemelen eski bir Katolik kilisesi?" Bruiser sordu. "Vitray pencereler gibi bir parıltı mı? Heykellerle dolu nişler, Paris azizlerinin alçıları, bazıları kanatlı melekler olabilir."

"Huh." Kaşlarımı çattım. St. Louis Katedrali'nde bulunmuştum. Yani evet, gerçi bu daha küçüktü. "Bütün Katolik kiliselerinde put mu var?"

"Heykeller, Jane," dedi ve ses tonundan duyarsız davrandığım anlaşılıyordu. "Peki ya *hasar görmüş* bir kilise? Sudan zarar görmüş

duvarlarda siyah küf?"

"Tüm kasırgaların ve son birkaç on yılda yaşanan mali yıkımın ardından, onarılmamış ve belki de hiçbir zaman onarılamayacak çok sayıda kilise var."

Dik oturdum ve her imgelemde gördüğüm farklı şeyleri hatırlamaya çalıştım. "Olabilir." Kurt adama baktım. "Ne düşünüyorsun, köpekçik? Eski bir kilise mi?"

Brute köpek yorumum üzerine dişlerini göstererek bana hırladı ama başıyla onayladı.

"Brute eski bir kilise olduğunu düşünüyor." Sırıttım ve pencereden dışarı bakarak, "Yaklaşırsak *havla*," dedim.

Brute homurdandı, arabanın içinde büyük bir jeneratörün çalışmasına benzer bir ses çıkardı, sonra başını çevirdi ve beni etkili bir şekilde reddetti. Adamlarım bu konuda iyiye gidiyordu.

CHA TE3 1 

Tüylü K  n z  Cezaevine Getirin

Gökyüzü ayd nland  ında, ni ler içinde duran heykellere sahip birkaç hasarlı kiliseyi kontrol etmiştik. Hepsi de Angie Baby'nin işaret parmağının civarındaydı ama hiçbiri hayallerimdeki gibi görünmüyordu ve hiçbir kilise Brute'un *havlamasına* neden olmadı. Aslında, SUV'den inmeyi bile reddetti. Ve merkezden , hata payımız daha da .

"Quint," dedi Bruiser, son duraktan sonra tekrar arabaya bindi imizde, "lütfen s r." Yer de i tirdiler ve Bruiser, "Brute, sana haritayı göstersem, mele in olabileceği genel bir  evre önerebilir misin?" dedi.

Brute, sanki dikkatini çekmeyen bir kediymi im gibi beni görmezden gelerek, Bruiser'a kulaklarını dikti ve nasıl yapılacağını bildi imden daha iyi bir kraliyet selam  verdi.

Tatlı yanaklarım New Orleans ve yakın çevresinin k   ttan haritasını açtı ve Brute'a göstermek için koltuğun ve konsolun üzerinden döndü. "Bazı hayvanların doğal bir ev bulma i   d s  vardır."

Brute gözlerini Bruiser'a dikti ve bu sefer kurt adamın h r lt larına maruz kalmadım.

"Yanl  konu tu um için beni affedin," dedi Bruiser yumuşak bir sesle. "Sana hayvan demiyordum. Ama Jane d n  t    yaratıkların bazı özelliklerini koruyor. Ve bir yaratık olarak doğal olarak ne gibi ek yeteneklere sahip olabileceğini bilmiyorum. Eğer mele e ba lıysan, içsel bir yeteneğin olabilir mi?" - Bruiser sanki daha uygun bir ifade gibi bo taki elini yuvarladı - "Hayyel'in nerede olduğuna dair bir gösterge?"

H r lt  kesildi. Kurt adam bir köpek sesi çıkardı ve ba ını e di, ka ları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştı. Koltu un ayağa kalktı ve bir daire çizerek döndü, s m kl b ce i kuca ıma yuvarladı.

" elik pen elere dikkat et," dedim küçük katile. "Ben kanıyorum."

Brute burnuyla pencereye vurdu ve hafif bir v z lt yla açıldığında d  arıyı kokladı. Kocaman vücudunu sallayarak kurt tüylerini havaya savurdu, tekrar haritaya ve kaşlarını  att . Tekrar döndü, geri çekilemeyen kurt pençeleri deriyi deldi. Başını önce hayır, sonra evet anlamında salladı.

"Hayyel'in nerede olduğunu bilmiyor ama bir şeyler biliyor," dedim. "Genel yön mü?" Yine elimi salladım/başımı salladım.

Bruiser haritayı daha yakından tuttu ve "Haritayı gösterirsem, genel yön hakkında daha iyi bir fikir verebilir misin?" dedi.

Brute haritaya baktı, gözlerinin etrafındaki deri gergin, ağzı kapalıydı. İçimden bir ses şaka olsun osuracağını söylüyordu ama söylemedim. Ona fikir vermenin bir anlamı yoktu. Ve koca ağzımı kapalı tuttuğum için bana da tebrikler.

"Angie'nin işaret ettiği yön burası." Bruiser batı ve güneyi gösterdi.

Bruiser eğilip haritayı inceledi ve sonunda bir bölgeyi yaladı. "Cezayir,"

dedi Bruiser, mavi bir kalemle yaladığı yeri daire içine alarak.

Brute başını ama pek de emin görünmüyordu. "İyi bir fikir mi?" Ben sordum.

Brute titredi, başını salladı ve tekrar yere çöktü. Araç hafifçe sallandı. "Tamam," dedim. "Quint, bizi nehrin karşısına geçir."

"Anlaşıldı," dedi ve kemerlerimizi geri çekildi.

Cezayir. Kilisenin Mississippi'nin karşısında olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Nehri geçmeden önce trafik bizi vurdu, araçlar şu anda bulundukları yerden daha iyi bir yere gitmek için savaşıırken yavaşladı ve köprülerden birini almak için uzun kuyruklar oluşturdu. Baş belası trafik. Daha fazla parmak oynatma.

Nehrin uzak tarafında, Quint bir anne ve pop tarzı servis yapan bir yerden geçti ve fritözden yeni çıkmış bir aile boyu boudin topları da dahil olmak üzere plastik çatal bıçak takımı ile kızarmış kahvaltılık yiyecekler ve kağıt tabaklardan oluşan büyük bir çanta verdi. Deon'un ki kadar iyi değillerdi ama beni . Tek kullanımlık tabaklardaki paylaştık ve NOLA'nın batısına doğru yol alırken yedik, hatta Brute bile kenarları kıvrılmış yağlı bir kağıt torbadan boudin yedi.

Cezayir'e birkaç blok kala beyaz kurt adam ve pencereden dışarı baktı. Kokladı ve homurdandı, çenesindeki yağı yaladı ve pencere camını mıncıkladı. Quint arabayı kenara çekti, kapıyı açtı ve kurt adam, yine kürküne tutunmuş bir halde koltuktan kaldırıma atladı. Yönümü buldum ve kaldırımdaki diğerlerine katılmadan önce yapış yapış ellerimi dezenfektanla temizledim. Fast-food boudin ve domuz pastırması gibi kokuyordum. Cennet gibi kokuyordum. Gelmiş geçmiş en iyi parfüm.

Brute , vandallar tarafından hasar görmüş, camları kırılmış, vitrinli bir kilisenin park alanında . Alan terk edilmiş görünüyordu, ancak birisi dış duvarlardaki grafitileri temizlemek için başarısız bir girişimde bulunmuş ve camlar girişteki bir yığına süpürülmüştü. Brute burnunu kırık bir cam parçasına soktu ve kokladı. Belirsizlik alnını ve kristal gözlerinin üzerindeki tüylü deriyi kırıstırarak geri çekildi.

Kocaman başını dik tutan Brute soğuk havayı kokladı ve hızlı bir tırısla uzaklaştı. Quint kapımı işaret etti ve hepimiz cipe geri bindik. Başına neon yeşili bir örtü yapışmış olan beyaz kurtadamı takip ederken arabayı o kullandı. Brute bizi Cezayir'in derinliklerine götürdü, mahallelerin etrafından dolaştırdı - Şükran Günü için süslenen sakinlerin sayısı beni hayrete düşürdü, bir yerde gökkuşağı renginde şişme bir hindi vardı, on iki fit uzunluğunda, rüzgar onu kabarttığı anda yoldan geçenlere baget sallayan.

Kasırgadan zarar görmüş ve henüz onarımına başlanmamış bölgelerden geçtik, neredeyse yenilenmiş olan diğer bölgelerden geçtik ve eski kiliselerde durduk. Bazıları daha büyük kiliselerin arasına sıkışmış küçük binalardı, diğerleri ise tuğla ve vitraylarla süslü yerlerdi. Birçoğu son fırtınalardan zarar görmüştü ve onarımdan geçiyordu. Diğerleri ise terk edilmiş, Körfez ülkelerinin meşhur tehlikeli siyah küfünün büyümesine bırakılmıştı.

Dördüncü Roma Katolik kilisesi Cezayir Burnu'ndaydı, sessizdi, sorun çıkaranları uzak tutmak için iskele ve güvenlik çitinin arkasına gizlenmişti. Kenarları paslanmış bir iskele, ön tarafta duran on ayak yüksekliğinde bir Meryem Ana ve beton bankların bulunduğu küçük bir bahçede haça asılı bir İsa heykeli vardı. Her yerde yüksek su izleri vardı. Enkazlar oraya buraya yığılmıştı ve yapraklar tuzlu sudan yanmış, kahverengi ve ölüydü. Mississippi'den bir sis yayılıyordu ve yaklaşan fırtınayla birlikte hava sıcaklığı düşüyor, manzarayı bir korku filmi sabahına dönüştürüyordu. Tek ihtiyacımız olan zombilerdi.

Dışarı çıktık, SUV tarafından korunurken, Brute ıslak ve soğuk havayı kokladı.

İspanyolca ve İngilizce kelimeler havada çınladı ve esinti sisi dağıttığında, iskeledeki iki marangoz üç yüz kiloluk kurtadamı görünce istavroz çıkardı. Grindy pençesiyle onlara el salladı, bu çok sevimli görünüyordu, tabii orada saklı çelik pençeleri bilmeyenler için, marangozlar da biliyor olmalıydı çünkü bu dalga daha fazla bağırıya ve genel bir paniğe neden oldu. Sonra beni gördüler ve bir adam neredeyse yüksek tünekten düşüyordu, "*Reina! Reina!*"

Brute küçümseyici bir sesle burnunu çekti ve tırıs la uzaklaştı. Quint bunun eğlenceli olduğunu düşündü. Sormadım. Tekrar cipe bindim ve gözden kayboldum. Ondan sonra sadece araçta kaldım.

Her ikisi de hasar görmemiş olan iki kiliseden sonra, Brute SUV'a geri döndü ve arka ayakları üzerinde durarak camdan bana baktı. Dili komik bir şekilde sallanıyordu ve kapıyı açtığımda, boş koltuğa geçerken beklediğimden daha fazla acıtan ve muhtemelen üzerimde pençe şeklinde çürükler bırakan kalçalarım a bastı. "Melek yok mu?" diye sordum.

Brute başını salladı ve nefes nefese yere uzandı. Grindy uzun ve kabarık saçlarını düzinelerce küçük dönüştürmüştü. Küçük yaratık baktı ve elindeki işi göstererek çıtırdadı.

"Güzel," dedim. Cep telefonum gelen bir mesajın sinyalin i verdi. Molly bana "O asil kıcını geri al ve bebeklerime bak" diyordu.

"Tamam," dedim araba arkadaşlarıma. "Yeterince zaman kaybettik. Ben acıktım. Hadi merkeze ." Her soruşturma ipucu sonuç vermiyordu.

* * *

Cipimden indiğimde Angie arka kapıda bekliyordu. Kot pantolon, spor ayakkabı ve kablo örgülü bir kazak giymişti, çilek sarısı saçları örgülüydü. "Ant Jane?" diye seslendi. "Beni neden götürmedin?"

Aşk böceğime parmaklarımı salladım. Bruiser bana bir öpücük verdi, bu da ısıttı.

Angie çok ilgili görünüyordu ve başka bir şey yapmam için çok erken gelişmiş ve gözlemciydi. Benim primo'm ve Avrupa İmparatoru Edmund'a aşık olduğunu hatırladım.

taç giyme töreni için NOLA'ya geleceğini söyledi.

Angie'nin elini tuttum, onu içeri ve mutfığa doğru götürdüm ve açıklama yaptım. "Seni almadım çünkü kötü insanlar peşimde ve seni aileni ya da başkalarını tatmin edecek kadar güvende tutamam."

"başımın çaresine bakabilirim. Ve şimdi meleğimi avlamaya yardım edebilirim."

Muhtemelen tüm bunları yapabiliirdi ama ne bu fikri Molly'nin dikkatine sunuyordum ne de Angie'yi cesaretlendiriyordum, ne ailesi null hapishanesinde meşgulken ne de Angie'nin güvenlik sistemini otomatik olarak tekrar oynatabildiğini, uyku büyüleriyle vampirleri bayıltabildiğini ve genel olarak dünyayı ele geçirebildiğini keşfetmişken. Arabadayken aldığım mesajlardan biri, Everhard'ların bugün null hapishanesinde bozuk koğuşları kontrol etmek için planları olduğunu ve onlar dönene kadar Angie ve EJ'i güvende tutmanın benim işim olduğunu bildiriyordu. İzlemek ve yardım etmek için davet edilmek buraya kadarmış. Angie'ninki gibi benim yeteneklerimin de değeri bilinmiyordu. Ya da belki sadece tehlikeliydi.

"Evet, biliyorum." Yatıştırıcı ses tonumu ben bile duydum.

Angie sakinleştirilmekten hoşlanmadığını belirten bir bakışla beni mızrakladı.

Blue Voodoo arkamıza düştü ve ben de, "Deon'a söyle çocuklar ve benim için bir şeyler hazırlasın, sonra küçük Evan'ı alması ve bizimle mutfaktaki yemek alanında buluşması için *birini* göndersin - Quint'i değil." dedim. Quint korkutucuydu. "Çocuklar için kurabiye, dilimlenmiş elma ve süt. Bana da bir ya da üç barbekü sandviçi."

"Emredersiniz efendim," dedi ve emirlerimi mikrofonuna tekrarladı. Bir defans oyuncusuna benzeyen ama daha kaba ve sert olan iri adam bana bir kulaklık ve bir mini mikrofon uzattı, ben de mikrofonu çenemden sarkıtarak kulağıma taktım. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi, "Cassy'nin yanında büyükanne ve büyükbaba olacak yaşta yarım düzine kanlı insan var, onun üzerine titriyor ve güvenlik ekipleri kirli bezlerle uğraşmak zorunda kalmasın diye altını değiştiriyorlar."

"Güvenlik bez mi değiştiriyordu?" Çok fazla şaşkınlık göstermemeye çalışarak sordum.

Voodoo kahkaha atan bir ses tonuyla, "Güvenlik ekipleriniz çoğu şeyi yapmak üzere eğitildi," dedi. "Doğru."

"Yardım edebilirim," diye ısrar etti Angie. Mutfaklara giden merdivenleri çıkarken dikkatimi çekmek için elimi çekiştiriyordu, "*Bulucumla*."

"Ne tür bir bulucu?" Kulaklıktaki hoparlörü daha yumuşak bir sese ayarlayarak sordum. Deon'un alanına ve yeni oluşturulan restoran benzeri halka açık yemek yeme girdik. Leo'nun zamanında böyle bir yer yoktu; mutfak görevlileri yemekleri dinlenme odasına, bireysel ve yatakhane alanlarına taşıyor ve genellikle kendilerini . Bu yeni alan çok daha verimliydi. Dört, altı ve on iki kişilik masaları atlayıp Angie'yi kucağıma aldım ve uzun bir taburenin üzerindeki servis barına yerleştirdim.

Deon bir garson gibi başının üzerinde tuttuğu tepsiyle kapıdan mutfığa hızla ilerledi. Bir hareketle tepsiyi barın üzerine koydu ve elini siyah saçlı kan hizmetkârı mutfak yardımcısına doğru salladı. "Bunu ben hallederim, şekerim," dedi. "Git Antony'ye hazırlıkta yardım et ve fırından çıkınca kraliçenin sandviçlerini getir. Senin için," dedi Angie'ye, "Deon teyzenin Oreoları, sütü ve tattığım en güzel elmaları var. Bir tane dene." Angie'nin ağzına bir dilim attı ve Angie deneysel olarak çiğnedi.

"Ben beğendim. Ama EJ'in beğenmesini beklemeyin. EJ'in *tuhaf* bir damak tadı var." Sanki başka birinden alıntı yapar gibi söyledi.

"Tuhaf olmanın dünyada yanlış bir tarafı yok, tatlım. Ben hayatım boyunca tuhaf oldum. O çocuğa yemeyi seveceği bir elma bulacağım, söz veriyorum."

Angie bir Oreo'yu süte batırdı ve ağzına atmadan önce on beşe kadar saydı. İlk Oreo'yu bitirdiğinde, EJ yemek servis alanına taşınmış ve diğer tarafıma bırakılmıştı.

O durgun, sessiz haliyle her şeyi izlerken, bir Oreo ve küçük bir bardak sütü kabul etti. Dikkatle, kız kardeşinin kurabiye hazırlama yöntemini kopyaladı (yedi ve sekiz numaraları değiştirdi) ve yedi. Çiğnerken başını salladı ve sonra kurabiyeden kararmış dişlerle dolu ağzını göstererek sııttı. "Hey, Karınca Jane."

"Hey, EJ."

Deon, EJ'i bir elma dilimi denemeye ikna etti ve çocuk onu kabul etti, onu tuttu ve sanki onu ısıracaktı gibi baktı.

"Artık bir bulucum var," diye tekrarladı Angie. "Ne tür bir bulucu?"

"Bu." Bana küçük altın bir heykel uzattı. Canlı et sıcaklığındaydı ve cebinden sıcak bir şey olduğunu bilmeme rağmen tüylerimi diken diken etti. "Bulan" İsa'ydı, ölüydü, üç inç boyunda altın bir İsa figürüydü, kollarını açmış, ayaklarını çaprazlamış ve hala çarmıha geriliyormuş gibi gösteriliyordu, ama gerilmemişti. Arkasında, figürü bir duvara, yatak direğine ya da lentoya monte etmek için yapılmış gibi duran minik çubuklar vardı. Dikenli tacında, her bir avucunda ve ayak bileğinin üst kısmında küçük yakutlar ve yan tarafında çok daha büyük bir yakut vardı. İsa'nın başının üzerinde parıldayan garip bir taş vardı. Bu arcenciel kanıydı.

anasını.

"Meleğime yaklaştığında sıcak olacak," dedi Angie. "Sakın yanma."

"Bunu nereden aldın, Angie? Ve ne zaman aldın?" Çünkü eğer sihirli bir melek bulucu olsaydı, bu sabah sahip olmak güzel olurdu.

Angie kimin duyabileceğini görmek istercesine, neredeyse kaçamak bakışlarla etrafına bakındı. Deon, EJ ile farklı elma türleri hakkında konuşmakla meşguldü; lokantada yalnızdık.

"Angie?" Sesimde belli belirsiz bir uyarı tonuyla sordum.

Uzun bar taburesinden yere kaydı ve elimi tutarak beni ana asansöre doğru çekti. "Deon?" diye sordum. "Anladın mı?"

"Kışt," dedi bana. "Kızlar ve ben bunu hallederiz." Mutfağın kapısını iterek açtı ve seslendi: "Biraz daha elma getirin. Biraz da peynirli kraker ve farklı çeşitlerde elma ezmesi." Tekrar EJ'e döndü. "En az altı çeşidimiz var ve hepsi de çok lezzetli."

"L'shus," diye tekrarladı EJ yeni kelimeyi.

Angie'nin beni yönlendirmesine izin verdim ve Leo'nun ofisine ulaşana kadar asansörü ve koridorları kullandı. "Burada mıydın?" İçimde bir önseziyle sordum.

Başını salladı, hâlâ suçlu görünüyordu. "Sadece kısa bir süre önce."

Küçük mikrofonuma dokundum ve "Leo'nun eski ofisine anahtarı olan birini gönderin" dedim.

İki dakika sonra, siyah güvenlik giymiş bir kadın koşarak geldi ve kapının kilidini açtı. "Teşekkür ederim," dedim ona bakmadan. "Burada bekleyin."

Angie'nin önüne geçtim, yan kolumu çektim, kapıyı açtım ve içeri girdim. Ofis boş kokuyor ve boş hissediliyordu, o durgunluk bir süredir burada kimsenin nefes almadığını ya da hareket etmediğini gösteriyordu. Ama elbette bir vampir nefes almadan kıpırdamadan durabilirdi. Bakışlarım dar koridorun girişinde ve ofisin duvarlarında gezindi. Evet, boştu. Boştu. kaybediyordum. Güvenliğin odayı boşaltmasına izin vermeliydim.

"İşte." Angie bir zamanlar gizli olan ve yandaki açılan girişi işaret ediyordu. Bu kez güvenlik görevlisine bizden önce gelip odayı boşaltmasını . Döndüğünde bana küçük bir baş selamı verdi ve biz içeri girerken kenarda durdu. Oda yıllardır temizlenmemiş ya da dekore edilmemişti, küf kokuyordu ve Leo'nun eski ofis mobilyalarıyla doluydu. Leo'nun eski masası yan yatmıştı, kenarında bir C kısıp ve iki tahta vardı. Tahminimce, sihirli bir zımbırtı bulmak için sökülmesini talep ettiğim zamandan kalma onarımlar. Küçük, özel asansör de hâlâ oradaydı.

"Angie, heykeli nerede ve ne zaman buldun?" Tekrar ettim.

Angie uzun uzun iç geçirdi ve odanın uzak köşesine doğru yürüdü. Diz çöktü ve duvarın ortasındaki döşeme pervazını . Küçük bir kapı açıldı. "Oradaydı. Rüyalarımın arasında beni çağırdı ama bugüne kadar onu bulamadım. Meleğim tehlikede."

Elimdeki heykel hâlâ sıcaktı, elimden daha sıcaktı. Soğumuş olmalıydı. "Kahretsin." Bir meleğe sihirli bir şekilde bağlanmış, çarmıha gerilmiş altın bir İsa'nın Leo'nun ofisinin bitişiğinde ne işi vardı? Onu buraya Leo mu koymuştu? Leo koymadıysa, gizli bölmeye kim bırakmıştı? Angie'nin yanına çöktüm ve küçük bölmeyi yokladım. Boştu. Ve tozlu. Tırnağımı altın heykelin kırışıklıkları boyunca gezdirdim ve kiri kazıdım. Üzerindeki kir, küçük saklanma yerindeki kirle eşleşiyordu. Heykel uzun saklıydı. Mikrofonuma dokundum ve "Telsizde kim var?" dedim.

"Ben Wrassler. Senin için ne yapabilirim, Legs?"

Sırıttım. "Bu tüm o kraliçe şeylerinden çok daha iyi. Leo'nun ofisinin gizli asansör odasını en son kim kullandı? Resmi olarak diyorum, depo değil."

Tuşlara vurduğunu duyabiliyordum. "Eski kayıtlara göre, Mearkanisli Ming Zoya'nın orada bir ofisi varmış, ilk kez güçlü Mithranlar olarak tanınmalarından sonra. Ondan önce, Amaury MOC iken ..." Sesi . Tekrar başladı. "Ondan önce kısa bir süre için Karanlığın Oğlu Joses Santana'ayrılmıştı."

"Alex'ten araştırma vampirlerimizin geçmişlerini derinlemesine araştırmasını ve Ming ikizlerinden herhangi birinin melek tuzağı ya da iblis çağırma işine bulaşmak istemesi bir neden olup olmadığını öğrenmesini isteyin. Ve Uzun Bıçak'a güvenlik kamerası yerleştirin."

Wrassler ya talebin iblis kısmını ya Uzun Bıçak kısmını işleme koyarken ya da bir şeyler yazarken hafif bir duraklama oldu.

Uzun Bıçak Ming ikizlerinden birinden geliyordu; her iki kadın da kendi klanlarının efendileriydi ve her ikisi de kendilerini yaşadıkları şehirlerin ve insanların önüne koyuyordu.

"Thema ya da Kojo'nun kanamasını ve onu okumasını istedim. Bir gelişme var mı?"

"Alex'in raporuna göre, Thema bunu üstlendi. Rapor edilecek bir şey yok. Sır yok."

"Öyle mi? Lanet olsun. Hain o olsaydı her şey çok kolay olurdu." Mainet'in Leo'yu daha da derinden bağlamak için ne kadar az zaman harcadığını hatırladım. Zorla bir ısırık. "Her karşı, Koun'un tekrar yapmasını sağla. Derin bir sonda istiyorum ve eğer sonunda bağlanırsa-" Durdum. Koun sevmediği kan hizmetkârlarıyla uğraşacak biri değildi. Yüzümü ovuşturdum, düşündüm, keşke daha fazla uyusaydım dedim. Elimi bıraktım ve sesimi alçalttım, kalbimle değil ofisimle konuştum. "Uzun Bıçak'ın bağlanması gerekiyorsa, biz geliriz ve onu kendimize bağlarız." Bundan ne kadar nefret ettiğimi herkes biliyordu ama kendim yapmak istemediğim bir şeyi halkımdan .

"Evet, hanımefendi. Oldu bilin," dedi sessizce.

"Karargâhın etrafındaki *dikenli çitle* ilgili gelişme var mı?"

"Etkinleştirilmeye hazır. Şu anda güvenlik, biri sınırı geçtiğinde bir uyarı sinyali alıyor ve her sinyal duyulduğunda onaylıyoruz ancak gerektiğinde gelip gidebiliriz."

"Güzel."

"Başka bir şey var mı, Kraliçem?"

Bacaklar kısmı uzun sürmedi. Basit bir arkadaşlık için isteklerimde çok fazla tuhaflık vardı. "Hayır," dedim kendimi yorgun hissederek. "Ben böyle iyiyim. Görüşürüz, Wrassler." Molly'den gelen görmek için aramayı sonlandırdım.

"Büyük Kedi, sorunlarımız var. Tüylü kıcını hapishaneye götür."

* * *

Null önündeki sokak bir sirk ve bu sirk hokkabazların, trapezcilerin ve palyaço arabalarının olduğu eğlenceli bir sirk değildi. Bunun yerine, medya minibüsleri, scooterlar ve fotoğraf çeken, olay yeri şeridini geçmeye çalışan ve halkı güvende tutmak ve aktif bir cadı çemberinden uzak tutmak için etrafta polis bulunmayan yürüyen bakıcıların olduğu türdendi.

Bruiser ve ben genç bir muhabirin olay yeri bandının üzerine eğilip cep telefonuyla cadı çemberinin içini iyi bir şekilde çekmeye çalışmasını izledik. Cep telefonu tütmeğe başladı ve alev aldı. Muhabir ciyakladı ve alev alan cep telefonunu sokağa fırlattı. *Aptal*. Bir kolunu kaybedebilirdi.

Bruiser usulca iç çekti, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Arkamda duran Quint, "Aptal," diye mırıldanarak düşüncelerimi yankıladı.

Burada işler kendi kendine düzelmeyecekti. Everhart cadılarının sokakta çalışması için mahremiyet yoktu. Ve dolabımdaki çok küçük bir null çemberinin altında büyüyen bir kalbim vardı, ona en iyi bakabilecek insanlara iade edilmesi gereken bir kalp. Boş hapishane tekrar çalışmaya başlar başlamaz.

Boş evin ön verandasında duran Molly'yi aradım. "Selam kanka," dedim cevap verdiğinde. "Göz yaşartıcı gaz gibi kokan bir işin var mı?"

Molly güldü. "Bende *kokarca* denen bir şey var. Kıyafetlere ve saçlara siniyor. Sadece en az dört saat boyunca doğrudan güneş ışığı kokuyu giderir. Sabun yok, su yok, başka hiçbir şey ona dokunamaz. Ve eğer patlarsa etrafta olmak istemezsiniz. Ama bir tanesini serbest bırakmak için iznim yok."

"Eğer , bakanları uzak tutar mı?" "Saatlerce. Bu konuda bana güvenin."

". " Telefonu kapattım. Bruiser'a, "Ne düşünüyorsun?" dedim.

Bruiser polis şefini aradı. Şefin yardım talebine verdiği cevap kısa ve netti. Şefin adamları hastaydı ve sokağın temizlenmesini istiyorsak bunu kendimiz yapmalıydık. Bruiser dedi ki, "Anlıyorum. Tabii ki Karanlık Kraliçe yerel kolluk kuvvetlerinden çok fazla şey talep etmek istemiyor." Sözlerinde belli belirsiz bir alaycılık vardı ve Bruiser devam ederken ben de sokağa doğru sııttım. "Medya tüm gücüyle dışarıda. Muhabirlere kolluk kuvvetlerinin uyarıldığını ama halkı patlamak üzere olan bir büyüden korumak için zahmete girmediklerini bildireceğinden emin olabilirsiniz."

Şef sessizdi. Adamın yorgunluktan yüzünü ovuşturduğunu hayal edebiliyordum. Ne tür tansiyon ilaçları aldığını merak ettim. "Ne istiyorsunuz Bay Dumas? Özellikle."

"Asgari düzeyde. Lütfen boş hapishaneye işaretli bir araçla, ışıklı ve sirenli tek bir memur gönderin. Söz konusu memur, hoparlöründen çevredekilere sokağı boşaltmaları, mahalle sakinlerine de pencere ve kapıları kapatmaları yönünde seslensin. Onlara cadıların cadı çemberinin güvenli olup olmadığını belirlemeleri gerektiğini . Güvenliğini belirleme çalışması yoğun ve kötü kokulu olacaktır. Ve belki de tehlikeli. İnsanların en az iki blok geriye gitmesi gerekiyor."

Şef dedi ki, "Tamam. On dakika." Bağlantıyı kesti.

Yine de canavar, *dostum. İyi ve güçlü bir dost.*

Evet. Benim de tetiğimi çekiyor.

Beast beyaz adamın silahlarından bahsetmiyordu.

Gülümsedim ve Bruiser bana şaşkınlıkla baktığında sadece başımı salladım. DQ'nun ciplerinden birindeydik, fotoğrafçıların fotoğraf çekememesi için camları iyice karartılmıştı ama yine de burada oynaşma riskini göze alamazdım. Polis ekibi geldiğinde sessizce bekledik ve polis sirkin iki blok geri çekilmesi talimatını verdi. Saldırı gecesi olay yerinde bırakılan barikatları kullanan polis memuru daha sonra sokakları kapattı ve oradan ayrıldı.

Bruiser güvenlik iki mesaj gönderdi ve onların diğer araçlardan inip olay yeri şeridinin dışındaki çemberin etrafına bezle kaplı çerçeveler yerleştirmelerini izledi. Sonra hepimiz yaklaşmakta olan kokuşmuş işçilerin menzilinden uzaklaştık.

"Akıllıca," dedim.

"İkinci kat pencerelerinden ya da çatı bahçelerinden çekilen fotoğrafları engelleyemem ama halkın Everhartları izlemesini zorlaştırabilirim."

Kızıl saçlı, kıvrımlı Liz Everhart sokağa doğru yürüdü, çemberin rüzgârına karşı, hâlâ dolapta olan cadı ikizi Cia yarı saklanmış, ölü yaprakların arkasından onu izliyordu. Liz kaldırıma bir şey koydu ve geri çekildi. On saniye sonra küçük bir ışık parlaması ve kocaman bir duman püskürmesi oldu. Uzun, tiz bir ıslık havayı ikiye böldü. Rüzgâr içeri ve aşağı doğru esmeye başladı. Çok ve dumanı sokaklar boyunca taşıyordu. Gazeteciler ve meraklılar kaçıırken çığlıkları ve dehşet seslerini duyabiliyordum. Güldüm. Sonra koku cipin içine sızdı.

Pis kokuyu duyunca "Vay anasını," dedim. "Çıkar bizi buradan."

Bruiser arabayı sürerken kıkırdıyordu. "Bu kokuyu almayalı uzun zaman olmuştu. Richardson cadı klanı biraz daha farklı bir koku kullanıyor ama daha az korkunç değil."

Cep telefonum çaldı. "Hey, Alex," diye cevap verdim. "Naber?"

"Lachish Dutillett hastaneden taburcu oldu. Sizinle bizim buluşacak."

"Kalbi almak için. Hayır. Onu alamaz. Ama bu benden gelmeli. Tamam. Yakında orada olur muyuz?" Bruiser'a sordum.

"Bu trafikte yarım saat sürebilir," dedi. "Alex, lütfen görevli kimse onu içeri alsın ve ona bir fincan kahve ya da çay yapsın. Trueblood çocuklarını da kontrol et. Yanlarında tam yetkili kişilerin emin olun."

Alex, ", " dedi ve aramayı sonlandırdı.

"Lachish hapishane saldırısında yaralandı," dedim. "Hastaneden çok hızlı çıkıyor." Bruiser hafif bir gülümsemeyle, "Olay yerinde ona Mithran kanı teklif edildi ve kabul etti," dedi. "Doğru.." Bunu hatırladım. Thema vampir ve cadı saldırısından sonra Lachish'i beslemiş ve iyileştirmişti. Önemli bir cadı bir sivri yardım kabul etmiş ve bunu anlatacak kadar yaşamıştı. Bu, iki para grubu arasındaki iyileşmesine yardımcı olmaya devam etmek için uzun bir yol kat edebilir.

Dakikalar sonra, önceki sahibi Katie Fonteneau ile tesadüfî bir pazarlık sonucu takas edilen ilk ve tek gerçek evim olan bedava evdeydik. Bruiser ön tarafa park etti. İçeri girdik ve mutfak masasında Lachish ve Alex'e Havada hâlâ bir vardı ve Bruiser biz içeri girer girmez gaz sobasını yaktı. Lachish solgun ve sargılıydı ve beni selamlamak için ayağa kalkmaya çalıştığında acı içinde nefesi kesildi. "Lachish Dutillett sizi selamlamaktan memnuniyet duyar-" diye başladı.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım ve sandalyesini işaret ettim. "Resmi şeylerden vazgeçelim. önce otur."

"Ben biraz daha çay getireyim," dedi Bruiser.

Lachish sandalyesine geri yaslandı, acı, hastane kimyasalları, eski kan izleri ve ter kokusu ondan yayılıyordu. "İngiliz'in her şeye cevabı," dedi Lachish. "Çay."

"Evde, yatağında olmalıydın," dedim. "Ben de kutuyu koruyor olmalıydım."

"Nerede? Null hapishanesinde koğuşlar hâlâ kapalı. Fanghead'lerin pencerelerin kapalı olduğundan bile emin değilim."

Bruiser masaya bir demlik koydu, üstüne de Quint'in benim için yaptığı pembe tığ işi bir çay örtüsü yerleştirdi. Quint, olduğunda bir kayıt cihazını saklamak için kullanabileceğim bir çaydanlık yapmıştı ama yine de pembe renkten nefret ettiğim düşünüldüğünde, rengin bir alay konusu olduğunu düşündüm. Bir yandan da paranoyaklaşmaya başlamıştım, her altında bir sorun , tıpkı Uzun Bıçak hediyesinde olduğu gibi. Belki de kendimin nefret ettiğim ama halkımı hayatta tutan Aslan versiyonuna .

Bruiser, "Kraliçemiz boş hapishane binasının cadılar için emniyete alınmasını sağladı," dedi. "Everheart'lar daha güçlü koğuşlar çalışıyorlar. Umarım güçlendirilmiş *dikenli çit* , ama bu geceye kadar olmaz."

Lachish çayını yudumladı ve içini çekti. "Güzel bir Earl Grey severim. Teşekkür , Konsolos." Fincanını kucakladı ve "İstediğim gibi kalp kutusunu neden Ailis'e vermedin?" diye sordu.

"Kibarca konuştuk. Ben daha iyi korunan bir alana sahiptim."

Lachish kaşlarını kaldırdı ve tekrar yudumladı. "Kibar kelimeler. Zorluk mu çıkarıyordu?"

"Genç. Sorumluluk sahibi. Biraz kaba. Eğitimsiz." Kısa kestim. Leo tarafından eğitilmiştim. Ama en bile kabalık yapabilirdim. Ya da en . "Sanırım ben de kabaydım."

"Tahmin mi?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle. "Görebilir miyim? Kalbi mi?"

"Elbette." Ayağa kalktım ve dolabıma gittim. Boş koğuş ve küçük *dikenli çit* hâlâ yerinde duruyordu. *Çiti* serbest bıraktığımda göz ucuyla bir şey gördüm. Bir ışık titremesi ve gölge lekesi.

Etrafımda döndüm. Korku beni vurdu, sistemimi şok etti. Ama orada kimse yoktu.

Yırtıcı değil, diye düşündü Canavar bana. *Vampir kalbindeki sihirli lanet.*

Tamam, diye düşündüm, kutuya bakarak. Kalple konuşarak, "Seni son tuttuğumda adrenalin , bu yüzden hissetmedim. Ama çok fazla korku ve paranoya salgılıyorsun, değil mi? Bu da boş bir odada tutulman için bir başka neden."

Varis' kalbi kısıtlamalarından kurtardığımı anlayıp anlamayacağını merak . Tedbirli olmak için dizüstü bilgisayarı açtım ve güvenlik sistemini kontrol ettim. Kimse yoktu. Hiçbir şey .

Kutuyu elime aldım. Dehşetin şaftı neredeyse onu düşürmeme neden oluyordu, ama tutundum ve kendi büyülerim korkuyu geri itti. Hâlâ oradaydı ama o kadar güçlü değildi. Cadılardan aldığımdan biraz daha ağır hissettiren kalp kutusuyla mutfığa döndüm. Bruiser bir yer açtı ve ben de kutuyu Lachish'in önüne koydum. Kıpırdamadan durmayı ve geri adım atmamayı başardım. "Eğer diğer duygular onu geçersiz kılmazsa, korku yayar," dedim, sanki ona sormuyor da bilgi veriyormuşum gibi.

"Evet." Lachish masanın üzerine fare şeklinde oyulmuş küçük bir ahşap muska koydu ve kutuya değene kadar itti. Korkum azaldı ve kararsız bir nefes aldım.

Ahşap kutu kolayca açıldı ve ışık kalbin üzerine düştü. Ama bu sadece bir kalp değildi. Kalbin her iki yanında soluk pembemsi dokular, akciğer parçaları şeyler vardı. Kalbin üstünden çıkan atardamarlar ve toplardamarlar vardı ve bunlardan biri akciğerlere bağlanıyordu. Kan yoktu. Kalp pompalamıyordu.

Sonra kalbi titredi.

çalışıyordu. Nefes sağlayacak bir vücut ya da kan pompalayacak bir kan olmasa bile, et hâlâ canlıydı. Tamam. Bu ürkütücüydü.

Lachish dedi ki, "Bunu bazen yapıyor. Sonra durur."

Kansız kasın durdu.

Evet. Ürkütücü.

"Büyümüş," dedi Lachish. Bana doğru baktı. "İnsan şeklinde bir bedene dönüşmesine izin verme niyetiniz yoksa, daha güçlü boş enerjilere ihtiyacı var."

Güçlü bir kalp. İyi yemek, diye düşündü Beast.

Bir kakhaha patlattım. "Hayır," dedim her ikisine de, Lachish'in sert duruşunu ve ifadesini el sallayarak. "Üzgünüm." Varis gerçekten ölene kadar yok edilmesine izin vermemem konusunda uyarılmışım. Bunun, şu anda olduğundan daha fazla büyümesine izin vermemek için de geçerli olduğunu düşündüm. "Korumalar anda,

siz cadılar alabilirsiniz. Ama o zamana kadar değil." Kapattım ve kalp kutusunu dolabıma geri götürüp tüm boş nesnelerin yanına yerleştirdim. Null ward'ı açtım ve korku kayboldu.

Bu özel *dikenli çit* genellikle kendi başına yeterince güçlüydü, ancak onu etkinleştirmek için kanımdan ince bir leke eklersem daha güçlü hale getirilebilirdi, bu günlerde düşünmeden yaptığım bir şey. Parmağımı batırdım ve parmağımı bir mendile sarmadan önce *çiti* tetikledim. Sonra durdum. Kan bana karşı bir büyü ya da lanet için kullanılabilirdi. Banyoda bir kutu küçük yara bandı buldum ve birini parmağımın ucuna koydum. Her ihtimale karşı. Mutfığa , peçeteyi çoğunlukla yeni olan şömineye attım ve alev almasını izledim.

Ve sonra aklıma geldi. Vampirler gün ışığında yanardı. Gün ışığı az kalbime vurmuştu. Ve yanmamıştı.

Doku alev alev yanarken, "Kan cadılarının iblisleri bağlayabildiğini biliyorum. Bir meleği bağlama olasılığı hakkında ne biliyorsun?" Alevlerden Lachish'e baktım. Durmuştu, fincanı yarısına kadar ağzına götürmüştü, dudaklarını aralamıştı. "Eğer birinin bir meleği bağlamak gibi bir planı varsa," diye devam ettim, "kalbi kullanabilir mi? Ve bu tür bir bağlama ne kadar güç gerektirir?"

Lachish fincanını yere bıraktı ve fincan tabağında tıkırdadı. Gözleri kısıldı, sanki masanın üzerini tarıyormuş, düşünüyormuş gibi hafifçe ileri geri hareket etti. "Bilmiyorum." Ama paylaşmak istemediği iyi bir tahminde bulunduğu açıktı.

Dedim ki, "Kalp bir vampir kalbi. Sadece gün ışığına maruz bıraktık ve alev almadı. Kalp Jodi Richoux ile başladı, şimdi Wrassler'ın karısı. Sonra taşındı ve tekrar size . Korkuyu söndürüyor. Ve büyüyor. Sadece boş bir çalışma büyümesini durdurur. Her zaman bir *gençleştirme* çalışmasının etkisi altındaydı, değil mi?"

Lachish travma yüzünden zayıf düşmemiş olsaydı tepki vermezdi ama verdi, sadece hafifçe irkildi. Sonra sanki sadece karanlık konuşmasına izin veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Öyle olduğunu düşünüyoruz. Kesin olarak bilmiyoruz. Korku birkaç hafta önce başladı, kalbin atmaya çalışarak titremeye başlamasıyla aynı zamanda. Ama eğer bir iblis çağırılmış ve bir başkasının iradesine bağlanmışsa ve eğer bir melek bağlanmışsa ..." Sanki devam edemeyecekmiş gibi durdu.

"Eğer orijinal melek bağlaması Karanlığın Oğlu'kanını ," dedim, " zaman Karanlığın Kalbi kendini gençleştirmek için meleğin yaşam gücünü ve bir iblisin ölüm gücünü çekiyor olabilir. Özellikle de gücün büyük bir kısmı Varis'e aktarılmışsa." Bundan emin değildik ama ne ederdik ki? Şansımı deneyip neyi göreceğim.

Gözlerini bana doğru açtı. "Eski masalarda ya da hayatta kalan birkaç büyü kitabında bir iblisi bağlamakla ilgili çok az şey var. Bir meleği bağlamak hakkında da hiçbir şey yok. Böyle bir uygulayıcının kazanacağı gücü ancak tahmin edebilirim."

"Yapmalı mıyız-" demeye başladım.

Lachish hızla ayağa kalktı, sandalyesinin ayakları yere süründü, nefesi kesildi, sanki ani hareket ona acı vermiş gibiydi. Masaya yaslandı ve beklenmedik bir şekilde güldü. "Yaşlanmak berbat bir şey." Daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Vurulmak da berbat bir şey. Aracım . Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Jane Yellowrock. New Orleans meclisinin lideri de Karanlık Kraliçe'ye yardımları ve bu sıkıntılı sularda yol göstericiliği için teşekkür ediyor."

Ben öğle yemeği ve uzun bir uyku ihtimalini düşünürken Bruiser cadıyı kapıya kadar uğurladı. Ancak Bruiser'ın telefonu Lachish hâlâ sokağın başındaydı. Balım telefonundan bana baktı ve "Kütüphanede bulduğun bir günlüğü çeviren yaşlı Mithranlardan biri uyanık ve odasında çalışıyor. Günlükte ne bulduğunu görmemiz gerektiğine inanıyor." Bunlar Leoefendisinin kontrolüyle savaşırken bana gösterdiği günlüklerdi. Hâlâ savaşıyor mu diye merak ettim. Onu kazığa bağlayıp yirmi dört-yedi saat izlenebileceği karargâhta mı bırakmalıydım?

Her karar daha fazla tehlike, daha fazla sorun ve istenmeyen sonuçlar anlamına geliyordu.

İçimi çektim. Kestirmek söz konusu bile olamazdı. Ama Deon uyanıksa, en azından yemek iyi olurdu.

CHAÏTE3 1Ä

Son Ustamın Sembolizme Hiç İhtiyacı Yoktu

Bu gezintide bana eşlik eden Quint'e baktım. Silahlarını çekti, içeri girdi ve vampirin kişisel odasını temizledi. Haberleri olan vampir köşedeki bir masada oturuyordu ve Quint işini yaparken kaldırıp bakmadı. Kapı odayı inceledim çünkü odalar bir vampirin gücü, konumu ve istekleri hakkında çok şey anlatır.

Karargâhtaki bu vampirin odası penceresiz, içeride bir odaydı ve yanındaki odayla arasında bir Jack and Jill banyosu vardı. Dört direkli pirinç yatağı ve art deco tarzı mobilyalarıyla küçük ama iyi döşenmiş bir odaydı. Bir duvarda sandıklar vardı ve dolabın kapısı aralıktı, raflarda özenle katlanmış giysiler ve askılarda takım elbiseler görünüyordu. Buraya gelirken dosyasını okumuştum. Santiago Molina, Mearkanisli Ming kaybolduğunda ve klanı dağıtıldığında yerinden edilen vampirlerden biriydi. Geri döndüğünde, orijinal vampirlerinin çoğu ona geri dönmüştü, ancak diğerleri, özellikle de onun acımasız yönetimi altında acı çeken daha az güçlü veya daha az saldırgan olanlar, klansız kalmayı seçmişti. Orta derecede önemli bir vampirden, diğer kan emicilerle sosyalleşmeyen ve grup kan beslemeleri ve zorla seks partileri yerine yalnızlığı ve beslenmek için nadir bir insanın arkadaşlığını tercih eden birine dönüşmüştü.

İnsanlık hayatında, karanlık çağlarda, Santiago İspanyol'du, münzevi bir keşişti, sessizce dua ederek zaman geçiren ve eski el yazmalarını kopyalayan türden bir keşişti ve yirmi birinci yüzyıla istemeyerek de olsa yerinden edilmiş bir bilgin edasını hâlâ taşıyordu. Birçok dil konuşuyor ve daha fazlasını okuyordu. Eski keşiş hafif, narin ve dikkat çekmeyen biriydi; kahverengi saçları ve gözleri vardı. Uzun bir tunik gömlek, bol bir tozluk ve siyah kadife terlikler giymişti. Alex'e göre bu adam son derece güvenilir olmalıydı çünkü vampirin odasında Leo'nun kütüphanede işaret ettiği dergilerden birkaçı vardı. Dirseğinin yanında bir bardak beyaz şarap vardı.

Quint işini bitirdiğinde geri çekildi ve ben de içeri girdim. Santiago ayağa kalktı ve sanki nezaket kurallarından emin değilmiş gibi sert bir selam verdi. "Kraliçem," dedi.

"Santiago," dedim. Bana baktı, kıpırdamadan, kalp atışlarından ya da nefes alış verişlerinden etkilenmeyen o vampir durgunluğuyla. "Benim için bir şeyin var mı?"

"Oh. Evet, Kraliçem." Parmakları diğer sandalyeye doğru gitti. "Oturmak ister misiniz-" Durdu, telaşlanmıştı, odasında bir kraliyet protokolünden emin değildi.

"Evet, teşekkür ederim," dedim. Quint elini uzattı ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum. Fazladan bir sandalye çektim ve . "Anladığım kadarıyla bir şey keşfetmişsiniz?"

"*Si*. Oh. Evet. Evet. Evet. Bir günlüğün içinde iki harita buldum. Biri elle çizilmiş, birkaç farklı el tarafından not düşülmüş. Bin yedi yüzlü yılların sonlarına ait olduğunu tahmin ediyorum." Yüksek kumaş içerikli bir kâğıt parçasını dikkatle masanın üzerine koydu. Çok uzun dörde katlanmıştı ve haç şeklindeki kıvrımlarında mürekkep eksikti. "1719 yılına ait olduğu anlaşıyor, Cezayir Burnu', şehir kurulmadan önceki bataklığın bir haritası."

Yine Cezayir. Bir ilgi vızıltısı aldım. "X işareti yeri mi gösteriyor?" diye sordum. "Aynen öyle," dedi Santiago, sesinde bir heyecan belirtisi vardı.

Eski harita, nehrin uzak tarafında, Cezayir'in kıyı şeridini hâlâ takip eden kara kıvrımını gösteriyordu. Brute ve GrindyLOW'la birlikte aradığımız yerin hemen yakınında kırmızı mürekkeple çizilmiş büyük bir Kelt haçı vardı. Haç, Cezayir dilini Mississippiden Mississippi'ye kadar U şeklinde bir yol boyunca kaplıyordu. Haritanın kara dilinin bir tarafında mürekkeple çizilmiş bir Kelt ejderhası, diğer tarafında ise üç kafatası vardı; korsan çapraz kemikleri değil, sadece kafatasları. Meksika Körfezi kasırga gibi bir girdapla ve dalgaların yükselen bir başka ejderha başıyla işaretlenmişti.

Bu harita Cezayir şehriden daha eskiydi. Belki de bin beş yüzlü yıllardan beri eyaletlerde De Allyon'un zamanından kalmaydı. Bir hazine haritasına benziyordu. Diğer harita daha yeniydi, belki bir gravürden alınmış gibiydi ve basılmış bir haritanın kırık çizgilerine sahipti. Aslında siyah mürekkeple basılmıştı ama artık griye dönüşmüştü.

Santiago basılı haritaya dokundu. Parmak uçları hafifçe lekeli beyaz eldivenler giymişti. "Eski Cezayir ilk olarak 1819'da inşa edilmiş, nehir kıyısı boyunca gemi yapım ve onarım alanları, kuru rıhtımlar, kereste fabrikaları ve kereste depoları ile inşa edilmiş kaba saba bir yerdi. Nehir üzerindeki ticari koridorda bir demir dökümhanesi ve gemi inşaatı vardı." Parmağı nehir kıyısını izledi. "Gerçek sokaklar yok, basılı haritalar yok, o zamanlar çoğunlukla bataklık ve çamur, barakalar ve barlar. Ancak şehrin şu anki sokakları çok daha sonra, 1841'de planlandı ve burada gördüğünüz gibi Algiers Point, McDonogh, Whitney, Behrman, Gretna ve diğerlerinden oluşuyor. Cezayir sokakları daha sonra, bu haritaya 1864 yılında düzenlenmiş ve inşa edilmiştir.

"Bu , Eşiniz Cezayir'deki kiliselerle çok ilgilendiğinizi bildirdi. İki haritadan tahmin 1719 haritasındaki kırmızı X, 1864 haritasındaki bu sokakların karşısında alıyor, ancak geçmişte hangi binaların kilise olabileceğini ya da hangi kiliselerin kasırga nedeniyle yıkılmış ya da tahrip olmuş olabileceğini ve şimdi kiliseden başka bir şey olduğunu göstermiyor."

Quint, "Bu alan Fransız Mahallesi'nin üç ya da dört katı büyüklüğünde," dedi. "Hiçbir şey ölçekli değil."

"*Si!*" dedi Santiago. Kâğıt yığınının arasından bir harita çıkardı, bu turistik haritaydı ve işaret etti. "Hangi kiliseyi olabileceğinizi belirlemek zor olacak. Şu anda Kelt haçının altındaki bölgede on sekiz kilise var."

Üçüncü haritanın üzerine eğildim. Parmağı daha önce ziyaret ettiğimiz hasarlı kiliselerden yakındı. "Evet. Anlıyorum. Bu yardımcı olabilir," dedim, Hristiyan çocukluğumun resmi nezaketiyle, ama kraliçenin resmiyetiyle değil. "Eski haritadaki kelimeleri tercüme edebilir misiniz?"

"Gerçekten öyle, Kraliçem. Bunda 'Gömülü Kemikler' yazıyor. Bu, 'Karanlıktan sakının' diyor. Bu, 'Burada kötülük yatıyor' diyor. "

"Üç söz, üç kafatası," dedim.

"Evet!" Kahverengi gözleri zevkle parlıyordu. "Sembolizmi anlıyorsun. Son ustamın sembolizme hiç ihtiyacı yoktu."

"Ejderhaların ne anlama geldiğinden emin değilim. Kötülük mü?"

"Burada küçük soluk çizgiler var" etti- "iki ejderhadan 'Burada kötülük yatıyor' sözlerine kadar. Yani evet, bu mümkün."

"Teşekkür , Santiago. Etkilendim. Kimin günlüğü bu?"

"Immanuel Pellissier ve bir başkasına aitti."

Bu da benim bu soruyla başlamam gerektiğini . Bir nefes verdim. "Elbette öyle. Başka kim olacak?"

"Emin değilim ama günlüğün ortalarında başka biri devraldı." soğuk bir kesinlik ürpertisi kapladı. "Göster bana" dedim.

Santiago günlüğü açtı ve bana ön yüzündeki birkaç sayfayı gösterdi. "El yazısı mükemmel. Şuradaki ve şuradaki eski el çizimi haritadaki el yazısına uyuyor." Tekrar işaret etti. "Güzel bir el. Ama burada" - bir sayfayı çevirdi- "kullanılmamış iki sayfa var. Günlükler pahalıydı. Kimse kâğıt israf etmezdi. Ve burada" -ikinci sayfayı çevirdi- "el yazısı çok farklı. Eğitimsiz bir adamın çirkin eli."

Sözleri hakaret amacı taşııyordu, sadece tanımlayıcı bir terimdi. Santiago'nun dilinde benim de "çirkin bir elim" vardı, yani yazım dağınıktı. Yazara sempati duyardım, ama Immanuel'in günlüğün ortasında bir ciğer yiyici tarafından yendiğini ve ciğer yiyicinin el yazısının çirkin olduğunu hissediyordum - Avrupalı eğitimli bir vampir gibi yazmaya çalışan, *u'thun'ta* dönüşmüş bir *Tsalagi* deri gezgini. Kara büyü töreninde elde edilen anılarla bile, kas hafızası eşit olarak geçmek için yeterince iyi değildi. "Alabilir miyim?" Günlüğü işaret ederek, "Alabilir miyim?" dedim.

"Elbette Kraliçem, elbette." Günlüğü bana doğru çevirdi.

El yazısını inceleyerek sayfaları çevirdim. "Bunun yazıldığı dönemde çok az insan eğitimliydi. Sanki Immanuel'in el yazısından bir şeyler öğrenmeye çalışmış gibi görünüyor. Burada, günlüğün sonunda, el yazısı çok daha iyi." Başından sonuna kadar çevirdim. "Oriijinaline benziyor." Günlüğünden ve yediği adamdan, bedeninden ve anılarından bir şeyler öğrenmişti ama eski rahibin tüm bunlara nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Santiago kaşlarını çatı. Sonra haç çıkardı ve fısıldadı, "*Tanrım*. Videoda gördüğüm şey ." Santiago gözlerindeki dehşetle bana baktı. "Dişleri olan aslan, öldürdüğün yaratık, Pellissier varisinin yerini aldı. Pellissier varisi olarak doğmadı ama varis oldu. *Si?*"

"Evet, Santiago. Onun şeytani, büyülü bir yaratık olduğuna inanıyorum. Immanuel'i yedi ve onun yerini aldı. Bu kara büyü'nün en kötüsü." Küçük masasının üzerindeki diğer günlüklere çenemi uzattım. "Başka kimin günlükleri?"

"Soledad Martinez ve çok genç bir Amaury Pellissier."

Başımı eğdim. Soledad tanıştığım bir vampirdi. Bataklik bölgesinde bir malikanedeydi. O, arkadaşı Malita ve uyuşturucu bağımlısı birkaç kan hizmetkârı çıldıracak kadar uzun süre tecrit edilmişlerdi ve durumun ne kadar kötü fark ettiğimde kan hizmetkârlarını değiştirtmişim. Onları daha önce kontrol . "Soledad'ı tanıyor musun?"

"İlk kez filizlendiğimde o benim hamimdi." Hafifçe gülümsedi. "Ben devoveo'dayken efendim ölmüştü ve ben yalnızdım. Mearkanis'in klanının Ming'indeyken bana karşı hep nazikti. Onun sözlerini okumak büyük bir keyif olacak."

"Klanını geri aldığında Ming'e katılmadın. Neden?"

"Mearkanisli Ming ..." Gözleri kaydı, çok insani bir tepkiydi. "...tamamen Naturaleza değildi. Ama ruhunda Mithran soyundan gelenlere ve klanındaki insanlara karşı hiç şefkat yoktu."

"Kaç dil biliyor ve okuyorsunuz?"

"Konuşulan altı dili akıcı bir şekilde biliyorum ve on iki dili daha akıcı bir şekilde okuyabiliyorum. Halkınızın bugün söylediği gibi, bir düzine dilde daha *iyiyim*. Beş dili daha anlayabilir ve belli bir kesinlik derecesinde tercüme edebilirim. İnsan olduğum zamanlarda Kuzey İspanya'da Benedikten Tarikatı'na bağlı bir keşiştim ve hacılara daha iyi yardımcı olabilmek için onların dillerini öğrenmekle " Hüzünle gülümsedi. "İsteğim dışında değiştirildim ama sonraki yüzyıllar bana kan içenlerin arasında olabileceğimi ama onlardan olmadığımı gösterdi."

Kaç dildi bu? Bu kadar çok saymaya çalışsam el ve ayak parmaklarım tük miydi? Santiago'nun dosyası bana onun pek çok yeteneğini göstermişti ama daha çok danışmanlık, Kan Efendileri arasında arabuluculuk ve çevirmenlik yeteneklerine odaklanmıştı. " anasını."

Santiago bana o hüzünlü gülümsemesini verdi. "Hayır."

"Ah. Doğru." Kutsal saçmalık değil. O bir rahipti. Onun yanında ağzımdan çıkana dikkat etmeliydim. "Özür dilerim. İş mi istiyorsun?" Ben sordum.

"Hayır, Kraliçem. Klanınıza katılmak istiyorum."

Ona hayır demeye başladım, klanımda yeterince insan vardı, ama gözleri üzgündü. Ya da belki *yalvarmak* daha iyi bir kelime olurdu.

O bir yabancı, bir uyumsuzdu. Diğer uyumsuzlardan oluşan bir klana katılmak istiyordu. Santiago sandalyesinden yere kaydı, ayaklarımın dibinde diz çöktü.

"Ahhh." İçimi çektim, ama dehşetimi nefes sesimden uzak tutmaya çalıştım. Bir klana kabul edilmenin pek çok yolu vardı ve hepsi kan paylaşmayı gerektirmiyordu ama bana sadık diş kafalılarından güç aldığımdan beri, kan paylaşmam *gerektiği* aklıma . En azından bana yemin eden vampirlerle zaman zaman ve kesinlikle yemin etme olayını yaptıklarında biraz. "Quint, keskin bir fırlatma bıçağına ihtiyacım var." Elimi omzumun üzerinden geriye doğru uzattım. Hizmetçim kabzası önce olmak üzere avucuma bir tane yerleştirdi.

Cep telefonumu çıkardım ve Alex'i aradım. Cevap verdiğinde, "Bir veliahtın yemin törenini kaydedecek bir video tanığına ihtiyacım var" dedim.

"Evet, Kraliçem. Video kaydına alınıyorsunuz."

Cep telefonunu Quint'e uzattım. "Bunu kaydet." "Evet, efendim."

"Santiago, kaç tane kan hizmetkârı getiriyorsun?"

"Üç, Kraliçem."

"Hizmetinizi kabul etmekten onur duyarım," dedim ayaklarımın dibindeki adama. "Nasıl yemin edersiniz?"

"Ben, Eneko Jesus Santiago Molina, Yellowrock Klanı'nın Kan Efendisi olarak size sadakat yemini ediyor, size ve yarattığınız klan ailenize bağlılık sözü . Senin için çalışacağıma, ihtiyaçlarını karşılayacağıma, seni koruyup kollayacağıma, senin için savaşacağıma (savaşçı olmasam da beni kabul etmeden önce bunu bilmelisin) ve ihtiyacın olduğunda gerçek bir ölü olarak öleceğime yemin ederim. İhtiyaçlarımı sizinkilerden sonra ikinci sıraya koyuyorum. Açlığımı sizinkinden ve soyunuzdan sonra ikinci sıraya koyuyorum. Tüm benliğimi ve sahip olduğum her şeyi emrine, ayaklarının altına, ellerine bırakıyorum. Yaşamda, ölümsüzlükte ve gerçek ölümde seninim."

O konuştuğça, ne söylemem gerektiğini anladım. Karanlık Kraliçe'ye sadakat yemini etmemiştir, bu da hizmetini sınırlıyordu. "Ben, Jane Doe Yellowrock, 'nın Kan Efendisi, New Orleans Şehri'nin Efendisi, Eneko Jesus Santiago Molina'yı ve üç gönüllü kan hizmetkârını koruyacak, kollayacak, ihtiyaçlarını karşılayacak, ona yalnızlık, aile, güvenlik, çalışacak bir yer ve bu unvanlar dahilinde yeteneklerimin ve gücümün elverdiği ölçüde koruma sağlayacak ve onu Yellowrock Klanı'na evlat olarak kabul edeceğim." Parmağımı batırdım ve Santiago'ya uzattım. Ucunu ağzına götürdü. Soğuktu, odasındaki mobilyalarla aynı sıcaklıktaydı ve bu beni her zaman şaşırtmıştır.

Bıçağı aldı ve kendi parmağına batırdı. Eğildim ve damlayı kabul ettim. Dilimde de soğuktu. *İğrenç*. Ama kanı gevrekti? Belki de? Açık ateşte buzul eriyiğiyle yapılmış narin bir beyaz çay gibi temiz bir tadı vardı.

Canavar . *Güçlü vampir kanı. Jane daha fazla içmeli. Hayır,* ona bakarak düşündüm.

Bıçağı geri aldım ve bıçağın ucunu Quint'in bana uzattığı mendile sildim, vampir tükürüğü yarayı kapatmış olsa da parmağımı içine sardım.

Alex'e "Kaydı sonlandır ama aramayı sonlandırma" dedim. "Kayıt sona erdi," dedi.

Haritaların fotoğraflarını çektim ve Alex' gönderdim. "Hanımına nasıl hizmet edebilirim?" Santiago sordu.

"Alex. Metinlerini kontrol et. Santiago Cezayir'in bazı eski haritalarını bulmuş. Haritalar ve günlükler üzerinde seninle birlikte çalışmasını istiyorum." Yeni veliahdım dedim ki, "Alex'in numarasını cep telefonuna kopyala ve konuş. Cezayir Burnu'nda kilise olabileceğini düşündüğümüz değerli bir yerde değerli bir şey arıyoruz, ya da belki bir zamanlar kiliseydi ama şimdi başka bir şey, ya da eskiden kilise olan ve şimdi çoktan yok olmuş, üzerine başka bir şey inşa edilmiş bir alan." Lafi dolandırıyordum. Çok az şey biliyorduk. Çok fazla arazi ve yüz yıl arayla çizilmiş ölçekli olmayan haritalar vardı. Yardıma ihtiyacım vardı ve belki Santiago bu yardımı sağlayabilirdi. "Alex, Santiago eski haritalardaki sokakları ve binaları günümüzle aynı hizaya getirmeye çalışıyor."

"Anlaşıldı. Sanırım kıyı şeridini fotoğraflarınızdan yeniden boyutlandırıdım ve eşleştirdim," dedi Alex, "ancak iki harita da tam olarak ölçekli değil ve biri sokakları bile göstermiyor. Şu ya da bu kasırgada haritadan silinmiş çok sayıda kilise ve daha yakın zamanda hasar görmüş birkaç kilise var. Onarımlar yavaş ilerliyor. Pek çok bina mühürlenmiş durumda."

"Alex Younger, seni cep telefonumdan arayacağım," dedi Santiago. "Ayrıca orijinal haritaları"

tarama ve bilgisayar ayarlaması için size götüreceğim, bu da ölçekteki zorluklara yardımcı olabilir."

Başımı salladım, kibarca bir şeyler söyledim, görüşmeyi sonlandırdım, ayağa kalktım ve Santiago'nun odasından çıktım. Koridorda yürürken, bana yemin etmiş, korumam gereken, uzun bir istismar geçmişİ olan, muhtemelen, *muhtemelen* birbirlerinden olan tüm insanların ağırlığını hissettim.

Ve Leo. . . Leo beni günlüklere göndermişti. Ben oğlunu öldürmeden önce onları okumuş olmasına imkân yoktu, bu da o zamandan bu zamana kadar onları bulduğu, okuduğu ve kütüphaneye yerleştirdiği anlamına geliyordu. aynı haritaların orada, gerektiğinde bana verilmek üzere olduğunu bildiği anlamına geliyordu, bu da Leo'nun oğlunun benim elimde öldüğünde gerçekten oğlu olmadığına, bir sahtekâr olduğuna dair bu ek kanıt gördüğü anlamına geliyordu. El yazısındaki değişiklik bunu açıkça gösteriyordu. *Haha*. Ölümçül ipucu. Eğer gülümsediysem, bu sert ve mutsuz bir gülümsemeydi. Leo ve onun lanet katmanlı entrikaları.

"Quint," dedim sessiz korumama / hizmetçime, "iki şey var. Alex yerleri belirledikten sonra, Santiago'nun belirttiği bölgeye güvenlik ekibinin istediği saatte bir gezi ayarla. Sonra da Wrassler'a bir mektup yazıp gönder. Kendisi insan kaynakları görevlisi gibi davranıyor ama insanlarla vampirler ve vampirlerle vampirler arasındaki istismar raporlarını kabul etmek için insan kaynakları protokollerine ve yöntemlerine ihtiyacımız var. Sorunları araştırarak ve ilgilenecek birine. Ve danışmanlık için bir akıl sağlığı çalışanına ihtiyacımız var. Bunu daha önce düşünmüştüm ama bir şey yapmamıştım. Wrassler'a Santiago'nun bunu bir araya getirmenin bir parçası olmak isteyip istemediğini sor ve bilirsın, danışmanlık yap. Ve diğer şeyler."

Biraz yürüyen Quint zarif bir homurtu çıkardı. "Bağışlayın Kraliçem ama *vampirler* için bir insan kaynakları departmanı ve danışmanlık hizmeti mi başlatmak istiyorsunuz? İstismar onların göbek adıdır."

"İki insanın kendi rızalarıyla birlikte ne yaptıkları onları ilgilendirir. Ama bazı vampirlerin büyüleme ve zorlama var. Ya dururlar, tazminat öderler ve iyi birer küçük kan emici ya da giderler. Danışman da istismara uğrayanlar içindir."

"İçeride daha fazla düşman edirsiniz ve bu düşmanlar dışarıdaki düşmanlara katılabilir." "Siyasi mülahazaların genel ahlaktan önce geldiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Ama kardeşlerine katılıyorum. Tehlikeler arasında ince bir ipte yürüdüğünü söylüyorlar."

Adamlarım haklıydı. Ama benim desteğim vardı. Aklıma gelen düşünceyle sırtıttım. "Şuna ne dersiniz? Amerika'nın Vampira Kartası şikâyet sisteminin temeli olacak. Ve aynı fikirde olmayan herkes Karanlık Kraliçe ve *klan dışından* bir *rahiple* muhatap olacak. *Şahsen*." Göz ucuyla ona baktım. "Leo yeni VC'yi bir araya getiren vampirlerden biriydi. Harfiyen isteyecektir. Ve dış klan her zaman vampirlerle ilgili konularda yargıç olmuştur."

Çok *zekiyim*, diye düşündüm.

Quint mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "İyi hamle." Yürürken mesajlaştığını duydum.

Jane en iyi avcı, diye düşündü Beast bana. *Ama Leo, Jane'in savaşında ölebilir. Tamam. Mükemmel değil ama şimdilik idare eder.*

Bir köşeyi döndüm ve durdum. Bruiser duvara yaslanmış bana bakıyordu, ayak bileklerini çaprazlamış, kollarını kavuşturmuştu. Daha önce ne giydiğini fark etmemiştim: beyaz uzun kollu tişört, siyah kot pantolon, saçları biraz fazla uzun ve tek gözünün üzerinden aşağıya sarkıyordu. *Aman Tanrım. Çubukta seks*. Beyaz tişörtün üzerinde yeşil bir şey vardı.

İyi dostum, diye düşündü Beast.

"Bekle," dedim refakatçime.

Bir adım öne çıktım ama Beast kendini beynimizin ön saflarına itti ve yürüyüşümüzü değiştirdi.

Yavaşça ona doğru yürüdü. Gözleri onunkilerdeydi.

Bruiser'ın kahverengi onun altın gözlerinin yansımaları görebiliyordum. Ve yaklaştığımızda içimdeki büyük kedi neredeyse içimde yuvarlandı ve mırlamaya başladı. Yeşil şey kedi nanesi ve küçük menekşe çiçekleriydi.

Bir elimi Bruiser'ın boynunun arkasından kafasına doğru kaydırdım. Ağzını birkaç santim aşağıya, benimkine yaklaştırdım. Bunca zaman sonra bile benden uzun bir adamı öpmek tuhaftı.

"Hey, Konsolos," diye neredeyse hırlayacaktım. "Bana bir hediye getirmişsin."

"Benim zamanımda buna posy denirdi," dedi, kelimeleri dudaklarımda titreşirken. "Erkekler onları sevgililerine götürürdü."

"Uh-huh. Ne istersen söyle. Baştan gördüğümde anlarım. Odalarımız. Şimdi." Gözleri sıcaklık ve kahkahayla parladı. "Aşkım ne isterse."

"İşte şimdi konuşmaya başladın."

* * *

Daha sonra gevşemiş ve esnekleşmiştim ve kendimi oldukça şık hissediyordum. Kraliçenin odasının duvarları ses geçirmez olduğu için de mutluydum. İşler gürültülü bir hal almıştı. Sonra duş oyunu, büyük bir akşam yemeği, bir kedi uykusu ve sonra işler tekrar gürültülü hale geldi. Sonuç olarak, çok güzel bir öğleden sonraydı.

Ben oynarken, tüm adamlarım çalışıyordu: Everhard'lar koğuşlarda, güvenlik ekipleri bizi güvende tutmada, şehir polisleri ve ATF ortasına park edilmiş patlayıcı dolu kamyonlarda, Roberes nefret ettiğim yasal ve politik işlerde ve Alex ve Santiago haritalarda.

Odamdan çıktığımda birkaç sorunun halledilmiş olduğunu gördüm ama her zamanki gibi yeni sorunlar da vardı. PsyLED nihayet New Orleans'ta ortaya çıkmış, ATF ve polis merkezindeki woo-woo departmanının başı Jodi Richoux ile irtibat - şehrin efendisi ya da Karanlık Kraliçe ile değil, bu şekilde algılamayı seçersen bu bir hakaretti.

Ortaya çıkan ve sonra da korkunç derecede kötü davranışlar sergileyen adam Roberto D. Jimenez adında, en azından NOLA için yeni bir özel ajandı. NOLA' yeni ve kaba olmasının yanı sıra Roberto, Knoxville'de bulunan güneydoğu merkezinden değil Dallas ofisinden çıkmıştı. Tüm bunları tuhaf buldum ve yalnız değildim. Alex, PsyLED SE'den, aynı zamanda ulusal kolluk kuvvetlerindeki müttefiklerim olan kimsenin neden buraya gelmediğini araştırıyordu. Ayrıca Mainet ile işbirliği yapma ihtimaline karşı Jimenez'in hareketlerini ve nerede olduğunu kolluk kuvvetleri telsiz kanallarından izliyordu.

İyi haber bölümünde, Alex bize ziyaret edebileceğimiz bir kilise bulmuştu. Cezayir'deki Kutsal Bakire Kilisesi.

*

Mississippi'yi geçerken hava karanlıktı.

İnsan formunda beklediğimden daha uzun süre kalabilmiş ve günün ilerleyen saatlerinde yarı forma geçmiştim. Kas kütlemini korumak için bir kez daha büyük bir akşam yemeği yedim ve ardından yeni bir zırh giydim. Sadece birkaç silah taşıyordum, ancak bu sefer kutsal su da bunun bir parçasıydı ve kazara kırılıp beni ıslatmasını önlemek için plastikleştirilmiş camdan bir silah kayışına sabitlenmişti. Saçlarım örülmüş, bir lastikle bağlanmış ve zırhımın yakasına sokularak sırtımdan aşağıya sarkıtılmıştı.

Eli, Bruiser, Quint ve ben ortadaki araçta üzere üç araçlık bir güvenlik ekibimiz vardı. Bir kiliseye gideceğimizden ve vampirler kiliselere giremediğinden ve Alex, Bruiser, Eli ve ben hangi kilise olduğunu kimseye söylemediğimizden, Bruiser ve Eli küçük bir konvoyla dikkat çeken büyük konvoydan daha güvende olduğumuzu düşündüler. Ancak bu göreceli güvenlik kimsenin işi şansa bıraktığı anlamına gelmiyordu. Ekibim beklenmedik bir savaş için uygun şekilde .

Yolculuk sırasında baldızımla birlikte arka koltukta kat planlarına ve kilisenin uğradığı hasarın internetteki resimlerine baktık. Zırh giymek pek rahat değildi ama binanın kasırga öncesi hasar durumu hakkında iyi bir fikir edindim. Kutsal Bakire Kilisesi'ne gece girmek zor olacaktı. Elektrik yok, ışık yok, yapısal ve kozmetik hasar var ve muhtemelen her şey hala tahtalarla kapalı.

Kilise nehrin batı yakasında, Algiers Point'e yakın bir köşede, daha önce aradığımızdan daha güneydeydi. Bir zamanlar çok güzel ve eski bir kiliseydi ama yakın zamanda meydana gelen birkaç kasırgada ağır hasar görmüştü. Ayrıca sadece yüz yıl kadar eskiydi, haritalarımızın hepsinden daha gençti. Mainet cadılarla çalıştığına göre, belki de orijinal yeri işaretleyen cadılar ölmüştü. Belki de burada önemli bir şey başlamıştı ama manzara o kadar değişmişti ki vampirler artık X noktasını bulamıyordu. Belki de orijinal kilise yok edilmişti. Evet. Olabilir. . Ya da burası yerel bir kutsal alan olabilir. Hristiyan kiliseleri genellikle daha eski, Hristiyan olmayan kutsal yerlerin inşa edilirdi. Bunların hepsi muhtemel olasılıklardı.

Bu da Mainet ve arkadaşlarının X işaretli yerini bulmak için bizi kullanmayı umdukları anlamına geliyordu. İlginç bir olasılık. Ve eğer burayı bulmak için bizi bizi görmemelerinin bir yolu yok.

Zihinlerimiz çoktan senkronize olmuştu, Eli "Ayrılıp farklı rotalara gitmeliydik," dedi.

"Hayır," dedi Koun telsizden. "İlk açıklamamın arkasındayım. Kraliçeyi koruyoruz."

Eli homurdandı. Bu, başlangıçta aynı fikirde olmadığını ve şimdi de tamamen aynı fikirde olmadığını gösteren bir sestir ama Koun'un tercihindeki mantığı görebiliyordu.

Koruma araçları önümüzde ve arkamızda, sokak lambalarının çoğunun sönük olduğu, diğerlerinin ise donuk sarımsı saçtığı bir sokakta park etmişti. Burası, çoğu fırtına dalgalarından zarar görmüş ve çeşitli onarım aşamalarında olan evler ve küçük işletmelerden oluşan yarı düzgün bir mahalleydi.

Angie'nin küçük altın İsa'ını ceketimin sağ cebinde, mendillere sarılı Glob'u ise özel olarak tasarlanmış ve yastıklı sol cebimde taşıyordum. Tacım davet edilmemişti ama park ettiğimizde konsolda belirdi. Bunun ona ihtiyacım olabileceği anlamına geldiğini düşündüm. *Hay aksi.*

Eli, arabadan izin verilmeden önce kendisi ve birimleri etrafı kontrol ederken bize "Oturun" emrini verdi. Bu formdayken, Canavar'ın gece görüşüne sahiptim, her şeyi yeşil ve gümüşe çeviriyordum ve neredeyse hiçbir şey görülemeyecek kadar gölgede kalmıyordu.

Kilise uzun boyluydu, kırmızımsı tuğladan inşa , çok sayıda beyaz ahşap işçiliği vardı, sivri kemerli açıklıklardan birinde büyük bir ahşap kapı, dört kat yüksekliğinde bir saat ve çan kulesi ve lekeli

Cam pencereler, bazıları güvenlik camının altında, bazıları da üzerlerinde kontrplak korumayla. Dış duvarlarda yükseklerle yerleştirilmiş heykeller vardı, belki de beyaz mermerdi, karanlıkta haklarında fazla bir şey söylemek zordu.

Eli gecenin ortasında koşarak yanımıza geldi, Beast'in görüşünde gümüş-yeşil renkteydi ve tam gece savaş teçhizatı giymişti. Telsizden bize güvenli olduğunu söyledi ve biz de kapılarımızı açtık. Kulaklıklarımı garip bir şekilde yerleştirilmiş kedi kulaklarıma göre ayarladım.

Soğuk gecenin içinde ortaya çıktığımızda, Leo gölgelerin arasından yürüyerek göründü.

Sanki Leo'yu benim gördüğüm anda o da görmüş gibi, Eli onun yaklaştığını görünce arkasını döndü ve bir dakika önce elinde olmayan silahını vampire doğrulttu. Silahı anında yeniden kılıfına soktu, hareketler, hareketlerin hepsi kaygan ve odaklanabileceğimden daha hızlıydı. Quint Eli'nin hareketlerini yansıtıyordu, hızlıydı ama daha çok insani yönden hızlıydı, Eli ise hala iyileştirici vampir kanıyla doluydu. Birbirimizin tepkilerine uyum sağlamıştık ve onun kalp atışları da hızlanmamıştı, aramızdaki bağ buzla kaplı bir gölet gibi sabit ve pürüzsüzdü.

Leo birkaç adım durdu. Üzerinde siyah bir rahip yakası vardı ve boynunda yine altın bir haç asılıydı; giysisi kutsal ikon ile ölümsüz bedeni arasındaydı ama yine de çok fazla acıya ve hatta yanıklara neden olacak kadar yakındı. "Eli Younger. Benim George'um." Leo bana baktı, sesi büyüleyici bir kucaklamaydı ve diğerlerine aldırmadan "Jane'im" dedi.

Ona kaşlarını çatarak baktım ve tüm iyelik işaretlerini görmezden geldim. "Burada olacağımızı nereden biliyordunuz? Bir saat öncesine kadar burada olacağımızı bilmiyorduk ve refakatçimize bile söylemedik."

Leo gülümsedi, ay ışığı solgun yüzünde bir sevgilinin okşaması gibi parlıyor, elmacık kemiklerini yontuyor, koyu renk gözlerinden parlıyordu. "Benim de kendi yöntemlerim var." Yan tarafına doğru zarif bir hareket, sokakta, sırtında koyu bir leke olan beyaz kurt adamın varlığını ortaya çıkardı.

Brute ve Grindylow. Brute meleklerle çalışıyordu. Ve Leo ile. Kurt adamı düşündüm, kurt formunda geçirdiği onca zamandan sonra hala ne kadar insanlığını koruduğunu merak ettim. Melek için çalışırken ne kadar özerkliğe sahipti? Kurt adam vampir dünyasında sorunlara ve çözümlere ne kadar katkıda bulunuyordu? Zamanda yürüyen kurt adam. Leo ile çalışmak. Brute vampirlerin politik, çok boyutlu satranç oyununda bir oyuncuydu ve Leo'nun tahtasındaki olası hamlelerini planlamamın bir yolu yoktu.

"Brute," dedim.

Kurt adam homurdanarak selam verdi.

Quint Eli'ye baktı ve sanki bir şey anlamışlar gibi başını salladı. Kilisenin karşısındaki karanlığı, yakındaki binaların gölgelerini kapsayabilecek şekilde hareket etti. Gece görüş gözlüğünü indirdi ve hareket eden her şeyi vurmaya hazır görünüyordu. Tüm ekip de öyle. Gergin. Gergindiler. Umarım kimse küçük havlayan köpeğini işemesi için dışarı salmamıştır yoksa paramparça olabilirdi.

Leo'ya, "Kilisenin içine girebilir misin?" diye sordum.

"Bu pek olası değil. Sabina bir şapelde yaşıyordu, şapelde uyuyordu, beni yakıp kül edecek Kanlı Haç'ın parçalarının yanında. Rahibe çok eskiydi. Güçlüydü. Bir outclan için gencim."

"Burada bekle," dedi Bruiser. "İçeriye görebilmeniz için bir pencerenin örtüsünü kaldırmaya çalışacağız."

Eli kulaklığına dokundu ve bir gözlüğünü ayarlayarak, "Anlaşıldı" dedi. Bize, "Koppa'nın insan ekibi üyeleri köşede, üzerinde gevşek kontrplak olan bir pencere buldular. Ayrıca kutsal yaklaşık on iki metre yükseklikte kırık bir pencere var ve buradaki son ekip tarafından üzerine dört inşaat merdiveni bırakılmış. İçeri girebiliriz ve Leo'nun izleyebileceği bir yer olur."

Binanın yan tarafına doğru yürüdük ve küçük dikdörtgen bir pencere gördük, kontrplağın çerçevede hâlâ çiviler vardı. Eli merdiveni yerleştirdi, yukarı tırmandı ve içeriye bir ışık yönlendirdi. Bir kanca ve ipi yerine yerleştirdikten sonra sürünerek içeri girdi.

İnişini duydum, ayakkabılarının duvara yumuşak, gıcırtilı bir şekilde vuruşunu. Kalem fenerinden çıkan küçük ışık huzmeleri kırık pencere camının üzerinde parlıyordu. Gece savaş kıyafetleri giymiş, gecenin tanınması imkânsız karanlık bir şekil onu takip etti. Vampirlerin hepsi kutsal alandan güvenli bir mesafede, dışarıda olduğu için insandı.

Eli bir köşeden görüne kadar karanlıkta durup izledik. "Temiz," dedi bize usulca, sesi telsizlerden ve sessiz havadan süzülerek. "Fawn, takımını ikinci kanala götür. Sığınak penceresindeki merdiveni koru. Leo'yu korumak için iki nöbetçi ayarla, ateş et ve siper al. Sonra içeride bize katılın."

"Anlaşıldı." Hafif bir klik sesi duyuldu ve üç muhafızdan oluşan bir ekip itaat etmek için harekete geçti.

Fawn mı? İnsan adını avından alır, diye düşündü Beast.

Ama Fawn adındaki insan kaslıydı ve bir eli bağlıyken bir vampiri yere yıkabilecek gibi görünüyordu. *Pek av gibi değil,* diye düşündüm.

"Leo. Girdiğim pencereden mabedi görebilirsin," dedi Eli. "Teşekkür , Eli Younger."

Leo muhafız Fawn'ı takip etti, ikisi de gölgelerin içinde kayboldu. Ekibin geri kalanı siper pozisyonlarına dağıldı.

"Bir yan kapı açtım," dedi Eli. "Gel."

Bruiser, Quint ve ben Eli'yi takip ettik ve açık kapıdan içeri girdik, Eli'nin kapı pervazlarından söktüğü ikişer dördün yanından geçtik, eğilmiş çiviler tahtaya saplanmıştı. Dolambaçlı koridorlardan geçtik, diğer kırık pencerelerden loş ışık giriyordu, kilise küf ve rutubetli su kokuyordu, eski yer karoları çizmelerimizin altında gıcırıyor ve eziliyordu. İbadethanenin yan ya da arka girişine ulaştık ve Leo'yu dışarıda, merdivenin üzerinde, pencereden izlerken gördüm.

Bruiser bana dirseğime taktığım tacımı ve bir el feneri verdi. Flaşı açtım, sesi çok keskindi, duvarlardan yansiyordu. Parlak ışık beyaz kurtadamı yakaladı, sırtındaki parlayan yeşil sıyrık. Kurt parlıya karşı gözlerini kırıştırdı ve arkasını döndü. İçeri girdiklerini görmemiştim, bu biraz garipti ama bu gariplik benim normalim haline gelmişti.

Bu, takip etmeyi reddettiğim çarpık bir mantıksızlıktı.

İşığı büyük açık odanın üzerine tuttum. Vitray pencereler ışığı geri yansıtıyordu, biri kırık, diğerleri küflüydü. Siyah küf duvarlarda su çizgilerini takip ediyordu, uzun sütunlar, beyaz sıva üzerindeki yırtıklar gibi, bana belli belirsiz rüya halindeki görüntülerimi hatırlatıyordu. Her yerdeki ahşap döşeme eğrilmiş ve şişmişti. Eski ahşap zeminler onarılamaz haldeydi.

Mabet tam bir kaos içindeydi, tek biçimli sunu masaları ve sıralar kaldırılmış ve bir duvar boyunca gelişigüzel, on fit yüksekliğinde yığılmıştı. Ekipmanlar her yerdeydi:

iskeleler, merdivenler, beş galonluk kovalar, el aletleri, çivi tabancaları, bir masatesteresi, bir tür elektrikli karıştırma makinesi, dağınık bir karmaşa.

Cebimdeki İsa tılsımına dokundum. Parmaklarımdan daha sıcaktı, kumaş katmanlarının diğer tarafındaki etten daha sıcaktı. Angie'nin İsa takısı bana burada, bir yerlerde önemli bir şey olduğunu söylüyordu. Alex ve Santiago bizi ilk denemede doğru kiliseye mi göndermişlerdi? Bu bir rekor olurdu.

Işığı küf tutmuş duvarların üzerinde gezdirirken, ön tarafta düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, hepsi boş nişler gördüm. Gördüklerimden farklıydı ama yine de bazı benzerlikler vardı. "Bu mümkün," dedim, çoğunlukla kendi kendime.

Eli elinde silahlarla odanın içinde dolaşıyor, diğer kanallardaki telsizlerle yumuşak bir şekilde konuşuyordu. Ceplerimdeki büyülü eşyalara konsantre olmam gerekiyordu ve bu sefer tam bir telsiz kulaklığı kullanmayıp sadece kulaklık kullanmayı tercih etmişim ve bunlar bana sadece Eli'nin kanalına ve Alex'in özel erişim sağlasa da, vampir kanalına veya Fawn'ın takım kanalına erişim sağlamasa da, bazı şeyleri takip edebiliyordum. Bruiser bana ayak uydurdu, her zaman yakındı ama yoluma çıkmadı. Silahını çekmiş, alçakta, tek eliyle kavramış, diğer elinde el feneri, gözleri ben dahil her şeyi içine çekerek yürüyordu.

Durdum ve bir daire çizerek döndüm, fenerler her şeyi aydınlatıyordu. Hayyel'den hiçbir iz yoktu ve oda da imgelemimdeki odayla birebir aynı değildi. Brute sıkılmış görünüyordu, sanki meleği yakınlarda değildi. Ama büyük odanın ortasına doğru yürüdükçe altın İsa daha da ısınmaya başladı. *Breloque*'u başıma geçirdim ve , şükürler olsun bazen olduğu gibi acı verecek kadar sıkı değildi. Baş ağrısına ihtiyacım yoktu.

Girdiğimiz yerin uzak köşesinde, dışarı açılan ön kapıların yanında, şekli ve yüksekliği düzensiz bir şeyin üzerindeki plastik örtüleri yerinde tutmak için iple bağlanmış mavi muşambalar vardı. Ya da belki de birkaç şey bir araya toplanmış ve hava koşullarından ve inşaat tozundan korunmak için örtülmüştü. Yaklaştığımda İsa'nın sıcaklığı onu gerektirecek kadar arttı.

"Tamam," dedim ışığımı muşambaların üzerine tutarak. "altında." Brute kararsızca güldü.

Quint bizi yukarıdan ve girdiğimiz mabedin arka tarafından korumak için sessizce duvarın yanındaki katlanır merdivene tırmandı. Bize yetişen diğer muhafız Fawn da iskeleye tırmanarak halka açık sokak kapısını ve fuayeyi (Katolikler buna başka bir şey de diyebilir) kapatan bir ateş pozisyonu aldı.

Bruiser ve Eli tutan bağları ve Bruiser dönüp gözlerinde sıcaklıkla bana baktı. "Buna bayılacaksın Jane." Adamlar brandaları kaldırarak insanları ortaya çıkardılar. Kanatları, haleleri ve uzun cüppeleri olan insanlar. Beyaz mermer ve boyalı alçı heykeller, bazıları yarı çıplak, hepsi Yunan ve Avrupalı yüzlere sahipti. Heykellerin bazıları daha önce yüksek, bağımsız sanat eserleri olarak monte edilmiş gibi duran standlar da vardı.

Işığımı ön duvarlardaki boş nişlerde gezdirdim ve Hayyel'in hayallerini sadece ruh evimle ilişkilendirdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Yavaşça heykellere doğru yürüdüm ve cebimdeki İsa tılsımı sıcaklıkla parladı. Yakıcı bir sıcaklık değil, henüz değil. Heykellerin etrafında yürüdüm ve ısı azaldı, tıpkı daha önce büyülü şeylerle oynadığım bir çocuk oyunu olan Sıcak ve Soğuk oyunu gibi.

Hayyel bir binaya değil de bir heykele bağlı olabilir mi? Ya da . . .

Bunu yüksek sesle söylemeyecektim ama belki de heykellerden biri gerçek bir varlıktı, donmuş gibi. Tek düşünebildiğim karbonite sıkışmış Han Solo'ydu. Ya da bir heykelin içinde lanet tarafından hapsedilmiş gibi. Hayyel'in kendisi de bunlardan birine bağlı mıydı? Onu bulmak bu kadar kolay mıydı?

Işığımı yüzlere tuttum, hiçbiri Hayyel'e benzemese de İsa daha da ısındı. "Sanırım heykellerden biri görüldüğünden daha fazlası." Cebimden İsa ikonunu çıkardım ve her heykelin üzerine tuttum. Çok sayıda heykel vardı ve melekler ile azizlerin arasında ilerledikçe, birbirine yakın duran üç taneye kadar indirebildim. "Bu üçünü ayırabilir misin? Bu onlardan biri."

Bruiser normal bir insandan daha güçlüydü ama üç heykel yekpare taştan ve inanılmaz derecede ağırdı, bu yüzden Eli silahını kılıfına soktu ve iki adam ilginç heykellerin her birini eğip birkaç metre dışarı kaydırıldı. Mükemmel taş bedenlerin etrafında yürüdüm, birden vampirlerin heykeltıraş için durup durmadığını merak ettim, uzun hareketsiz kalabiliyorlardı, nefes almıyorlardı, vücutları ölümsüzlük içinde mükemmeldi ve bazıları baktığım mermer kadar . El fenerim ne zaman yanlışı eğer vitray pencerelerden parlıyor ve sanki heykeller hareket ediyormuş gibi garip parlayan gölgeler yaratıyordu. Kırmızı ve mavi parıltılar hayallerime uyuyordu.

Hayyel bir heykelin içine hapsolmuş olabilir mi? Parmak ucumu taş gibi soğuk bir göğsün üzerine koydum. İsa fokali tepki vermedi.

Sıcak ve Soğuk oyununu oynayarak heykellerden ikisini eledim ve şu anda minbere bakan beyaz mermer melek heykeline ya da Katolikler buna ne diyorsa ona karar verdim. Muhtemelen Latince kökenli süslü bir şeydi. Meleğin alt bedenini örten katlanmış kanatları ve çift cinsiyetli yüz hatlarına sahip uzun kıvrık saçları vardı. Güzelce oyulmuş, gerçeğe yakın bir ayağı açıktaydı ve kısmen oyma bir cübbeyle örtülmüştü. Leo'nun açık pencereden onu izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

Eğilerek İsa'yı heykelin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdim, haleye, ellere, kanatlara odaklandım ama ikon mevcut sıcaklığını korudu. Diz çöktüm ve kaide boyunca gezdirdim. kaplı ayak kısmında İsa kıpkırmızı oldu. Çocukken söyleseydim ağzımı birkaç kelimeyle onu yere bıraktım. "Özür dilerim," diye mırıldandım melek heykeline. Artık yanımda taşıdığım mendillerden biriyle İsa'yı kaldırdım ve cebime koymadan önce soğuması için yana kaydırdım. "Ayak. Ayakla ilgili bir şey."

Eli ve Bruiser heykeli ışıklarla ve parmaklarıyla aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. "Altında," dedi Eli. Heykeli eğdi ve taşı korumak için ağırlığını botuna verdi.

Benimle birlikte yere diz çökmüş olan Bruiser ellerini tabanın altında gezdirdi. "Hiçbir şey yok," dedi, "şuradaki küçük düzensiz bir yer dışında." Parmakları heykelin altındaki gölgelerde hareket etti. "Sanki mermer hasar görmüş, kabaca onarılmış ve düzgün bir şekilde düzeltilmemiş gibi." Cep telefonunun ışığını heykelin altına tuttu ve bir fotoğraf çekti. Fotoğrafı büyüttü ve konuştuğunda sesi keskinleşti ve hareketlendi. "Yama mermer değil. Eski, ufalanan bir sıva."

CHA TE3 1 

 l ms z Striptizciler ve Açık Tex

Bruiser'ın parmakları e ik ı ıkta hareket ederken bir kazıma sesi duydum. Yanımda, beze sarılı İsa parlıyordu, dokunulamayacak kadar sıcaktı. İçimden bir ürperti geçti ve Eli'a baktım. Gözleri odayı tarlıyordu. Kemerlerin , yoldan geçen bir farları vitray pencereyi örten ah aptaki bir çatlaktan içeri giriyordu. Yansıma tavanı kırmızılara, mavilere ve dans eden gölgelere boyuyordu.

Tuhaf ı ıkta, Hayyel'in melek kanatları k f lekeli duvarlardan a a ı sarkarken, yansıyan ı ıkta tüyleri parlarken, mabet bir anlığına ruhumun evinin görüntüsüne benzedi. *Vay anasını.* Hayyel *buradaydı.* Hem burada hem de başka bir yerde. Burada ve burada değil. Bir ara yer mi? Cep evreni mi?

 l  bir et gibi soğuk ve nemli bir esinti esiyordu.

Bir nefes çektim. Bir silah çektim. Eğer biri saldıracaksa, Eli'nin elleri dolu ve Bruiser dizlerinin üzerindeyken şimdi tam zamanıydı.

Quint, Fawn ve ben silahlarımız hazır, encom'u aramak için alanı taradık.

Tek değişiklik duvarlardaydı. Kanatların görüntüsü orada parladı, sanki tüyler kendi ışıklarını getirerek tamamen görünür hale geldi.

Bruiser keskin bir nefes aldı. Sanki onu yakıyormu  gibi elini heykelden uzaklaştırdı.

Eli'nin kalp atışları hızlandı. Sanki mermer alev almış gibi botunu çekip çıkardı ama öyle olmadığını biliyordum. Heykeli d zle tirdi, o kadar hızlı dik bıraktı ki heykel sallandı. İki silah çekti. Bu kişisel, ruhani bir görüş değildi. Hepimiz kanatları görebiliyorduk.

Ama fiziksel bir tehdit yoktu. Sadece duvarlarda melek kanatları vardı. Etrafımızdaki gölgelere doğru, "Nasıl kapana kısıldınız?" diye sordum.

Hayyel'in kanatları duvarlarda parlıyordu,  ahin kanatları gibi  ekillenmi lerdi, şimdi deniz mavisi, kömür rengi ve yanardöner siyah renklerle parlıyorlardı. Her zaman aynı görünmüyordu ama ben onu hep tanıyordum. Eli'nin yakınındaki heykelin üzerinde bir şey titredi. Silahlar hâlâ  ekiliydi, dikkatimi ona çevirdim.

Mermer heykel kararmış gibiydi. Saniyeler içinde beyaz ta , bulutlarla örtülü bir  afa ın karanlı ına büründü. Heykel tekrar sallandı, bu sefer kendi kendine, ağır bir gıcırta sesiyle. Karardı ve sonra da karardı, sanki üzerine gölgeler d  y rmu  gibi değil, sanki beyaz mermer ... de i iyormu  gibi.

Uzakla tık.

Eli mikrofonuna mırıldandı, "Koppa Takımı. Yüksek alarm. Pozisyonunuzu koruyun."

Heykel derinleşti, tamamen karanlık olana kadar karardı, siyah oniks kadar ışıksızdı, Hayyel'in gerçek teniyle aynı ışıksız tonda, onu gördüğüm imgelemlerde. Hayyel'in yüzü taşta yeniden şekillendi, cesur yüz hatları, olağanüstü güzellikte. Gözlerini kırıştırdı ve altın rengi gözleri kilisede gezindi. Siyah mermerden geriye doğru katlanmış kanatları kar beyazından altın tonlarına dönüştü, kahverengi ve kırmızı lekeler, deniz mavisi çizgiler, tüyler o kadar gerçek görünüyordu ki neredeyse onlara uzanacaktım. Cebimdeki küre ısındı ve dokunmamam için beni uyardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yüzü ve gözleri dışında hâlâ bir heykele benziyordu ama zamanda Hayyel'e, taş ve melek etine de benziyordu. Hayyel hem heykelin yerini almış hem de heykele dönüşmüştü. Belinde gümüş bir zincir asılıydı. Bunu daha önce görmüştüm, Aggie One Feather'ın terleme evindeki son imgelemden.

Hayyel'in parlak gözleri üzerime dikildi ve gülümsedi. "Varlığımız olan vaftiz çocuğun nasıl?"

anasını. Bu sorunun içinde çok şey vardı. En çok da Hayyel'in hayatımı dinlediğini. Ben bir . O konuşmayı açıkça duymuştu. Ve Angie'yi.

Onun için dua ettiğimde, onun vaftiz annesi olduğumda melek Angelina Everhart Trueblood'un koruyucu meleği olmuştu. Bu da Hayyel ve beni birlikte onun koruyucusu, Angie'yi de *bizim varlığımız* yapmıştı.

"O iyi. Ummm. Ne oldu?" *Kahretsin*. Gerçekten yüce bir meleğe "Ne oldu?" diye mi sordum?

Yüz ifadesi insani olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüştü. Öyle bir şey ki, bedenimden sürünerek çıkıp bir köşeye saklanmak ve miyavlamak istedim. Herkes geri çekildi ve artık sadece bir heykel olmayan heykelden uzaklaştı.

"Sözlerimi dinleyin," dedi. "En Yüce Olan'ın direktiflerine karşı, türümü *onun insanlarına* müdahale etmekten alıkoyan emirlere karşı, müdahale etmeyi düşündüm. Kan içenlerin yaratıldığı gece en karanlık kan büyüsünün küfrünü durdurmayı düşündüm. Eylemlerimin doğru ve her şeye gücü yeten, her yerde hazır ve nazır, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten *BEN'İM*'in talimatlarından daha kutsal olduğunu düşündüm.

"Tek başıma hareket ettim." Bu üç kelime acı bir duygusuyla doluydu.

"Günahımla, büyücülerin kullandığı sihir tarafından tuzağa düşürüldüm. Kurtarıcı'nın ölümü için ödenen gümüşle . Günahım yüzünden burada bırakıldım ve burada değil, ne cennette ne de dünyada, lanetli gümüşle bağlandım. Zaman zaman ev sahibi tarafından kabul edildim ama onlara katılamadım. İnsanlar ve onların dünyasıyla birlikte zamanda sıkışıp kaldım. *Yalnızım*.

"Yaklaşık iki bin yıl sonra, günahımı tersine çevirmenin bir yolunu keşfettiğimi düşündüm. Bir Mithran'ı yıkımdan kurtarmayı ve Karanlığın Oğulları'nın saltanatına son vermeyi düşündüm," dedi Hayyel. "Neredeyse başarıyordum. Klan dışı olmaya hazırdı, tüm türünü saflığa yönlendirecek Mithran. Ama" -gözlerime baktı ve ben bir adım daha geri çekildim- "senin türünün karanlığı olan bir yaratık onu aldı yedi."

Bu çok fazla bilgiydi ama ben son kısma takıldım. "Immanuel?" diye sordum.

Gümüş zincir siyah bir ışıkla parladı ve kayboldu. Abanoz tonlu heykel bembeyaz parlıyordu, siyah, beyaz, tekleyen bir değişim, ampulün sönüp yanması gibi. Hayyel acı çekiyormuş gibi inledi. Onun

bedeni tekrar olduğu yerde dondu. Taş gibi sert beyaz mermerde artık meleğin yüzü yoktu. Kemerli tavanlarda belli belirsiz bir "Evet..." yankısı duydum.

"Burada, bu heykelin içinde mi kapana kısıldın?"
diye sordum. Melek cevap vermedi.

* * *

Bruiser, Eli ve ben hâlâ kaldırımın kenarında park halinde duran cipin içinde sessizce oturuyorduk, gözlerimiz kilisedeydi. Quint ve Fawn, her ikisi de biraz solgun ve çok ürkmüş görünüyorlardı, ön ve arka tamponlarda duruyorlardı, ekipteki vampirler gölgelerin dağılmış, nöbet tutuyorlardı.

"Heykeli çalmalı mıyız?" Ben sordum. "Yanımızda mı götürelim?"

"Melek gerçekten heykelin içinde miydi yoksa sadece melek büyüğü müydü?" Eli sordu. "Bizimle iletişim kurmanın kısa süreli bir yolu mu?"

Bruiser, "Gümüş tarafından tuzağa düşürüldüğünü söyledi ve heykelden bahsetmedi," dedi. "Kapana kısılmış bir melek nasıl serbest bırakılır?"

"İlk nasıl kapana kısıldı?" Eli sordu.

"Peki bu ne için?" diye sordu Bruiser. Elinde küçük, parlak gümüş anahtar tutuyordu, on sekiz yüzlü yıllardan kalma, süslü bir başparmak tutacağı ve büyük dişleri olan süslü bir anahtar. Bir kapı anahtarı olabilecek kadar büyüktü, yaklaşık beş santim uzunluğundaydı. "Heykelin kaidesindeki mermerde kaba oyulmuş bir girintinin içindeydi ve yerine oturması için çok eski bir sıvayla kaplanmıştı."

Yola çıkmadan önce cebimdeki İsa tılsımını mendile sararak yerine koymuştum. Hayyel kaybolduktan sonra oda sıcaklığına dönmüştü ve çıkardığımda bir daha ısınmadı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, belki de Hayyel anahtara ya da heykele bağlı değildi. Ya da belki sadece heykelin içindeyken anahtara bağlıydı?

Elimi uzattım. "İzin verir misiniz?" Bruiser elimi avucumun içine koydu.

"Gümüş," dedim anahtarı tekrar tekrar çevirerek, "parlak, kararmamış." Sıcak değil, soğuk değil, sadece Bruiser'in cebinde ve elinde olduğu için ortam havasından biraz daha .

"Alçının yaşı bir gösterge ise, uzun süredir yerinde duruyormuş. Ama Paris alçısı gümüşü fena halde karartmış olmalı," dedi Bruiser. "Sadece kısa bir süre alçıda kalmış olsa bile yeni parlatılmış gibi parlak ." Cep telefonundan heykelin kaidesinin resmini tekrar inceledi. "Ama saklandığı sıva açıkça eskidi. Çok eski."

"Hayyel'in belindeki bağlama zincirini sabitleyen anahtar olabilir mi?"

Bruiser elimdeki anahtara baktı. "Bu mantıklı. Heykelin üzerindeki zincir küçük görünse de, gerçek boyutu bizim gördüğümüzle orantılı olmayabilir." Kimse cevap vermedi ve o devam etti. "Zincir de parlak görünüyordu. Belki de Hayyel, haç-talisman yaklaştırıldığında heykelin içinde tezahür etmek için anahtarın yerini kullandı."

"Tek bir olay için gizlenerek çalışan bir cadı gibi mi?" diye sordum. "Evet, evet, bunu görebiliyorum."

Etrafı izleyen Eli bana baktı ve "Zaman çizgisi açısından daha da önemlisi, bildiğimiz her şeye göre tembel, bencil, kadın peşinde koşan bir dişlek olan Immanuel'i bir melek neden korumaya çalışsın?" diye sordu. Bir bana bir de dışarıya baktı. Ön yolcu koltuğunda oturmuş, kucağında gümüş saçma mermileriyle dolu bir pompalı tüfekte etrafımızdaki saldırıları izliyordu.

"Leo'nun çocuğunun düşündüğümüzden daha önce yenmiş olduğunu zaten anladık," dedim, "ve bu da *u'tlun'ta* skinwalker'ın düşündüğümüzden daha uzun süredir orada olduğu anlamına geliyor. Zaman çizelgesiyle ilgili tüm çıkarımlarımız yanlıştı. Hayyel'in zincirlendiği gece hakkında söylediklerini anladıysam, bazıları birkaç bin yıl kadar."

Eli telsizine bir şeyler mırıldandı ve sonra daha yüksek sesle, "Belki de Immanuel, Leo'nun bedeninden vampir olarak değil de insan doğduğunda, İsa'nın adını almıştı çünkü bir tür ruhani açıdan özel olması gerekiyordu. Ama onun yerine tembel bir kadın avcısıydı. Belki de tam bir kişilik değişimi olduğunda, bu o kadar hoş karşılandı ki Leo bunu fark etmedi."

"Bu-"

Leo gölgelerin arasından çıkıp cipin yanında durdu.

Hepimiz irkildik. Quint sessizce küfretti, dudakları karanlıkta kıpırdıyordu. Fawn ona eğlenerek homurdandı ve bir şeyler söyledi.

Leo içeriye baktı, karanlık pencerelere rağmen önce Eli'nin sonra da benim gözlerimle buluştu. Başını salladı, başını kasıtlı olarak aşağı yukarı hareket ettirerek Eli ile aynı fikirde olduğunu anladığımızdan emin oldu. Leo memur yakasını işaret etti.

Pencerenin düğmesine uzandım ve zırhlı camı aşağı kaydırarak soğuk gece havasına açtım. Leo'nun kokusu içeri doldu, geliştirdiği o tuhaf koku, doğal vampir kokusunun alt tonlarını kaplayan farklı üst notalar. Leo değiştiğinde kokusu da değişmişti. Yani evet. Immanuel'in koku değişikliği kabul edilmişti. "Immanuel de senin gibi bir dış klan rahibi mi olacaktı?"

Leo bana sertçe baktı ve tekrar salladı ama bu sefer sanki canı yanmış gibi sarsak bir hareket yaptı. Gözbebekleri büyüdü ve karardı, sklerası kıpkırmızı kanıyordu, içsel bir savaş verirken vampirleşiyordu. Eli ön pencere ile benimki arasındaki sütunu kavradı. Pençeleri uzandı ve aracın zırhına rağmen metali deldi. Bir şey, daha önce gördüğüm o dürtü, konuşmasını engelliyor, yoğun bir sıkıntıya neden oluyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Bunu hemen sormak zorundaydım. Bir şeyleri kırmadan ya da öldürmeye çalışmadan önce çok zamanım yoktu. Muhtemelen beni. "Immanuel'i özel bir şey için istedin ama o bir playboy vampirdi. Sonra bir şey oldu ve değişti ve sana bir Mithran outclan rahibi olmayı planladığını söyledi, değil mi?"

Leo tekrar başını salladı, siyah gözleri beni cesaretlendirircesine genişliyordu.

"Ama hiç varis seçmedin ki bu vampir dünyasında garip bir şey," dedim yüzüne bakarak. "Ve , o varsayılan oldu, bedeninin çocuğu, sana en yakın vampir, önemli ama korunmayan. Onu varisin yapmayarak ve bir güvenlik görevlisi eşliğinde işe koymayarak, dünyayı , dolaşması ve umarım olmasını istediğin kişiye dönüşmesi için onu özgür bıraktın. İşte bu noktada çuvalladınız ve düşmanlarınız onu bulup kancalarını taktılar. Değil mi?"

Leo çok doğru yaptığımı söylercesine omzunu kaldırdı ve mendile sarılı anahtarı tuttuğum cebimi işaret etti. Şaşırarak anahtarı çıkardım ve eline tutuşturdum. Leo anahtarı kokladı ve geri çekildi. Anahtarı çimlerin üzerine bıraktı. Havanın yer değiştirmesiyle çıkan o hafif vampir patlaması sesiyle gözden kayboldu.

Eli araçtan indi ve çimlerde anahtarı aradı. Brute, Eli'nin eğilmiş halinin üzerinden atlayarak arka koltuğa, Bruiser ile benim arama girdi. Benim takip edebileceğimden daha hızlı tepki veren Eli, tüfeğini kurttan uzağa doğrulttu ve başını salladı. Anahtarı avucuma bıraktı. "Kendini vurduracaksın, köpek," dedi.

"Az önce ne oldu?" diye sordum. "Kokuşmuş bir köpeğin arabaya binmesi dışında." Kurt adam sanki ölü bir şeyin içinde yuvarlanıyormuş gibi kokuyordu. "Vay canına. Opossum mu? Armadillo? Lanet olsun. *Kokarca mı?* Lütfen bunun kokarca olmadığını söyle." Onu daha uzağa itebilirdim ama ona dokunmak istemedim. "Bu cadıların kokarca büyüğü mü? Kahretsin, burada öleceğim."

Brute neşeyle kıkırdadı ve bacağıma doğru yuvarlandı.

Eli şoför kapısını kapattı, kemerini bağladı ve diğerlerine sessizce emirler ve el işaretleri verdi. "Beni aşar," dedi bize. "Ama hadi buradan gidelim. Açık alanda çok uzun süre kaldık."

Brute yine kıkırdadı ve kucağımda sürünecekmiş gibi

yaptı. "Seni vurup öldüreceğim," diye tehdit ettim.

Bana nefes nefese baktı. Bulduğu şeyin tadına da bakmıştı.

Canavar, "*Güzel kokuyor.*" diye düşündü. *Brute ile birlikte yerim. Vay anasını. Hayır. Gack.*

Quint yolcu koltuğuna oturdu ve Eli'nin tüfeğini . Eskort ekibimiz gibi biz de kaldırımdan uzaklaştık. Bir blok sonra, Bruiser güvenlik riskine rağmen camları indirdi ve gece havası SUV'deki pis kokuyu temizlemek için elinden geleni yaparken nehre ve New Orleans'a doğru yola çıktık.

Bedava evimize kurda "Ya arka bahçede banyo ya da gidersin" dedim.

Beyaz kurt bana dişlerini gösterdi, bu açıkça bir hakaretti, sanki kurt adam tarzında parmakla vurulmak gibi, ama cipin kapısını açtığımda tırıs la yan kapıya gitti ve içeri alınmayı bekledi. Quint onu karanlıkta takip ve kapıyı açtı.

Omzunun üzerinden, "Ona banyo yapması için plastik bir çocuk havuzu aldım. Ben ilgilenirim."

* * *

Hepimiz savaş kıyafetlerimizi değiştirdikten ve Quint kokuşmuş kurdu yıkadıktan sonra mutfakta yeniden toplandık ve Pizza Delicious'tan gelen pizzayı yedik. New Orleans'ta Kraliçe'nin Özel Konutu'nu korumak için bıraktığımız vampirler, Koun ve Tex de bize katıldı, duvara yaslandılar, çok daha az kokan kurt adam Quint'kurulamak için yere serdiği bir plaj battaniyesinin üzerinde yuvarlanıyordu. Hâlâ biraz kokuyordu ama eskisi kadar kötü değildi.

Karnımızı doyurmayı bitirdiğimizde Quint çocuklar için kahve, benim için de çay doldurdu ve Tex birkaç tabağımızı hazırlamaya başladı. Fena değil. Quint en iyi ihtimalle bir sosyopat, en kötü ihtimalle de kendini kontrol eden bir psikopattı.

En kötüsü. Belki de cesetleri çok iyi saklamıştır. Ama kurtadamı yıkayıp bana çay içiriyorsa, korkunç bir katil olup umurumda değildi. Tex de önlüğü ve köpüklü elleriyle çok sevimliydi. NOLA'nın MOC'u olabilecek Tex mutfağında bulaşık köpeklerinden biri de Brute'un enerjik yuvarlanışına eşlik ediyordu.

Eli, "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturduk. Immanuel ilk düşündüğümüzden daha önce yenmiş. Leo bizi orada buldu, yani nedeninden tam olarak emin olmasa da bu kilisenin önemli olduğunu biliyor. Gümüş anahtarımız ve haçımız var ama nasıl kullanılacakları ya da ne işe konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Bruiser, "Haçı görebilir miyim?" dedi.

"Bu sadece bir İsa takısı. Aman Tanrım." Ölü İsa'yı açtım ve arkasını ışığa tuttum. Arkasında üç küçük düğme vardı. "Leo son zamanlarda ve bu gece, üzerinde üç küçük delik olan altın bir haç takıyordu."

"Haç takan bir vampir mi?" Alex kuşkuyla sordu.

"Evet, benim izlenimim de bu yöndeydi. Derisine değmiyordu ama yine de en azından acı içinde çılgılık ya da en kötü ihtimalle alevler içinde kalıyor olmalıydı. Her neyse, delikler vardı. Kaç tane olduğunu hatırlamıyorum ama haç yaklaşık bu büyüklükteydi" -İsa'yı havaya kaldırdım- "ve Angie bana İsa mücevherlerinin nerede olduğunu gösterdi, Leo'nun merkezdeki eski ofisinin ofiste."

"Aynı mücevherin parçası mı?" Bruiser elini uzatarak sordu. İsa'yı evirip çevirdi. "Vahşi." Islak kurda parmaklarımı şıklattım. Yerdeki yerinden bana hırladı.

görmezden geldim. "Hayyel kilisede kapana mı kısıldı?" Brute'un hırıltısı kayboldu. Başını salladı ve sonra başını salladı. "Yani, belki?"

Salla. "Kısmen

mi?" Başını

salla.

"Ve kısmen başka bir yerde de mi?"

Başını salla.

"Yani kısmen burada, şehirde, bizim boyutumuzda kapana kısılmış durumda. Kısmen de başka bir yerde. Anahtar ve haç da bir şekilde bunun bir parçası."

Başını salla.

"Hayyel'in nerede sıkışıp kaldığını biliyor musun?" Başını salla.

"Ses tahtasına ihtiyacımız var mı?"

Salla. Oturdu ve köpeğin arkasını kokladı. Köpek atladı ve ağız, diş ve sahte hırlamalarla sahte bir dövüşe başladı. Kurt adamın ekleyecek bir şeyi yoktu.

Ekibime dedim ki, "Peki ya günlükler? başka harita var mıydı?" Alex Santiago'yu aradı ve cep telefonunun hoparlörü açıkken sordu.

Bilgili vampir şöyle dedi: "Evet, Kraliçem. Dauphin Adası'nın, eski kalenin, Fort Gaines'in kullanımında olduğu zamanın bir haritası vardı. Şimdilik hepsi bu kadar. Yellowrock Klanının evindeki odalar için de teşekkür ederim Kraliçem. Beklediğimden çok daha fazlası."

Bruisera kaşlarını çatarak baktım, bana hafifçe gülümsedi, Santiago'ya klanın evinde odalar verdiğini kanıtlıyordu, bu odaların merkezdekinden daha iyi olduğu belliydi. Uygun sesleri aramayı sonlandırdım.

"Dauphin Adası'nın haritaları bize yardımcı olmaz," dedim, "oradaki olası bir katliamın eski tarihine rağmen. Zaman kaybediyoruz. Meleğin burada olduğunu biliyoruz, en azından bir şekilde. Onu nasıl serbest bırakacağız ya da güvende tutacağız?"

"Heykeli buraya getirebiliriz," dedi Alex, "ama eğer hem burada hem de burada değilse ve kanatları duvarlardaysa ve heykelin içinde tezahür ettiyse, Hayyel'in tezahür etmesi için hem heykel hem de yer gerekli olabilir. Eğer öyleyse, heykeli buraya getirmek mi? Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"*Dikenli bir çit* mi? Mainet'in cadılarını dışarıda tutmak için kiliseyi mi çevreliyor?" Eli sordu. "Cadılar aynı anda iki iyi başa çıkabilir mi?" Koun sordu.

"Bu dört eder. Null hapishanesinde, karargâhta, klan evinde ve kilisede birer tane." Sayarken masaya vurdum ve çayımı bitirdim. "Yani sanırım hayır."

"Daha fazla cadıya ihtiyacımız olacak," dedi Alex. "Lachish ile temasa geçeceğim ve Everhart'larla çalışacağım." "Cadılardan bahsetmişken," dedi Bruiser, "bizi karargâha bekliyorlar."

Islak köpek kokan kurda baktım. Kristal gözleri oyun arkadaşından bana döndü. "Sen de geliyor musun yoksa şu boyutlar arası zaman yürüyüşü olayını mı yapıyorsun?" Kurt bana doğru yaklaştı ve köpek kapısından çıkmadan önce nemli kürkünü kot pantolonumun kalçasına sürttü. "Ve şimdi ıslak kurt adam kokuyorum."

Öldürücü pençelerini aptal köpek üzerinde kullanacak, diye düşündü Canavar.

Onu fazla incitmeyin. Ortaya çıkarmamız gereken sırları var.

Canavarın sırları var. Canavar aptal uzun tüylü sıçan yaratığına anlatmaz.

Biraz zaman aldı ama uzun tüylü fare yaratığını sırlar ve gelincikle bir araya getirdim ve tekrar düşündüm: *Hangi sırları bilmem gerekiyor?*

Canavar sessizliğe gömüldü.

Lanet kedi.

* * *

Karargâhın arka girişindeki sokağa girdiğimizde ıslak köpek kokusu ve biraz da ölü kokarca kokan pizza gibi ama nasıl umurumda değildi. Yorgun, kafam karışık ve yorgundum ve yatağa dönmek istiyordum, bu yüzden koku yarı formumda bile daha çok arka planda bir rahatsızlıktı. Vampirler nefes almak zorunda değildi ve insanlar da benden kaçabilirdi. Ya da bir pencere açabilirlerdi. Glob, anahtar altın İsa da dahil olmak üzere bazı sihirli eşyalarımı ceplerimde ve mendillere sarılı olarak yanımda taşıyordum. Tacı evde, dolabımdaki koruyucu *çitin* altında bırakmışım.

Karargâhın etrafındaki *dikenli çit* indirilmişti ama daha basit bir uyarı *dikilmişti* ve arka girişe girip kapalı lastik parçalayıcı mekanizmanın üzerinden geçerken bunun ürperttiğini hissettim. Porte cochere'in altında durduğumuzda Eli, "Everhartlar null hapishanesindeki bitmiş, güçlendirilmiş *çit*

koşuşlarını düzeltiyorlar. Sarah Spieth ve Wrassler bir vampir güvenlik ekibini

onları korumak için hapishane toprakları." Duygusuz ses tonu vampirlerin hiçbir şeyi kaçırmamaları ve tatlı turtasının incinmesine izin vermemeleri gerektiğini söylüyordu. İfadesizliği Liz'le birlikte orada olmak istediğini ama Liz'in ilgilenmesi gereken cadı işleri olduğunu ve ayak olacağını bildiğini söylüyordu. Eli bir güvenlik ekibindeki en önemsiz kişi olmaya alışık değildi. Ya da sevgilisi için gereksiz biri olmaya. Elini okşayıp, "İşte, ," demeyi düşündüm ama bunun onu çileden çıkarabileceğini ve bana vuracağını fark ettim.

Güvenlik odasında hiç yiyecek yoktu ve kameranın çektiği hiçbir yerde de ilginç bir şey olmuyordu. Ancak Deon zıplayarak içeri girdiğinde güvenlik odasında beş dakikadan fazla kalmamıştım. Angie Baby'nin tulumu gibi ayakları olan siyah rugan bir pantolon giymişti ama belinde duruyordu. Ayrıca spagetti askılı pırıltılı siyah bir bluzun üzerine sıcak pembe bir korse, sarışın bir peruk ve boynuna asılmış kocaman pembe tüylü bir boa giymişti.

Şefim ızgara et, karides ve şişte sebzelerle dolu reşo tabaklarıyla dolu bir yemek arabasını itiyordu. Koku muhteşemdi ve Deon masanın üzerine eğilip tabakları önüme koyarken biraz ağzımın suyu akmış olabilir. Pozisyonu poposunu göz hizasına getiriyordu. Üzerinde gümüş simlerle "Kedi Kız" yazıyordu ve her iki yanağında da simli bıyıklar vardı.

Kedi Kız mı?

Deon için bile biraz fazla , bu yüzden "Bütün bunlar ne?" diye sordum ve parmaklarımı yukarı aşağı hareket ettirerek akşamki gardırobunu gösterdim.

"Bu," dedi ve bir acı biberli karides şişini kaldırıp ağzıma soktu. Sivri ucunun batmasını önlemek için şişi açtım ve diğer parmaklarıyla karidesi şişten alıp ağzıma soktu. "Çok lezzetli. Ve bu"-parmaklarını vücudunda bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi-"çünkü bebek bakıcılığına ara vermeye ve iyiden daha iyi olduğumu ve popomun da en az şişlerim kadar lezzetli olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Bu gecenin kıyafeti, on dokuz kırklı ve ellili yılların tartışmasız en ünlü ve sevilen burlesk egzotik dansçısı Lilly Christine'e, nam-ı diğer Kedi Kız'a bir saygı duruşu. Yarın gece Vali Earl Long ile olan ilişkisiyle ünlenen Blaze Starr . Ne iğrenç bir adam. Ama bebek bakıcılığı yapmak zorunda olduğum sürece -küçük ayak bileği ısırıcılarını sevmeme rağmen- bu dinsiz kan emicilere hatırlatacağım" -parmaklarını vampirlere doğru çevirdi- "yerlerine başka bir bebek bakıcısı gerçek yaşamın ne olduğunu."

Yüzümün iki yanını da öptü ve Kedi Kız'ın ışıltısıyla zıplayarak odadan çıktı.

Tex'in yüzünde hülyalı bir ifade vardı, sanki ilk sarhoş insanıyla derin bir içmiş ve kafayı bulmuş gibiydi. "Lilly Christine, nam-ı diğer Kedi Kız, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Beni 7 Ocak 1965'teki son gösterisinden sonra odasına davet etti. Eğer onu sahnede görmek istersen bana haber ver. Ayarlayabilirim."

"1965 yılında, kırk bir yaşındayken, Broward County, Florida'da peritonitten öldü," dedi Alex, onun bilgilerini bulduğu ekranı inceleyerek.

Tex gülümsedi. Bu saf bir vampir gülümsemesiydi ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. "Ya da öyle diyorlar." Tam vampirlere : Tex onu dönüştürmüştü ve o artık ölümsüzdü ama Tex hâlâ aşıktı.

"Bunu aklımda tutacağım." *Hayır.* Alex'e dedim ki, "Bilgilendirme. Şimdi." dedim. Ama tek düşünebildiğim ölümsüz striptizciler ve aşık Tex'ti. İkisi de korkutucuydu.

"Merkezin güvenlik kayıtlarını inceledik ve hiçbir şey bulamadık. Ücretsiz evdeki ve ardından

şehirdeki tüm klan evlerindeki güvenlik kayıtlarını inceledik, hiçbir şey bulamadık. Havaalanı grevinden ve

Mainet karargâhı bombalamaya çalışıyor, bize yönelik hiçbir saldırı olmadı. Bu düşmanlarımızın uykularında öldükleri ve bizi bıraktıkları anlamına gelmiyor. Başka bir şey planlamakla meşgul olmaları çok daha muhtemel." Bunun büyük ölçekte kötü ve ölümcül şey olacağını söylemesine gerek yoktu.

Bu tüm halkım için dehşet verici ve tüm şehir için tehlike arz eden bir durumdu ve henüz kontrol edemediğim ya da durduramadığım bir şeydi. Düşmanın peşinden gidemiyordum çünkü nerede dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şeyle savaşıyor ya da hiçbir şeyi öldüremiyordum. Hareketsizlikten postum ve üzgün olan tek kişi ben değildim. Odanın arka tarafında, Koun'un sakın kalmaya çalışırken seğirdiğini gördüğümü sandım.

Güvenlik görevlileri savunma stratejisinden bahsetmeye başladılar. Bla bla yada yada. Onları dinleyebilirdim ya da yürüyüşe . Bacak kemiğini kemiren kurt gibi endişelenmemek için, Deon onlardan sorumlu olmadığı için EJ, Cassy ve Angie Baby'nin nerede olduklarını sordum. Yerleri hakkında bilgilendirildikten sonra ana güvenlik odasından ayrıldım ve büyük vaftiz çocuklarımın neler yaptığını görmek için spor salonuna gittim.

Koridorda arkamda Quint'in varlığını ve önümde ve çok arkamda beni gölgeleyen bir vampir onur muhafızının varlığını neredeyse olarak değil ama neredeyse- görmezden gelebildim. Arkamdaki koridorun kapısını açık bırakarak spor salonuna girdim ve izlemek için gölgelerin arasına girdim.

Çocuklar Wrassler ve Gee'nin gözetimi altındaydı; Mercy Blade onlara biri kısa, diğeri uzun olan küçük, uygun büyüklükteki ahşap kılıç sopalarıyla kılıç kullanmayı öğretiyordu. Çok sevimliydi, o kadar sevimliydi ki kalkıp oracıkta ölebileceğimi düşündüm. Koun'un yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı fikirdeydi. Ama biz izlerken yüzü düştü. Angie'nin vampir kan sporu düellolarının biçimlerini ve mekaniğini korkutucu bir hızla açtı ve bu Karanlık Kraliçe'nin İnfazcısı ve Celladı'nın beklediği bir şey değildi.

Dang. Çok iyiydi. EJ hız ve hassasiyet açısından Angie'nin gerisindeydi ama aradaki yaş farkı buydu. Eğer ilk dersi bir gösterge , EJ de onun kadar hızlı ve güçlü olacaktı.

Ellerimi ceplerime soktum ve yumru parmaklarımı anahtar tılsımın ve İsa'nın odak noktasının etrafına İzliyordum.

Angie saldırdı, saldırdı, saldırdı ve her saldırının arasında bıçakladı, bıçakladı, bıçakladı ve kesti, kesti, kesti. Eğildi. Gee'nin uzun kılıcının üzerinden atladı. Kısa kılıcının altından içeri daldı. Dizlerinin üzerinde, Gee'yi bıçakladı. Sertçe. Tam kasığından.

Odadaki her erkek irkildi ve nefesi kesildi.

Gee homurdandı.

"Oops," diye mırıldandım, sessizce afallamıştım. Bu, büyülü bir kuş için bile acı verici olmalıydı. Gee'ye antrenmanlarda bir ya da iki kez vurmayı başarmıştım ama öldürücü bir vuruş yapıp yapmadığımı hatırlayamıyordum. Denemiştim de.

Gee yere yığıldı ve bir halde ahşap zemine uzandı.

Angie beni gördü. Alıştırma sopalarını bıraktı ve "Karıncı Jane!" diye bağırarak koşarak yanıma geldi. EJ de onun hareketlerini taklit ederek oraya koştu ve tiz çılgılığı büyük spor salonunda yankılandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onları yakaladım, neredeyse kıcıma çarpacaklardı ama dengemi buldum ve ikili sarılmayı kabul ettim. Boğulmam bittiğinde ve mutlu aptal ifadem daha kraliçe gibi bir şeye dönüştüğünde, onları geri çektim. Ama bir şey söyleyemeden arkamdaki kapıdan bir vızıltı

duydum.

Açık kapıdan uçan kertenkele odaya daldı, kuyruğunu savuruyor, kanatları bulanıklaşıyordu. Daha önce hiç uçtuğunu görmemiştim ve yüksek tavanda akrobatik dönüşler yaparak zıpladı. *Kutsal uskumru*, çok hızlıydı.

Uzak kapıdan İnci ve Opal göründü. Yüksek tavanda havada asılı kaldılar. Havada asılı duran kızıl kertenkele, arcenciel'ler ve Angie dışında odadaki her şey durdu. Ejderhalar, kertenkele ve vaftiz çocuğum bakışlarını ileri geri hareket ettirdiler. Kertenkelenin kanat çırpışı Angie'nin dökülen kızıl-altın saçlarını bir gibi geriye savurdu. Küçük kız başını eğdi. Kırmızı kertenkele enerjik bir şekilde takla attı. Angie yavaşça elini uzattı. Kertenkele geri geri kanat çırparak uzaklaştı ve yaklaştı ama yere inmedi.

Gökkuşağı ejderhaları Angie ve kertenkeleyi izliyordu. Çocukların etrafında manevra yaparak beni EJ'nin önüne, Angie'nin yanına yerleştirdiler. Quint ve güvenlik ekibi gökkuşağı ejderhaları ile bizim aramıza girdi.

Açık spor salonu kapısından Brute tırıslla içeri girdi ve Angie'nin yanında yerini aldı. Bir grindy low onun sırtındaydı ve Brute'un omuzlarında ayağa kalktı. Ejderhalara doğru hırladı, pençelerini şaklattı, jilet gibi keskin çelikler ışıktaki parlıyordu.

Kertenkele kurt adama yakın uçtu ve Brute'un sırtına, grindy'nin yanına indi ve hemen burnunu bir köpeğin merhaba demesi gibi grindy'ninkine vurdu. Grindy bir kedi gibi miyavladı, silahlarını kınına soktu ve kollarını kertenkeleye dolayarak ya kayıtlardaki en şirin sarılmayı ya da kanlı bir savaşın başlangıcını yaptı.

Odadaki vampirler, antrenman ve meydan okuma odalarında etkileşime giren paranormal yaratıkların oluşturduğu tabloda etkilenmişlerdi.

Arcenciel'ler spor salonuna gökkuşağı ışıkları fırlattı, bir uçtan bir uca takla attılar ve kuyruklarını şaklatarak uzak kapıdan dışarı uçtular.

Birkaç vampir huşu içinde nefes verdi. Ya da belki acı.

Kurt adam ve yükleri ejderhaları takip etti. Binicileri hâlâ kucaklaşıyordu ki bu çok . Ve hiç kan yoktu. Her yerde kazandılar.

"Sooo. Okaaay." Hâlâ dizlerimin üzerindeydim ve çekmemiştim, bunun yerine kollarım çocuklara dokunuyordu, onları hazırdım.

Sağımda ve solumda Quint ve Mavi Voodoo bir o yana bir bu nişan alarak yer değiştirdiler. Angel Tit koridordaydı ve altımızı koruyordu.

"Ant Jane, o bir bebek ejderha mıydı?" Angie sordu. Kocaman gözlerini benimkilere çevirdi. "Senin mi?"

"Bunun bir bebek olduğunu sanmıyorum, Angie. Gerçekten bir arcenciel olduğunu düşünmüyorum. Ve bence o kendine ait. Gee? Bu uçan kertenkele *de* ne?"

Kasık darbesinden sonra hâlâ dizlerinin üzerinde olan Gee ayağa kalkmayı başardı. "Başlangıçta, Meksika'dan hafif kırmızımsı bir bahçe kertenkelesi olduğuna inanıyorum, belki de anole ailesinden. Ama eski efendisi birkaç yıl boyunca onun vampir kanını içmesine izin verdi ve parlak kırmızıya dönüştü." Gee gülümsedi. "Ve sonra bana geldi. Ve bir süredir benim kanımı yudumluyor. Büyüdü, güçlendi ve kanatları çıktı. Üç dilden anlıyor ve güvenilir olmasa da ara sıra numaralar ve küçük işler yapmaya istekli. Bu açıdan sana çok benziyor, tıpkı bir kedi gibi." Sanki onu neredeyse hakaret ederken yakalamışım gibi kıkırdadı.

Ama sonra, *herhangi bir* numara yapmaya istekli değildim.

Kediler köpekler gibi yakalayamaz, diye düşündü Beast. Kediler intikamcı ve hilecidir.

Kertenkele tekrar odanın içine ve köşeden köşeye hızla geçerek aydınlatma armatürlerini ve havalandırma kanallarını kokladı. Longfellow'un kanatları hafifçe dengesi bozulmuş bir elektrikli vantilatör gibi vızıldayıp çırpındı. Bir şahin gibi üzerimize pike yaptı, kısa bir durdu ve önce benim önümde, sonra da kolunu tünemek için uzatan Angie'nin önünde havada asılı kaldı. O-o-onun kolunu görmezden geldi.

Gee kollarıyla bir daire çizdi ve İspanyolca hızlıca bir şeyler söyledi. Kertenkele kanatlarını çırparak zıpladı. "Aferin küçük Longfellow," dedi Gee ve bir hayvan terbiyecisi gibi ejderhaya cebinden bir ödül verdi.

"Ama arcenciel'ler için ne önemi var?"

"Bu sorunun cevabını benimle paylaşmadılar. Bu kendi türlerinin erkeği değil, çünkü türlerinin erkeği yok. Ne olduğunu ve ne olmaması gerektiğini biliyor gibi . Benim izlenimim, onu zaman çizgilerinde gördükleri ve görünüşünün alametli olduğu yönünde. Bildiğim kadarıyla, bu yaratık çok hoş ve yeni bir şey Küçük Tanrıça ve böyle yeni şeyler nadir ve hoştur. Hepimizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Kertenkele kuyruğunu savurdu ve havada takla attı, yukarı fırladı ve tepedeki bir aydınlatma armatürüne kondu. Tüm grubumuz geri çekildi, savunma çemberimizi , savaşa hazır durumdan sadece tetikte olma durumuna geçtik. Vampirler ve Quint silahlarını çeşitli kılıflarına ve kılıflarına yerleştirdiler.

"Aptal kertenkele," diye homurdandı Angie, kolunu bırakarak. Bana, "Bana ne bulduğunu göster Karınca Jane," dedi.

Tehlike -eğer gerçekten varsa- sona ermişti, ben de iki ikonu cebimden çıkardım. Küçük cadıya İsa fokalini ve anahtarı gösterdim. "Anahtarı bulmak için senin küçük İsa heykelini kullandık," dedim.

"Ohhh. Gümüş," dedi Angie, "bir kolye parçası gibi."

EJ ilgisiz bir şekilde kaşlarını çattı ve Gee'ye doğru koşmaya başladı. Havaya sıçradı ve istismara uğramış zavallı Mercy Blade'in ortasına indi. Gee yine homurdandı. Yumuşak engel olamadım. Zavallı küçük kuş.

"Bu sabah uyandığımda bir şey gördüm." Angie altın İsa'ya dokundu. "Bunun sahibi meleğimi kurtarmaya yardım edecek, ama önce onu kurtarmalısın." EJ'e kendisini takip etmesini döne döne uzaklaştı ve spor salonunun etrafında koşmaya başladı. Everhardlar çalışırken onlara göz kulak olan kanlı insan hizmetkârlardan biri tarafından durduruldular.

Az önce olanlardan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim ama bunların muhtemelen önemli olduğunu biliyordum. Belki de hayati. Belki de ölümcül bir şeyin habercisiydi. Anlamadığım şeylerle nasıl başa çıkabilirdim ki?

Gee DiMercy'nin tacizi ve kertenkele maskaralıkları sırasında içeri giren Bruiser yakınlarda duruyordu. O centilmen tavrıyla kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve yardıma ihtiyacım olmasa da elini almak istedim. Parmaklarımı kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve beni kapıya doğru çekti. "Koridorun karşısındaki küçük oturma odasına geçelim."

Spor salonunun dışındaki koridorda iki soyunma odası ve zaman zaman çay içtiğim ve ziyaretçilerle buluştuğum küçük bir oturma odası vardı. Oturduk ve Quint kapıyı üzerimize kapatarak bizi yalnız bıraktı.

"Haçı ve anahtarı tekrar görebilir miyim?" diye sordu, yanıma oturdu ve küçük çay masasını kenara

çeki.

İkonları masanın üzerine koydum. Bir kuyumcu büyüteci çıkardı ve gözüne kaldırdı, sonra çarpmıha gerilmiş İsa muskasını eğdi, böylece tepedeki ışık altını yakaladı. "Arkasında bir yapımcı işareti var, muhtemelen 'MD' ve küçük bir fleur-de-lis." Tekrar eğdi. "Ve kırk iki rakamı," dedi. "Muhtemelen yıl, yani 1842." Kulaklığına dokundu. "Alex, bunu anladın mı? Evet. Teşekkür ."

Bana, "On sekiz yüzlü yıllarda New Orleans'ta ticaretle uğraşan çok sayıda kuyumcu vardı ve neyse ki şehir, herhangi bir üne sahip kuyumcu ve gümüşçüler de dahil olmak üzere şehirdeki adres ve mesleklerinin mükemmel kayıtlarını tutuyordu" dedi.

İsa'yı masanın üzerine koyarak cep telefonuna dokundu ve bir telefon rehberi açtı. "Teşekkür ederim Alex. Böyle şeyleri keşfetme konusunda oldukça beceriklisin."

Hücre ekranında alfabetik sıraya göre değil ama kolayca aranabilir bir isim listesi belirdi. Bruiser'ın parmakları yukarı aşağı ileri geri kaydırıldı. "MD." Yumuşak bir hmmmıng sesi çıkardı. "Delarue'ler 1800'lerin başında yaşamış ünlü bir gümüşçü ailesiydi. M. Delarue Bourbon Caddesi'nde tanınmış bir gümüşçüydü ve kardeşi ya da kuzeni de M. Delarue .." Bana hızlı bir sırtıış fırlattı, bu sırtıış Eros'un oku gibi kalbime saplandı.

Kedi nanesi seksini hatırladım ve neredeyse çok hızlı bir öpücük için eğiliyordum, ama bu kedi dudaklarımın kolayca yapabileceği bir şey değildi. Ve ayrıca, bu ... garipti. Puma dudaklarıyla öpüşmek. "Diğer M. Delarue neydi?"

"Aynı adreste bir kuyumcu."

Büyüteçle gümüş baktı, çevirdi, eğdi, sadece gözle görülemeyecek kadar küçük bir şey . Yüzünde küçük, memnun bir gülümseme belirdi. "MD. Anahtarın üzerinde de benzer bir yapımcı işareti var. Bunların ikisini de Delarue ailesi yapmış." Bruiser birbirine benzemeyen iki parçayı inceledi. "İlginç."

"Bunun kimin için yapıldığını bilen biri var mı? Ve eğer hala yaşıyorlarsa? Ölümsüz mü? Her neyse?" "Belki. Onları alıp yerel müzayede evlerine ve kayıt departmanlarına sorabilir miyim? Hepsiyle temasım var."

Elbette biliyordu. NOLA'nın MOC'unun birincisiydi. Şimdi de DQ' eşiydi. O doğru yerlerde nasıl arkadaş edinileceğini biliyordu, bense insanları nasıl öldüreceğimi biliyordum. Yeteneklerim iyi bağlantılar kurmanın en iyi yolu değildi.

"Elbette."

Beni tüylü şakağımdan öptü ve odadan .

Karnım guruldayarak onun peşinden koridora doğru ilerledim. Quint'e, "Deon'a haber ver, bir şeyler almaya geliyorum-" dedim.

Spor salonunun kapısı pat diye açıldı ve Angie *oradaydı*. EJ de .

Silahlı Quint.

Vaftiz çocuklarımın önüne atladım.

Quint bana kaşlarını çatı. "Onları vurmayacaktım."

"Doğru. Güzel." Elleri silahlarına gitmemişti. Hâlâ koruma modunda olan bendim. "Karıncı Jane, annem yatmadan önce bir şeyler atıştırabileceğimizi söylüyor. Bizimle gelin!" Angie bir tane kapıyı el.

EJ diğer elimi tutarak, "Bizimle gel," diye tekrarladı.

Birlikte beni koridora çektiler. "Deon gerçek No'leens Fransız tostı yapıyor," dedi Angie, yerel halk gibi telaffuz çalışarak. "Pan purdy diyor ama gerçekten Fransız tostı. Ve çok güzel. Hiç bu kadar güzel bir şey yememiştin!"

Midem yine guruldadı. Deon'un Kayıp Ekmek da bilinen pain perdu'su çok lezzetliydi. Ve benimkini yarım kilo pastırmayla yiyebileceğimden emindim.

Mutfağa girene kadar Deon'un striptizci gardırobunu . Neyse ki mutfak kapısından girdiğinde korsesinin üzerine bir şef ceketi giymişti. Yıllar boyunca Angie'yle iyiye karşı kötüyü, yarı formlarımı ve zırhımı konuştuğumuz çok olmuştu ve ona her zaman giydiklerimin bir amacı olduğunu söylemiştim. Korse içindeki Deon konuşması istemiyordum.

CHA TE3 1 

 ay Sütçüler ve Hanım Evlatları içindir

Everhart yetişkinleri döndüğünde maiyetim *-saçmalık*, bir maiyetim vardı- ve ben Kraliçe'nin New Orleans'taki Kişisel Konutu'na d nm   , çocukların karnını doyurmu   -Cassy bile Molly'nin mutfakta sakladığı anne s t yle- ve üst kattaki yataklarına yatmı tık. Ailenin geliştirdiği koruma kalkanı *olan dikenli çitin* en yeni versiyonunu kullanarak boş hapishanedeki ko u ları y kseltmi  , g  lendirmi   ve sıfırlamı lardı. Dışarıda vampir muhafızlar ( ehrin klanları tarafından ba ı lanan yirmi kişilik yeni bir ekip) ve boş evin içinde polislik için kuzey Louisiana'dan kiralanan bir cadı meclisi ile mahkumlar nihayet başka bir kurtarma/kaçış girişimine karşı g vendedeydi.

Everhart cadıları ayrıca Yellowrock Klan Evi'nin, yani benim kişisel evimin etrafındaki korumaları g  lendirmi   ve Wrassler'a merkezin etrafındaki *dikenli çitin* tetikleyicisini vermişlerdi. Benim dediğim cadılar, Liz, Molly ve Koca Evan,     de fiziksel ve sihirsel olarak o kadar bitkin d  m  lerdi ki neredeyse konu amıyorlardı, kendilerini içeri ve yatağa s r klemeden önce bana ücretsiz ev, klan evi ve güncellenmiş ko u ların tetikleyicilerini verdiler. Eli, Liz'i odasına kadar takip etti ve kapıyı kapattı. Diğer iki Everhart cadısı ya klanın evinde ya da kararg htaydı. Her iki yerde de odaları vardı, nerede kalmaları gerekiyorsa ve kendilerini en güvende hissediyorlarsa oradaydılar.

Sabah olduğunda tek yapmam gereken kalp kutusunu ve içindekileri cadılara geri götürmek ve korumaya almaktı ama bu beklemek zorundaydı. Şimdilik, tüm insanları güvende olduğu için uyku daha önemliydi ve kendi yata ımda uyumak için zamanım vardı. Belki sabahleyin bir süreliğine insan şekline girebilirdim. Öyle umuyordum. Postum ka ındırıyordu.

* * *

Bruiser ve ben bir saat önce bedava evimizdeki mutfak masasında oturmu  , vampir muhafızlarımızla kafein içiyorduk: Koun, dövmeleri görünen etinin üzerinde kıvrımlı, geometrik desenler halinde; Tex, altıpatları kalçalarının üzerinden a a ıya sarkmı  ; Kojo; Thema; ve Tex'in köpekleri. Bu takımı sevmi tim, özellikle de Kojo ve Thema artık kanları konusunda o kadar cimri için. Quint, Eli ve Liz hâlâ uyurken vampirlerle sadece biz vardık.

Evin içi serindi ve Tex'in köpekleri insan şeklindeki ayaklarının üzerine kıvrıldığında, bu sıcaklık çok hoşuma gitti. Uzanabildiğim bir kafayı kaşıyacak kadar eğildim ve köpek parmaklarını yaladı.

Aptal köpek, diye düşündü Beast. Onu görmezden geldim.

Kahve içen Tex dışında hepimiz çay içiyorduk. Kahve bir vampir için garip bir tercihti. Genellikle insan kanından oluşan yemek öğününe ek olarak sadece şarap ya da çay içerlerdi ama neden kahve diye sorduğumda Tex şöyle dedi: "Affınıza sığınarak Kraliçem ve şimdiki misafirlerimiz hariç ama çay süt çocukları ve hanım evlatları içindir. Bir kaşığın gümüşünü yakacak kadar sert kahveyi ve genellikle birlikte olmasa da birkaç on yıl yillanmış çavdar viskisini severim. Hanımefendi."

Yumuşakça kıkırdadım. "Bunlar öldürücü sözler, kovboy."

Tex fincanının bana sırtıttı. "Ne zaman istersen, Queenie. Ama ben daha çok ve karma dövüş sanatlarından pek anlamam. O da hanım evlatları için."

Tex bana aileden biriymişim gibi davranıyordu. İyi hissettiriyordu. Bıyıkları hafifçe kalkıktı ve dudaklarının üzerindeki kıllarda kahve vardı. Kan içtikten sonra nasıl görüldüğünü merak ettim. *İğrenç*.

Sabah karanlığının sessizliğinde, pencerelere vuran yağmurun , şöminede titreyen alevlerde söylenen tek . Cennetten gelen kudret helvası gibi ilk fincanlar bitene ve hepimiz az çok uyanık olana kadar sessiz bir dostluk içinde oturduk.

İkinci bardaklar da doldurulduktan sonra Bruiser, "Koun, Kojo ve Thema birlikte kan akıttılar ve Long-Knife'ı okudular. Ben dinledim ama katılmadım. Haberleri var."

Anlayışla gözlerine baktım. Etik ve ahlaklı bir adamdı ve kendisini aktif olarak öldürmeye çalışmayan hiç kimseyi inanmazdı. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını onaylarcasına eğdi.

Bruiser Thema'ya baktı. "Rapor ver."

Gümüş bir küpeyi lobundaki delikten . "İnsan Uzun Bıçak sinir bozucu küçük bir et parçasıdır. Kendini çok fazla düşünüyor. Zihni seks ve güçle dolu, ama bizden birinin kanı yapamıyor. Sanırım şu anki terim 'kalkmak'. Başkalarına hükmetmekten ve acı çektirmekten hoşlanıyor. *İşlevsel sorununa* kalıcı bir tedavi sağlayabilecek herkese yemin eder." Thema son iki kelimeyi neredeyse hırslayarak söyledi.

Koço raporu devraldı. "Kulaklığı kaybeden oydu ve kazara olmasına rağmen kayıp ihbarında bulunmadı. Şu anda ne sadık ne de sadakatsiz. Alex, bilek bandındaki yer belirleyici aracılığıyla onu karargâh koridorlarında ve cep telefonuna erişerek başka yerlerde takip ediyor."

Kojo, "Hepimiz onun şu anda sizin için bir tehlike oluşturmadığı konusunda hemfikiriz. Ama *potansiyel* bir tehlike." "Yeterince iyi," dedim. "Bu noktada sadakatsiz olmayan birine sahip için şanslıyım, çünkü sadakate zorlamak."

"Hiç kimse sadakate zorlayamaz Kraliçem," dedi Kojo. "İtaat zorla elde edilebilir. Eğer isterseniz."

"Köle yapmayacağım."

"Hâlâ burada olmamızın pek çok nedeninden biri. Kraliçem," dedi Thema.

Koun gülümsüyordu, insanlıklarını kaybettiklerinde öğrendikleri o zayıf vampir gülümsemesi. "Katılıyorum Kraliçem," dedi. "Uzun Bıçak serserinin teki, potansiyel olarak sadakatsiz ama şu anda tehlikeli değil. Ve eğer öyle olursa, bizi düşmanlarımıza götürebilir."

Düşmanlarımız. *Sizin* düşmanlarınız değil. Karşılıksız sadakat ve dostluk hayatımda ender rastlanan şeylerdi. "Teşekkür . Alex'in ne bulacağını göreceğiz. Tamamdır. Bruiser?"

"Haçı eksik altın bir haçımız var. Kilidi olmayan gümüş bir anahtarımız var. Üzerlerinde 1842 yılında Bourbon Caddesi 171 numarada çalışan M. Delarue'nin yapımcı damgası var. Bir Mithran tarafından hediye olarak sipariş edilmişler. "1842'de New Orleans'ta yaşayanınız var mıydı?"

"Burada ikamet ediyordum," dedi Koun. "Ama son savaşlarda tüm servetimi kaybetmişim ve henüz İrlanda'ya, oradaki bankerlerimin gitmemişim. 1842'de mücevher alacak param yoktu."

"Hepimiz zaman para sıkıntısı çekmişizdir," dedi Kojo, karanlık savaşçının eli kırmızı bir kupa tutarken. "İnsan savaşlarına dahil olmak genellikle dezavantajlıdır. Ama bizi affedin Konsorsiyum. Haberleriniz var."

Bruiser anlatmaya devam . "Bir gecede, güvendiğim bir Mithran'dan Şehir Arşivleri ve Özel Koleksiyonlar'a, oradan da Delarue kayıtlarını araştırmak üzere özel bir tarihi belge koleksiyonuna istedim. Bir Delarue iş günlüğüne göre, Joses Santana hoşlandığı bir kadın için hediye olarak yaptırmış. Soledad Martinez."

Joses Santana Karanlığın Oğulları'ndan biriydi ve Soledad'ın adını Santiago Molina'dan duymuştum. Tesadüf diye bir şey yoktu.

Soledad ve arkadaşı Malita, Leo'nun selefi tarafından ot içen insanlar tarafından bakılmaları için bir malikaneye gönderilmiş eski vampirlerdi. Aynı küçük kanla beslenen insan grubu çok uzun süredir değiştirilmemişti ve Bruiser ve ben vampirleri ziyarete gittiğimizde onlarca yıldır kafayı bulmuşlardı.

"SOD neden çarmıha gerilmiş bir İsa'yı ona versin ki? Alevler içinde kalabilir," dedim. "Ve onu gördüğümüzde zihinsel olarak hiç yerinde değildi. Bunama gibi bir şeydi."

"Ama o yaptı. Ve evet, öyleydi ama Karanlığın Oğlu New Orleans'a geldiğinde nasıl biriydi, bilmiyorum. Haç, kadife kaplı bir kutu içinde gelen bir kolyenin parçasıydı. Gümüş anahtar kolyenin içinde bulunduğu mücevher kutusunu açıyordu." Bruiser gözlerini bana çevirdi ve tekrar vampirleri izlemeye başladı. Onları *incelediğini* fark ettim. Sanki tehlikeli olabilirlermiş gibi.

"Yani ... kızda adamın istediği bir şey vardı. Ve bunu onu ateşe vererek mi elde edecekti?" "İstediği *bir şey* ya da *biri*."

Birini. İstediği bir kan hizmetkarı mı? Bir tanıtım mı? "Joses çok Ming ikizlerine sahip olmak istemişti. Efendileri onları onun elinden uzak tutmak için dönüştürdü. Sonra Varis buraya gelmeden hemen önce Knoxville'li Ming, Uzun Bıçak'ı bana gönderdi." Üçüncü fincan çayı doldurdum ve fincana şeker ekledim, süslü gümüş bir kaşıkla karıştırdım. "Mingler ve Soledad arasında bir bağlantı var mı?"

Bruiser, "Hâlâ ölümsüz olan kimse söylemedi," dedi. "Ve Uzun Bıçak'ın o zamanlar hayatta pek mümkün değildi."

Joses o kadar güçlü bir vampirdi ki istediği her şeyi alabilirdi, ancak ölümcül ve değerli bir mücevher yaptı - bir mücevher yerine zamanda yürüyen arcenciel kanıyla yapılmış bir mücevher

mücevherlerin bir çeşit cazibesi olarak mı? Neden?

Esrar kokan bir evde yaşayan, otlu kan içmekten ya da bunamanın vampir versiyonundan muzdarip yaşlı kadın vampirlerle tanıştığım geceyi düşündüm. İnsanlarıyla bu kadar mutlu olmasalardı üzücü olurdu. Peki Soledad mücevherlerini neden saklamamıştı? Neden tüm parçalar saklanmıştı?

"Soledad bir cadı mıydı?" Ben sordum.

"Kontrol edeceğim." Bruiser odamıza gitti ve dizüstü bilgisayarıyla döndü. Dosyayı açtı ve Soledad'ın adına kadar taradı. Kaşlarını çatı. "Evet. Düşük seviye güç, önemli bir şey değil. O bir heykeltıraştı. Ana malzemesi taşı. Arkadaki çeşmenizde Katie'nin resmini oymuş," diye ekledi bana.

Kutsal Bakire Kilisesi'ndeki mermer heykelleri hatırlayarak göz göze geldik. "Vay anasını. Bu önemli olabilir," dedim. "Bunu neden bilmiyorduk?"

"Bu bilgiyi neden aramış olabiliriz ki?" Bruiser sordu. "Şimdiye kadar bilmemize gerek yoktu. Mithranlar kafalarını kor sonsuza dek yaşarlar. Yeni şeyler, yeni sanatlar, yeni müzikler denerler. Sıkıntı, savaş, bıkkınlık ya da keder yüzünden kendilerini sık sık yeniden yaratırlar. Hiçbirimiz Soledad'ı bunun bir parçası olarak görmeyi düşünmedik."

"Haçın üzerine bir lanet ya da çalışma koymuş olabilir mi?" Koun sordu.

Bruiser İsa fokalini ve anahtarı masanın üzerine koydu. "Belki de. Belki de odak geri kalanına, İsa figürünün üzerine monte edileceği haça ihtiyacımız vardır. Belki de , haça, altın zincire ve kutuya da ihtiyacımız vardır."

Vampirler merdivenlere döndü ve bir süre sonra ben de yumuşak ayak seslerini duydum. Koca Evan ya da Molly olamayacak kadar yumuşak ve hafif olan bu yürüyüş Angie'ye aitti.

Vaftiz çocuğum merdivenin duvarından baktı, yeşil geceliği öne doğru sallanıyordu, çilek sarısı saçları sırtının ortasına kadar sert bir örgü halindeydi.

"Ant Jane? Bir rüya gördüm."

"Buraya gel," dedim kolumu uzatarak. Angie sakın adımlarla bana doğru yürüdü ve kolumun arasına girdi.

"Ayaklarım üşüyor."

Vaftiz kızım kucağa alınamayacak kadar büyümüştü ama yine de kucağıma tırmandı ve ayaklarını Bruiser'ın kalçasına koydu, bizim yanımızda anne babasının yanında olduğu kadar rahattı. hareketlerindeki güven karşısında içim eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüştü ve yüzündeki ifadeye bakılırsa balım da öyle. Bruiser ayak parmaklarını avucunun içine aldı. "Çok soğuk," diye onayladı.

"Bu iyi hissettiriyor." Angie başını göğsüme yasladı ve masanın üzerindeki altın İsa ile gümüş anahtara baktı. Uykulu bir şekilde, "Rüyamda onu buldun. Meleğimi buldun."

"Eski bir kilisede bir şey buldum," dedim tereddütle, "ama Brute'a göre Hayyel tam olarak orada değildi."

Angie kaşlarını sertçe çatı. "Aynı anda iki yerde mi? Ya da belki iki zamanda?"

Vampirlere baktım. "Bu geceki hizmetiniz için teşekkür ederim. Vaftiz çocuğumla özel olarak konuşmam gerekiyor."

Koun ve Tex üst kata, çatı katındaki odalara çıkarken Thema ve Kojo da yan kapıdan çıkıp tuğla çitteki yeni kapıya ve evime sırtını dayamış olan eski genelevdeki odalarına gittiler.

Ev sessizleşince sordum: "Angie, gelecek gördüğünde bana ne gördüğünü söyler misin? Aradaki yerdeyken mi?"

"Tüm ihtimaller. Bir şeyin gerçekleşmesi için tüm yollar ve bu diğer şeyin gerçekleşmesi için tüm yollar ve oraya ulaşmak için ne gerekiyor. Ve birisi bir değiştirirse ne olacağı. Hepsini hatırlamıyorum. Sadece gerçekten kötü olanları." Başını bana doğru eğdi ve saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. "Mesela sen arada ölürsen. Ya da annem ve babam öldüğünde. Ya da EJ. Bunun olmasını engelleyemeyeceğimi biliyorum ama sana söyleyebilirim ve sen de bunu düzeltmek için bir şeyler yapabilirsin."

"Nasıl tamir edebilirim?"

"Zaman yürüyüşü yapıyorsun. Bilirsin işte. Brute gibi."

Sanki tüm kanım çekilmiş ve kalbim göğüs boşluğumdan dışarı gibi hissettim ama yine de sesimi sakın çıkarmayı başardım. Bir şekilde. "Zaman yürüyüşünü biliyor musun?"

"Evet. Seni bazı aralarda bunu yaparken gördüm. Tehlikeli bir şey. Artık yapmıyorum. Kelebeklerin üzerine basmaktan korkuyorum." Başını eğdi, uyku sersemi çilek sarısı örgüsü sallanıyordu, "Aralardan birinde Eli'nin sana kelebeklere basmamanı yoksa ölebileceğini söylediğini duydum. Ve kelebeklere basmak zamanı değiştirir. Ama her şeyi kurtarmak için tekrar zaman yürüyüşü yapman gerekebilir."

"Anlıyorum. Evet, kelebeklere dikkatli olacağım." Bu garipti, çünkü Eli ve ben zaman yürüyüşü hakkında birkaç kez kelebek konuşması yapmıştık. "Yakında gerçekleşecek olan aralar hakkında bana bir şey söyleyebilir misin?"

"Meleğimle ilgili bir rüya gördüm. Kafa karıştırıcı ve korkutucuydu ve seni dalgaların üzerinde bir teknede izliyordum. Hiç bir sahilde. Suyun altında tuğladan bir kare vardı, tıpkı bir evin üzerine oturduğu gibi."

"Bir vakıf mı?"

"Evet." İyice esnedi ve , yumrukları önüne uzandı ve normal bir nefes alıp tekrar bana yaslanmadan önce çapraz yaptı. Tam bir güven her zaman benim felaketim olmuştur. Başının üstünü öptüm ve gözyaşlarını kırıştırdım. Sekiz ama kucağıma oturduğunda sanki yeniden dört yaşına girmiş gibiydi.

"Sahilin dibinde paslanmış toplar vardı. Ve ahşap bir teknenin alt kısmı, ortasında yelken tutmaya yarayan kırık bir çubuk vardı. Evin dibinden çok daha büyüktü. Gerçekten büyük bir tekne. Ve üç kafatası vardı. Bilirsiniz işte. Teknenin dibindeki insan kafatasları gibi."

Vay anasını. İnsan kafatasları. Kağıt harita gibi.

"Arazi bu şekilde şekillenmişti." Sosis şeklinde uzun bir ada ya da kıstak çizdi.

"Barataria mı?" diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı. "İşte . Barktater dediklerini sanmıştım."

Barataria'ya gitmiştim ve tüm kasırgalarda büyük bir teknenin nasıl battığını görmek kolaydı. Bir evin temelini anlamak ise çok daha zordu, eğer suların çekilmesi temelin altındaki tüm kumu çekip almadıysa ve üstündeki ev yerinde alabora olmadıysa, bina arsası artık su altında kalmış, yıkılmış ve arazi asla geri kazanılmamıştı.

"Bir kovanın içinde ateş, çıplak bir kadın ve birkaç cadı gördüm ama kafam çok karışık." Tekrar esnedi. "Annem meleğimi bulduğun kiliseyi görmek istiyor."

"Ohhh." Hayyel, ben onu ve çağırdığı iblisi öldürmeden önce Evangelina tarafından kısmen bağlanmış olabilir. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Değil ama aradaki yer seçim yapması gerektiğini söyledi." Angie'nin omuzları silkildi. "Ve Sevgililer Günü kutusunu cadılara geri vermek zorundasın. Eğer , ben ve EJ ölürüz."

Sevgililer günü kutusu. Kalp kutusu. *Vay be*. Yağmur bulutlarına rağmen dışarıdaki gökyüzü aydınlanırken onu göğsüme sardım ve Bruiser'ın gözlerini tuttum.

CHA TE3 1 

Kotuma Salya Akıyor

Şafak söktükten hemen sonra, Angie'nin öngörülerini görmezden gelemeyeceğimi bildiğim için Bruiser'la birlikte kalp kutusunu Lachish'le birlikte yeni onarılmış ve uygun şekilde *korunaklı* null hapishanesine geri bıraktık. Onu konusunda içimde kötü bir his vardı, ancak dolabımdaki null koğuşu kalbin büyümesini engellemeye yetmiyordu, bu yüzden ... Onu cadılardan daha fazla güvende tutamazdım. En azından null hapishanesinde ciğerleri ve belki de beyni b y meyecekti.

Ve Karanlığın Kalbinin evimden çıkması, kopan organın yarattığı düşük seviyeli korku anında ortadan kalktığı için çok özgürleştirici hissettirdi.

* * *

Saat onda, dar bir yağmur şeridi gökyüzünü temizledikten ve uzun süren tartışmalardan ve yaratıcı cadı küfürlerinden sonra, ekibimiz Kutsal Bakire kilisesine geri döndü. Vampir muhafızlarımız yoktu, Leo da yoktu ama Ger ekkanların  oğu -Molly, Koca Evan ve Angie- arabada, Liz ve Cia önümüzdeki arabada, Quint ve Eli'nin özenle seçtiği insan da arabalarıyla geri kalanımızı çevreledikleri için olabildiğince güvendeydik. Brute arabada Bruiser, Eli ve benimle birlikteydi, kurt adam horluyordu, ba ı kal amdaydı ve salyaları kotuma akıyordu. * gren ti*. Ama en azından hâlâ kokmuyordu.

G peg nd z, iki yorgun, uykusuz cadı ve ailesini orada olması gerektiğine ikna etmiş korkunç güçlü bir cadı çocukla bir B ve E yapıyor olacaktık. Muhtemelen kabul etmeleri için sihrini kullanmıştı.

Tüm bunlar güpegündüz oldu. Ne
yanlış gidebilir ki?

Hafta içi bir gündü ve şantiyede işçilerin olmasını bekliyordum ama ortalık mezar kadar sessizdi. Kasırgalar, kı  fırtınaları ve birkaç ay önce eyaleti kasıp kavuran hortum nedeniyle dört eyaletteki tüm inşaat, çatı kaplama, elektrik ve ısıtma-hava ekipleri doluydu, bu yüzden prim ödeyen zenginler dışında pek bir şey yapılmıyordu. Kilise bo tu, hiçbir yerde araba yoktu.

Kulaklıklarımın içinden Alex, "Güvenlik sistemi hâlâ çalışmıyor, elektrikler hâlâ kesik. İşçi gibi görünerek içeri girin. Çekiçlerle etrafa vurun. İyi görünmesini sağlayın ve hızlıca çıkın."

"Anlaşıldı," dedi Eli.

"İşçi gibi mi görünüyorsun? Çocuklu mu?" Cipten dışarı adım attım. Arkamızdaki araçtan Angie ailesinden ayrılıp bana doğru zıpladı, mutlu ve kaygısızdı ve Beast' imgelemiyse bana gösterdiği bir güç nimbusuyla parlıyordu. Angie bugün enerjilerden oluşan bir gökkuşağı gibiydi; başında mor bir renk vardı ve ayaklarının dibinde yeşile doğru kayıyordu. Neyse ki sadece Beast *görme* yetisini açmadan enerjileri görebiliyordu, yoksa Angie çoktan düşmanlar ya da şu veya hükümet tarafından çalınmış olurdu.

İşçilere benzememizin imkanı yoktu ama kiliseye daha önce olduğu gibi aynı yöntemle girerken kimse bizi durdurmadı ya da sokakta yanımızdan bile geçmedi -Eli bir merdivenin üzerinde, farklı bir pencereden, sokaktan görünmeyecek şekilde, bir güvenlik ekibi bahçede gizlenmiş, geri kalanımız da yan kapıdan ve küflü koridorlardan. Kilisenin mabedi loş ve gölgeliydi, tavan kemerinde kırmızı ve mavi ışıklardan oluşan bir yay parlıyordu. Gökkuşağı renkleri, koruyucu kontrplağın yerinden söküldüğü bir çatlaktan geliyordu.

Angie, Brute topuklarının üzerinde hantal hantal yürürken, küçük cadı "Oh! Burası çok güzel!" diye bağırıyor, yaldızlı eşyalara ve ayinlerde kullanılan eşyalarına hayranlıkla bakarken sözleri yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Hristiyan bir çocuk evinde büyümüştüm. Orada öğretilen ibadet kesinlikle ritüelden yoksundu, kurallar ve günahlar ağırlıklıydı ve duygusal coşkuyla doluydu. Yaldızlar benim için fazla etkileyici değildi.

Brute durdu ve başını yukarı kaldırdı, pufluyor, kokluyordu. Bir meleğin kokusunu alıp almadığını merak ederek onu izledim. Acaba burası gün ışığında karanlıkta farklı mı kokuyordu? Başını eğdi ve Angie'nin peşinden koşmaya başladı.

Molly sordu, "Angie? Burası rüyalarındaki yer mi?"

"Olabilir!" Başıyla yukarıyı işaret etti. "Ama son rüya arasında tam orada bir delik vardı."

Molly ve Koca Evan çözemediğim bakışlar attılar. İşaret ettiği yerdeki tavan sağlamdı, yani ya yanlış kiliseydi ya da kehanete dayalı bir rüyaydı. bir rüya.

"Anne, her yerde altın var!" Angie kollarını iki yana açmış, vitraylara ve yaldızlara bakarak duruyordu. "Ant Jane, burası çok güzel!"

Çocuklar mavi muşambayı beyaz mermer meleklerin ve alçıdan azizlerin üzerinden çektiler. Molly dikkatini çekmek için kızının kafasına vurdu ve heykelleri işaret etti. "Melek burada mı?"

Angie koşarak geldi. Hiçbirimizin önerisi olmadan Angie doğruca anahtarı bulduğumuz melek heykeline koştu. Sırt üstü düştü ve heykelin kaidesinin etrafından dolaştı. Heykelin arka tarafında dizlerinin üzerine çöktü ve heykelin etrafında sürünerek anahtarın saklı olduğu kanatlı ayağa ulaştı. Kot pantolonu alçı parçacıkları ve inşaat pisliği ile tozlanmıştı, bu da onu daha sevimli yapıyordu. Yaklaştım ve heykelin ayağını okşayarak bana gülümsedi. "O buradaydı. Tam burada. Bunun içinde. Ama şimdi burada değil."

"I-"

Bir patlama sesi duyuldu. Bina küçük bir deprem gibi sallandı. Silah sesleri patladı, çok yakından. Çok yakından. Angieyi heykelin üzerinden aldım ve neredeyse babasının üzerine fırlatacaktım.

Eli, Trueblood cadılarına, " alın," dedi. "Liz. Sen ve Cia da." Eli ve ben silahlarımızı tutuyorduk. Çömelmiştik.

Bruiser bir destek sütununun yanında duruyordu, gözleri benim göremediğim bir şeyi arıyordu. Tümüyle Onorio'ydu, duruşu savaşçı, koruyucu, aşık, katil duruşuydu. Hepsi ve daha fazlası.

ama küçük ailenin üzerine *dikenli bir çitin* açıldığını hissettim. Bir gün

Çit çok güçlüydü ama kansızdı. Enerjileri düzgün bir şekilde ayarlamak için daire çizmeye vakit yoktu.

İkinci bir gümbürtü duyuldu ve kilisenin duvarları bir kalp atışı kadar bir süre enerji ile parladı, harfler ya da semboller çizildi. Yunanca mı? İbranice mi? Ben onları tanımlayamadan yok oldular.

Küçük grindy aniden *oradaydı*. Brute'a biniyordu. Ön pençeleri kulaklarını tutuyordu. Birlikte, girdiğimiz yan kapıya doğru dörtlüye koştu. Bruiser dışarıdaki desteğimizle iletişim halindeydi. Silahlar ileri geri hareket ederken Eli kilisenin arka tarafına geçti; ben de ön girişe gittim. Bu savaş durumunda zihinlerimiz birbirine bağlıydı ama saldırı daha önce gördüğümüz ve deneyimlediğimiz diğer saldırılara benzemiyordu. Roket yoktu. Sadece hafif silah ateşi ve büyük bir davulun vurulması gibi bir ses vardı.

Bir patlama sesi daha duyuldu. Tepedeki kubbe sallandı ve titredi. Bir sıva tozu yağmuru ve daha büyük yapı malzemesi parçacıkları yağdı. "Kahretsın," diye fısıldadım. *Angie tavanda bir delik gördü.*

Dördüncü bir patlama sesi duyuldu. Ağır sıvalar öbek öbek düştü. Heykellerden biri devrildi. Yere çarptığında paramparça oldu. Başımı kaldırdığımda tavanda küçük bir delik gördüm. Angie'nin gibi.

Beşinci bir gümbürtü duyuldu, ardından fırtınada kırılan ağaç gibi çatırdadı. Karanlık delikten devasa bir ahşap kiriş düştü ve yavaş, eğimli bir inişe başladı, bir ucu hala yerindeydi, düşen ucu parçalanmış ve kırılmıştı. Güneş ışığı parıldıyordu.

Everhard'ların izin verecek olan derme çatma kansız *çit*, çatı yeterli . Kalmak mı? Yoksa dışarı mı kaçalım? Saldırganların istediği de bu , bizi görebilecekleri bir yere. Bizi avlamak. Hangisi daha güvenliydi?

Eli telsizinden "Dış çevre desteği, ," dedi. Elinde bir tabanca vardı ve sunağın diğer tarafındaki arka bakıyordu. Bruiser sırtının küçük kısmındaki kılıftan dokuz milimetrelik tabanca çıkarmış ve ayak bileğine bağlanmış olması gereken bir .32'liği kavramıştı. Ben de iki elimle kavradığım H&K ile duruyordum. Bir koruma üçgeni oluşturduk, her birimiz bir sütun tarafından korunuyorduk.

Yine silah sesi duyuldu. Otomatik bir silahın rat-a-tat'ı. Ani bir sessizlik. Muhtemelen tutukluk yaptı. Bunu üç el ateş izledi. Adamlarımız, atışları saydıyor.

Telsizden bir kadının şöyle dediğini duydum: "İki araç hızla uzaklaşıyor. Eşikleri ve plaka numaraları var."

"Temiz," dedi derin bir ses.

Alex, "Araçlardan birinde null hapishanesinin saldırıya uğradığı zamandan kalma bir izleyici var. Kiliseye gittiğin SUV'de bir sinyal güçlendirici var, kardeşim. İn ve takip et. Ben yol tarif edeceğim. Önceki konumlarını indiriyorum."

Angie Koca Evan'ın omzunun altında, Cia, Liz, Evan ve Molly taşınabilir *dikenli çitin* altında toplandılar. Eli önden, Bruiser ve ben de arkadan Everhart'lar ve Trueblood'ların altısından gittik. Dar bir alanda

Grup olarak hepimiz girdiğimiz kapıdan hızla çıktık.

Sunağın diğer tarafında ikinci bir kaçış yolu açmamış olmamız dışında farklı bir çıkıştan . Her yönden aptallık. Bunu beklemiyorduk. Bu silah her neyse, burada, gün ışığında beklemiyorduk.

Bulutlu günün içine doğru hızla ilerlerken Eli bizi korudu. Girdiğimizde orada olmayan tuğlalara takılıp düştük. Bozulmuş topraktan bir çember gördüm. Daha önce orada olmayan cadı çemberi. Boştu. Ama ne zamandır?

Altı tane olan arabalara doğru koşan Everhard'lar bir tanesine doluştular ve daha onlar kapıları çarpmadan araba hızla uzaklaştı. *Güvendeydim*. Dönüp baktığımda cadı çemberindeki zeminin titrediğini, çimenlerin ve toprağın dalgalandığını gördüm. Eli ve Bruiser'ı geldiğimiz araca kadar takip ettim ve dört araçlık konvoyumuz yola çıktı. Alex'in sesi bize yol tarif etti.

Arka pencereden kiliseyi inceledim. Saat ve çan kulesinin üst köşesinin otuz metre kadar eksikti, tuğlalar yere dökülmüştü. İbadethanenin tavanı ve çatısı yıkılmamıştı ama sanki bir deprem onu yerden değil de yukarıdan aşağıya doğru sarsmış tehlikeli görünüyordu.

Bu hasar sıradan silahlarla yapılmamıştı. Bir roket doğrudan içeri girebilirdi. Kiliseyi mahvederdi. Hepimizi öldürürdü. Bu da saldırganların bizim ölmemizden başka bir şey istedikleri anlamına geliyordu. Kilisenin yok edilmesinden başka bir şey. Neden böyle düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Mainet'in cadılarının orada olacağımızı bilmediğine dair bir his vardı içimde.

Köşeyi dönmeden hemen önce, çemberin içinde üç kadın belirdi. Ursula, Fiona ve Endora açık bıraktığımız kapıya doğru koştular. Çemberde onların arkasında üç silahlı insan belirdi ve onları takip etti.

Tesadüflere inanmazdım ama eğer kilisede olacağımızı bilselerdi, açtıkları çemberden daha erken geçip bizi öldürürlerdi. Ama yapmadılar. Eğer zaman çizgilerine olsaydı, hepimizi öldürme fırsatını kaçırmış olurlardı. Peki az önce ne oldu?

Anahtar mı? Anahtarı mı istediler? Daha önce aldığımızı bilmiyorlar mıydı?

Gümbürtü çemberin açılma sesi miydi? Çok fazla soru, çok az cevap.

Görünüşe göre Varis'in kahini her kimse, bazı zaman çizgilerini görebiliyor, diğerlerini göremiyordu. Öğrenebilecekleri şeyler sınırlıydı. Bildiğim iyi oldu. Diğer olasılıklar beynimde zıplayıp durdu, dikkatimi çekmek için yarıştılar.

Eli direksiyonu kırdı ve viraja çok hızlı girdik. Bruiser'a çarptım. Kolunu doladı ve kemerimi bağladı. Elime bir şişe ılık su tutuşturdu. Yuttum. İşemem gerekiyordu. Eli Cezayir'de zig zag çizerken diğer tarafa doğru sallandık.

Alex, "Takip cihazı olan araç Barataria'daki bir tatil köyünde çok zaman geçirmiş." dedi.

Yine Barataria.

Barataria'yı biliyordum. Orada savaşmıştım. İnsanları, eşyaları saklamak için iyi bir yerdi.

"Kilisede olacağımızı biliyorlar mıydı?" Eli Alex'e sordu. "Eğer öyleyse, nasıl? Uzun Bıçak tarafından kaybedilen iletişim seti bizim kullandığımız kanallarla bağlantısızdı. Bloğunuzun etrafından dolaşıp bizi iletişim yoluyla takip ettiler mi?"

"Buna dair hiçbir belirti yok. İletişim setinin şarjı o kadar az ki şu anda hiç ping atamıyorum."

Tatmin olmamıştım ama Kid biliyordu. "Quint nerede?" diye sordum.

"Cipin içinde arkada. Neden? Ondan mı şüpheleniyorsun?" Alex sordu.

"Hayır. Birinin kiliseye dönüp cadıların ne zaman ayrıldığını izlemesini ve sonra da içeri girip kamera aramasını istiyorum. Özellikle de güneş enerjisiyle çalışan vericili kameralar. Oraya vardığımızda Brute garip davranıyordu, sanki bir şey koklamış gibi yüksekleri kokluyordu. Ya da birini. Belki de biz gelmeden hemen önce kilisede keşif yapan rastgele biri. Eğer dün gece mabedi gözlüyor olsalardı, o zaman ortaya çıkarlardı ama . Bugün ortaya çıktılar." Başımı iki eğdim, her şeyi tattım. "Belki de bir şeyi tetikledik ve bizi ezmek için büyü bombaları gönderdiler ama çatı Bilemiyorum. Bir var."

Alex, "Diyelim ki dün gece kiliseye gittiğinizi öğrendiler ve siz ayrıldıktan sonra gelip nakil cadı çemberini açtılar, belki de gelecek ziyaretleri izlemek için kameralar . Senin tekrar ortaya çıkmanı ve onları anahtara ya da zaten anahtarı senden almalarını . Eğer kameralar olsaydı, avludaki cadı çemberini açmak, birkaç büyülü bomba göndermek ve sonra saldırmak için yeterli zamanları olurdu. Zamanlama yanlış ama çok değil. Ya da belki de kiliseye gelmelerinin başka bir nedeni vardır."

"Evet, evet. Tamam. Dediğim gibi. Bir terslik var."

Eli, "Hareket sensörlü bir kamerayı çalıştırmak için bir pili birkaç gün şarj etmeye yetecek kadar ortam ışığı var" dedi.

Alex, "Kontrol için bir ekip göndereceğim," dedi. "Quint'in başka işleri var.

Barataria'ya git, kardeşim." Bruiser yumuşak bir sesle, "Kraliçe gitmeyecek," dedi.

Başımı bal demetime doğru çevirdim, gözlerim kısılmıştı. "Ne dedin sen? Jane'i güvende tutma meselesinin hallolduğunu sanıyordum."

"Angie havaalanına geldi ve kraliçemiz saldırıya uğradı. Angie karargâhtaydı ve kraliçemiz saldırıya uğradı. Angie buradaydı ve düşmanlarımız saldırdı. Angie onların planının bir parçası olabilir Kraliçem. Angie ve siz, birlikte götürüldünüz ya da birlikte öldürüldünüz. Belki de Varis için kaçırılma ya da ölümden gerçekleşeceğinin bir önemi yoktur."

"Angie. ." Angie ve EJ, neden bu kadar özel olduklarını bile bilmeden, güçlerini fark eden kötü adamlar tarafından birden fazla kez kaçırılmışlardı. Eğer Mainet'in kâhinleri varsa, Varis onlar hakkında düşündüğümde daha fazla bilgiye sahip olabilirdi.

Kararlı, mantıklı Bruiser devam etti. "Barataria Angie'nin bir imgelem gördüğü yer, aşkım. Barataria Immanuel'in saklandığı yerd. Her şey Immanuel'e ve uzak geçmişe uzanıyor. Ve belki de düşmanlarımız Angie'nin kısmen zincirledikleri meleklerle bir bağı olduğunu biliyorlardır. Bu da Barataria'nın bir tuzak olabileceği anlamına geliyor. Keşif yapmamız gerek. Güvende olmanız gerek. Sen ve Angie."

Ben cevap veremedim Eli, "Düşman topraklarında, düşman insanlara ve cadılara karşı yapılan bu keşif için sadece insanlar var. Dezavantajlı durumdayız. Ve sadece etrafa bakmamız gerekirken, sizi güvende tutmak için insanlarımızın hayatı tehlikeye girebilir."

Bruiser kenara çekip sert bir fren yaparken kötü bir kelime söyledim, gerçekten kötü bir kelime. Dışarı çıktı ve kapımı açtı. Öfkelenerek ben de dışarı çıktım ve Quint'in ön koltukta oturduğu, Shemmy'nin kullandığı SUV'ye doğru yürüdüm-daha doğrusu yürüdüm. Ben arka koltuğa oturdum, Quint ve Shemmy de

trafikte merkeze geri dönüyordum. Yol boyunca bu kötü kelimeyi düşündüm ve Hristiyan çocuk yurdunda kaldığım dönemde ağzımın sabunla yıkandığı zamanı hatırladım.

* * *

Alex'in insansız hava araçlarını kullanan keşif ekibi, büyük bir ev ve bahçe mağazasının arkasındaki otoparkta terk edilmiş etiketli SUV'un yerini tespit etti. İnsansız hava aracının kameraları çok az siperlik ve çalkalanmış ve çamurlu nemli zeminde bir çember izi gösterdi - cadı taşıma yok.

Alex, Eli ile birlikte Barataria'ya bizzat gitmiş ve düşmanlarımızı aramak daha fazla insansız hava aracı göndermiş, ardından Körfez'in sığ sularının altında bir tekne ve bir ev temeli . İki seçenek bulmuşlardı ama kesin bir şey yoktu. Körfez, kıyıdan sarkan bir fırtına yüzünden çalkalanıyordu ve yüzeyin altında görüş mesafesi düşüktü.

Ekibim tüm seçenekleri konuşmuş ve çok sayıda potansiyel değişken içeren bir eylem planı oluşturmuştu. Ben bu planlama aşamasına dahil edilmemiştim. Zırh ve silah almak için çeşitli istasyonlarına bile bana haber verilmemişti. Kiliseyi gözetleyen ekip cadıların ve insanların bahçedeki çemberden geçerek ayrıldıklarını bildirdiğinde de bana haber verilmemişti. Ne adamlarımızın kilisede güneş enerjisiyle çalışan iki küçük Wi-Fi kamera .

Hayır. Jane Teyze'nin görevlerine gönderilmiştim, tamamen güvende ve emniyeteydim. Cassy, annesi eğlenerek izlerken kucaklanmak için bir yaşlı hizmetçiden diğerine geçerken miyavlama sesleri çıkarmaktan başka bir şey yapmıyordu. Büyük çocukları spor salonunda Gee'nin üzerine saldırm ve birkaç saat boyunca onun hassas duygularını istismar etmelerini izledim. Sonra Deon'a ev yapımı pizza ve PB&J sandviç yedirdim. Tüm bu süre boyunca başka bir yerde olmak ve meşgul olmak için can atıyordum. Ama ben kraliçeydim, sadece savaşlar ve törenler için ortaya atılıyordum.

Bir noktada Gee, Angie'nin kolunu ve kılıcının pozisyonunu ayarlarken Beast bana, *Jane meme peşinde miyavlayan bir kedi gibi davranıyor*, diye düşündü.

Beni sızlanmakla mı suçluyorsun?

Beast sorumu düşünürken kuyruğunu hafifçe salladı ve sonra döndü. *Jane sızlanıyor emzikten sonra kit gibi.*

Haklı olduğunu anlamam için geçen otuz saniye boyunca aşağılandım. Kendimden biraz utanıyordum, bu yüzden benimle dövüşecek birkaç insan seçtim ve onları çok fazla incitmeden terli bir antrenman yaptım. Biraz şiddetli bir aktiviteden sonra kendimi daha iyi hissettim.

Bazı insanlar daha iyi hissetmek için bahçeyle uğraşırdı. Ben insanları dövdüm.

Şimdi, bir yemek ve güzel bir duştan sonra ve gün batımına bir saat kala, Eli ve Alex neredeyse ölmek üzere olan cihazı dronlardan pingleyerek kayıp kulaklığın yerini daraltmışlardı. Oldukça şık. Kulaklık Barataria'daydı. Kesinlikle. Kulaklığın yerini iki olası tekne/vakıf bölgesiyle üçgenleştirmişler ve tek bir koordinat setine indirgemişlerdi. Körfezde küçük bir ev.

Alex tekrar telsizleri yönetiyordu. Çocuklar ebeveynleri, cadı teyzeleri ve yeni dövüş becerilerini sergilemelerine yardımcı olan iki gardiyanla birlikte güvenli bir şekilde spor salonundaydı ve hepsinin etrafı çevriliydi. Quint ve Alex'le birlikte güvenlik odasındaki ekrandan Everhart'ları izliyordum

İki kişilik onur muhafızım. Deon bana yemek getiriyor, beni çalışıyordu.

Bir soruşturmanın sıradan kısmında yerim olmadığını kabul etmek zordu. Sinirimi ve önemli bir şeyler yapma ihtiyacımı bastırmak zorunda kalıyordum. Ama halkımdan herhangi birinin yapabileceği bir amaç için sokaklarda olmak halkım için tehlike yaratıyordu. İşte . Karargâhtaki güvenlik odasında otururken öfkelenmemeye çalıştım ama vazgeçilebilir olarak görülmek zordu. Ya da o kadar vazgeçilmezdim ki baloncuklu naylonlara sarılıp bir kasada saklanıyordum. Güvendeydim, Barataria ekiplerinin büyülu bir iz buldukları eve girmeye hazırlandıklarını, dünyevi silahlarını ve potansiyel dünyevi ve büyülu savunmaları hesaba katmak için zamanı dikkatlice belirlediklerini izliyordum. Cadılara ve insanlara karşı bizim insanlarımız ve bir Onorio olacaktı, düşman vampirler uyuyor ya da en azından gün ışığında zayıflamış olacaktı. Umarım. Ve umarım gün ışığında bir saldırı beklemiyorlardır. Sürpriz kilit noktaydı. İşimize yarayacak tek şeydi. Bu operasyonu kaçırmamın imkanı yoktu, sadece kamerayla bile olsa. Öfkemi içimde bir yerlere ve yolumdan çekmeye çalıştım.

Hiçbir şeyin parçası değildim. Ama kimsenin ölümüne de sebep olmuyordum, yüzden kabul ettim.

Quint ve ben neredeyse boş olan güvenlik odasındaki masada oturmuş, canlı yelek kamerası görüntülerini izliyor ve telsiz konuşmalarını . Alex'in sırtı masaya dönüktü ve önümüzde kocaman bir tabak kavrulmuş bütün domuz boudini ile Krispy Kreme'den alınmış dört kutu çörek duruyordu. Quint hiçbir şey yemedi, her şeyi izledi, silahları masanın üzerinde, ateş etmeye hazır. Yemek yememesi sinir bozucuydu, ancak yırtıcı içgüdülerimi harekete geçirmede, sadece ürpertici yoğunlukta odaklanmış fark ettim. Yani. *Krispy Kreme*'i geri çevirdi.

Ekip saatlerdir Barataria'daydı, zırhlı ve silahlıydılar ve cadılara karşı korunmak için null sopaları takıyorlardı. Angel Tit ve Blue Voodoo'dan oluşan iki kişilik keşif ekibinin yelek kameralarını izliyordum. Hareketler sarsıntılıydı, özel iletişim kanallarındaki konuşmalara eşlik eden parçalar sunuyorlardı.

Blue Voodoo, "Harici kamera kaydedilmedi," dedi.

Angel Tit, "İçeride ısı kaynağı izi yok. Duvarlar iyi yalıtılmış gibi görünüyor."

"deliklerinden kamera sokacak bir HVAC sistemi yok," dedi Blue Voodoo. "Açık pencere yok. Pencere klima ünitelerine erişim yok. Tüm pencere kaplamaları güvenli ve görüntü alınamıyor."

"İçeriden ses geliyor," dedi Angel Tit. "Haber kanalı konuşmalarına benziyor. Bazı sesler hareketi."

"Ev eski. Kazıklar yerine bir döşeme üzerine inşa edilmiş, ki bu çılgınca," dedi Voodoo. "Zemin sisteminden erişim yok."

Canavar yavrusu ve eşiyle birlikte . Canavar savaşta .

Evet. Değiştirmeliyiz. Ölümcül tehlike durumlarında neden her zaman yer değiştirmediğimizi anladın mı? Birçok şey var. Jane gibi düşünmek zor.

Dene. Küçümseyici bir düşünceydi.

Beast ses tonumdan memnun oldu. *Puma ve Wesa dövüştüğünde ve biz Canavar olduğumuzda kara büyü vardı. Kara büyü Jane'in insan yılanına tüm varlıkların merkezinde yeni şeyler yaptı. Canavar büyüü Jane'in ölmek üzereyken yaşamaya geçmesini sağladı.*

DNA'dan . Doğru. Tüm Skinwalker'ların DNA'sı karışıktır. Benimki bir düğüm yumağı olmuştı ve puma ile wesa/insan birleştiğinde ne olduysa bunu yapmıştı. *Devam et.*

Damour'un cadı-vampir büyüü Jane'e karanlık güç motifleri denilen kara büyüü yerleştirdi. Angel Hayyel zamanı ileri ve geri görebiliyor. Angel Jane'e ileri geri zaman yürüyüşü verdi çünkü Jane'in ortasındaki yılan farklıydı ve Jane'de kara büyü motifleri vardı. Zaman yürüyüşü Jane'i hasta etti. Melek zaman yürüyüşünü geri aldı ve Jane'in ortasındaki yılanı iyileştirdi. Jane yeni bir Skinwalker.

Lanet olsun. Bunu bana neden söylemedin?

Canavar zihinsel bir omuz silkme hareketine eşdeğer bir hareketle uzaklara baktı ve kuyruğunu kayıtsızca salladı. *Melek kapana kısıldı. Kafes artık daha küçük. Angel artık yardım edemez.*

Bunu sindirmek zor oldu. Üzerinde düşündüm. *Zaman yürüyüşü hediyesini almadan olağanüstü değişim yeteneğini geri alabilir miyim? Ya kanser?*

Beast konuşmadan sıkılmış bir şekilde bir kez daha kuyruğunu salladı. *Beast bilmiyor. Yani riske girersem bunun için ölmeye hazır olmalıyım. Anladım.*

Alex'in odanın hoparlörlerine yerleştirdiği telsizden işkence görmüş bir çığlık duydum. "biri var," dedi Angel Tit. "Kulağa kötü geliyor."

"Ya da öyle düşünmenizi istiyorlar," dedim.

Eli ekrandan ve telsizden, "Anlaşıldı. Canlı görün. Gidin."

On dört yelekli kamera koşarken titredi ve ürperdi. Altısı park halindeki araçların korumasının arkasında durarak eve odaklandı. Susturuculu küçük silahlar tercih edilen silahlardı. Göz yaşartıcı gaz. Bir . Dokuz saniye içinde kapı kırılarak açılmış ve ekipler kapının tabanına basarak içeri .

Ana oda , haberleri gösteren bir televizyon ve çığlık sesleri yayan küçük bir kayıt başka bir şey yoktu. Döşeme . Döşeme kırılmış, parçalanmış ve sanki bir kazmayla saldırılmış gibi savrulmuştu. Evin altındaki toprak ve kum açığa çıkmıştı. Ev boştu.

Delikteki bir yığın plastik patlayıcı hariç. "Geri çekilin!" Alex telsizden bağırdı. "Çıkın oradan!"

"KımuldaKımuldaKımulda," diye bağırdı Eli. Kalbi çarptı. Benimki de öyle. Pençelerim masayı deldi.

Ekip dışarıya geri döndü. Çabuk. Kapının kalıntılarının üzerinden atladılar.

Kameralar hareketle birlikte titredi.

Kalbim ölümün yumruğu gibi boğazıma doğru kalktı. Hareketsiz. Soğuk.

Bir kamera geriye baktı. Bruiser'ın kamerası kapıdan içeri dalarken. Tökezledi.

Büyük bir patlama sesi duyuldu. Telsiz bir kısmını yakaladı. Parazite geçti.

Mekan patladı.

* * *

Gece çökmüştü. Adamlarımızdan üçü sarsıcı yaralanmalarla Tulane Tıp Merkezi'ne gönderilmişti. Bruiser da yaralılarından biriydi. Bilincinin yerinde olmadığı ve kanaması olduğu dışında kimse ne kadar kötü olduğunu söylemedi. Kapının bir tuzak teli vardı ve Bruiser dışarı çıkarken onu tetiklemişti. Patlamadan .

Tulane'e gitmeme izin verilmedi, çünkü varlığımın hastaneye bir saldırı çağrısı yapacağından korkuluyordu.

Bunun yerine, Florence iyileşmelerine yardımcı olmak için oraya götürülmüştü, Infirmieri ağır koruma altındaydı.

İşe yaramaz. Ben *işe yaramaz*dım. Bruiser'ın kamerası karardığında, beklenmedik bir şekilde süper kürklü bir yarı forma dönüşmüştüm. Acı içindeydim.

Az önce *yer değiştirmiştim*. Kontrolden çıktım. Hızlı. Çok hızlı. Savaşma, bir şeyler , *herhangi bir* şey yapma ihtiyacı, değişimi yönlendiriyordu. Bir zamanlar bedenim ölürken otomatik olarak yaptığım türden bir bu. Belki de o yeteneğimi geri kazanıyordum, Bruiser'a faydası olduğundan değil. Yarı formdayken bile yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Büyük güvenlik odası masasının etrafında volta atıyordum, pençelerim dışarıdaydı, zemine zarar veriyordum. Yırıyordum. Çünkü bir şeylerin canını yakmam, bir şeylere zarar vermem gerekiyordu. Öfkeliydim, o kadar öfkeliydim ki gözeneklerimden sızıyor, nefesimi kokluyordu. Gözlerim o kadar parlak bir altın renginde parlıyordu ki, parıltıyı kendim de görebiliyordum.

Bruiser. . .

Koun masanın karşısında durmuş beni izliyor, her hareketime dikkatle odaklanıyordu. Yüzü kibardı. Bu da bende onu pençeleme isteği uyandırdı. Elinde cep telefonu vardı, sanki bir arama yapmış gibiydi. Bruiser ölürken, *bir arama yapmıştı*. Hırladım.

Gee, Koun'un yanında belirdi. Kapıdan gelmedi. Öylece belirdi. Sihirbazlık numarası.

"Kraliçem," dedi Gee, sesi bir yılan gibi kaygan, büyüleyici ve aşağılayıcıydı. "Siz zayıfsınız. Siz ... günümüz insanları buna ne diyor? Hava israfı."

Durdum. Nabzım hızla atıyordu. Nefesim kısıp bir hırıltı halinde geldi. "Ne dedin sen?"

Gee - narin, küçük Gee DiMercy - bana iki asa verdi. Ahşap alıştırma sopalarını. Onları havadan yakaladım, ellerim içgüdüsel olarak şekilli kabzaları buldu. "Zayıfsın," dedi. "İstemek. Kullanmadan-"

Masanın üzerinden atladım ve saldırdım. Tahta sopaları kaldırdım. Ama aynı anda gitmişti. Öldürecek kimsem yoktu.

"Sanırım Merhamet Kılıcı spor salonunda," dedi Koun, sesi rahatsız edici derecede sakindi.

Ben taşındım. *Hızlı hızlı*. Kapıdan çıktım, koridor boyunca ilerledim. *Le breloque* başıma kenetlendi. Tacım. İşe yaramaz metal parçası. Spor salonunun kapılarını öyle bir güçle açtım ki, çarptıklarında duvarları yıktılar. Çığlık attım. Puma kedisi mücadelesi. Canavar meydan okuması. "*Öldür!*" Çığlık attım.

Gee DiMercy bir dövüş çemberinin ortasında duruyordu. Işıklar açık ve parlaktı. Nefes aldım, burun deliklerim titriyordu. Everhart'ların kokusunu alıyordum. Angie, EJ, Molly. Ama burada değillerdi. Gitmişlerdi. Vampir kokusu alıyordum. Düzinelerce vampir. Duvarlar boyunca durdular. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Gee ayaklarının dibindeki mindere vurdu. Yavaş bir vuruştı, tek bir küstah hareketti, sanki beni bir evcil hayvan gibi yanına çağırıyordu.

Tekrar çığlık attım. Ve saldırdım.

Tahta tıkırdadı, yükseldi ve düştü. Gee savundu. Benim uzun sopam onun sopalarını uzun bir daire çizerek yukarı ve uzağı savurdu. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Gardının içine girdim. Kısa çubuğum itti, itti,

İtiş gücü. Her öldürücü vuruşta ilerliyor. Gee'yi minderden uzaklaştırıyorum. İticilerim ve kesiklerim mükemmel. Her biri öldürücü bir vuruş. Her biri Gee'den bir homurtuyu sürüklüyor.

Onu bıçakladım. Engelledim. Engelledim. Engellendi. Savunmamı aşan geri dönüş hamlelerini hissettim ama görmezden geldim. Bazıları da öldürücü vuruşlardı. Acı, işe yaramaz olmanın öfkesinin altına gömülmüştü. *İşe yaramaz*. Hiç hareket etmediğim kadar hızlı.

Onun ölmesini istedim. Ölmesini ve çürümesini. Spor salonunun duvarına çarptı. Tüm gücümle onu solar pleksusundan bıçakladım. Yere düştü. Döndüm ve çığlık attım. Öfkem duvarlarda yankılandı.

"Sıradaki," dedi sakın bir ses.

Tanıdığım bir vampir yanıma geldi. Adı neydi? Umurumda değildi. İki vuruşla yere serildi. Alnında beynini dağıttığım yerde kanama vardı.

"Sıradaki," dedi ses tekrar.

Erkek bir vampir öne çıktı. Silahlarını kaldıramadan, elimde çelik olsaydı karnını deşecek bir hareketle işini bitirdim.

"Sıradaki."

Üçüncü bir vampir. Kafasını kaybetti. Ya da .

"Sıradaki."

Dördüncü. Öldü. Sonra beşinci. Altıncı.

"Sıradaki."

Önümdeki vampir Grégoire'dı. Orada duruyordu. *Sarışın*. Gerçek kılıçlarla. Blondie, Edmund ile Fransa'daydı.

Burada olması dışında.

Saldırdım. Hızlı. Daha önce hiçbir şekilde hareket etmediğim kadar hızlı. Zamandan daha hızlı. Savunma saldırısı. İtiş. İtiş. İtiş. İlerliyor. Geri çekiliyor. Taç kafa derimde ısındı. Grégoire kılıçlarıyla her bir sopamı yakaladı. Onun akmadı. Kan akıtacak birine ihtiyacım vardı.

"Kılıçlar," diye bağırdım.

"Buradayım Kraliçem," dedi sakın bir ses. Koun. Kılıçlarım onun elindeydi. Sopaları duvara doğru savurdum. İki vampiri yere serdiklerini fark ettim. Yeterince hızlı hareket etmeyen vampirler. Umurumda değildi. Koun kılıçları fırlattı. Onları yakaladım ve Grégoire'a saldırdım.

Sarışın güldü. Mutlu, neşeli bir ses. "Evet, Kraliçem. Sonunda dövüşüyorsunuz."

Çelik havada çınladı, parlak ve tıngırtılı. Tepedeki ışıklar öldürücü bıçakların üzerinde parlayıp sönüyordu. Gelişmiş. İleri. Geri . Eğildi. Sıçradı. Yüksekten vurdu. Alçaktan. Kılıçlar ölüm kafesinde hareket ediyor - La Destreza Verdadera'nın vampir versiyonu. Savaş lordumu duvara yashıyorum. Hamle, blok. Hamle. Hamle. Blok. Uzun kılıcımı yukarı ve etrafta döndürüyorum. Ölüm kafesi.

Çeliğini süpürdüm. Kısa bıçağımı kalbine sapladım. Bıçak göğsünü deldi.

Bir el benimkini yakaladı. Uzun bıçağımın son hamlesini boğazında durdurdu. Düşmanımın kafasını kesmemi. "Hayır, Kraliçem. Jane. George yaşıyor. O ölmedi. George uyandı ve yaşayacak."

Kılıçlarımı düşürdüm. İki adım geri attım. Göz kırptım. Grégoire'ı gördüm. Kanlar içindeydi. Kılıcım göğsüne gömülmüştü. "Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Grégoire duvardan aşağı kaymış. Bir yığının içine. Kürek bacaklı. İniş yolu üzerindeki spor salonu duvarına kan Her tarafı kan içindeydi. Sırılsıklam. Yüzlerce küçük kesik ve düzinelerce daha derin kesik her yerinden kanıyordu.

"Grégoire?" Fısıldadım.

"Bu," dedi narin vampir, bariz bir acı içinde nefes alarak. "Beklediğim şey buydu. Uğruna savaştığım şey buydu." Bana doğru baktı. "Haklıymışsın aşkım. O gerçekten de Benim *Kraliçem*."

Yere yığıldı. Nefes almıyordu. Ölmüştü. Onu öldürmüştüm. Arkadaşımı öldürmüştüm.

Koun omuzlarımdan tuttu ve beni kendine çekti, sırtımı göğsüne yasladı. Nazikçe. Neredeyse şefkatle.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ama ses gözyaşından çok hırıltı gibiydi. Kendimi öldürmüştüm-

Dört insan Grégoire'ın yanında diz çöktü. Biri bileğini kesti ve Grégoire'ın burnunun altında salladı. Dili dışarı çıktı ve bileği yaladı. Gözleri kırıştı. Çenesi bir yılan gibi açılarak . Dişleri aşağıya indi. Sarışın yaralı, kuduz bir canavara benziyordu, gözleri kanlı-kırmızı ve siyahtı. Ama saldırmadı. Yavaşça bir kolunu kaldırdı ve kadının başını kucakladı. Kadının boğazını ısırdı. Emdi. Yerde birlikte kıvrıldılar. Kadın inledi.

Geri .

Onu ben öldürmedim.

Doğru. O bir vampirdi.

Onu bir kalp darbesiyle öldüremezdim.

Koun araya girmiş ve öldürme, kafa kesme saldırısını engellemişti.

Kollarının arasında döndüm, onları yakaladım ve rahatlığını bir kol boyu uzağa ittim. "Bruiser?" Kelime kaba bir fısıltıydı.

"Gerçekten, Kraliçem. O iyi. Bir süre daha sağır. Ama iyi. Diğer ikisi daha fazla hasar gördü ama onlar da iyileşecek. Eli ise zarar görmedi. Florence bir hazine."

Gözlerimi kapattım. Onu uzakta tutan kollarım yavaşça yanlarıma düştü. Bir nefes aldım ve dizlerim bükülmeye başladı. Alnım onun göğsüne düştü. Bir kez daha hıçkırarak , Koun'un temiz ve keskin kokusunun kan kokusundan daha fazla içime dolmasına izin verdim. Çok fazla kan.

Koun'un eli başımı, saçlarımı ve sırtımı okşadı. "Her şey yolunda Kraliçem. Artık Karanlık Kraliçe'nin gücüne tam anlamıyla sahipsiniz."

Konuşmaya çalıştım ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Ne?"

"Her Karanlık Kraliçe'nin gücünün bir kısmı savaş içindir," dedi Koun. "Sen . Savaşta kendi savaş lordunuzu yendiniz."

Kalan korkunun çözülmesine izin verdim. "Şey. Bu biraz berbattı." Koun güldü, göğsü alnımın altında titreşiyordu.

Alex hoparlörlerden, "Ve millet, bu kaydedildi ve uygun zamanda bu video düşmanlarımıza gönderilebilir. Karanlık Kraliçe tam savaş gücüne ulaştı."

Başımı kaldırdım ve geri çekildim. Koun'un yanında Leo'nun sessizce durduğunu ve eski sevgilisi beslenip iyileşirken Grégoire'ı izlediğini gördüm. Outclan rahibi Grégoire'a doğru bir adım attı. Bir adım daha. Salondaki vampirler tekrar sessizliğe bürünürken, yavaşça yere doğru . Sarışın yüzünü benden ve Leo'dan çevirmişti ve eski MOC'nin Grégoire'ın kucakladığı insanlara bir şeyler mırıldandığını duydum.

Grégoire'ın kafası yukarı doğru eğildi, sonra kuşlara özgü bir hareketle yana eğildi ve sonra kafasını bir insan için fazla ileri giderek boynunun üzerinde döndürdü. Leo'yu gördü.

Güneş ışığının vampirleri yakıp kül ettiğinden emin olmasaydım, Grégoire'ın yüzüne güneşin doğduğuna yemin edebilirdim. Bir insandan daha hızlıydı, ayağa kalktı. Kanlı. İyileşmişti. Leo'nunkine uygun bir adım attı. Spor salonunun ortasında buluşana kadar eski sevgilisiyle aynı adımlarla yürüdü. Ayakta durdular, konuşmadılar, gözleri kilitlendi. Grégoire'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Leo, Blondie'nin elini tuttu. Kucaklaştılar. Ve sonra ortadan kayboldular. Yer değiştiren havanın sesiyle patlayarak uzaklaştılar. Gözün takip edebileceğinden daha hızlı.

"Ummm," dedim, odalarımın bir zamanlar Leo'nun olduğunu düşünerek. Şimdi benim yatağım olan yerde büyük bir edepsizlik mi yapmak üzereydiler?

Aklımdan geçenleri ya da yüz ifademi okuyan Koun, "Mithrandan gelen konuklara hem karargâhta hem de Yellowrock Klanı'nın evinde odalar tahsis edildi Kraliçem," dedi.

"Tamam. Güzel."

Spor salonunun zeminine sırt üstü düştüm. Vücudum ağrıyordu. Birkaç yırtık yüzünden kan kaybediyordum. Belki de birkaç taneden fazlası. Kanımın ve terimin kokusunu alıyordum. Tacım sıcaktı, neredeyse yanıyordu.

Altımda kan birikti. Yayılıyordu. "Oops," diye fısıldadım, aniden her yerimde acı hissettim. Koun diz çöktü. Bileğini yırttı. Bana doğru tuttu. Gözlerinde panik vardı. "İç," diye emretti, artık sakın değil.

"Hayır," dedim göğsümde tanıdık bir his hissederek. Sıcak ve soğuk. Acı ve zevk. Skinwalker gücü. "Daha iyi bir fikrim var." *Aramı* çektim. Gri ve gümüş enerjiler bir güç patlamasıyla beni terk etti. Siyah zerrecikler dönerek havaya yükseldi. Tacımın içine. Bana geri döndüler.

Koun geri çekildi, büyüm yüzünde şok etkisi yarattı.

Acı omurgamı kesti. Taç daha da ısındı. Kafa derim kavruldu. Yer değiştirdim.

CHAÏTE3 2Á

Tabitha olabilir mi?

Kendime geldiğimde, farklı bir yarı formdaydım, spor salonunun zemininde oturuyordum, sırtım duvara dönüktü. Biri yüzümü okşuyordu. İnsan tenine karşı insan . . Sertçe. Ellerini tuttum.

Küçük eller.

", Karınca Jane. Bayan Soledad ve Bayan Lachish'i kurtarmalısın. Onlar tehlikede. Uyan .

. *Cadı oğlu cadı, !*"

Gözlerim kapanmıştı, kapakları ağırlaşmıştı ama onları açtım. Angie Baby kucağımda diz çökmüş, elleri ellerimdeydi. Şeftali rengi bir gecelik giymişti ve saçları dağınık bir at kuyruğu şeklindeydi, telleri her yere dağılmıştı. Kemikli dizleri kanlı kucağıma bastırıyordu, kanım geceliğine bulaşmıştı. Molly beni öldürecekti. Ve sonra sözleri içime işledi. Angie cadı küfürleri kullanmıştı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Arada kalmıştım. Sen ve Beast gibi değil, ama *benim* arada *kalmışlığım*. Bayan Soledad ve Bayan Lachish'i kurtarmalısın. Tehlikede olacaklar."

Aradaki büyüü enerji-

"Karınca Jane!" Ellerini serbest bıraktı ve bana tekrar tokat attı.

Başımı geriye doğru salladım ve spor salonunun duvarına çarptım. "Tamam. Lachish ve Soledad." Lachish burada, NOLA'da boş hapisanedeydi. Soledad ise malikânedeydi buradan gitmişti. "Soledad'ı nereden tanıyorsun?"

"Her zaman konuşuyoruz. Aralarda. Yakında gerçekleşecek." Angie kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

Yüzünde çok tuhaf bir ifade olan Koun'a baktım. Yumuşak ve tatlı. Bu beni korkuttu. "Alex'e Lachish'i ve null hapisanesindeki ve Soledad'ın kaldığı malikânedeki yeni güvenlik ekibini uyarmasını söyle. Tam alarm. Merhamet yok. Sonra da onlara takviye gönderin."

"Evet, Kraliçem."

Angie'yi de yanıma alarak yerden kalktım. Her yerde vampirler vardı. Bana bakıyorlardı. Hatıralar tekrar kafama . *Grégoire*. Lanet olsun. Grégoire'ı öldürmeye çalışmıştım. O da denememe izin vermişti. Yere ve düştüğüm yere . Kan vardı. Çok fazla kan vardı. Yer boyunca oturduğum duvara bulaşmıştı.

Birisi kraliçesini kenara çekmişti. Grégoire beni incitmişti. Kötü bir şekilde. Belki de ölümcül. Bilerek. Beni sahip olduğum ve olduğum her şeyle savaşmaya kışkırtmıştı. Ve beni öldürdü. Değişmek için güçlerimi kullanmamı sağlamak için. Değiştim ve iyileştim. *Ayak parmağı reçelli krakerde kutsal bok.*

Dövüşürken zaten Kara Kraliçe büyümden ve Skinwalker büyümden biliyordu. Birleştirilmiş büyüleri birlikte, tek bir silah, tek bir araç olarak kullandığımı fark etmişti. Ve beni öldürdü. mi?

Hayır. Ölüm saldırısını hatırladım. gelmesini bekliyordum ama sağdan gelmişti. Kesiğe doğru ve yan tarafımdan, göğüs kafesimin altından, orta hattıma kesmişti. Engellemem gereken bir ölüm vuruşuydu.

Tüm sihirlerimi bir arada kullanarak, eskiden gibi yer değiştirdim.

Le breloque'a dokundum. Hâlâ sıcaktı. Kafa derim ve alnım su toplamıştı.

Gözlerim odayı taradı, savaş lordumun, Leo'nun ve Edmund'un gittiğini gördüm.

Bir ton ağırlığındaki vaftiz kızımı kucağımda taşıyarak spor salonunun kapısına yöneldim, Koun da peşimden geliyordu. Kapılar güvenlik ekibim tarafından açıldı, vampirler hızlı hareket ediyordu, gözleri düşük, duruşları saygılıydı.

anasını. Benden korkuyorlardı. Sanki iki kıtanın en iyi kılıç ustası Grégoire'ı gerçekten yenmişim gibi. Dövüşü düşündüm.

"Şey. Dang," diye mırıldandım. Gerçekten de öyle yaptım.

Karargâhın koridorlarında ilerledim ve giderek kalabalıklaşan binada cadılar için ayrılmış odalara doğru yürüdüm. Omzumda kanlı bir Angie ile kapıyı tıklattım ve Molly hâlâ yarı uykulu bir halde kapıyı açtı.

Molly hızla kendine gelirken, "Yaralı değil," dedim.

"Cadı oğlu cadı. Bu sefer beni nasıl atlattı?" "Beni aşar," dedim,

"ama biriyle çıkmaya başladığında ."

Molly kızını kucağına aldı ve ona ters ters baktı. "O on beş yaşına geldiğinde ben büyükanne olacağım ve Koca Evan da babasını öldürdüğü için hapse girecek."

"Angie, bana anlattıklarını annene de anlat."

Angie dudaklarını sıkıca bastırarak yere baktı. Molly onu hafifçe sarstı. "Angie?"

Angelina derin bir nefes aldı. "Güzel. Bayan Lachish ve Bayan Soledad'ın başı belaya girmek ve Karınca Jane onları kurtarmak zorunda."

Molly gözlerini kapadı ve Angie'yi kendine doğru çekti. Bakışlarımla buluştu ve "Kahin mi?" diye mırıldandı. Kızının bir peygambere dönüşüp dönüşmediğini soruyordu.

Dedim , "Biz neysek oyuz, Molly. Hepimiz öyleyiz. Bizi aziz ya da şeytan yapan karanlığı ve ışığı kontrol etmektir. Ve uyarısına gelince, Alex çoktan ekipleri ve uyarıları gönderdi."

Molly kapıyı kapattı.

"Efendim," dedi nazik bir ses. Yere baktım ve Edmund'un, Avrupa İmparatoru'nun ve benim primo'mun gözlerinin içine baktım.

Lanet olsun. Kollarımı ona doladım, yarı güçlü bir şekilde. Homurdandı.

Taç giyme töreni yarın geceydi. Ya da bir sonraki. Günlerim birbirine . Ama artık salonların neden bu kadar kalabalık olduğunu biliyordum -ziyaretçi vampirler burada şehirdeki herhangi bir yerden daha güvendeydi. Yani klan evim, misafir için tamamen hazır olmasına rağmen, Santiago'ya ve başka pek kimseye ev sahipliği yapmıyordu. Ağzımdan *Ed* kelimesi çıktı ama hiç ses çıkmadı.

Edmund buradaydı. Ve Grégoire'ı ben öldürmemiştim. Ve Blondie beni öldürdüğünde yer değiştirmiştim. Barataria'da kimse ölmemişti. Bruiser bana eve dönüyordu. Dünyada şey yolundaydı ya da Mainet öldüğünde öyle olacaktı.

Onu daha sıkı sıktım. Nefesi hırıltıyla çıkıyordu. Kedi suratlı yüz hatlarımı bir gülümseme kapladı, ama muhtemelen mutlu değil endişe verici görünüyordu.

Ed de bana sarıldı.

Sarılmayı sevmezdim. Ed'e hiç sarılmadığımdan oldukça emindim. Benim iri cüssem karşısında hafif kalıyordu. Dokunulamayacak kadar soğuktu, yani beslenmemişti. Ve hâlâ benimdi. Kazara yarattığım bağı hissettim. O gerçekten benim primo'mdu. Ona sarılmak mıknatısların birbirine çarpması gibiydi. Uzun zamandır hissetmediğim bütün hissediyordum. Ve şu anda bunu zamanım yoktu. Yavaşça geri adım attım ve o da bir kol boyu kadar benim geri adımımı taklit etti. "Seni kana buladım. Özür dilerim."

Arkamdan Molly'nin odasının kapısı çekilerek açıldı. Moll kafasını dışarı uzattı. "Null hapishanesi şu anda saldırıya uğruyor. Dayanıyor ama uzun sürmez. Bize eşlik edebilir misin?"

"Evet," dedim.

Kaos patlak
verdi.

* * *

Her şeyin başladığı yer null hapishanesinden üç blok ötede SUV'lar -ve yeni, daha büyük bir nakliye aracı- park edilmişti. Eli liderliğindeki vampir ve insan ekibi, ekranlardaki taktik haritada görülebilen, SUV'un hoparlörlerinden ve kulaklıklarından duyulabilen ölü yeşilliklerin içine sessizce yayıldı. En iyilerimizden on iki kişi. Ve bu sefer ben de buradaydım çünkü şekil değiştiren bir savaşçı kraliçe savaşa kana bulanmış bir canavar gibi görünerek gelirdi.

Büyük boy, park halindeki aracımızda Molly ve Evan Trueblood oturuyordu, Liz ve Cia Everhart ile Koun bankta sıkışmışlardı. Quint şoför koltuğundaydı ve ben de diğer yolcuları, ekranlarımı ve sadece başımı oynatarak caddeyi görebilmek için koltuğumda iki büküm bir şekilde oturuyordum. Araç tamamen süslenmişti ve ekranlar harikaydı.

Çatlak ekipleri işlerini yapmak için infilak ederken biz yolumuzdan çekiliyorduk.

Quint aracımızı arkasına yaklaştırarak sokağın birkaç blok aşağısındaki olay daha fazla korunmamızı sağladı. Yakın olmak zorunda değildik. Baş üstü dronlarımız, yelek kameralarımız ve SUV'ların her koltuk sırasına yerleştirilmiş ekran ve hoparlörlerimiz sayesinde hem buradaki hem de Soledad ve Malita'nın kurtarıldığı evdeki her şeyi izleyebiliyorduk. Plan herkesi güvenli bir şekilde merkeze götürmektir. Ancak Eli aynı anda iki operasyonu birden yürütemezdi ve evdeki operasyon olay yerindeki lider tarafından idare ediliyordu.

"Aynı anda iki saldırı," dedi Koun, gözleri etrafımızdaki sokağı izlerken ve aracımızın yanındaki iki muhafızla temas halindeyken. "Daha önce gördüğümüz her şey sahne hazırlığı ve kaynakların yerleştirilmesiydi. Bahse girerim, Varis bu gece şehri ve sizi ele geçirme planının ana hamlesini başlatıyor. Ve Barataria'daki patlamayla zayıfladığınızı düşünüyor olabilir."

"Evet. Anladım," dedim. "O küçük enayinin kafasını keseceğim." Koun sakince gülümsedi. "Elbette öyle, Kraliçem."

Evarhartlar ve Truebloodlar ekranları daha net görebilmek için öne doğru eğildiler ve başlarını birleştirdiler. Biz de sokağın ortasındaki aksiyonu izliyorduk. Ekranlarında gördükleri her neyse, Molly daha kişisel bir görüş için başını pencereden dışarı çıkarmıştı, kızıl saçları benim fark etmediğim bir esintiye kapılmıştı. "Ölüm cadısının oğlu," diye fısıldadı Molly. Koca Evan bir uyarı hareketiyle onun elini tuttu. Bu hiç söyledikleri bir şey değildi. Molly'nin ölüm büyülerini ortaya çıktığından beri. Ama onun ve Evan'ın ilerideki sokakta kullanılan enerjileri görmelerini sağlayan bir çalışma yaptıklarını söyleyebilirdim, bu yüzden ölüm büyülerine dair kanıtlar .

Aynı üç büyükanne cadı -Ursula, Fiona ve Endora- Everhartların kapalı olduğunu umdukları aynı çemberin içindeydi ama uzun süre yalnız kalmadılar. Biz izlerken, onlarla birlikte çemberin içinde Kelebek Zambak, Tüy Fırtınası ve Sabina belirdi - bu da Büyükanne'nin klan dışı rahibe kılığında olduğu anlamına geliyordu.

Koun başını çevirdi ve bana baktı. En yakın korumalarım rahibeye ne olduğunu biliyordu ama herkese söylememiştik. Mikrofonuma dedim ki, "Yellowrock burada. Sabina'ya benzeyen kadın değil. O kadın Sabina'nın etini çaldı ve onu şekil değiştiren biri gibi giyiyor. Şerefim üzerine söylüyorum, o sizin rahibeniz değil."

"Termal görüntülemenizi kontrol edin," dedi Eli. "İnsana benziyor. Mithran değil." "Anlaşıldı," dedi Kojo boş evin arka bahçesinden.

"Başkalarına dönüşebilmesi mümkün," dedi Eli. "Hiçbir şekle güvenme."

Birisi bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi. Diğer muhafızlar mırıldandı. Vampir olmayan biri onlardan birinin kimliğine bürünmüştü ve onun bir cadı olduğunu düşündüklerine dair bir his vardı içimde, bu da ırklar arasında yüzyıllardır süregelen güvensizliği ateşleyebilirdi.

"O bir cadı da değil," dedim. "O *başka biri*."

Vampirlerin tepkisi tuhaftı, mikrofonlarına fiziksel bir neden olmaksızın nefes aldıklarında çıkan hava sesi.

"Ne yapıyorlar?" Thema telsizden sordu. "Büyüye benziyor."

"Öyle," dedim. Cadılar kollarını daireler çizerek sallıyor, çirkin yeşil ve turuncu enerjileri daha sıkı ve daha sıkı döndürüyorlardı. Bunu daha önce de görmüştüm. Büyülerin kenarları siyah renkteydi, gece yarısı bir mağaranın siyahı, yanmış ve tüten cehennemin siyahı. Bu steroidli ölüm büyüsüydü. İblis gücüyle renklendirilmiş ölüm büyüsü.

Yastıklı cebinde unutulmuş olan Glob, yastığın içinden ısındı. Sıcak. Çok sıcak.

Molly bana doğru eğildi, parmak eklemleri çeneme dayandı ve mikrofonumu eliyle sabitleyip ağzına götürerek, "Molly Everhart Trueblood konuşuyor. Çalışmakta olan bir *görme büyüsü* yaptık. Bu ölüm büyüsü ve bundan çok daha fazlası. Bir iblisin ellerinde ölmek bir şey. Ve siz vampirler ölü olduğunuz için, bu büyüün sadece dokunuşu bile sizi yok edebilir."

"Fanghead'ler, geri çekilin," dedi Eli. "Kraliçeyi koruyun."

Cadılar artırılmış ölüm büyülerini hapishane koğuşlarına fırlattı. Bir gümbürtü havayı sarstı. Ölü ağaçlar ve çalılar sallandı, kahverengi kurumuş yapraklar döküldü.

"Geri çekilin, geri çekilin, geri çekilin," dedi Koun. "Geri çekilin!"

Monitör ekranlarındaki vampirler hareket etmedi, en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. Felç olmuşlardı. Ya da belki de ölümsüzden çok ölülerdi. Şu anda bu olasılığı düşünemezdi. Koun kapının koluna uzandı.

Suburban'ın arkasına sıçradım ve pençelerimle omzunu kavradım. "Hayır. Kraliçenle kalacaksın." Omzu seğirdi ama ben koltuğuma geri dönerken o arabada kaldı. "Eli, vampirlerimizi güvenli bir yere götür. Cadı hapishanesi kendi başına."

"Anlaşıldı efendim. Taktik ekranlarda." Eli ekiplerine, "İnsan birimleri. İki kişilik ekipler, biri koruma, biri de vampirleri kazıklamak için. Sakın -tekrar ediyorum- yüzlerine ya da dişlerine yaklaşmayın. Çok dikkatli olun. Karınlarına odun saplayın, yakalayın ve siper alın. Bunlar uyuyan güzeller değil. Hadi, hadi, hadi."

Tak ekranında, vampirler insanlarımızın koşabildiği kadar hızlı bir şekilde geri çekiliyordu. Tepedeki drone video ekranında, çemberdeki altı cadıyı inceledim. Kelebek Lily ve Tüy Fırtınası karmakarışık bir yığın halinde yığılmışlardı ve onları son gördüğümünden çok az canlı görünüyorlardı. Sabina/Gramma kıpırdamadan duruyordu ama vampir gibi hareketsiz değildi. Vampirlerin nefes almama becerisinde henüz ustalaşmamıştı ve insan benliği hâlâ hava alamama korkusunu hissediyordu. Uzun cübbesi her nefes alışında ve daha iyi bir denge için ayaklarını kaydırduğında hafifçe hareket ediyordu. Sabina'yı sevmemiştım. Ama kimse parça parça canlı canlı yenmeyi hak etmiyordu.

Sabina, Jane'in eski aile kadınının içinde mi? Beast sordu. Jane'in Beast'in içinde olduğu gibi mi? Aslında, Beast Jane'in içinde, ama her neyse.

Beast'in çevirdiğini, kedinin hakarete uğradığını hissettim.

Soledad ve Malita'nın evine ayrılmış tek ekrana baktım. Ekip malikâneye yaklaşıyordu ama onlar oradaydı, ben buradaydım ve yardım edecek bir cadıları yoktu. Malikâne ekibinin işleri kendi başlarına halletmesi gerekecekti. O görüntüyü ekranın üst kısmına doğru süpürdüm ve yoldan çektim.

Ortadaki büyük ekranda, üç cadı ikinci bir ölüm büyüğü topunu döndürdü, içine enerjilerini, portaldan geldiğini görebildiğim gücü aktardı. Güç topunu fırlattılar. Bir başka patlama havayı sarstı, zırlı minibüsü salladı ve postumu yaktı.

Liz, "Ölüm büyüğü ve iblis enerjisi doğrulandı. En azından kısmen kontrolleri altında bir iblis var. Kanıtlar ABD Cadı Konseyine gönderildi."

Koca Evan'ın eli Molly'nin kolunda sıkıştı. "Moll?"

"Jane," dedi Molly. Ses tonu uyarı doluydu. Çenemin üzerindeki eli soğumuştı. Canavar görüşümde, nefesiyle birlikte ağızından bir karanlık püskürüyor, vücudu boyunca kayıyor, enerjileri üzerinde bir is tabakası oluşturuyordu. Cadılar her ne yapıyorsa, tüylerimi diken diken etmekten daha fazlasını yapıyordu. Molly'nin kendi gizli ölüm büyülerini, başkaları öğrenirse onu öldürecek enerjileri kendine çekiyordu.

"Az önce ABD'nin tüm cadı konseyi tarafından imzalanmış tebligat aldım. Üç cadı için ölüm cezası," dedi Liz hücrelerine bakarak usulca. "Görünüşe göre bir önceki saldırının raporlarından sonra hazır ve bekliyordu." Kulağa sert ve acı verici gelen bir nefes aldı. "Gördüğünüz yerde öldürün." Kapısını açtı. "Ben içeri giriyorum."

Cia aracın diğer tarafındaki kapıyı açtı ve sokağa adım attı. Molly takip etmek istercesine elini kaldırdı ama enerjileri yanlıştı. Çok yanlıştı.

"Evan?" Bir uyarı olarak söyledim. Kollarını karısına doladı ve onu yerinde tuttu.

Mikrofonumu kapattım ve Quint'e "Bizi buradan çıkar" dedim. Quint motoru çalıştırdı ve dümeni çevirerek ikizlerin etrafında döndü ve hız patlaması yaptı. Evan şarkı söylemeye başladı, sadece notalar, kelimeler yok, yumuşak ve yatıştırıcı bir melodi.

"Evan, cadılarla kim ilgileniyor?" diye sordum. "Liz," dedi adam şarkının ortasında.

Mikrofona dedim ki, "Eli. Evan, Liz'in cadı noktası olduğunu söylüyor."

Eli, ölüm büyüsü ve iblis gücüyle savaşıyan kız arkadaşıyla birlikte çalışacağını düşünürken hafif bir tereddüt yaşadı. Kız tehlikede olabilirdi. Ve yeterli cadı desteğine ya da güvenilir bir vampir desteğine sahip değillerdi. "Anlaşıldı."

İki cadı, dövmeleli bir vampir, bir skinwalker ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi araba kullanan bir sosyopatın bulunduğu tek büyük boy minibüsle St. Charles Bulvarı'ndaki trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken Molly'nin kendi ölüm sihirlerinin etinde çalkalanmasını ve parıldamasını izledim. Ve Evan şarkı söyledi, bir sürü küçük nota.

Molly serbest kalır ve ölüm büyüsünü kullanırsa, çemberdeki cadılarla aynı şekilde . Ve muhtemelen çocukları da, hayatlarını çekip çıkarmalarına izin veren bir gen taşımaları durumunda, ortadan kaldırılacaktı. Ölüm büyülerini Dünya' yaşamı için tehlikeli kabul edilirdi. Kimsenin gözünün yaşına bakılmazdı.

Aracın tac ekranında, hapishanenin arkasında, vampirler RVAC kameralarından gelen düşük ışıktaki görünüyordu. İki cipin arasına odun gibi yığılmışlardı. İnsanlar ve cadılar dağılmıştı; Liz Eli'nin yanına, Cia ise ay ışığının tam vuracağı ve ay büyülerini güçlendireceği caddeye. Carmen - Carmen oraya ne zaman gelmişti? - yolun karşısındaki bir ara sokağın gölgelerinde duruyordu.

Quint sert bir sağa dönerken Koun sessizce, "Sabina dış klanın en iyisiydi," dedi. "O pek çok sırrın koruyucusuydu. Bilge ve dünyanın iyiliğiyle doluydu. Yıllarını hepimiz için, hatta benim gibi paganlar için bile kefaret arayarak geçirdi." Konuşurken ağzında bir gülümseme izi belirdi. "Ruhlarımızı, ilk ölümümüzde onlara ne olduğunu ve gerçekten bize ne araştırdı."

Ayrıca hala dolabımda ve ücretsiz evdeki silah odasında bulunan bir sürü büyülü tılsımı da arayıp topladığımı düşündüm. Eğer Sabina, Beast'in benim içimde olduğu gibi Gramma'nın içinde de hala bilinçliyse, o zaman Sabina tılsımları biliyordu. Çoğunu nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sabina hepsini istemişti ve Büyükanne onları benden almak için hepimizi öldürmekten utanmazdı.

Molly'nin cep telefonu çaldı ve telefonu kaldırmadan önce temizleyici bir nefes aldı. Ölüm büyüsü hâlâ yüzeye yakın olsa da kontrol altındaydı ve bedeninden bir volkan gibi patlamaya çalışmıyordu. Evan'ın sesi . "Lachish," dedi Moll merhaba . "Özür dilerim. Geri çekilmek zorunda kaldık.

Ölüm büyülerini ekibimizin yarısını yok etti ve bize de saldırıyorlardı. Orada bir insan ekibi ve kız kardeşlerimi bıraktık ama ölüm büyüsü ve iblis gücü fırlatan saldırgan cadıları durdurabileceklerinden şüpheliyim. Ve ölüm büyülerini durduğunda, düşman vampirler muhtemelen saldıracak ve insan ekibinin fazla koruma sağlayamayacağı kadar hızlı hareket edecekler. Tek başınasınız."

Telsizlerden büyük bir patlama sesi duyuldu. Arkamızdaki mahalleler karanlığa gömüldü, blok blok elektrikler kesildi ve etrafa yayıldı. Her yerde elektrik trafoları patladı. Patlama sesleri duyuldu ve gökyüzüne şimşekler çaktı.

Molly, Lachish'in sözlerini aktardı, "Koşuşlar çöktü." Telsizde ve cep telefonunda bir beyaz gürültü patlaması oldu. Moll ekrana baktı, parmaklarını bir kez kaydırды. "Çağrı düştü."

RVAC ve tac ekranlarında, Kelebek, Tüy ve Sabina'nın maytap gibi narin büyülerin parıltısı içinde nakliye çemberinde kayboluşunu izledik. Düşman insanlar hapishaneye hücum etti. Düşman vampirler üçlü gruplar halinde cadı çemberinden geçtiler. İnsan ekibimiz ortaya çıktıklarında vampirlere ateş etti ama insan gibi yavaş oldukları için hiçbirini durduramadılar. Ateş edenlerden biri Ursula, Fiona ve Endora'yı hedef aldı ama ölüm büyüsü korumaları tuttu. Bulanık vampir hızıyla düşman vampirler eve saldırdı.

Tepedeki insansız hava aracı, kameralarında hapishaneyi görene kadar alçaldı ve sola doğru sertçe hareket etti. Düşük ışık ekranındaki vampirler null hapishanesinin içinde kayboldu. Düşman insanlar silahlarını null hapishanesinden ve insanlarımızdan uzaklaştırarak evlere ateş açtılar.

"Komşuların evlerine ateş ediyorlar," dedim.

"Tam geri çekilme," dedi Eli. "Geri çekilin. Geri çekilin. Sivillere yönelik kasıtlı saldırılar. Geri çekilin. Geri çekilin."

Yaptığımız her şey ve . . . bu. Sivillere saldırılar. Ve düşmanlarım her şeye rağmen Karanlığın Kalbi'ni aldılar çünkü onu hapishaneye geri getirmiştım. Lanet olası güvenlik için.

Eğer kalp Jane ve Beast'in ininde olsaydı, saldırı orada olurdu, diye düşündü Beast. Daha kötü olurdu. Çok ölüm olurdu.

Bir nefes verdim. O haklıydı.

Ekranda adamlarımız ciplere geri döndüler ve kazıklı vampirleri araçlara attılar. Birkaç blok geri çekildiler. Alex bana Bruiserın hastane yatağından polisleri, valiyi ve belediye başkanını aradığını söyledi. SWAT çağrıldı. Sirenler havayı böldü. Mavi ışıklar her yerden geliyor, bizi geçiyor, karartılmış mahallelere ve ölüm büyülerine doğru ilerliyordu.

Bir komşunun evinden karşı ateş duyuluyordu. Polis arabaları yanaştı ve polisler sokaktaki Ursula, Fiona ve Endora'ya ateş etti. Düşman saldırganlar boş hapishaneden geri çekildi.

Alex telsizden şöyle dedi: "Acil yardım ekipleri ve polis olay yerinde. Yeni PsyLED elemanı Özel Ajan Roberto Jimenez olay yerinde, rapor alıyor, yerel polisleri kızdırıyor ve görmezden geliyor. Tam bir baş belası. Bu arada çevrede yaralı insanlar var."

Acı bir şekilde, "Siviller tehdit edilmedikçe veya zarar görmedikçe savaşmaya devam edeceğimizi biliyorlardı.

Bu yüzden şehrimdeki evlere ateş ettiler. İnsanları vurmayı umarak. Bilerek."

RVAC manevra yaparak hapishaneye yaklaştı. Ekranda bir vampir belirdi. Koyu ve gri saçlı kadın, itfaiyecinin omzuna asılmıştı, topallıyordu. Lachish.

Yanında bir vampir belirdi, kolunun altında bir kutu vardı. Kalp kutusu.

Almak için geldikleri şeyi aldılar.

Ve eğer kalp kutusu bedava evde olsaydı, muhtemelen ölmüş olurduk. Angie korkunç bir şey görmüştü. Bana kutuyu geri vermeme söyletecek kadar kötü bir şey. Burada olanlardan daha kötü bir şey. Buna inanmak zorundaydım. Ama kararı ben vermişim. Buraya dönmelerini beklemiyordum. Everhart koğuşlarının dayanmasını bekliyordum ama dayanmadılar. Sonuçlar ve ölümler de benim omuzlarımdaydı.

Jane düşmanlarının kalbini çalmasını engelleyemez. Jane ne yaparsa yapsın. Kit Angie Baby buraya geldiğinde, tüm gelecekler değişti.

Peki bunu nereden biliyorsunuz? diye sordum. Cevap vermedi.

Cadı çemberinin etrafındaki koruma düştü. Lachish'i taşıyan vampir içeri girdi ve gözden kayboldu. Sonra da kalp kutulu vampir.

Polisler hâlâ ateş ediyordu. Endora polisler kızıl enerjilerden oluşan bir top fırlattı ve biri sokağa düştü. Soğuktan bayılmış ya da ölmüştü. Ölüm büyüsü değildi ama ...

Polisler ateşi kesti. Yaralı polisi sürükleyen diğerleri daha iyi korunmak için geri çekildiler.

Düşman vampirler ve insanlar hızla çemberin içinden geçip gözden kayboldular. Saniyeler içinde cadılar çemberin içinde kayboldu.

"Koppa Ekibi'nin insan üyeleri, silahlarınızı bırakın," dedi Eli, savaş alanındaki soğuk sesiyle, "hemen. Acil servislerin mahalleyi triyaj etmesine yardımcı olun. Delta Ekibi, boğazınız parçalanmadan dış kafalıları serbest bırakabilecek misiniz bir bakın. Alex, kan bağışçılarına ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı. Yellowrock Klan Evi ve Arceneau Klan Evi'nden gelirken."

Molly ve Evan yarı fısıltılı yorumlar, yarı sivri bakışlarla şeyler konuşuyorlardı. "Jane," dedi Alex hoparlörlerden. "Soledad ve Malita'nın evinde hareket var. Ve sorunlar.

İletişim frekansı değiştiriliyor ve video ekleniyor."

Hapishanenin RVAC görüntüleri kayboldu. Ekranda, pencereleri kırılmış, ön kapısı açık, parlak ışığın dikdörtgenler halinde yayıldığı, çimenlikte geniş açılar oluşturan malikaneyi gördüm.

Telsizden, "Mithran takım lideri, ben Jaymie. Olay yerine ilk gelen iki kişilik bir ekipti, Howard Cornith, vampir ve Emilie Showell, insan. Düşmanla çatışmamaları konusunda emir almışlardı ama görünüşe göre emirlere uymamışlar. Yelek kameralarını aktif hale getirmedi ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. İkisi de çimenlerin üzerinde yatarken bulundu, insan bilinçsiz ama kanı akmamıştı. Mithran gerçek bir ölü gibi görünmüyor. İçeriden ve çimenlikten hem insan hem de Mithran kanı kokusu alıyorum. Ayrıca yanmış et kokusu gibi pis yanık kokusu da var."

Jaymie muhtemelen dişi bir vampirdi, modern Amerikan aksanına sahip olacak kadar gençti, yani yüz büyük değildi. Sadece sesinden tanıdığım biri değildi.

"Evde ölümler var," dedi başka bir vampir. "Ölümlerin kokusunu alıyorum. Bizim türümüzden. Kanlı ve yanmış. Bu kokuyu daha önce de almıştım, uzun zaman ."

"Jaymie, bu senin kraliçen. Yaklaşmayın," dedim. "Pozisyonunuzu koruyun." "Peki efendim, Kraliçem."

"Bahçede bir cadı çemberi mi var, çimler yukarı mı çevrilmiş?" Molly sordu.

"Olumlu," dedi Jaymie.

"Jaymie, adamlarını çemberden uzak tut," dedi Koca Evan. "Bize arazinin ve evin görüntüsünü verin."

"Anlaşıldı," dedi Jaymie.

Kameraların ve yelekli bahçeye erişim sağlamasını izledik. Bahçede parçalanmış, kanlar içinde ve ölmüş cesetler vardı. Ayrıca ön bahçede ceset olmayan iki yanık yer vardı.

"Bu Mithran yakmalarının kanıtı," dedi yaşlı vampir, sesi soğuk ve sertti.

Eli tartışmaya hapishaneden . "Malikânedeki eve ve ağaca güvenlik kameraları yerleştirdim. Ağaçtaki güneş enerjisiyle çalışıyor ve indirilebiliyor. Birisi tırmanıp onu geri alabilir Kraliçem."

"Evan? Molly? Güvenli mi?"

"Sanırım öyle," dedi Moll.

"Evet." "İçeri gir. Hafıza kartını al."

Jaymie'nin yelek kamerası onun bahçeye tırıs tırıs girdiğini, yükseğe sıçradığını, bir dala tutunduğunu ve kendini yukarı çektiğini gösterdi. Ekibimiz yavaşça eve doğru koştu ve yelek kameraları bize içinin görüntülerini verdi. Her yerde kan vardı. Duvarlarda, yerlerde, tavanda parlak bir sprey halinde. Ev yağmalanmıştı.

Ziyaret ettiğimde istilacı vampirleri eski vampirlere mi götürmüştüm? Onları öldürmüş müydüm? Yükselen suçluluk duygusuna karşı çenemi sıktım.

"İçeride ceset yok," dedi Jaymie. "Tüm belgeleri toplama ve bölgeyi insan kolluk kuvvetleri için hazırlama sürecine başlayacağız."

"Tüm kamera görüntülerini indirip tarayacağım," dedi Alex, "ve yerel yasalar için indirilebilir bir dosya hazırlayacağım."

Molly bana "Null hapishanesine geri dönmeliyiz," dedi. "Tüm çemberlerin başarıyla kapatıldığını sanıyorduk. Şimdi iki tanesi tekrar açık. Birinin içine bir şey atıp kaybolup kaybolmadığını ve diğer çemberde yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını görmemiz gerekiyor."

"Ya da kilisedeki çemberde, havaalanındaki çemberde ya da malikanede," dedi Alex. "Ya da belki Barataria'dakinde. Hepsi hâlâ açık olabilir. Her yere üçer kişilik ekipler gönderebilirim."

Eli, "Bu sefer neden önce onlara birkaç parça atmıyoruz? Belki biraz C4 patlayıcı. Bu onları ."

Big Evan, "Barataria'daki evdeki çember oradaki patlayıcılar tarafından kapatıldıysa, bunun işe yaradığını biliyoruz. Ya da patlayıcıları bir çocuk okuluna taşıyıp orayı havaya uçurabiliriz. Nasıl çalıştıklarını ya da kaç tane olduklarını bilmiyoruz."

Eli .

Molly şöyle dedi. "Daireleri test etmek için beyin fırtınası yapıyoruz. Yaprakları ya da dairelerin yakınında olabilecek bir şeyi atabiliriz. Yapraklar başka bir çemberde ortaya çıkarsa, bu bize bir şey söyleyebilir. Bir cadıya ve her takımla iletişim kurmaya ihtiyacımız olacak."

"Ya da attığımız şeyler hiçbir yerde görünmeyebilir," dedi Evan.

"Bu durumda bir yerde bir merkezleri olduğu anlamına gelebilir," dedi Alex hoparlörlerden, "ve merkezi bir merkez çemberinden geçerek ileri geri ."

"Evet," dedi Molly, gözleri odaklanmıştı. "Altı saha. Ya da Barataria gerçekten çökerse, beş saha. Merkezi bir merkez. Bir pentagram gibi."

Alex, "GPS'i harita üzerinde kontrol edeyim," dedi.

Quint'in sürüşü . Fransız Mahallesi'nin tek yönlü sokaklarında ilerlerken hız sınırına kadar yavaşladı. Bu hafta festival yoktu ve trafik normalden daha azdı.

"Mükemmel değil," dedi Alex, "ama şu ana kadar bulduğumuz yerler beş köşeli bir yıldız benziyor, null evi belli belirsiz merkeze düşüyor ama tam olarak merkezde değil."

"Tam ortada olmalı, yoksa . . . Hmmm. Doğru. Elbette," diye mırıldandı Moll. "Bir merkez solucan deliği gibi," Alex.

"Evet, bu uçabilir," dedi Molly, ses tonu da bakışları kadar mesafeliydi. "Sadece fizik bile inanılmaz olurdu. Karşı takımında dünya çapında bir fizikçi cadı olmalı." O ve Evan tekrar birbirlerine baktılar, ardından Molly başını salladı. Şifresini çözemediğim bir iletişimdi bu.

"Eğer çemberler tekrar aktif hale gelirse," dedi Evan, "birileri ölmeden önce onları kapatmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Her bir alandaki çukurlara aynı anda bir kamyon dolusu çimento dökmek gibi mi?" Ben sordum.

Evan şaşırmış görünüyordu. "Aslında bu işe yarayabilir. Eğer uzaktan *devre dışı* bırakma sistemleri varsa, nakli durdurmak için yine *de* teker teker başlatmaları gerekecek ve hepsi aynı anda çok zorlanabilirler. Ve betonun beklenmedik bir yere gitmesi halinde insanları öldürmesi pek olası değildir."

"Tamam," dedim. "Evden çıkacağız ve korumalar çemberleri test etmek için gitmeniz gereken yere kadar size eşlik edecek. Alex, küçük ekipleri hazırla ve diğer bölgelere gönder. Mümkünse her bölgede bir cadıya ihtiyacımız olacak."

Molly kocasına "Bu Tabitha olabilir mi?" diye sordu.

"O bir efsane," dedi, sesi kuşkuluydu, sanki kendi sözlerine tam olarak inanmıyormuş gibiydi. Bana ekledi, "Tabitha bir cadı efsanesi. Her türlü çalışmayı ya da laneti uçurabilecek güce ve matematik yeteneğine sahip, çift genli bir cadı dahisi."

"Ama Tabitha?" Ben sordum. "TV dizisindeki cadı gibi mi?" Adını televizyondaki cadı şapkasından çıkardığım Endora gibi. Sayılır.

"Tabitha sadece bir söylentiydi. Bir yalan. Tıpkı televizyonda cadıların yanlış tanıtılması gibi," dedi Evan.

Kendi kızının, belki de beş ya da altı köşeli yıldız, pentagram, daire taşıma çalışması kadar karmaşık ve uzak bir çalışmayı zorlayabilecek ham güce sahip olması dışında. Endişesi . Terinden kokusunu .

"Alex. Angie ve merkezdeki diğer çocukları kontrol etmesi için birini bul," dedim.

"Gözler onun üzerinde. Çocukların hepsi uyuyor ve iyi korunuyorlar. Güvenliklerinden endişe ediyorsanız, süitte onlarla birlikte iki vampir ve Deon var ve Deon'un elinde bir fileto bıçağı ve dökme demir bir tava var."

Molly usulca güldü ve gözlerini kapadı. "Bu takdir edebileceğim bir görüntü." Evan bir kolunu Molly'nin omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

New Orleans'ta Kraliçe'nin Özel Konutu'nda durduk ve Koun, Quint ve ben indik. Muhafızlar yerlerimizi aldı. Truebloods hapishaneye doğru geri çekildi. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Bir cadı taşıma çemberine ihtiyaçları vardı.

Hapishaneye geri bir nedeni de bu olabilir mi? Araştırmak için mi? Aptalca bir soru. Tabii ki . Bahse girecek biri , Everhard'ların yakında kendilerine ait bir taşıma çemberi olacağına bahse girerdim.

Alex telsizime "Sorun var," dedi. "Angie uyandı ve Jane Teyze için çılgık atıyor." "Deon beni arasın," dedim, "ve ona cep telefonunu ver."

Telefonum çaldı ve ekranda Angie'nin fotoğrafı belirdi. "Angie? Ben Jane Teyze." "Ant Jane! Yardım edin!" FaceTime'daydık ve Angie dehşet içinde ağlıyordu.

Çocukluğumda izlediğim tüm korku filmleri tekrar yüzeye çıktı ve bedenim sıkıştı. "Buradayım," dedim.

"Haçın sahibi olan vampir kadının başı dertte."

Haçın sahibi olan vampir kadının yakılarak öldürüldüğü sanılıyordu. Ancak yanan yerlerde yanmış bir mücevher parçası bile kalmamıştı. Yani yakılan yerler yaşlı kadınları kaçırmak ve onların düşünmemizi sağlamak için bir dikkat dağıtma ve hile olabilirdi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Onu aldılar. Ona zarar verdiler." Ağlıyordu, kocaman hıçkırıqlarla.

"Nereden biliyorsun-" Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Angie Baby? O kaçırıldığında vampirin kafasının içinde miydin?"

"Evet. Evet." Angie .

Koun'a döndüm. "Çocukların üzerindeki korumaları iki çıkarın. Bize yeni bir araç bul. Ben eşyalarımı ve sonra biz de hapishane evine geri ."

"Doodads?"

İçeri koştum ve "Sihirli saçmalığım!" diye bağırdım. Kapı elimin altından açıldı ve Bruiser'a sertçe çarptım. Kollarımı ona ve dudaklarından öptüm, ona çok sıkı sarıldım, çünkü kabul etmediğim korku dağılmıştı. "Evindesin! Aptal güvenlik kuralları yüzünden seni hastanede ziyaret etmeme izin vermediler. İyi misin?"

"Artık öyleyim, canım aşkım." O da beni öptü, daha yumuşak bir şekilde. Öpüşme bittiğinde, "Başımız dertte, tatlı yanak." dedim. "Ne zaman değil ki?"

"Zırhınızı ve silahlarınızı alın. Yolda üstünüzü değiştirebilirsiniz."

Bruiser dolaptan bir zırh çıkardı. Kanlı giysilerimi köşeye fırlattım, hızla zırhlandım ve arcenciel kanıyla yapılanlar, birkaç muska, aldığımı hatırlamadığım ama her zaman büyülu eşyalarımın yanında bulunan bir çakal küpesi ve büyükannemin *u'tlun'ta* olduğu ilk ortaya çıktığında ondan aldığım kırık taş da dahil olmak üzere bir sürü büyülu zımbırtımı aldım. ne getireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden daha fazlası daha iyiydi.

CHAŦTE3 2á

Bu Adil Değil ve Umurumda Değil

Zamanında ulaşılamayacak kadar uzakta olan malikane hariç, her dairede bir cadı ve cadıyı bir güvenlik ekibi vardı. Her ekipte güvenilir bir vampir ve insan vardı. Her cadının cadı çemberine atmaya hazır doğal bir nesnesi vardı. Dağlarda taş kullanabilirdik ama taşlar manzaranın bir parçası değildi. Burada, Louisiana'da, araba yollarını ve yürüyüş yollarını döşemek için deniz kabukları kullanılırdı ve çubuklar ve açan çiçekler sonbaharda bile hemen hemen her yerde bulunabilirdi.

Liz Eli, Tex köpekleri ve diğer iki insan ekip üyesiyle birlikte kilisedeydi.

Liz'in ikizi Cia, Barataria'da, cadı çemberinin bulunduğu evin içinde, eskiden zeminin olduğu ve bombanın patladığı yerdeydi. Grégoire'ın soyundan gelen Kojo ve Lorraine ile üç insan muhafız da onunla birlikteydi. ATF soruşturmasının polis şeridini aşmaları gerekiyordu ama polis olmadığı için bu şartlar altında küçük bir olay yeri rahatsızlığının kabul edilebilir olduğuna karar verdiler.

Carmen, Ponchartrain Gölü'nün karşısındaki havaalanındaydı. Thema ve dört kişilik bir ekip de onunla birlikteydi. Malikânede cadı yoktu ama Jaymie cadıların sözünü dinleyecek yetenekte ve istekte görünüyordu.

Emirler. Paranormal grup işbirliği hala ediyordu, bu da bana bir başarı hissi veriyordu, ancak değişimin benim hükümdarlığıma bir tepki mi yoksa bize karşı yapılan cadı-vampir saldırısının bir sonucu mu olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen ikisi de.

Trueblood'lar ve en güçlü ekibim sokakta birlikte boş evde duruyordu. Önceki vampir ekibinin hepsi iyileşmişti ve daha geriden koruma sağlıyorlardı. İnsan ekibi hâlâ olay yerindeydi ve daha önce düşman vampirlere yenilmelerinin intikamını almak istiyorlardı. Bu yüzden, caddenin yukarısına ve aşağısına yerleştirilen ekstra muhafızlara ek olarak, ekibimiz Koun, Quint, Bruiser (büyük ölçüde iyileşmiş rağmen, hala canı yanıyormuş gibi yavaş ve büyük bir dikkatle hareket ediyordu), diğer iki vampir muhafız, altı insan ve benimle birlikte, Avrupa'ya barış geldiği için beklenmedik bir şekilde Grégoire ve Edmund'dan oluşuyordu. Primo'm (Avrupa İmparatoru) ve Blondie (savaş lordum) haftalardır düello ya da savaş yapmamışlardı. Grégoire'ı neredeyse öldürmem dışında. Ve o savaş da kafa kesmeyle sonuçlanmadığı için daha çok hafif bir eğlence gibi görünmüştü. Sıkılmış olabileceklerini düşündüm.

Koruyucu detaylarıma takılıyordum. Eğer saldırıya uğrarsak, düşman silahları kadar kendi halkım tarafından çiğnenerek de ölebilirdim. Tabii üzerimde büyümlü silahlar vardı, o da var.

Grégoire rüzgârın altındaydı, şükürler olsun. Savaşlar arasında zırhını temizlememeyi tercih etmiş, kan kokusunun birikmesine izin . Rakiplerini her zaman öldürdüğü için vampirlere karşı etkili bir uyarıydı ama kokusu kedi burnuma çok kötü geliyordu.

Onun rüzgârına karşı, benim yanımda duran Edmund, gücünü ve daha kaslı fiziğini göstermek için som gümüş parçalar bulunan metalik gümüşü bir zırh giymişti. Kas yapmak ölümsüzler için zordu, özellikle de Mithranlar için ve bu onun fethedilenlerden içtiğini ve insanları av olarak takip etmek zorunda iyi içtiğini gösteriyordu. Ed ısıltı ısıldı ve gözleri üzerine çekti. Ayrıca saçlarını şekillendirmiş, vampir pençelerini manikürletmiş ve siyaha boyatmıştı. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama bir zamanlar sıradan görünen primo'm oldukça .

Gece soğuktu, sert bir kuzey rüzgârı nadir görülen erken mevsim kutup kuvvetlerini üzerimize doğru esiyordu. Zırhımız rüzgârı kesmekte şaşırtıcı derecede iyi iş çıkarıyordu ama hava yine de soğuktu. Yüzü üşümekten buruşmuş olan Quint, siyah-mavi dövmeli zırhının Koun'a gizlice bakıyordu. Koun vampir gibi soğukkanlıydı. Tüm Kelt ihtişamıyla vampirliğe iyi bir örnek teşkil ediyordu. Aramızda sadece cadılar zırh giymiyordu. İnsanlar ve cadıların hepsi kışlık yün giyiyordu ama Molly dağlardan getirdiği kışlık giysilerle bile titriyordu.

Koca Evan yumuşak bir sesle, "Biraz daha sıcak hava için ısıklık çalabilirim," dedi.

Molly kaşlarını çatarak etrafına bakındı, hâlâ hub'ının nadir erkek cadılardan biri olarak tüm dünyanın önüne serilmesinden korkuyordu. "Titremeyi tercih ederim," dedi.

İri adam onu kendine doğru çekti, kıvıllı sakalı tüylü bir şapka gibi kıvıllı saçlarının üzerinde kabarıyordu. Bir totem gibi görünüyordı. Sevginin, gücün ve aile kimliğinin bir simgesi.

Özel olarak yapılmış kulaklıklarımın içinden Eli, "Ekip liderleri, kontrol " dedi.

Her bir güvenlik ekibi lideri hazır olduklarını belirtti. Koun cadılar hariç herkese geri dönmelerini işaret etti.

"Jane." Molly başını birkaç kez sağa doğru salladı. "Brute ve bir grindy ortaya ."

"Tamam," dedim sesim titreyerek, gözlerini takip ederek kurt adamı ölü bir çimenliğin kenarında gördüm. Bu, bu yerin büyük olasılıkla sorunlu bir yer olduğu anlamına geliyordu. Grindy'nin varlığı genellikle kurt adam sorunu, hatta Brute tipi kurt adam sorunu anlamına gelirdi.

"Her şey kontrolümüz altında Kraliçem," dedi Koun. "Arkadaşlarınız ve soylarınız bizimle güvende. Ve diğer grupların aksine, bizim desteğimiz var." Caddenin aşağısına park etmiş iki polis arabasını işaret etti.

Polis halkı ve medyayı geri çekmişti, muhtemelen en son desteğe ihtiyaç duyduğumuzda şehrin düşmanları burayı vurmuştu.

Koun, "Yerel kolluk kuvvetleri mensupları yardım için buradalar" dedi. "Medya son birkaç gün içinde birkaç kez NOPD'yi, New Orleans'ın usulüne uygun olarak seçilmiş belediye başkanını ve çevre şehirlerdeki çeşitli yeni polis şefleri ve belediye başkanlarını halka polis koruması sağlamayı reddetmekle suçladı. Ancak, Koppa ekibiniz sadece ve sadece için burada, Kraliçem."

Yumuşakça öfkelen dim ve resmi kelimeleri kendime çektim. "Sana hayatım pahasına güveniyorum, sevgili ve güvenilir dostum."

Koun nazikçe, "Teşekkür ederim leydim," dedi.

"Yaralı insanlar." Etraftaki evleri işaret ettim, daha önce vurulmuş olanları. "Ev sakinleri iyi mi?"

"Mithranlarınız herkese şifa ve bakım sağladı, insanların evlerini onaracak ve hukuk ekibiniz en davacı olanlarla bir uzlaşma için görüşmeler yapıyor. En yakın insanları bu gece için beş yıldızlı bir otele yerleştirdik." Sonuncusu bir parça ironiyle söylenmişti.

"O zaman bu çok pahalıya mal oluyor."

"Evet, Kraliçem. Varis Mainet Pellissiere karşı galip geldiğinizde, mirasının hesabı sorulacak ve ödenecektir."

Süslü zırhı içindeki Edmund'a ve kanla kaplı giysileri içindeki Grégoire'a baktım. "Bir cinayet , değil mi? Yani gerçek düellolar ve kafa kesmeler dışında. Zengin oldular."

Koun usulca kıkırdadı. "En çılgın hayallerinin bile ötesinde."

"bir öğretmenim vardı. Savaşın sadece ve sadece tek bir şeyle ilgili olduğunu söylerdi. Sahte gurur ve kaynaklar. İnsanlar bunu ulusal kimlikle, genetik olarak üstün olmakla, tarihi aklamakla ya da hatta müttefiklerimizi koruma iddiasıyla her türlü şekilde süslediler. Ancak sahte gurur ve kaynaklar, askeri kompleksin eline kurumsal askeri CEO'ların cebine giren paradan ibaret olsa bile savaş için tek cevaptır. Kaynaklar. Her zaman olmuştur. Her zaman da öyle olacak. Kaynaklarımızı saldırılardan korumak zorundayız ve bu şehrin insanları sahip olduğumuz en iyi kaynaktır. Fiyat bunun içine girmez."

"Kraliçem yaşından beklenmeyecek kadar bilge." Hafifçe eğildi, ki bu garipti. Etraftaki insanlardan bazıları bizi başparmaklarıyla onayladı. Vampirlerin hepsi bana döndü ve eğildi.

"Oh kahretsin." Canlı yayında olduğumu ve herkesin beni duyduğunu fark ettiğimde mikrofonuma uzandım.

Oy . . .

"Pekâlâ millet," dedi Molly mikrofonuna. "Bu kadar iğrenç tatlılık yeter. Everharts ve Jaymie, yerlerinize. Dairelere yaklaşın. Nesneyi fırlatmayı unutmayın ve otomatik bir savunma sistemi olması ihtimaline karşı derinizin çemberi izin vermeyin. Kimse kolunu kaybetmek istemez. Üç deyince, mermilerinizi ya da sopalarınızı çemberin içine atın ve hızla geri çekilin. Bir. İki . . . Üç."

Molly çemberin içine Y şeklinde bir çubuk fırlattı ve Büyük Evan'ın koştu. Mikrofonuna şöyle dedi: "Molly burada. çemberin içinden geçti ve gitti. Hapishane çemberi aktif."

Diğerlerinin her biri fırlatılan nesnenin ortadan kaybolduğunu ve çemberlerinin aktif olduğunu duyurdu. Barataria'da havaya uçurulmuş olan bile, bu yüzden onları cehenneme ve geri patlatmak işe yaramayacaktı.

Koun hepimizi uzaklaştırdı ve atış pozisyonu aldı, sırtı yola dönüktü, silahı çemberi ve ateş etmek zorunda kalma ihtimaline karşı çemberin ötesindeki hapishaneyi gösteriyordu. Sonra bekledik çünkü bir nesnenin diğer alanlardan birine taşınmasının ne kadar sürebileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ya da merkeze. Eğer bir tane varsa.

Ama hiçbir şey olmadı.

Dakikalar geçti.

Molly, "Hiçbir şey . Çemberinde bir şey beliren var mı?" diye sordu. Her takım lideri

"Olumsuz" dedi.

Big Evan, "Bence bu düzensiz bir pentagram ve merkezi bir merkezle ilişkili. NOLA şehir merkezinde olabilir mi?"

"Yani üsleri bunca zamandır burnumuzun dibinde olacaktı," dedi Eli .

"Şimdiye kadarki yöntemleri buydu," dedi Alex. "Belki de iyi bir nedeni vardır. Belki de sihrin merkezi her zaman burası olmuştur. Bütün büyük otellerle, B ve B'lerle, hatta otuz mil boyunca karavan bağlantı kurdum. Tex ve köpekleri, bilinmeyen vampirlerin kokusunu almak için her zamanki otellerin ve pentagramın beş noktası arasındaki merkezi bölgedeki otellerin etrafında yürüyüşe çıktılar. Kimse onları fark etmedi ya da koklamadı."

"Şehirde bir ev?" Koun önerdi. "Sığırlarını -insanlarını; beni bağışlayın Kraliçem- erzak için dışarı gönderiyorlar ve bunun dışında gizli mi kalıyorlar? Mithranlar tahliye etmek zorunda kalırlarsa nakliye sistemine erişebilirler."

Koun'a ağzı kapalı bir kedi gülümsemesi ve yavaşça göz kırparak onay verdim. Vampirlerle akşam yemekleri için saldırgan isimler kullanmayı bırakmaları için bir emir ama konuşma şeklimin farkına varıyorlar ve kendi kendilerine değişiyorlardı. "Tahliye eşittir geri çekilme mi? Bu mantıklı."

"Harekete geçiyoruz," dedi Molly. Hapishane binasının önündeki kaldırım dalgalandı. Koca Evan onu daha da geriye çekti ve etraflarında *dikenlerden* bir *çit* oluşturdu. "Çevresinde dalgalanma olan başka kimse var mı?"

"Olumsuz," dedi Eli. Diğerleri de onun yorumunu yineledi.

Tiz bir uğultu başladı, duyduğum kadar derimin altında da hissettim.

Hepimiz birkaç adım daha uzaklaştık. Cebime uzandım ve elimi Glob'un ve dolgusunun etrafına sardım.

Karanlık bir ışık kaldırımdan fırladı ve geceyi yardı. Geri uçtum.

Belli belirsiz, yere düştüğümü fark ettim. Zıpladığımı. Sonra her şey karardı.

* * *

Daha sonra uyanık olduğumu ve gece gökyüzüne fark ettim. Karanlığa göz kırptım. Vücudumdaki hasar, bir ağırlık ve acı dalgasıyla kendini belli etti. "Ohhh. Bu acıttı." Biraz zaman kaybetmiştim.

Null hapishanesindeydim. Saldırıya uğramıştık.

Oturmak için kıvrıldım ve dünya sarhoş bir şekilde dönerken neredeyse kusuyordum. Kulaklarım çınılıyordu. Telsizden sadece parazit olabilecek sesler duyuyordum. Yerel olarak sadece uzaktaki sesleri duyuyordum. Gözlerimdeki kalıntıları kırıştırdım ve etrafıma bakındım. Bir ölüm büyüğü patlaması beni geriye, kırımın üzerine savurmuştu.

Molly ve Evan koğuşlarının arkasında iyiydiler. Koun başını sallıyordu ama ayakta idi. Quint yanımdaydı. Bir şekilde arkamda kalmıştı. Onun üzerine düştüğümünden oldukça emindim. Bizimkiler iyi görünüyordu. Birkaç metre daha yakın dursaydık durum böyle olmayabilirdi.

Çemberin içinde bir ceset vardı.

İçimde bir elektrik şoku patladı.

İnsan şeklindeki bir form dizlerinin üzerine kalkıp kaldırımda sürünürken Koun hızla çembere doğru ilerledi.

Kadın. Kanlı. Boğazı .

Soledad'dı. Ayağa fırladım. Quint dizlerinin üzerine yuvarlandı ve ayakta durmaya çalıştı. Yana düştü, öğürdü.

Koun bileğini yırttı ve Soledad'ı besledi, onu yarı yarıya dar hapishane avlusunun ölü otlarına taşıırken bile.

"Giriş yapın," dedi Eli, sözleri kulaklıklarımda tınlıyordu.

Sesi aynı derecede boğuk olan Alex, "Soledad hapishanedeki çemberin içinden geçti. Yaralanmış. Koun onu besliyor. Jane Quint'in üzerine düştü. İkisinin de iyileşmeye ihtiyacı var."

İmparatorun kendisi Quint'e gitti, bileğini yırttı ve ona güçlü kanını verdi. Bu, zamanım olduğunda düşünmem gereken bir statü işaretiydi. Tabii bir daha vaktim olursa. Etrafıma bakındım. Diğer herkes iyiydi. Grégoire sokağın ortasında duruyordu, iki kılıcını çekmişti, vücut dili bir dövüş için umutluydu.

Soledad ve vampirler dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Kulaklarımı patlatmaya çalışarak çenemi oynattım. Molly hâlâ *çitlerinin* , kocasının elleri omuzlarındaydı. Zar zor duyabildiğim yumuşak bir melodi mırıldanıyordu, dolunayda yer değiştiremediklerinde yaratıkları sakinleştirmek için yaptığı çalışmaya benziyordu. Hava büyü. Yaklaştım. "Molly?"

"Her şey yolunda Janie," dedi Evan, ama sesini duyduğum dudaklarını da okudum. "O iyi. Soledad geldiğinde sihirli bir atış yaptı."

Bu da onun ölüm büyüsunü etkilemiş olabilir. Null hapishanesini koruyan cadıların görüş alanı içinde. *Lanet olsun*. Gözlerimi temizlemek için hâlâ gözlerimi kırptıştırırken, Canavar'ın görüşünü kullandım ve ölüm büyüsunün Moll'un derisi boyunca süründüğünü gördüm, is tabakası neredeyse şeffaftı. "*Çiti* bırak," dedim.

Evan, neden emin değilim ama sordu. *Güven*.

Glob'u çekip yastıklı çantasıyla birlikte tutarak Moll'un beline doğru uzattım, alınması gereken ölüm büyülerini . Ve onun toprak büyülerine zarar vermemesini umuyordum. Glob anında karanlık enerjileri süpürdü, işini yaptı, fazla ve tehlikeli enerjileri temizledi.

Glob kendi gücünü, cildimi yakan ve gözlerimi yakan küçük bir kudret kasırgasına dönüştürdü, ölüm büyüsu ipliklerini küçük bir güç fırtınasına dönüştürdü. Glob tüm ölüm enerjilerini karanlığın küçük bir cebine çekti. Cebimde taşıdığım bir cep evreni. Gülmek istedim ama . Sesim gergin, histerik ya da başka bir şey gibi çıkabilirdi.

Molly rahat bir nefes aldı ve gözlerini kocaman açarak bana salladı. "Teşekkür . İşe yaradı." Eksik bir ağırlık olup olmadığını test eder gibi omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Çok daha iyi."

Koun'a "Biz iyiyiz," dedim.

Mikrofonuna "Kraliçem harekete geçmeye hazır," dedi.

Eli, "Her takım önceden belirlenmiş yerlerine gitsin," dedi. "Alex? Sen Bruiser anladınız mı?"

"Olumlu, kardeşim."

"Neyi alayım?" Ben sordum.

Koun mikrofonuna dokundu. Dinleyen kulaklar.

Doğru. "Boş ver."

Molly elime dokundu ve işaret etti. "Leo az önce ortaya çıktı. Vampirlerin yaptığı şu pofuduk şey. Bir rahip gibi giyindiğini ve altın bir haç taktığını biliyor muydun?"

Leo'klan dışı rahip kıyafetini giydiği ve yakasındaki beyaz bandın üzerinde sallanan altın haçı anında önüne geldi. Üç küçük deliği olan altın haç.

Bu muhtemelen İsa fokalinin arkasındaki çıkıntılarla eşleşebilir.

Altına arcenciel kanı işlenmiş ve eski ofisinin yanındaki ofiste saklanmış olan ölü İsa.

"Leo?" Cebimdeki İsa tılsımına dokundum. Durduğu yerden beni duyabileceğini bildiğimden, "Buluşmamız gerek," dedim.

Karanlığın içinden bana baktı ve başını eğdi.

"Yellowrock Klan Evi en yakınımızda," dedim. Bedava ev değil. Resmi klan evi. "Koun?"

Koun emirler yağdırdı, Soledad'ı bir omzunun üzerinden kaldırdı ve onu bekleyen ciplere doğru taşıdı. Bu telaş içinde Quint ve ben birlikte hareket ettik ve şekilde diğerlerinden ayrıldık. Molly, Evan, Soledad, Koun ve Leo'yu gözden kaybettim.

Quint sahiplendiği cipin anahtarlarını bana fırlattı ve "Sür" dedi. Bekleyen kadınım bir pompalı tüfek çekti ve kemerini bağlarken üç yarı otomatik tabancayı yeniden düzenledi. "Ben . O yüzden ben kullanacağım. Gerçekten." Güldü. Acı çekmiş gibiydi.

"Hâlâ yaralısın."

"Yeni imparatorundan bir yudum aldım. Çok lezzetli. Ben yaparım. Hiç kan almadın. Sür."

Bruiser onun arkasına tırmandı, silahları dışarıdaydı. Dikiz aynasından gözlerime baktı ve gülümsedi. *Bu*

Gülümseyin. Her ısıtan bir gülümseme.

O gülümseme bana şu anda yüzleştığımız her neyse, birlikte yüzleştığımızı söylüyordu.

* * *

Yellowrock Klanı'nın evindeki büyük yemek odasına girdiğimde bir an duraksadım. Oda kalabalıktı. bir sandalyede Soledad Martinez oturuyordu. Angie onun kucağında oturuyordu, kolları yaşlı vampirin çok genç görünen boynuna dolanmıştı. Angie merkezden buraya nasıl gelmişti?

Soledad'ın boğazı iyileşmişti. Gözleri , soluk pembe gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Florence yanında kendi bileğini yalıyor, Infermieri'nin iyileştirici kan sağladığı yaralarını kapatıyordu.

Molly kızgın görünüyordu. O ve Koca Evan yan tarafta oturuyorlardı, ellerini o kadar sıkı tutuyorlardı ki Molly'nin parmak uçları mosmordu, sanki bir uçurumun üzerinde sallanıyormuş ve onu güvende tutan tek şey bu tutuşmuş gibi. Ya da Soledad'a ölüm laneti savurmasını engelleyen tek şey. Kızını çılgın vampirin kucağında izliyordu. Ya da bir zamanların çılgın vampirinin.

Soledad'ın üzerinde yeni giysiler vardı; yaşlı rahibe, hâlâ malikânede bulunan kendi eşyalarına ulaşabilseydi muhtemelen asla giymeyeceği gül rengi bir elbise. Çok uzak görünüyordu.

Onu son gördüğümde daha akli başında. Sakin. Huzurlu. Kanı akmamıştı. Son haftalarda otlar kafa bulmamış insanlardan içki içmek ona berrak bir zihin vermiş olabilir mi?

Gee DiMercy köşede duruyordu, omzunda kırmızı uçan kertenkele ve kolunda kan izi vardı. Bir savaşa katılmamıştı, bu yüzden yaşlı vampirin iyileşmesine bir şekilde yardım ettiğini düşündüm. Zihinsel dengesinin bir kısmını geri getirmiş ?

Soledad'ın eli Angie'nin sırtındaki saçlarını okşadı, yatıştırıcı hareketle, "Seni zihnimde duydum küçüğüm. Umudumu hiç kaybetmedim, yeni insanlarım . ." Sesi kesildi ve bana baktı. "Halkımı öldürdüler. İnsanlar beni beslemeye ve korumaya yemin etmişti, ben de onları." Yavaşça vampirleşirken gözleri siyaha döndü. "Karanlığın Oğullarının Varisi'ni yok edeceğiz ve kapana kısılmış olanı kurtaracağız."

Kapana kısılmış olan. Hayyel mi? Yaklaştım. Cebimdeki altın İsa ısındı. Bir uyarı mı? Yoksa önceki sahibinin tanınması mı? Çünkü, evet. SOD, Jose Santana, Soledad için haç yaptırmıştı. Dünya dışı bir yaratığın kanıyla bir vampir için yapılmış bir haç. Hiç mantıklı gelmemişti.

Sırtımı duvara verip Santiago Molina'nın yanında durana kadar masanın dolaştım, üzerinde çalıştığı günlükler önüne yayılmıştı. Gözleri Soledad'ın üzerindeydi, sevinçli görünüyordu. Mearkanisli Ming klanının bir parçası oldukları dönemde Soledad'ın onun hamisi olduğunu hatırladım. Hatırlanacak çok fazla tarih. Korunacak o kadar çok insan.

Kapı açıldı. Dışarıdaki oda insanlar ve vampirlerle doluydu. Eli ve Liz dirsekleyerek içeri girdiler, Cia ve Carmen de peşlerinden. Leo Pellissier yemek odasına açılan kapıdan içeri girdi, tam . Brute ve Grindylow onun yanındaydı. Leo'nun güzel yüzü acıyla buruşmuştu. Yürümekte , sanki bacakları ve vücudu güçlü bir akıntıya karşı itiliyordu. Burada olma arzusu, uzak durma dürtüsünden daha güçlüydü. Kapı kapandı, seslerin ve meraklı gözlerin mırıltısı kesildi.

Soledad ayağa kalktı, Leo'nun yanına gitti ve Angie Baby'yi aralarına alarak kucaklaştılar. Angie döndü ve kolunu Leo'nun boynuna geçirerek onu kucakladı. Molly'nin eli kızını tutup uzaklaştırmak istercesine uzandı ama Evan onu olduğu yerde kucakladı. "Bakalım ne diyecek," diye mırıldandı. "*Arada kalmışlıkları* hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

"Güzel. Artık birliktesiniz," dedi Angie. Leo'yu bir adım geriye itti ve haçına dokundu. "Tıpkı dediğin gibi buldum Leo Amca. Karınca Jane'de." Angie Soledad'ın pençesinde döndü ve bana baktı. Dört parmağıyla *buraya gel* işareti yaptı.

Molly ve Evan'ın yoğun incelemelerini hissederek tekrar Angie ve vampirlerin yanına geçtim. Leo altın zincirin mandalını açtı, boynundan çıkardı, haçı avucuma bıraktı zinciri serbest bırakarak sallanmaya bıraktı. "Eğer onu bir araya ," dedi yumuşak bir sesle, "onu takan Mithran'ın canını ve kanını güçlendirecek. Güçlerini kuvvetlendirecektir." Soledad'a baktı. "Ya da Karanlığın Oğlu Jose's'in, yapımı için bir arcenciel'in kanını tuzağa düşürüp çaldığında amaçladığı gibi onun kanını. Ve diğer aletlerin yapımı için."

Arcenciel'in zaman atlamalı kanıyla yapılmış aletler. Hızlıca bir araya getirdim ve içime bir endişe saplandı. Çünkü bir miktar kayıp arcenciel kanı vardı -Fırtına'nın öldürüldüğünde toplanan kanı- ve ben bunu uzun zamandır düşünmemiştim.

Sahip olduğumuzdan daha fazla mahremiyete ihtiyacımız vardı. "Molly, Evan, Angie, Leo, Soledad ve Eli dışında herkes dışarı. Evet, Quint," dedim, o itiraz edemeden, "sen de. Alex, Koun, Bruiser ve bizim aramızda özel bir kanal var, şifreli." Yani sadece biz dinleyebiliyorduk.

"Anlaşıldı." Ortamdaki gürültü azalırken kulaklıklarımdan hafif bir tıkırtı duydum.

"Alex, diğer odada cep telefonunu kullanan biri var mı?" Mırıldandım. "Eğer öyleyse, kimler ve kimi arıyorlar?"

."

"Koun." Sorusunu bana yöneltti. "Kimsenin gitmesine izin verme. Alex'le konuş. Arayan ya da mesaj atan herkesi ayır, sonra kanını akıt ve oku. Çabuk. Bruiser, senden yardım istiyoruz," dedim kraliçe ağzımla. "Eğer istekliysen, dışarıdaki haini bulmak için yardımına ihtiyacımız var."

"Emredersiniz Kraliçem." Bruiser ve Koun birlikte odadan çıktılar; vampirleri bağlayabilen Onorio ve korkarım beni korumak dışında pek az ahlaklı olan klan baş stratejistim. Kapı arkalarından kapandı. "Alex, ben karanlığa gidiyorum." Birlikte bu haini bulup durduracaklardı. Bana ihtiyaçları yoktu.

"Tamam." Yellowrock Klan Evi'nde toplanan küçük grubumuza baktım. Soledad'a, "Geleceği görme konusunda doğal bir yeteneğin vardı, bir tür önsezi yeteneği." dedim. Angelina gibi. Ama bunu söylemedim.

"Bir hediye değil. Bir lanet," dedi Soledad. "Karanlığın Oğlu, New Orleans'a alay halinde geldiğinde Amoury'den beni ... kullanmasını istedi. Görülerimi güçlendirmesi için şafak vakti yatarken ikonayı takmam konusunda ısrar etti." Kadının yüzü buruştu ve Leo rahatlaması için bir elini onun kolunun üstüne koydu. "Her zaman sadece korkunç şeyler gördüm, sadece birkaç dakikalığına, ama bunlar her uyku ve her uyanıklıkta birbirine karıştırılmış iskambil kâğıtları gibi, birbiri üzerine katlanmış dehşetlerdi. Her zaman uyanıklık ve uyku *arasında* gerçekleştiği için buna *arada* kalmışlık diyordum."

Angie de hep öyle derdi. *Hay* aksi. Angie'nin uzun zamandır Soledad'la zihin teması içinde olduğunu tahmin ediyordum.

"Haç bu yeteneği daha da mı güçlendirdi?" Eli sordu.

"Tüm gelecekleri görmenin laneti. *Si*." Çenesini Angie'nin başının üzerine koydu. "Ve dehşet, ölüm ve korku. Sadece bu. Her yükselişte, Joses benden içti, derinden içti ve *aradaki* görüntülerin anılarını . Korkuları incelemek için hepsini teker teker yeniden yaşamak zorunda kaldım. Haçı taktıktan sonraki bir yıl içinde, etimde kanın bile iyileştiremeyeceği bir yara açtı." Gül rengi elbisesinin yakasını yana doğru çekerek haç şeklindeki yara izini çıkardı. "Şimdi bile yara izi yanıyor, her gece uyandığımda, şafağa kadar her an, sanki Kutsal Haç hala etime değiyormuş gibi yanıyor. Yara izi ölümsüz hayatım boyunca yanacak."

Bana baktı ve sonra Angie'yi yatıştırmak istercesine sırtını uzaklaştı. Odanın diğer ucunda Molly her an çıldıracakmış gibi bakıyordu, gözleri parlıyordu ve toprak büyüğü zorlukla dizginleniyordu. Kızını geri istiyordu. *Şimdi*.

Soledad şöyle dedi: "İmgeler aklımı başımdan aldı. Joses ortadan kaybolduğunda haçı parçalara ayırdım ve bir parçasını Pellissier'in mezarına koydum, diğer parçasını da Joses'in ofisinde kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere sakladım. O zaman acım biraz hafifledi ve malikaneye taşındığımda daha da arttı."

"Burnunun dibine saklamışsın," dedim, zekâsıyla eğlenerek.

Molly sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında dönmeye başladı. Ona başımı salladım. Bir parmağımı kaldırarak bir dakika daha sessizce yalvardım. Moll'un gözleri parladı ama durdu.

"Yalnız," dedim, "anıt tüm tabutlar yangın sırasında etrafa çarpmış. Ve"-Leo'ya baktım-"Leo haç kısmını bulmuş, onu -Sabina'yı- tabutundan çıkardıklarında bulmuş."

Leo arkasını döndü, omuzları acıya karşı kamburlaşmıştı. Haklı olduğuma karar verdim.

Soledad gülümsedi. "Evet. Bilinmeyen ve görünüşte önemsiz olan gerçek bir ölü Mithran'ın tabutunda. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde. Daha sonra, devoveo'dan çıkıp bir klan Kan Efendisi olduktan sonra, Ming simgeyi istedi. Ona Joses'un onu benden aldığını söyledim ve o da sözlerimin doğru olduğuna inandı. Ondan sonra soyuna karşı davranışları çok daha kötüleşti. Amoury'nin Malita'yı ve beni huzur bulmam, sakinleşmem ve acımı hafifletmek için hizmetkârlar ve ilaçlarla birlikte taşrada saklamasına neden olacak kadar kötüydü." Göğsündeki yanığa dokundu.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Eli.

Haçı ve altın İsa'yı ellerimde çevirdim. Evet. Birbirlerine mükemmel uyuyorlardı. "Eğer tekrar bir araya getirirsek-" Durdum. Tekrar bir araya getirirsem, geleceği tekrar görebilirdim. Belki güvenli bir şekilde zaman atlaması yapabilirdim. Ve belki de kanseri geri getirebilirdi. Ya da bana değişimim üzerinde mükemmel bir kontrol verir. Ya da beni öldürür. Odak parçalarını farklı ceplere koydum.

Mutfağın kapısı açıldı ve Deon elinde bir tepsi içeri girdi ama kızarmış et biber kokusunun altında bile yan odadan havadaki vampir kanı kokusunu aldım.

Bruiser arkasından yaklaştı ve bana şöyle dedi: "Senin sorunun saklandığı yerden çıkarıldı ve halledildi. Onu bulmak için benim yardımımıla Koun gerekti. Uzun Bıçak zapt edildi. Emirleriniz nedir?"

Bu ilginçti. "Uzun Bıçak bana Knoxville'li Ming tarafından gönderildi. Bana bir hain mi gönderdi?"

Bruiser'ın dudakları hain bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Koun'un anlattıklarına ve benim onu okurken edindiğim izlenimlere göre, hayır. Mainet tarafından kısa bir süre önce askere alınmış. Mithranlar tarafından yapılan kan alma ve okuma bunu keşfetmedi ve Thema onun etkisizliğinden rahatsız." Dudaklarının bir tarafı yukarı . "Ve başarı için bir Onorio'nun gerekli olduğunu."

Yani gururu incindi. *Yakaladım.*

Bruiser o anki İngilizcesiyle şunları söyledi: "Uzun Bıçak'ın görevi ilk fırsatta senin boğazını kesmek ve Leo'nun kellesini uçurmaktı, sen ise, tırnak içinde, 'Leo'nun yatağında uyuyordun'. Mainet şu anda Leo ile yattığını sanıyordu. Düşmanımızın elinde Leo tarafından zorla okutularak kendisine verilen yanlış veriler var ve-"

Sözünü kestim, "Leo efendisinden bir şey sakladı ve yanlış bilgi mi verdi? Hadi Leo." Bruiser başını eğerek onayladı ve devam etti, "Ve Reach adında bir adam tarafından."

Bunun üzerine başımı kaldırdım. "Reach?" Reach saldırıya uğrayıp işkence görmeden ve ortadan kaybolmadan önce tüm vampir verilerini tutan araştırmacıydı. Alex, Reach'in veri tabanını devralmış ve onu geliştirmişti ama Reach'ten bir daha haber alınamamıştı. "Reach birine kötü bilgi mi verdi?"

Bu da Bruiser'ın acımasız gülümsemesini açıklıyordu. "O Varis'in bir tutsağı."

Bu da Reach'in kendisini kaçırana kasten yanlış bilgi verdiği anlamına geliyor. Yardım istiyor olabilir. Ya da bizi bir tuzağa sürüklüyor.

"İki vampirin kafasını birbirine vurduğum gece Uzun Bıçak odamın dışındaydı."

"Evet. Görünüşe göre çok sinirli biriydi, size ulaşamıyor, emirlerini yerine getiremiyordu."

"Reach kurtarılmak istiyor," diye tahmin ettim.

"Bu, benim o kaynaktan gelen kötü istihbarat yorumum olurdu. Ya da bir tuzak."

Deon tepsiyi masaya yerleştirip çaydanlığı dirseğimin dibine koyarken başımı hafifçe salladım.

Küçük adam beni selamladı ve bir öpücük kondurdu, bu da sırtıtmama neden oldu.

Birdenbire aç değildim. Sadece yorulmuştum. Savaşmaktan, entrikalardan, sürekli çatışmalardan ve katmanlı entrikalardan yorulmuştum, dönüştüğüm şeyden yorulmuştum. Ancak kendime acıyacak zamanım yoktu ve yemek yemektir. Ağzıma bir parça andouille sosisi attım, çiğnedim, yuttum. Soledad'a dedim ki, "Güçlü bir vampir istila ediyor. O Leo'nun efendisi, onun soyunun yaratıcısı. Ona Varis deniyor. Haçı mı istiyor?"

"Ve Joses kaybolduğunda sakladığım aletler. Ve beni. Ve seni. Ve eğer onun ne olduğunu öğrenirse, bu çocuğu isteyecektir." Angie'ye nazikçe sarıldı ve "Teşekkür . Bir cadı çemberinden geçen sunularla ilgili vizyonunun gerçeğe dönüşeceğine dair umudumu hiç . Beni götürdüklerinde çok dikkatli izledim ve çember açıldığında tıpkı dediğin gibi kendimi içeri atıp kaçtım. Beni kurtardın."

"*De nada*," dedi Angie. "Bu doğru, değil mi?"

"*Evet*. Sen akıllı küçük bir kızsın. Çabuk öğreniyorsun." Angie bana, "Haçı alabilir miyim?" dedi. "Hayır," dedik hep birlikte.

"Ama eğer annenle baban onaylarsa, bende sana alabileceğin bir bileklik var," dedim. Sana sonra getiririm."

Angie'nin gözleri kocaman oldu. "*Aralarda* gördüm. Çok güzel!"

"Cra-" Durdum. "Henüz senin için fazla yetişkin işi olabilir. *Arada* gördüğün *her şeyi* ailenle konuştuktan sonra ve ancak onlar onaylarsa."

Angie kaşlarını çatı. "Bu hiç adil değil."

"Haklısın. Bu adil değil ve umurumda da değil." Yine durdum. Kısa dönemli bir ev annesi, okulda kavga ettiğim için cezalandırıldığımda bana bunu söylerdi. Adı Carol Millhouse'du ve kısa boylu, 1.80 boylarında, siyah saçlı bir kadındı ve sinirlendiğinde gözleri bir yılan gibi kısılırdı. Onu çok kızdırmıştım. Bana vuran tek ev annesi o değildi ama Carol yüzüme bir tokat atmış ve "Haklısın. Bu adil değil ve umurumda değil."

CHA TE3 2Æ

Kısa Vadeli Hedef: Mainet'i öldürmek

Anılar üst üste binen netlik anlarıyla yağdı. Sınıfın ilk günü. Sıcakta ayakta, ter içinde. Çocuk evinden bir çocuğun kendinden büyük üç çocuk tarafından zorbalığa uğraması. Zavallı çocuğun adını bile henüz bilmiyordum ama içimde bir yerlerde *Kit* kelimesini duymuştum. Bir amaç uğruna hareket ediyor, yapabileceklerimi, yapacaklarımı ve tehlikeli sonuçlarını düşünüyordum. Ve düşünmeden. Kitap çantamı yere koydum. Saç örgümü geriye ittim. Üzerine yürüdüm. "Hey, salak," dedim elebaşına. *Beyaz bir çocuk, diye düşündüm. Beyaz adamlar tehlikelidir.* "Birini itmek istiyorsan, beni it. Çocuğu bırak."

Billy. Adı Billy'ydi.

Beast, *Billy'nin Kit'in arkadaşı olduğunu* düşünüyordu. *Ben/biz kiti sık sık koruruz.*

Dumbass ve arkadaşları etrafımı sardı. Beni, sıska halimi, altın rengi, beyaz olmayan tenimi ölçüyorlardı. Dumbass beni itti, elleri göğüslerime indi. Güldü. "Hissediyorum çocuklar. Küçük ama sağlam."

Beyaz bir adam. Anneme dokunuyor.

Düşünce bir anda belirdi ve sonra kayboldu.

Eğildim ve omzumla karnına vurdum. Vücudum titredi. Yere düşerken diğer yumruğum kasıklarına çarptı. Hamlemin tüm momentumuyla ve vücudumdaki tüm kaslarla yere çarptık. Diğer çocuklar da üzerime yığıldı. O gün içimde bir şey kırıldı. Ve başka bir şey kontrolü geçirdi. Çılgın ses, "Yuvarlan" dedi. *Pençelere kadar. Tekmele. Vur. Dizlerinin üzerine yuvarlan. Yüzünü pençele. Isır.*

Bir müdür beni görevden aldı. Taşakları patlamış kabadayının adı Otis'ti ve futbol takımının merkeziydi. Ta ki erkeklik organlarındaki hasar nedeniyle uzman bir doktora gitmesine neden olan kavgaya kadar. Otis ve ben, Otis'in arkadaşlarıyla birlikte hemşireye gönderildik ve sonra hepimiz uzaklaştırma alarak eve gönderildik. Benim durumumda bu, çocuk geri dönmek anlamına geliyordu. Carol'a geri dönmek.

Bir kiti korumak için kendimi savunduğum kavgadan kolay kurtulmamıştım. Gözlerim morarmıştı ve gerçekten kötü morluklarım vardı. Ancak en çok Carol'ın tokadı canımı yakmıştı. Birkaç hafta sonra, kendisini ihbar eden başka bir kızı tokatladıktan sonra gitmişti. "İyi ki kurtuldun," demişti tokatlanan kız.

"İyi ki kurtulduk," diye fısıldadım.

"Jane?" Bruiser söyledi. Bir kolunu belime doladı. "Neyden kurtulduk?"

"Huhn?" Gözlerimi kırpıştırarak geçmişe döndüm. Bruiser'ın vücudu sanki kış soğuğuna yakalanmışım gibi . Ona doğru eğildim.

Bu anının içimdeki hangi gölgeli yerlerden dair hiçbir fikrim yoktu. Her iki elimde birer tane olmak üzere haçı ve onunla eşleşen altın İsa'yı tuttuğum gerçeği dışında. Onları dikkatlice masanın üzerine yerleştirdim ve gözlerim ısıracaktı gibi altın parçalara dikilmiş halde uzaklaştım. "Özür dilerim Angie. Öyle demek istememiştim."

"Sorun yok, Karınca Jane. Gelecekler kötü. Bunu durdurmalısın." Angie annesine baktı. "Sen, ben ve Ant Jane kötü büyüleriniz hakkında konuşmalıyız."

Molly ava çıkmış bir vampir gibi donup kaldı.

"Kötü büyüleriniz, meleğimi alıp gölgelerle dolu karanlık bir yere koyan kurbanın bir parçası. *Aralardan* birinde seni gördüm." Angie'nin gözlerinde yaşlar birikti. "Her tarafın kan içindeydi. Ve elinde gümüş bir bıçak tutuyordun." Angie'nin eli sanki başının üzerinde bir bıçak tutuyormuş gibi kalktı. Sesi alçaldı. "O da kanlıydı. Ve Lachish ölmüştü."

Soledad yumuşak bir sesle, "Adı söylenemeyen şeytan henüz tam olarak bağlanmadı," dedi.

İblis enerjilerinin taşıma çemberinden çekildiğini düşündüm. İblis bağlı ama çağrılmıştı. Kısmen burada, Dünya'daydı.

"Adı gereken şeytan bekliyor," dedi Soledad, "Mainet'in anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine kutsal bağlayıp bağlamayacağını görmek için izliyor."

Lachish, vampirler tarafından potansiyel olarak çalındı, ne? Kurban mı? Mainet'in gizli pazarlığının bir parçası mı? "Soledad," dedim. "Kolyenin kimde olması gerekiyor?"

Leo sarsıldı ve yere düştü. "Saldırın," diye . Evan bağırdı,

"Everharts! Koppa! Savunun!"

Fobu kullanarak klan evinin etrafındaki *çitleri* kaldırdım.

Bruiser masadaki ikon parçalarını kaptı, haç parçalarını elime tutuşturdu ve beni MacLaughlinn ve klanıyla kan düellolarının ana odaya itti. Diğerlerini de arkamdan içeri itti. Quint kapanan kapıdan içeri süzüldü. Bir an için Uzun Bıçak'ın yakalanmadan önce düşmanlarıma haber ulaştırdığını fark ettim.

Oturma odasında hiç mobilya yoktu, sadece Sangre Duello için hazırlanmış bir düello minderi vardı. Zemin artık eski kan ve ölüm kokmuyordu ama yine de zeminin her yerinde kan lekelerinin izleri vardı ve bunların büyük bir kısmı Eli'ye aitti. Eli'yi hayatta tutmak için çok çaresizdim. Onu yanımda tutmak için.

O gece gücümü bulmuş ve kullanmıştım. Leo'yu kendi isteğimle, kendi ihtiyacımla *çağırdım*. Daha önce bilinmeyen bir paylaşım biçimiyle bana bağlanmış olan Eli'ı kurtarmasını talep ederek... Bedenler? Beyin? Ruhlar? Ve Leo, o gece sayesinde artık efendisiyle savaşılabiliyordu.

"Burada kal, güvende ol," diye emretti Bruiser.

Anılarım hafifledi. Nefes alabiliyordum. Haçı ve İsa fokalini tekrar farklı ceplere soktum.

Başımı salladım ve Bruiser beni orada, kan lekelerine bakarken bıraktı. Eşim kapıyı kapatarak savaş hazırlıklarının sesini bastırdı. İşitme duyumu tamamen geri kazandığımı fark ettim. Başlığı ayarladım ve sesi tekrar açtım, böylece komutları ve yorumları duyabiliyor ve neler olup bittiğini anlayabiliyordum.

Soledad Angieyi ayağa kaldırdı ve ona "Bu üçüncüsü" dedi.

"Üçüncüsü ne?" Quint sordu.

İkisi de cevap vermedi.

Ama biliyordum. Bu gece üçüncü saldırı.

Angie, özenle oyulmuş merdivenin ikinci kattan aşağı indiği uzak duvara doğru ilerledi. Yere oturdu ve sol işaret parmağıyla merdivene dokundu. Sağ elini Soledad'a uzattı, o da elini yanına oturdu. Birbirine zıt iki hızlı görüntü yakaladım. Haç, Angie ve Soledad ile birlikte çemberin içindeydi. İkisi de hayattaydı. Haç elimdeydi ve Angie gitmişti, götürülmüştü, arkasında kan denizinde cesetler bırakmıştı. Altın haçı ve İsa'yı Angie'nin kucağına bıraktım.

Soledad bana şöyle dedi: "En büyük güce sahip olan her zaman bir çocuk ya da genç bir kadındır. Bu yüzden erkekler bizden bu kadar korkuyor." Ağzını açtı, çenesini çözdü. Gözleri yavaşça kırmızı ve siyah kanarken kocaman dişleri aşağıya doğru indi. "Meleklerin bile korkudan titrediği geceler vardır. Yeni ayda, dünya karanlıkken ve ruhlar geceleri dolaşırken, eğer uygun kurbanlar bulunursa, hem çağrılanlar hem de tuzaga düşürülenler bağlanır. Bulunduklarını sanmıyorum. Henüz. Joses'un onları sakladığı yerde değil. Ama bir pazarlık yapılacaktır."

"Ne pazarlığı?"

"Her zaman bir pazarlık vardır. Bir takas. Bir yarışma. Bir hayata karşılık bir hayat. Karanlık olan çağırana, kurban edene, melek karşılığında güce karşı güç sağlayacaktır."

"Yani ... nihai amaç meleği bağlayıp kullanmak değil, onu başka bir şeyle değiştirmek mi?"

"Belki de. Katman katman stratejiler ve planlar vardır. Planların adı

beklenmedik durumlar. Harekete geçmelisiniz." "Ne yapmam gerekiyor?"

Bir patlama sesi evin etrafındaki *çitlere* çarptı. Sıçradım, bir dizimin üstüne düştüm ve kendimi avuçlarımda üzerinde yakaladım. Dış *çit* yıkılmamıştı ama darbe almıştı.

Angie, Soledad'ın ve kendisinin etrafına *dikenlerden* bir *çit* ördü. Koğuş, Canavar görüşümde parlak gümüş mavisiydi, güçle parlıyordu, Angie'nin elleri ve iradesiyle şekillenen ham enerji. "Anneme iyi bak, Ant Jane. Lütfen. Onu güvende tut."

Molly ve Koca Evan'ın saldırıyı karşılamak için kapıdan içeri girdiklerini hatırladım.

Yanık kokusu alıyordum. Yanan bir çöp yığını gibi duman ve çürüme. Silahlarımı çektim. Quint merdivenlerden sahanlığa koştu. Oradan, merdivenlerden yukarı ve aşağı, ana odalara ve pencerelerden çimenliğe kadar mükemmel ateş hatları vardı. Yüzü fena halde morarmıştı ve sol eli hapishanedeki iblis ölüm enerjilerinin saldırısı yüzünden morarmıştı. Ya da benim onun üzerine düşmemden. Ama iyi hareket ediyordu. Edmund onu iyileştirmişti.

Kapı açıldı ve Quint onu tanıyıp silahını çekmeden önce neredeyse Koun'un kafasını . Koun, Grégoire ve Edmund içeri girdi, Koun Leo'nun bedenini bir kolundan sürüklüyordu, diğer elinde uzun bir kılıç vardı.

Ed kapıyı arkalarından kapattı ve gözleriyle beni buldu. Yanıma ulaştığında basitçe "Kraliçem" dedi.

"Büyük Eddie," diye karşılık verdim.

Güldü. O an için bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Koun, Leoyu duvara yasladı. Şehrin eski efendisi, kendisini bağlayan dürtüyle savaşmak zorunda kalmaması için karnına bir kazık saplamıştı.

İkinci bir patlama sesi duyuldu. Bu kez tepedeki avize titreşimle birlikte çınladı.

"Her zaman böyle keyifli eğlenceler planlıyorsunuz, Kraliçem," dedi Grégoire ve sırtını bana dönmeden önce gösterişli bir selam . Altın sarısı saçları karmaşık bir düğümle kuyruk haline . İki uzun kılıç çekti. Kanla kabuk bağlamış buz rengi zırhının bel kuşağı daha küçük kılıçlarla doluydu. Modern zırhının boynunda ve omuzlarında, ceplerinde ve kollarında narin danteller olduğunu fark ettim. Şimdi hepsi pislikle kaplanmıştı. Ölüm kokuyordu. Baş stratejistim ve Arceneau Klanı'nın Kan Efendisi ve tüm Fransa odayı taradı ve Quint'in yüksek alanına göre pozisyonunu ayarladı. Pozisyonları artık iki girişi korumalarına izin , bu da Quint'e merdivenleri ve pencereyi koruma görevi bırakıyordu. Grégoire ona sakın bir şekilde başını salladı. Hatta Söylenmemiş olsa da, en yüksek rütbeli vampirlerimden biri olan resmi savaş lordumdan büyük bir övgüydü.

Bekleyen leydime baktım. Grégoire, Edmund ve Koun'a bakarken gözleri parlıyordu. Erkeklerin onun için sadece göz alıcı olduğu açıktı.

Son söylenen kelimelere geri döndüm ve "Keyifli eğlenceler mi?" diye tekrarladım. Bu bir iltifat . Ya da değildi. Blondie'nin kanlı zırhından yayılan kurumuş kan kokusu odayı dolduruyordu, hem iğrenç hem de içimde mırıldanan Beast için tuhaf bir şekilde çekiciydi. Bir hapşırıkla savaştım ve "Teşekkür ederim?" dedim.

Ed yanımda durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, onu tanıdığım usta kılıç ustasının aksine aldatıcı bir şekilde uysal ve sakın görünüyordu. Her kalçasında bir kılıç ve Sarışın gibi birkaç kılıç daha taşıyordu. Üçüncü bir patlama sesi duyuldu ve Edmund sanki envanter çıkarıyormuş odayı inceledi. Hafifçe, "Kraliçem. Grégoire haftalardır bu kadar eğlenmemişti."

. "Peki ya sen? Büyük Eddie sıkıldı mı?"

"Size hizmet ederken insan asla sıkılmaz, . Katil bir eşek arısı yuvasının kraliçesi gibi ortalığı karıştırıyorsunuz."

"Bunu bir iltifat gibi söyledin." "Oh, öyle.

Gerçekten de öyle."

Kapalı kanaldan Alex'in şöyle dediğini duydum: "Tamamdır. Molly'nin yeni tılsımının ana ekranlarda çalıştığını gösteren RVAC görüntüleri. Hey, Molly. İşe yaradı."

"Hızlı bak," dedi. "Tılsım sadece iki dakika daha geçerli."

Sağımdaki duvardaki büyük ekrana döndüm. Ekranda çatıların tepeden görüntüsü belirdi. Fransız Mahallesi'ne benziyordu, binalar tıklım tıklımdı ve her tarafta duvarlarla çevrili küçük bahçeler vardı. Böyle bir bahçe Canal Caddesi'nin yakınındaydı. Bu bahçe peri fenerleri, peyzaj ışıkları veya tiki ışıklarıyla değil, soluk gümüş-siyah bir pus içinde sihirle parlıyordu. RVAC alçaldı, kameralar üç katlı bir evi ortaya çıkardı, dört tarafı ticari binalarla tamamen çevriliydi, sanki binalar evi ve küçük, duvarlarla çevrili bahçesini gizlemek ve korumak için etrafına inşa edilmişti.

"Neresi orası?" Ben sordum. "O da *ne*?"

"Alex deniz kabuğuna benzeyen bir izleme cihazı yaptı," dedi Eli, kulaklıklarından gururlu bir sesle. "Lizzie test sırasında onu cadı çemberinin içine düşürdü. Eyaletteki diğer milyonlarca kabuk gibi bir kabuk olduğu için, çemberlerine girona bakmadılar. Sadece bir kenara attılar. Çocuk açıp bulmayı başardı. Molly'nin de denemek istediği yeni bir çalışması var."

"Tamam. Ve . . ."

"Ve *bu*, bebeğim," dedi Eli memnuniyetle kulaklıklarına, "düşmanın inidir." "Harika. Ama neden biz onlara orada saldırmak yerine onlar bize burada saldırıyor?" "Takip cihazındaki mikrofona göre Molly'yi istiyorlar."

"Annemi alamazlar!" Angie feryat etti. "Karınca Jane. Gücünü kullan!"

Klanın evi, tavandaki sıvaları sarsan ve avizenin sallanmasına neden olan bir patlamayla sarsıldı. Molly telsizden, "Bu *çitleri* uzun süre tutamayız," dedi. Mutfığa açılan kapının üzerindeki yüksek duvarda çatlak açıldı.

Birisi klan evimle uğraşıyordu.

Bir patlama sesi daha duyuldu. Duvarlar sarsıldı. Ölüm büyülerini ateş karıncaları gibi derimin üzerinde geziniyordu. Glob'u cebinden geri çektim. Üç boş çubuk ekledim.

Kapı açıldı.

Molly ölüm enerjileriyle kaplanmış bir şekilde ilerledi.

Arkasında bir kadın yürüyordu, elleri parıldayan siyah doluydu, turuncu ve yeşil kıvılcımlar ve cehennem gibi siyah motifler saçan büyüler. Orta yaşın sonlarında, çelik grisi saçları olan, kalçaları ve poposu yuvarlak hatlı, bol bir elbise ve spor ayakkabı giyen, büyükannemsi bir kadındı. Ursula adını verdiğim cadı. Ölümü ellerinde tutuyordu.

Dünya . Üst üste binen enerjiler içinde her şeyi hissettim/duydum/gördüm.

Tıpkı Billy'yi koruduğum gibi omzumu indirdim. Boş çubukların sivri ucunu öne doğru çevirdim.

Cadı geri çekildi,

Pençelerim yeri oydu. Tüm gücümle ittim. Molly'ye nişan aldı.

Fırlattı.

Vücudum bir kedi hareketi yaparak ileri geri savruldu.

Ölüm büyüsü parıldadı. Hemen ileride. Işıltılı bir ölüm. Molly'nin değil.

Benim . Büyünün yoluna kıvrıldım.

Kafama çarptı. Boynuma.

Donmuş acı. Uzayın boşluğu gibi karanlık. Glob

hepsini emdi.

Yanıyor. Glob'un kendi siyah gerçeklik cepleri ardına kadar açıldı. Gücünün açıldığını, büyüünün güvenle saklandığı küçük cepleri ortaya çıkardığını iliklerimde hissettim. Boşlukları hissettim, baloncuklar gibi, küçük kara delikler gibi, enerji dolu. Çok fazla güç. Buz gibi elektrikli ölüm emildi. Ağzım küçük bir O harfi oluşturdu. Bunlar cep evrenleriydi. Büyünün geldiği ve yerler.

Glob'u tutan yumruğum cadıya çarptı. Diğer elimdeki boş çubuklar karnını deldi. Cadı çılgınlık attı.

Hızım bizi geri itti. Aşağıya. Vücudum onunkinin üstünde. Tıpkı Billy'yi korumak için savaştığım zamanki gibi.

O hariç. Düşerken küçük bir taş düşürdü. Havada yuvarlandı. Zıpladı. İndi. Bedenlerimiz düştü. Kaydık. Zemin patladı. Tırnaklar zırhımın üstünden boynumu tırmaladı. Pençeler sırtıma saplandı. Zırhı yırttı. Derimi parçaladı. Kıyafetlerime dolandı.

bir cadı çemberi açıldı. . Ve biz gitmiştik.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Dünyanın sonu gibi bir siyahlık. Boş bir alan. Bir ışık parlaması beni kör etti. Bir vampir kokusu saldırısı beni vurdu.

Çığlıklar.

Bedenim bir şeye çarptı. İçimdeki şeyler kırıldı. Pençeler omurgamı tırmaladı.

Sonra yine karanlık. Soğuk ve boş, ruhu olmayan bir vampir için ölümün nasıl olması gerektiği gibi. Parçalanıyorum, benden parçalar gidiyor. Hiçliğe.

Nefes bile alamadım.

Karanlık ve soğuk. O ağrıyan yalnız hiçlik.

Uzun bir düşüşten sonra yüzüstü düşmek gibi bir acı. Gözlerimi yakan parlaklık. Patlayan kızıl yıldızlar. Başımı kırık ölü zeminden çevirdim. Nefes aldım. İnledim.

Gözlerimi açtım. Yine karanlıkta ışık vardı. Sokak lambaları. Farlar. Kanımın kokusu.

Ve boynumdan bir şey yalıyor.

"Çekil üstümden," diye homurdandım, bir vampir bulmayı umarak bir kolumu geriye attım ve hiçbir şeye çarpmadım. Yanımdan başka bir şey hırladı. *Kurt mu?*

Sırtımdaki soğuk şey diğer tarafıma kaydı ve gece gökyüzüne bakarak y. cadı yoktu. Ama daha da kötüsü, yüzüme iki silah saplanmıştı. Nokta atışı.

Artık Oz'da değildim, o kısa ışık parıltısı ve vampir kokusu her neredeyse, ama silahlar daha iyi değildi ve hırlayan burunlar ortamın eksikliğini daha da karmaşıktırılıyordu. Çift görüyordum, ilkinden daha çok acıtan ikinci bir nefes almayı başardım. Kollarımı kaldıramayacak kadar yorgundum. ", " dedim, geveleyerek, gözümü kırıştırtarak, yüzlerine odaklanmaya çalışarak. Yüz. Tek bir yüz. Gözlerim alışmıştı.

"Queenie'yi yakaladım," dedi kısa ve öz bir ses. "Otur." Köpekler oturunca hırıltılar geri çekildi. Tex silahlarını kılıfına soktu ve mikrofonunu kapattı. "Lanet Janie, hayatımdan on yıl çaldın." Köpeklerden patisini kaldırarak bana hırladığı için özür diledi. Eğildi ve yüzümü yaladı.

"Evet, evet," dedim, o salyalı dilden kaçınmaya çalışarak. "Dişlekler kafalarını kadar hayatlarından yıllar kaybetmezler."

"Ve eğer seni vursaydım, Bruiser kafamı koparırdı." Bana elini .

Onunki soğuk ve taş gibi sertti, hâlâ insan hayatının nasırlarını taşıyordu. Beni dik tutup çemberin dışına çektiğinde, ona beklediğimden çok daha fazla ağırlık verdim. Toprak ayaklarımın altında eğildi ve Tex beni kolumun altından yakaladı.

"Sakin olun leydim."

Çembere baktığımda, pençelerini boynuma geçirmiş olan soğuk şeyi fark ettim. Kanımı içiyordu. Cıvıladı, kanatlarını çırpı ve çemberden atladı.

omzuma kadar indi. Yer tekrar kaymaya başladı ve başımı çevirdiğimde Gee'nin uçan kertenkele ejderhası Longfellow'un yakın ve kişisel bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri bir yılanınki gibi yarıktı ama loş ışıktaki ateş opalleri gibi parlıyordu, turuncu, kırmızı ve pembeler. Eğildi ve yanağımı gagaladı. Bir öpücük gibi. Burnumu kırıstırıp bakışlarını tuttum.

Kanatlı yılan şey bizi buraya getirdi, cadı tarafından kurulan tuzaktan, diye düşündü Canavar.

Bu senaryo hissettiğim ve deneyimlediğim şeylere uyuyordu. *Burası neresi?* Etrafıma bakındım, ölü çimenlerin üzerinde tuğlalar, bir çan ve saat kulesi ve her yerde uyarı bantları gördüm. "Kiliseye geldik." Bulunduğum yere bakmaya çalıştım ve bedenim yana doğru eğildi. Neredeyse düşüyordum. Tex beni belimden yakaladı, bir bebek gibi kaldırdı ve küçük, beton bir banka taşıdı.

"Kim betondan sandalye yapar ki?" diye yakındım. Son yemeğim gelmeye çalıştı ve korkunç bir öğürme sesi çıkardım.

"Janie?"

"Vertigo," diye için kendimi zor tuttum.

Tex mikrofonuna tekrar dokundu. "Kraliçe güvende, ancak midesi bulanıyor."

Yakınımdaki sözleri ile kulaklıktaki sözleri arasındaki çok hafif gecikmeyi duydum, ki bu da taşıma çemberinden kurtulmuştuEvet. Bir taşıma çemberinden geçmişim. Yine. Bu seferki Natchez'deki son seferden çok daha kötüydü.

"Kertenkele onda. Ve ziyaretçilerimiz var." Tex altıpatlarını görmezden gelip dokuz milimetrelik tabancasını çekerken ben de etrafta ziyaretçilerimizi aradım. Uzakta bir gökkuşağı , ışık spektrumuyla oynayan bir renk prizması. "Arcenciels," dedi Tex mikrofonuna. "Ve biraz kızgın görünüyordlardı."

Tex'e bir el salladım ve işaret ettim. "Bak." Cadı çemberinin içindeki zemin dalgalandı. Mikrofonumu yerine geri çektim. "Çemberin içinden bir şey geliyor."

Sesi emrediciydi, Tex mikrofonuna şöyle dedi, "Muhafızlar. Bana." Yanında bir vampir belirdi. İki insan siperden çıkıp çimlerin üzerinden bize doğru koştu. Tex onlara şöyle dedi: "Demir mermilerim var. Gerekirse Arcenciel katilleri. Jermaine," dedi vampire, "boş sopalar ve çelik bıçaklar. Saldıran Mithranları ve çemberin içinden gelen herhangi bir Mithranı indirin. Fawn, sen ve Carmine haçları tutun. Öldürücü olmayan kauçuk mermileri kullanın ve çemberin içinden ya da araziden yaklaşan dost olmayan insanları yaralamak için ateş edin."

Fawn ve Carmine haçları zırhlarından çıkarıp dışarıda asılı bıraktılar, zaten vampirlerimin huzurunda parlıyorlardı. Herkes silahlarını kontrol etti. Carmine top şeklindeki silahını rahat bir atış pozisyonunda omzuna yerleştirdi.

Onlar çalışırken ben ikiyle ikiyi topladım ve seksen yedi sayısını buldum. Mantıksız bir düşünce. Ama başka bir açıklama göremiyordum. Omzumdaki Longfellow'a baktım. "Klan evinde üzerime mi atladın? Çember açıldığında? Sonra da beni buraya mı getirdin?"

Longfellow usulca mırıldandı ve yanağımı tekrar öptü. Kuyruğunu boynuma doladı.

Tamam o zaman. "Ama ben vampir değilim. Nefes almak zorundayım."

Kuyruk gevşedi. Omzumu gerdim ve Longfellow'un beni çemberin içinden geçirdiği yerden sırtıma keskin bir acı saplandı. Pençelerinin verdiği zararın Mainet, Büyükanne ve üç kötü cadının pençesinde olmamaya degeceğine karar verdim. Pençelerinin açtığı yaralar iyileşecekti.

Bruiser, "Rapor ver," dedi.

Zemin çemberde dalgalandı. "Çember aktif. Geliyor," dedim. Bruiser,

"Onu Konsey Odalarına geri ," diye emretti.

"Bir yere gitmek için artık çok geç." Bir H&K çektim ve nişanımı çembere sabitlemeye çalıştım.

Neredeyse banktan düşüyordum.

Tex ciplere ve tekrar bana baktı. Dedi ki, "Kraliçem. Tekrar düşünün."

"Kaçalım, ev sakinlerini öldürebilirler." Silahımı sokağın karşısındaki komşuların evlerine salladım.

"Hayır. Bu benim savaşım ve bu insanlar benim sorumluluğumda."

Koun, Yellowrock Klan Evi'ne döndüğümde, bilmediğim bir dilde küfretti. Bruiser keçi hakkında bir şeyler söyledi. Beni güldürdü. Tamam, biraz sarhoşça.

"Benim zamanımdaki kadınların *doruğa* ulaşmış dedikleri şeye benziyorsun. Ateş edebilir misin?"

Tex talep etti.

"Ben de hissediyorum. Ve göreceğiz."

"Pekala. Takımınızı özlemeye çalışın, kraliçeliğiniz."

"Anlaştık." İçim pek rahat değildi ama bir elim bankın üzerinde yarı ayakta durdum ve vücut ağırlığımı kullanarak beton bankı ittim. Arkasına üzerine yaslandım, mide bulantımı bastırdım, mermileri değiştirdim ve ses çıkaran bir pinpon topu gibi yakındaki duvarlardan seken *şingirtıyla fişek* yatağına bir mermi enjekte ettim. Görüşüm düzeldi. *Tamam. O kadar da kötü değildi.* Safra ve mide asitlerinin acılığını yuttum. "Sabit durduğum destek olabilirim."

Üç parçalı takım elbise giymiş ve yüzünde yan bıyıkları bir adam çemberin içinde belirdi.

Bölgedeki tüm silahlar anında ona doğrultuldu.

Yarım saniye sonra ortadan kayboldu. Daha uzun saçları ve modern zırhıyla yeniden ortaya çıktı.

Ortadan kayboldu. Tekrar. Tekrar tekrar, her seferinde farklı kıyafetler ve farklı saçlarla. Birkaç

saniyelik bir ara oldu. Sonra tekrar başladı. Bir keresinde, kaybolduğu anda yeniden ortaya çıktı.

Nereden geliyorsa, çok yaklaşmıştı.

"Bir kovanın içindeki pislik," dedim.

Eli kulaklıklarımın "Rapor ver," diye seslendi.

"Mainet," dedi Koun, sesi soğuk ve acıydı. "Çemberin içinde bir görünüp bir kayboluyor."

"Destek yolda. Tahmini varış süresi yirmi. Geri ," dedi Eli.

"Geri çekilme olayı olumsuz," dedim. "Bir dakika izleyelim."

Jermaine uzaktan, "Her seferinde farklı giyiniyor," dedi. "Bak. Şimdi saçları kısa." Mainet yeniden

maddeleştirdi ve tekrar tekrar ortadan kayboldu. Her seferinde farklı zaman dilimlerine ait giysiler giyiyor

ve farklı saç stilleri kullanıyordu. Nereden gelirse gelsin değil, ne zaman gelirse gelsin.

Carmine, "Altmışların İspanyol paça pantolonlarına ve harika saçlarına bayılıyorum," dedi. "Tam

benim tarzım. Oopsie. Bin sekiz yüzlerin ortalarından kalma yün frak pek hoşuma gitmiyor." Minyon

Afro-Amerikan kadın vücudunu yanımdaki, bizimle kilise arasındaki alanı koruyacak ve aynı

zamanda çemberi de kapsayacak şekilde konumlandırdı. Fawn da alanın geri kalanını koruyabilecek

şekilde döndü. Her iki insan muhafız da tam taktik başlık, askeri zırh ve silahlarla birlikte düşük ışıklı

monokller giyiyordu. Çok fazla

Silahlar. Jermaine, vampir, çelik bıçaklar takardı. *Bir sürü* çelik kılıç. Muhafızlarım sert görünüyordu. Ama Mainet'in adamları da buraya daha sıradan geldiyse, yeterli sayıda değillerdi.

Daha fazla yardım edebilmek için ayağa kalkmayı düşündüm ve yana doğru eğildim. Neredeyse fırlayacaktım. "Hayır."

Tex bana bakmadan bir şişe su uzattı. "Jermaine, kilisenin doğu köşesine yakın bir yerde pozisyon al. Buraya ait olmayan herkesi dışarı çıkar."

Silahımı kucağıma yerleştirdim ve ekledim, "Köpek gezdirenleri ya da gece geç saatlerde koşanları vurmamaya çalış." Jermaine olumlu cevap verip koşarak uzaklaşırken içtim ve Varis gelip gitti. Midem biraz yatıştı ve Koun'a başımı sallayarak teşekkür ettim, boşu cebime soktum ve silahı tekrar elime aldım. "Acaba kendi içine inse ne olurdu?" dedim.

"Sekiz uzuvlu bir vücut mu yoksa bir sürü kırık kemik mi? İkisi de olabilir," dedi Fawn. Kaslı kadın, yan sokaktan korunmak için daha iyi bir pozisyona geçti.

"Umarım gerçekten ölmüştür," dedi Carmine.

Koun kulaklığıma o tuhaf dilde başka bir şey söyledi. Anlaşmaya benziyordu. Sormadım.

kontrol ettim. "Bir dahaki sefere ortaya çıktığında, onu gümüş kurşunlu mermilerle vuracağım."

Başka kimse değiştirmediydi. Bunun olduğunu düşündüm. Uzaktan, kasık roketlerinin çözülüp hız kazanırken attığı çığlıkları duydum. Yaklaşıyorlardı.

"Neler oluyor?" Molly kulaklıklarına doğru sordu. "Muhafızlarınızın yelek kameralarının ekranında görüyorum ama tamamen bulanık ve kısmen ağaç."

"En iyi tahmin. Mainet farklı zamanlardan buraya, bu zamana ve mekâna sığıyor," dedim Fawn ve Carmine'in ağaçlara karşı konumlarını kontrol ederek.

Mainet yeniden ortaya çıktı. Parmaklarım işe yaramadı. Muhafızlardan üçü çembere ateş etti.

Çemberin üzerindeki hava, bir *ölüm çitinin* turuncu yeşilini kaplayan parlak kırmızılarla parlıyordu şimdiye kadar görünmeyen bir koğuş. Mainet ortadan kayboldu.

Beast'in görüşünde, *ölüm çiti* artık cam gibi görünüyordu. Mermilerin hiçbiri onu delip geçmemişti. Ama koğuş tanıdık geliyordu. Büyükanнемin bir zamanlar kullandığı taştan bir tılsımın parçalanmış kalıntıları gibiydi. Taşın kalıntılarını bulmak için ceplerime . Bir yerlerde plastik bir poşetin içindeydiler, bunun için hazırlanırken ceplerime tıktırmıştım. Buldum. Plastik poşeti açmak için silahımı yere bıraktım. Evet. Büyükanнем Büyükanнем *u't'lun'ta* kokusunun serbest kalmasını önlemek için bir taş muska takmıştı ve taş hem delirmiş hem de kırılmıştı.

Tex, "En eski kıyafeti 18. yüzyılın başlarından ortalarına uzanıyor gibi görünüyor," dedi. "Sanırım bu, bu çemberin -ve diğer dıştaki pentagram çemberlerinin- şehre şu tarihlerde yerleştirilmiş olabileceği anlamına geliyor

-Hatta Cezayir ilk inşa edildiğinde bile."

Molly, "Bu, merkez çemberin NOLA'da uzun süredir bulunduğu anlamına gelebilir. Belki de çok daha uzun süredir."

Drone kamerasının ortaya çıkardığı görüntüyü, vampirlerin ve onların ölüm büyüsü yapan cadılarının şehrimde, kimsenin bir sığınak olmasını beklemeyeceği bir yerde gizlenmiş inlerini düşündüm. Hayalasti Sixmankiller'ın tılsımının taş parçalarını avucuma döktüm. Biraz salladım. "Peki ya klanın evini açıp beni götüren?"

"Geçici bir çember," dedi Molly. "Anında kapandı. Düşürdüğü bir tılsım tarafından açıldığını düşünüyoruz, muhtemelen bir iblis tarafından güçlendirilmiş. Sonrasında odanın duvarlarında iblis pisliği ve kükürt kokusu vardı. Ve şimdi Soledad'ın malikanesindeki çemberin bir tılsım çemberi olduğunu düşünüyoruz, uzun zaman önce yerleştirilmiş bir çember değil, yeni ve geçici çember."

. Düşerken bir şeyin sıçradığını ve düştüğümüzü görmüştüm. Bir tılsım tarafından açılabilen ve bir iblis tarafından çalıştırılan taşıma çemberlerinin sonuçları korkutucuydu.

Eski ulaşım çevrelerinin, özellikle de buradaki kilisedekinin ima ettiği şey, Mainet'in bu gecenin geleceğini bildiği ve yaklaşık iki yüz yıldır bu yere, bu zamana ulaşmaya çalıştığı ve şimdiye kadar başaramadığı idi.

Neden arabayla gelmiyorsun? Koşup içeri girmiyorsun? Kibir mi? Ego mu? Sahte gurur mu? Eski vampir zihniyeti, yeni düşünce biçimlerini, yeni teknolojiyi, yeni yaşam tarzlarını ve siyasi yapıları öğrenmenin zorluğu mu? Ya da belki de çemberi inşa ettiklerinde kilise burada olmadığı için yer kaybolmuştu, çok eskiden, ve onu kullanmaya çalışana kadar çemberi kaybettiler, ve sonra Uzun Bıçak onlara kiliseden bahsetti. Ve belki de Mainet her an buraya gelmenin daha iyi bir yolunu bulabilirdi. Tüm bunlar Hayyel'i burada tuzağa düşürmesi yüzünden oldu. Ya da heykele gömülü anahtarın varlığı meleği burada tezahür etmeye zorlamıştı. Çok fazla bilinmeyen vardı.

Tüm bunları Immanuel mi başlatmıştı? Skinwalker onu taklit mi ediyordu? Mainet'in kendisi mi? Ya da Joses Santana NOLA'ya geldiğinde ve beşinci bodrum katındaki karargâhta duvara yapışmış bir kelebek gibi kaldığında?

Yoksa Mainet'in kendisi de bir noktada şehre gelmiş ve her şeyi ayarlamış mıydı? Şehrin efendisinden habersiz şehre gelip Amaury'nin burnunun gizli evden kötülük mü yapıyordu? Hay aksi.

Şu anda belki de nedenlerin, kimlerin ve ne zamanların önemi yoktu. Asla da önemli olmayabilir. Herhangi bir paras grubunun Üç Kuralı'nın bir parçası olması, bir meleği ve bir iblisi zincirlemesi için elimizde yeterince şey vardı. Ve Mainet her an bir çemberin içinden geçmeye çalışmaktan yorulabilir ve daha iyi bir yol bulabilirdi.

Bu savaşı bitirmeli ve Mainet Pellissier'i öldürmeliydim. *Doğru*. Kısa vadeli hedef: Mainet'i öldürmek.

CHAÏTE3 2æ

Mısır Ekmegi İçin Çok Fazla

Acıyan ve zırhımın altında hâlâ kanayan omuzlarımı gökyüzünde arcenciel'leri aradım. Yaklaşmışlardı, insan gözüyle tamamen görülebiliyorlardı, İnci binlerce deniz kabuğunun içi gibi parlıyordu, Opal ise adını aldığı taş gibi parlıyordu. Her iki arcenciel de çembere bakıyordu, gözleri parlıyordu, ağızları korkunç dişleriyle hırıyordu. Fırfırları öfkeyle dalgalanıyor, kuyrukları kırbaçlanıyordu.

Mainet tekrar ortaya çıktı. Opal onu tersledi. Hışırdadı. Sanki yanmış gibi geri çekildi.

Sesi çan gibi çınlayan Pearl, "Çember, dönüşü olmayan diyarın karanlığından güç alıyor," dedi.

İblis pisliği koğuşturdu. Evet. Ekibim Mainet'e ateş ettiğinde gördüğüm şey buydu.

Şeytanlar. . . Belki de bir iblisin ortaya çıkmasına yardımcı olmak için taşıma çemberini kullanmaları gerekiyordu? Ya da tam tersi?

Opal, "İşte, o kan içici, kız kardeşimiz Fırtına'nın ölüm emrini veren kişidir. Şu anda kanını üzerinde taşıyor. Geçmişten geldiği için, henüz onun kanını almamış. Eğer onu geçmişten öldürürsen, kız ölmeyecek."

Storm, Mainet'in uşağı tarafından öldürülmüş ve kanı çalınarak bir fincan içinde götürülmüştü. Mainet'e geri dönelim. Gençliğinden bu zamana gelebilmiş olan Mainet, eğer başarılı olsaydı, şu anki Mainet'in kullandıklarından farklı silahlara sahip olacaktı. Ve saçmalık. İki Mainet ile mi uğraşacaktım? Biri o zamandan, diğeri de şimdiki zamandan mı? Eski Mainet geçmeye çalışmayı bırakıp B geçmeden önce onu öldürmemiz gerekiyordu. Ama onu burada, başka bir zamandan öldürürsem, bu zaman döngüsünü bozacak ve şimdiki zamanı değiştirecekti, o zaman onu öldürmek için burada olmay. Zaman yolculuğu meselesi başımı ağrıtıyordu. Mainet zaman yolunda bir kelebek miydi?

"Yapabilirsek onu öldüreceğiz," dedi Pearl. "Artık var olmayana kadar onu ısırtıklarımızla dolduracağız."

Bu sözler gecenin havasında asılı kaldı. Bir şekilde, arcenciel'ler bu gece müttefikimiz olabilir. Ya da belki de hepimizi öldürüp bu işi bitirmek isteyen en kötü düşmanlarımız.

Mainet ortaya çıktı. Hayalasti Sixmankiller'ın parçalanmış taşını *ölüm çitine* fırlattım. Taş sekti. Varis ortadan kayboldu.

Mikrofonuma sordum, "Neden bu gece? Dün gece ya da yarın geceye kıyasla bu geceyi bu kadar özel kılan nedir?"

"Tarihsel olarak, hiçbir şey. Göksel olarak yeni ay," dedi Alex.

Koun, arka plandaki tiz bir motorun yüksek sesle bağırması üzerine, "Kara büyü en çok yeni ayda güçlüdür," dedi.

"Ama bir jete binip herhangi bir yeni ay gecesinde yürüyebilirdi."

"Ama o zaman burada olmazdınız Kraliçem," dedi Koun. "Bu muhtemelen hayatınız boyunca burada geçireceğiniz tek yeni ay ."

Tamam. Ve eğer bir kahini varsa, Glob'un ve isteyebileceği diğer şeylerin bende olduğunu biliyor olabilir. Doğru. Midem kazındı ve daha fazla safra yuttum, keşke beni sakinleştirecek bir kolam olsaydı.

Mainet tekrar ortaya çıktı. Stabilize edilmiş. Modern siyah bir iş takımına benzeyen bir şey giymişti. Bütün silahlar ona odaklanmıştı. Jermaine ve Koun yaklaştı, *ölüm çitini* düşürme ihtimaline karşı kılıçlarını kaldırdılar.

Mainet elini kaldırdı, yumruğunda bir şey tutuyordu. Çemberin içinden geçmeye başladı. Ve gözden kayboldu. "Onu durduran ne?" diye sordum. Ve sonra aklıma geldi. Elimi uzattım ve null çubuklarının zırhımın içinden geçirildiği yere dokundum. Altı tane vardı. Üçünü çekmiş ve bir cadıyı bıçaklamıştım. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zırhımda hâlâ sadece iki tane vardı. "Biri çemberin içine bir ışık tutsun. Bakalım boş bir çubuk düşürmüş müyüm."

Tex köpeklerine oturmalarını ve kalmalarını işaret etti, sonra da yaklaştı. Fawn onun pozisyonunu dengelemek ve daha geniş bir koruma alanı sağlamak için nişanını ayarladı. Tex çemberin oldukça dışında diz çöktü ve küçük bir kalem ışığı çekerek iyi dönmüş zeminde parlattı.

bankın arkasında yüzükoyun yatıyordum ve daha iyi görebilmek için ölü çimenlerin üzerinde kaydım ama muhafızlarımın ateş hattının .

Tex usulca kıkırdadı. Teksaslı sesi zevkle bezenmiş bir vampir sesi, "Varis zamanın ve mekânın ötesini gördü Queenie, ya da kahinleri zamanın mekânın ötesini, bu zamanı, bu yeri ve seni gördü. Sizin, yani Karanlık Kraliçe'nin bu gece burada olacağınızı ve kardeşi, Immanuel ya da her kimse onun tarafından kısmen buraya hapsedilen meleğin bu gece ortaya çıkabileceğini biliyordu. Ama yeterince yakından bakmadı. Lanet olası aptal. Senin kanını ve cadı çemberindeki boş çubuğu görmedi." Tex ayağa kalktı ve geri çekildi. "*Bunu* görmediğini ilan ediyorum."

Mikrofonuma "Herkes merhaba," dedim ve kendimi tekrar güvenli bir yere itip oturma pozisyonuna geçtim. Kendimi o kadar hasta hissetmiyordum, bu iyiydi. "Çemberlerinizin kenarına boş bir çubuk atın. Bu onları kapatmaz ama geçilmez kılar."

Birkaç cevap duydum. Ama Molly'ninkini

değil. "Molly?" diye sordum.

"Size doğru geliyoruz," dedi Koca Evan. "Desteğinizin bir parçasıyız." Sesi pek mutlu gelmiyordu. Ve bir anda, Mainet'in görünüşleri başladığı gibi aniden durdu. Bir sessizlik oldu.

Duymaktan çok iliklerime kadar hissettiğim uğultunun da kesildiğini fark ettim. Çok daha yakından, kasık roketleri çığlık attı. Sirenler sanki kolluk kuvvetleri onları takip ediyormuş gibi feryat ediyordu. Birkaç blok üç el silah sesi . Muhtemelen doğaüstü çatışmalarla ilgisi yoktu. Soygun. Gasp. Çete kavgası.

"Alex," dedim. "Motosikletle bu tarafa doğru gelen kim? Hızlı hareket ediyorlar." "Eli ve Koun."

"Tamam. Bu iyi."

Karanlığın içinden Leo Pellissier yürüdü, yürüyüşü düzensizdi. Sanki Garden District'ten buraya koşarak gelmiş gibi zor nefes alıyor, neredeyse tökezliyordu. Ya da sanki burada olmak için mücadele ediyordu. Yanında Brute ve her zaman var olan grindylow yürüyordu. Longfellow kulağıma bir şeyler fısıldadı. Leo alanı geçerek doğruca cadı çemberine ve küçük grubumuza doğru ilerledi. Sol elinde benim tacımı taşıyordu. Elinin değdiği yerden dumanlar yükseliyordu.

Tex çemberden uzaklaştı ve altı atıcısından birinin mermisini değiştirdi. Vampir hızı dışında zaman . Köpeklerini ıslıkla yaklaştırdı.

Leo çemberin etrafında yürüdü. Bana geldiğinde kollarını kaldırdı ve defne yaprağından tacı başıma yerleştirdi. Ona izin verdim. *Le breloque* yerine oturdu. "Aklıma geldi," dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Nedenini bilmiyorum."

"Ve sen onu çalışmadın mı?" diye sordum.

"Hayatım boyunca pek çok kez aptallık ettim Jane, ama tacın bir kez seçim yaptığında, seçtiği kişi ölene kadar başka bırakmayacağının farkındayım. Senin ölmeni istemiyorum." Güldü, sesi tuhaf ve gergindi. "Kafamın ikiye bölünmesini de istemiyorum, gerçi hikâyeler böyle bir şeyin mümkün olduğunu gösteriyor."

"Kafanı ikiye mi ayıracak?"

Leo küçük bir omuz seğirmesi yaptı. "Ya da öyle söylendi."

Hiçbir şeyin çembere ve tekrar Leo'ya baktım. "Benden uzak durmaya zorlanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Acı ..." Nefes almayı başardı. Alnında boncuk boncuk terler, belli belirsiz kanlı damlacıklar vardı. "Aşırı derecede. Gitmeliyim."

"Bekle." Silahımı kılıfına soktum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Fawn beton bankı kaldırdı ve ben de zırhımın kolunu üzerine çöktüm. Küçük bir bıçak çektim ve kolumun iç kısmına, bileğimin hemen üstüne, büyük kan damarları taşımadığından emin olduğum etime batırdım. "Yudumla. Bakalım işe yarayacak mı?" Leo bana baktı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Kanını benimle paylaşmıyorsun."

"Evet. Şey." Hafifçe omuz silktim. İnsanların kanımı içmesinden hoşlanmıyordum ama ... Ona kaşlarımı çattım. "Bunu denemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Leo yanımda diz çöktü. Öne doğru eğildi ve bileğimdeki kan izlerini yaladı. Dili sonbahar gecesinden daha soğuktu. İlk tadımda göz bebekleri ama vampirleşmedi. Dişleri ait oldukları yerde, ağzının çatısında kaldı. Kanımı dikkatlice yaladı, tükürüğünün yarayı kapatacak olan kesiğe değmesine izin vermedi.

Longfellow kolumdan aşağı süründü, küçük pençeli parmaklarıyla kolumu kavradı, vücudu ve kuyruğu her adımda sallanıyor ve ileri geri kıvrılıyordu. Yine kertenkeleyi neredeyse unutmuştum. Sanki kanımı kokluyormuş gibi burnunu Leo'nun yaladığı yere yaklaştırdı. Arkasına yaslandı ve kanatlarını hafifçe açarak izledi.

Eskiden yaşamak için vampir öldürürdüm. Şimdi onların giyiyordum, görünüşe göre beni bir taşıma çemberinden geçirmek için omurgamı pençeleleyen evcil bir uçan kertenkelem ve şehrin eski efendisi dizlerinin üzerine çökmüş, isteyerek sunduğum kanımı içiyordu.

"Hayatım çok tuhaf," diye mırıldandım.

Leo usulca güldü ve poposunun üzerine düşerek ölü çimlerin üzerine oturdu. Omuzları gevşedi. "Sorularını sor," diye mırıldandı. Sesi yumuşak olmasına rağmen daha az stresli gibiydi, bu yüzden en azından bir süreliğine dürtüsünün zayıfladığını tahmin ettim.

Zaten bir cevabım vardı. Şimdi hikâyenin geri kalanını öğrenecektim. "Neden şimdi? Neden burası?"

"Mezarımda yatarken rüya gördüm. Havada seyahat ettim, soyumdan gelenleri uyurken tanıdım, kendi rüyalarını gördüm. Ve güçsüz olduğumda, efendimin gücü beni çağırdı. Mainet'in rüyalarına girdim," dedi Leo. "Onun zihnini gördüm. Varis'in, Karanlığın Yaşlı Oğlu Joses ölene kadar gücü yoktu," dedi, kelimeleri sanki söylemesi gerekiyormuş gibi hızlanmıştı. "Joses'un Konsey Odaları'nın alt bodrumunda asılı olarak hayatta tutulmasının nedeni bu gücün bağlı tutulmasıydı. Joses'u öldürdüğünde, gücü Mainet'in üzerine düştü ama bu tam güç değildi. Sadece bir-" Bir kelime ararken eli havada döndü. "Belki de buna kısmi bir güç diyebiliriz."

Daha önce kan vermeliydim. Bu, son zamanlarda öğrendiğimden çok daha fazlasıydı. Tekrar yaladı ama kan yavaşlamıştı. Göz kapakları sarktı ve arkasına yaslanmaya başladı. Derime bir iğne batırdım ve Leo'ya uzattım. baktı ama hareket etmedi. Kendi kanı burnundan akmaya başladı, her iki burun deliğinden dudaklarına ve çenesine doğru kıvrılan izler oluştu. İnce kan. Sulu.

Kertenkele sanki derisindeki yağmur damlalarını silkeliyormuş gibi titredi. Yaklaştı ve ağzını açtı. Minik dişleri vardı. Üstümüzde, arcenciel'ler yaklaştı, ışıkları ölü çimenlere gökkuşağı saçıyor, gözleri tabloyu . Kertenkele ve gökkuşağı ejderhaları arasında ileri bir geri baktım. Genel vücut şekilleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu ve birbirlerinden hoşlanıyor gibi bile görünmüyorlardı. Ama ikisi de saldırmıyordu.

Kolumu ve üzerindeki kan izlerini Leo'nun dudaklarına ittim ve o da benimkiyle birlikte kendi kanının bir kısmını da alarak yaladı. Gülümsemesinin sebebinin bu olduğunu biliyordum, sadece biraz şehvetle.

Leo derin bir nefes aldı. "Karanlığın Oğlu' tamamen yok etmediğinizde, kalbini koruduğunuzda, Varis tam gücünü alamadı. İlk Karanlığın Oğlu gerçekten öldüğü andan Mainet, Oğulların tam gücüne ve babaların bile sahip olmadığı tacına göz dikti. Ne zaman ki seni rüyalarında gördüler, işte zaman bu geceyi planlamaya başladı."

Hala boş olan çembere tekrar baktım. Kötü adam bir daha ortaya çıkmamıştı. "Şey, saçmalık. Ben 1800'lerin başında doğdum. Yani bu geceyi planlamak için neredeyse iki yüzyılı vardı. Kahinlerinin bazı öngörülerini ve planlarında başarılı oldu, yoksa hâlâ buraya gelmeye çalışıyor olmazdı."

"Soledad eski masallardan bahsetse sana çok şey anlatabilir." Leo alnını iç koluma yasladı. Yüzünü göremiyordum, saçları ipek bir tül gibi tenime . "Çok az şey biliyorum ama sana şunu söyleyebilirim. Yahuda İskariyot'un oğulları babalarını ölümden diriltmeye çalıştıklarında bir melek ortaya çıktı ve onları durdurmaya çalıştı. Oğulları babalarının cesedinin altındaki topraktan lanetli gümüş paraları çalmışlardı. Onlarla meleşti bağlamaya çalıştılar. Tüm bu zaman boyunca, benim türümün yaratılışını durdurmaya çalışan melek, lanetli bir zincirle kısmen bağlı kaldı." Leo geri çekildi. Ağzı sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi hareket etti ama onun yerine çözüldü ve dişleri aşağı indi. Gözleri simsiyah kanıyordu.

"Tex," dedim, korumamı uyararak.

Ben konuşurken, koruyucum şehrin eski efendisini kazığa oturttu. Leo ayaklarımın dibine yığıldı. Tex mikrofona, "Az önce şehrin eski efendisini kazığa oturtmak zorunda kaldım," dedi. "Yine. Kraliçenin kanı şimdiye kadar Varis'in Leo üzerindeki baskısını kontrol ediyordu." Sesi değişti, vücudu akışkan ve sıvı bir hal aldı. İki kılıç çekti. " geldi de. Bir şey onun gücünün önüne geçti. Varis yakın . Belki de başka bir yol seçmiştir."

Jermaine'in kılıçları hazır hale geldi. Köpekleriyle birlikte sokak ve Tex arasında ilerledi.

Beyaz Kow motorları köşeden çığlık atarak bize doğru geliyordu. Koun ve Eli'ydı, kaskları yoktu, ağır zırhları vardı, silahları her yerdeydi. Yellowrock Klanı'nın Baş Stratejisti ve İnfazcısı motorundan tam gaz atladı, bir vampir yayına girdi ve yanımdaki yerini aldı. Eli motorundan son bir vınlama sesi çıkardı, motoru kaldırımın üzerinden havaya kaldırdı ve kilisenin çimlerine doğru tekerlekli bir şekilde indi. Motosikleti sağlam bacağının üzerine yatırdı ve çimlerin bir kısmını tıraşladı. Ve birden yanımda durdu.

Hâlâ midem bulanıyordu ama kan kokusunu almıyordum, bu iyiydi. Ayağa kalkmayı başardım. Longfellow koluma tırmandı ve omzuma tündedi. Bu küçük uçan enayi çok ağırdı.

Tex, Koun ve Eli birbirlerine baktılar. Hiçbiri bana bakmadı. Lanet olsun. Gerçi ben fırlayacakmış ya da düşecekmiş gibi görünüyordum, o da var.

Koun mikrofona, "Alex. Destek. Yerel LEOS. Nerede?"

Kulaklıkların üzerinden Alex şöyle dedi: "Hiçbir yerel kolluk gelmeyecek. Tek başınasınız. Ve desteğimiz iki mil , hâlâ Yellowrock Klan Evi'nden oraya ulaşmaya çalışıyor. Kardeşim. Kiliseden geri çekilin. Jane'i alıp taşıyın."

İnsanları barikatların arkasında güvende tutmak için bile yerel kolluk yok. Tekrar ediyorum. Beynimin arkasında soğuk ve sert bir şey oluştu. Bir plan, bir karar, bir fikir.

"Ben kalıyorum." Bir kazık çektim ve Koun'a tehditkâr bir bakış fırlattım. "Karnında bir kazıkla beni taşıyamazsın." Eli'a baktım. "Yapma. Seni adamların önünde dövmek zorunda kalacağım."

Eli kıkırdadı. "Bebeğim." Söylenmemiş kelimeler vardı, *Deneyebilirsin*.

Daha fazla crotch-rocket motosikletin vites değiştirirken çıkardığı tiz sesler uzaktan duyuluyordu. Motosikletler yaklaşıyordu.

"Bizimkiler mi?" Koun'a

sordum. "Hayır, Kraliçem."

Birkaç tane vardı, hepsi de aynı genel alandan geliyordu. "Şirket mi?" diye sordum. "Öncü birlikler mi? Aptal taşıma çemberinin işe yaramadığını fark edip bunu zor yoldan yapmaya karar verenler mi?"

Hafif bir klik sesi duyuldu ve iletişim ortamındaki gürültüde bir değişiklik oldu. Genel kanal kapalıydı ve ben kişisel bir kanaldaydım. "Jane," dedi Bruiser kulaklıklarına. Sesi yumuşayarak sadece benim için sakladığı o özel tona dönüştü. "Kraliçem. Dinle."

Soledad'ın İspanyol aksanlı sesi bir mikrofona tarafından duyuldu. "Mainet uzun yıllar boyunca tacı aradı. Kalbi ele geçirdi ve aynı gece tacı da ele geçirecek. Angelina'nın imgelemleri haça dokunduğu anda büyümeye başladı. Onu aldım ve babasına verdim. O da sana getirecek. Ama şunu bilin. Onu derin bir uykuya yatırmadan önce birçok şey söyledi. Ondan

Varis'in kalbi Karanlığın Oğlu'nu öldüren kadını, Angelina'nın teyzesi Jane'i öldürmek için kullanacağını öğrendim. Varis, Karanlığın Kalbi'ne bakan cadıyı alacak ve onu kurban olarak kullanacak. Bu iki ölümle tacı kendisini kabul etmeye zorlayabilir. zaman Varis bir iblisle pazarlık yapmak ve bir meleği tamamen bağlamak için ihtiyacı olan her şeye sahip olur. Cennetin gücünü alabilir. Eski masallar bize böyle birinin Tanrı'nın gücüne sahip olacağını söyler."

"Üç Kuralı mı?" Bruiser sordu.

Soledad fısıldadı ama ben onun sözlerini duydum. "Üç cadı, üç Skinwalker, üç Mithran veya üç Onorios'un herhangi bir kombinasyonundan oluşan dokuz katılımcıya ihtiyacı var."

Telsizler tekrar açıldı. Alex, "Bölmekten nefret ediyorum ama güncelleme. Brandon ve Brian Robere ağır koruma altına alındılar ve merkeze kadar eşlik ediliyorlar. Grégoire'ın kişisel muhafızları şu anda null hapishanesini korumak için oradalar -insan ve vampir gücü. Ağır silahlılar. Soledad ve çocuklar karargâhta bizimle birlikte ve güvende."

"Angie, güvenlik odasındaki masanın üzerinde, yapabilecekleri en güçlü *dikenli çitle* uyuyor. Üç Everhart cadısı onu koruyor ve nerede olmaları gerektiği konusunda tartışıyorlar. Çok gürültülü. Çok kızgınlar. Trueblood'lar kraliçenin yirmisine gidiyorlar."

Yirmi. Benim yerim. Tamam.

Üç Kuralı. Ka, Gramma, ben. Kurban olarak Lachish. Mainet'in kendi diş kafaları. Ursula'nın benim kazıklarımından kurtulduğunu varsayarsak, onun üç cadısı. Ben burada olmasaydım üç grup üç şey için yeterli olmayacaktı. "Kahretsin. Aya'nın yerini kontrol eden oldu mu?"

"Eli ve ben ilk saldırının olduğu gün PsyLED Knoxville'i bilgilendirdik," dedi Bruiser, sesi nötrdü. "Onlar da yeni adamı NOLA'ya gönderdiler. O zamandan beri FireWind'i hiç düşünmedim."

Çünkü, evet, biyolojik kardeşim beni aramamıştı ve ben kraliçeydim ve bu yüzden ya böyle aile saçmalıklarını düşünmem gerekiyordu ve düşünmemiştim ya da böyle saçdüşünmemem gerekiyordu ve başkası düşünüyordu. Kraliçe olma rolü, tüm hayatım boyunca pantolonumun koltuğunda uçmamla çizgideydi. "Tamam," dedim. "Bu benim işimdi." Numarasını tuşladım. Doğrudan sesli mesaja geçti ve beni araması için bir mesaj bıraktım. *Lütfen* bile dedim.

"Knoxville'den PsyLED'e Mainet Pellissier'in şehrimizi kasıp kavurmak için burada olduğu bilgisi verildi. Soul'un kendisiyle konuştum," dedi Eli.

PsyLED' müdür yardımcısından , aynı zamanda gökkuşağı ejderhalarının bir lideri olduğu arcenciel'lerin de başıydı. Soul beni pek sevmezdi ama halkını, gökkuşağı ejderlerini ve kolluk kuvvetlerini önemserdi. Her şeyi takip ettiğini varsaymak zorundaydım, ancak hangi rolünün önce geleceğini asla bilemezdim, arcenciel işi mi yoksa PsyLED işi mi? Alex telsizinde mırıldanıyordu ve PsyLED Knoxville'den biriyle konuştuğunu anlayacak kadar duydum.

Görüşmeyi sonlandırdığında Alex şöyle dedi: "NOLA'da olup bitenlere bu kadar az ilgi göstermelerinin bir nedeni var. Bu sefer hatta Nell Ingram var. FireWind ve Rick LaFleur'un Güney Carolina'daki Sassafras Dağı yakınlarında uzak bir bölgede bir dava üzerinde çalıştıklarını söyledi. Onunla en son üç gün önce saat 17:00'de konuşmuş. O zamandan beri iletişime geçememiş. Occam adında bir wereleopard tarafından yönetilen bir izleme ekibi gönderdiler - ilk adı yok. Nell ve adamları

FireWind ve LaFleur cep telefonu menzilinin dışındalar, ancak bir drone gönderip en azından onlara ping atabilmeleri gerekirdi."

"Endişeliler," dedim.

"Nell'in deyimiyle 'endişeli'."

Kalbim yavaşça içime doğru düştü. Kardeşimle ilk başlarda pek iyi anlaşamamıştık. Ne de olsa ilk tanıştığımızda beni öldürmeye çalışmıştı. Ama son zamanlarda daha iyi anlaşmaya başlamıştık ve o benim kardeşimdi. Rick ise geçmişte kalmıştı ama geçmişimin önemli bir parçasıydı. Birbirimizi gördüğümüz ilk zamanlarda NOLA'da kalmamın bir nedeni de o olabilirdi. Aya ve ben, ikimiz de işlerimizden vakit buldukça, ilişkimiz dışındaki konular üzerinde çalışıyorduk. İçimdeki ağırlık da arttı. "Nell'e denemeye devam etmesini ve bizi etmesini söyle," dedim.

"Anlaşıldı. Alabama ofisinden birini gönderebileceklerini söyledi."

"Hayır," dedim. "Ama Sassafras Dağı Linc'in bölgesine giriyor. Nezaketen, aramada PsyLED'e yardım etmesi için handan küçük bir ekip gönderin, bir vampir ve birkaç insan."

"Anlaşıldı," dedi Alex.

Bu yöne doğru giden motorların yolu . En az çeyrek mil uzakta olmalılar. Yani buraya gelmiyorlar mıydı?

Nefesimi tuttum ve ayağa kalktım. Kertenkele dengesini korumak için kanatlarını çırttı. Kendi dengemi bulurken, konuşmamızı tekrar gözden geçirdim ve şu sözlerde karar kıldım: "Ortalığı kasıp . Mainet'in yaptığı buydu." Kendimi yakındaki ağaca tuttum. Ateş etmeye hazırdım ama çember yıllar önce durmuştu ve hiçbir şey olmuyordu. Silahımı kılıfına soktum.

Koun cebinden bir enerji barı çıkardı ve bana verdi. "Ye." Ben de yedim. Yeterli değildi ama mide ağrımı, farkına bile varmadığım sıcak bir yanma hissini dindirdi. Ben çiğnerken Brute ve neon yeşili binicisi sokağın ortasından aşağıya doğru koşmaya başladı. Kurt yanıma geldi ve enerji barımı kokladı, kıvrık dudakları bana bunun korkunç olduğunu söylüyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedim kurt adama.

Yarım saat geçti. Desteğimiz neredeyse gelmişti. Midem açlıktan gurulduyordu. İkinci dalga savunucuların gelişiyle birlikte yakında buradan olacaktım. Ya da belki Bruiser buraya geldiğinde beni güvenli gönderir ve Mainet'in tamamen ortaya çıkmasına izin vererek kazığı çemberden çıkarırdı. Eğer böyle bir şey olursa, *geri gelirse onu vurmak, kafasını kesmek ya da öldürmek* işe yarayabilir diye düşündüm.

Midem sanki enerji barı onu uyandırmış gibi homurdandı. Canım Deon'un bamyası, pilavı ve acı biberli mısır ekmeği çekiyordu. Ya da bir fast-food restoranından hamburger ve patates kızartması. Kurtarıcılarımızdan bir şeyler istemek için ağzımı açtım.

Alex kulaklıklarına, "Kilisenin içindeki kameralar sinyal verdi. İçeride üç cadı var.

Görünüşe göre Mainet'in adamları başka bir erişim noktasından ortaya çıktı. Geç olması hiç olmamasından iyidir." "İçeri nasıl girdiler?" Tex sordu. "Hay Allah, köpeklerim az önce arkadaydı."

"Motosikletler yarım mil ötede durmuş gibiydi," dedim. "Buraya sıradan yollarla gelmek ve başka bir yerden girmek için zamanları vardı."

Tex, "Ya da kameralarını yerleştirirken kiliseye bir taşıma muskası düşürdüler ve biz bunu yakalayamadık çünkü sırada bunun bir olasılık olduğunu bile bilmiyorduk," dedi.

Koun, "Hiçbir şey göründüğü gibi değildir," diye ekledi.

Elbette etrafta dolaşmak için başka yolları da vardı. Bahçedeki taşıma çemberi işe yaramamıştı. Asıl çemberin nerede açıldığını öğrendiklerinde neden yedek bir planları olmasındı? "Kasabanın dört bir yanındaki çemberler faydalıydı, bir çalım gibi," dedim, "ama aynı zamanda başka şeyler de vardı. Kılıç oyununda olduğu gibi, bir kılıç ustası uzun kılıcıyla süslü bir hareket yapar ve rakibini daha kısa, gizli bir kılıçla bıçaklar." Kimse karşı çıkmadı. İçimi çektim. "Mısır ekmeği için çok fazla."

Lastikler gıcırdadı. Başımı 90. Otoyol çıkışına gelen bir dizi SUV gördüm.

Bir kilisenin vitraylarını salladı. Tuğlalar kırık kuleden çimlere düştü. Havada soğuk ve yapışkan bir şey ürperdi ve üzerime hücum etti. Sanki bir koğuş açılmış gibiydi. Bunu hissetmişim. Son zamanlarda. Null hapishanesinde, o ilk gece.

"Az önce bir şey yaptılar," dedim. "Bu her neyse, sanırım onu boş hapishanedeki ilk gece test ettiler."

Arkenciler gökkuşağı ışığının parıltısı içinde kayboldular. Uçan kertenkele kanatlarını çırparak onların peşinden karanlığa doğru fırladı.

Bruiser telsizden "Kraliçeyi güvenli bir yere götürün," diye emretti.

Koun beni kollarının arasına aldı. Beni caddeye doğru çekti, hızla ilerliyordu. Tex de peşindeydi. Köpekler , ısıklara ve göremediğim el işaretlerine tepki veriyorlardı.

Cipler kükreyerek caddeye çıktı. Bruiser direksiyonda, önde. Araçlar gıcırdayarak durdu. Caddeyi kapatan garip şekillerde durdular. Bunu

ikinci bir patlama izledi. Yer sarsıldı.

"Cadı oğlu cadı," dedi Molly kulaklıklarına doğru nefes alarak. "Birisi *dikenli bir ölüm çiti* açtı kilisenin etrafında."

Kiliseye dönüp baktım. *Ölüm çitini* arıyordum.

Koun koşusunun ortasında durdu. Sanki bir duvara çarpmışız gibi geri teptik. Düştük ve momentumdan yuvarlandık, o kemiksiz bir şekilde, ben vertigodan öğürüyordum. Koun havada döndü ve düştü. Yerde zıpladık. Yuvarlandım ve yeniden onun üstüne düştüm. Göğsünden hava çıktı ve bir nefes , gözlerini kapatmadı ya da hareket etmedi. "Koun?" diye fısıldadım. Ona neyin çarptığını aradım ve gördüm. Koun az önce dikenlerden oluşan bir *ölüm* çitine kafa üstü koşmuş ve *dikenlerden oluşan ters bir ölüm çitiyle* birleşmişti. Kaldırımda.

Kimse girip çıkamıyordu.

Daha önce gitmeyi kabul etmeliydim.

Çitin içinde kapana kısılmıştık. Düşmanlarımızla birlikte. Ve Koun gerçekten ölmüş olabilir.

CHA TE3 2 

Bir Vücut  antas 

SUV'lar gitmişti. Çitin ama durmu lard  ve yeniden  alı m yorlard . Çitin hemen i  tarafında konumlanmı tık. Yanımda yatan Koun'un gerçekten  lm   olması mümkündü ama bunu d   nmeme izin vermedim. Tex tarafından sürüklenen Leo diğer tarafımdaydı, ölümsüz yüzü gökyüzüne dönüktü ve hâlâ kaz  a ba lıyd . Tex tepemizde durmuş, arkadaki kilisede altımızı izliyordu; Jermaine ise bizimle nakliye çemberinin ortasında bir yer tutmuştu.  kisi de ölüm büyülerine karşı yeterli korumaya sahip değildi. Kimsenin yoktu.

Carmine ve Fawn, Tex'in iki yanında, yirmi metre arayla pozisyon aldılar,    güvenlik birimim de kilise ile benim aramdaydı. Hepimiz kolay .

Bruiser'ın getirdiği taktik ekipler her yerde keşif yapıyor, kiliseyi ve araziyi kaplayan çitin çevresini buluyorlard . Molly, Evan ve Eli sadece birkaç metre ötedeki SUV'larda oturmuş, telsiz monitörlerinden taktik ekibini ve benim küçük grubumu izliyor, ekibimi ve beni .

Quint ve Bruiser  n mdeki kaldırıma oturdular, silahları ellerinin altındaydı, güçsüz kurtarıcılarımızın izlediği ekranları görmem için tabletleri tutuyorlard , kilisenin içinden iki kamera. Daha fazla ekibimiz yoldaydı ama bu bir i e yaramayacakt . Bırak n bu kadar büyüünü, daha önce hiç kimse herhangi bir büyüklükte *dikenlerden oluşan bir ölüm çitini* ne görmüş ne de duymuştu. Onlar o tarafta sıkı ıp ve ben de Tex, iki köpek, kaz  a oturtulmuş bir Leo,  l  bir Koun, Brute ve bir diğer uyanık vampir ve iki insandan oluşan    kişilik bir muhafızla bu tarafta sıkı ıp kalmı tım. Ve muhtemelen bir düşman. Bir de uçan bir vardı; kanatlarını çırparak çitin içinden kazas z belas z uçtu, tekrar içeri dald  kırık saatle  an kulesinin  zerine .

Kertenkele, bir. Ölüm  iti, sıfır.

Anlayabildi im kadarıyla, kötü adamlar, cad larla birlikte bir saldırı gücü olduğunu varsayarak Burada olduğumuzdan haberimiz yoktu.

Belki de umursamadılar.

Ya da belki de biliyorlardı ve bizi her an öldürüp kızarmış bedenlerimizi bakla ve bir  i e Pellissier  arab yla servis etmeyi planlıyorlard .

Alex'in hasarlı kilisenin içinden eri ti i kameralardan gelen görüntü, mabetteki    cad yı gösteriyordu. Klan evinde üzerine ve beni taşıma çemberine sürükleyen cad  iyile mi ti. Heps  çok tatlı görünüyordu, rahat kotlar ve ti  rtler giymi lerdi.

Sanki fırından tepsi tepsi kurabiye çıkarıyor ya da gülleri buduyorlarmış gibi spor ayakkabılar giyiyorlardı, baygın ve çıplak Lachish Dutillett'i bir metre uzunluğundaki sunak masasına bantlıyorlarmış gibi değil. Lachish nefes alıyordu ama hareket etmiyordu, savaşıyordu. Uyuşturulmuş muydu yoksa büyülenmiş miydi bilmiyordum ama tamamen savunmasızdı ve sadece bu bile büyükannemsi cadılardan nefret etmem için yeterliydi.

Lachish güvende olduğunda, mabedin etrafında dolaşarak yere eşit aralıklarla şeyler koydular. Ne olduklarını anlayamadım ama her cadı uzaklaştıkça, her bir eşyanın yanındaki ve üstündeki duvar bir sembolle aydınlandı, benim bile aşına olduğum, Yr adında yaygın bir üç dişli rün. Üç dişli dik biraz üç dişli bir mızrağa benziyordu ve yaşamı ya da doğumu temsil ediyordu. Ters çevrildiğinde ise ölüm anlamına geliyordu ya da Dünya Savaşlarından birinden beri öyleydi. Yr'nin tersi de altmışlı yılların Barış Sembolü'ydü, ama onu hiçbir şekilde barış olarak kabul etmedim. Bu sonuna ölümdü.

Daha önce duvarlarda bazı sembollerin parladığını görmüştüm. Bu gerçek miydi yoksa bir imgelem miydi? Artık emin değildim ama her iki durumda da o zaman onları tanıyacak zamanım olmamıştı. Ya şimdi? Bu kilise yaşam ve ölüm rünleriyle işaretleniyor, kutsallığına saygısızlık ediliyordu. Ağrıyan midem tekrar kazındı.

Ölüm koğuşunun diğer tarafındaki adamlarım tarafından tutulan ekranlarda, rünlerin hızla mabedi çevrelemesini izledim. Kilisenin mihrabının yakınındaki kapılardan birinin üzerinde birkaç ölüm rünü belirdi. Kubbeli tavanın altında, hasarlı odanın içinde, çıkıntılarda, düz yüzeylerde, orada burada üçerli gruplar halinde yanan mumlar vardı. Odanın ortasında, beş köşeli devasa bir yıldız, bir pentagram, siyah spreyci boyayla hızla yere boyanmıştı. Hızlı çalışmışlar. Belki de zeminin altında bekleyen bir şablon vardı. Uzun oyun. Binanın içine bir kara büyü çemberi mi inşa edeceklerdi? Roma Katoliği değildim ama böyle bir saygısızlığın üzerine bina inşa etme düşüncesi kemiklerimi sızlattı.

Üç kara büyü uygulayıcısı, bir sopa ve bir ip kullanarak, ana hatları yıldız boyasının noktalarına değen kırmızı bir daireyi spreyci boyayla boyadı, iyi uygulanmış bir daire, yakın zamanda ibadet için kullanılan kiliseyi daha da . Kutsal olanı kutsal olmayana, aydınlığı karanlık olana çevirmek çok kolaydı. Çok kolaydı. İnsanlar bunu her yapardı. İnsanlar birbirlerine çok daha kötülerini yaparken, bunu görmek neden bu kadar acı vericiydi bilmiyorum.

Birçok cadı tanıdım. Gerçek cadılar kutsala, hatta kendi çok farklı olan başka bir dinin kutsalına bile saygısızlık etmezlerdi. Yapmazlardı işte.

Kulaklıklarımın içinden Alex, "Mainet" dedi.

Ekranla Mainet ölümün kol gezdiği girişten kiliseye doğru yürüyordu. Bir vampir. Bir kilisede. Hem de alev alev yanmadan ya da acı içinde çığlık . Vampirler genellikle bir kiliseye girmek için büyük bir bedel öderlerdi ama belki de kasırganın verdiği hasar ve yapılan saygısızlık kiliseye girmeyi mümkün kılmıştı. Ya da belki Mainet o kadar güçlüydü.

Onu karargâh duvarlarının içinde, dairesel araba yolunda dururken hatırladım. Kollarını açmış. Müthişti. Emrediyordu. Bize ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Bu daha az dramatikti ama çok daha etkiliydi. *Vay anasını*. Bunu nasıl durduracaktım? Onu durdurmak mı?

Ursula zamanlar gümüş anahtarın bulunduğu mermer meleş çemberin yanına götürdü. Fiona taş meleşin önündeki mangalda bir ateş yaktı. Alevler yükselerek parladı.

"Gölgeler," dedi Alex. "Duvarlarda. Bunlar kuş tüyü mü?"

Düşük kaliteli video görüntülerinde duvarları inceledim, köşelerde derinleşen, sıvadan aşağı damlayan küfle birleşen desenler, değişen ve dalgalanan gölgeler gördüm. "Evet," dedim. "Sanırım öyle. Tıpkı geçen seferki gibi."

Devasa kanatların gölgeleri duvarlardan aşağıya doğru tüylendi, koyulaştı ve daha kolay görülebilir hale geldi. Kilisenin ön tarafında, ancak sunaktan uzakta, resmi giriş kapılarının yakınında, ateşin titreyen ışığıyla zincirlenmiş bir meleğin gölgesi belirdi. "*Kahretsin*. Hayyel ortaya çıkıyor."

"Ve Lachish, Karanlık Kraliçe'yi harekete geçmeye zorlayan kurban olacak," dedi Molly *ölüm çitinin* sokak tarafından. Sesi dehşet doluydu, "Jane. Onu kurtarmanı bekliyor. Denemeni bekliyor olacak."

"Evet, öyle görünüyor. görünüyor."

Tacımı çekiştirdim, eğer biri onu almayı planlıyorsa önce kafamı çıkarmak zorunda kalmasın diye serbest kalmasını . Olmadı. .

İşte buradaydım, bir *ölüm çitinin* içinde sıkışıp kalmıştım, çıkış yolum yoktu ve sınırlı büyülü silahlarım vardı: taç, Glob, Sabina'nın yenmeden önce bulmam için bıraktığı yüzük (arcenciel kanıyla dolu olan), kırmızı kertenkele rcenciel kanı için de geçerli) ve iki parçalı haç (daha fazla arcenciel kanı), birkaç muska ve kırık taş fokaller, hiçbirini kullanma becerim yoktu. Kıçımın beceriklisi. Onları nasıl kontrol edeceğime dair neredeyse hiçbir fikrim yoktu ve Glob ve *le breloque* ile bir şeyler yapmayı başardığım birkaç sefer çoğunlukla şans ve irade gücüyle olmuştu. Test durumlarında etkilerin çoğunu yeniden üretememiştım. Korumaya yemin ettiğim insanları korumak için hiçbir yolum yoktu. Ya da kendimi. İki taşıma çemberinden geçirildikten sonra üzerime kaslı bir Kelt vampiri indiğinde hâlâ biraz sersemlemiştim, öyle ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Yine de ayağa kalkmayı başardım, *çit* boyunca bir yol yürüyüp geri döndüm, dengem üzerinde çalıştım ve *çiti* inceledim.

"Jane," dedi Bruiser, sesinde bir uyarı vardı.

Şekerparelerim benim hayat felsefemi iyi bilirdi: Bir şeyi tamir etme beceriniz yok mu? Çılgınca bir sıçrama yap ve ne olacağını gör. "Evet, evet. Aptalca bir şey yapma," diye homurdandım. "Biliyorum. Kraliçe falan."

"Jane," dedi Bruiser, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi ses tonunda bir nezaket vardı.

"Burada öylece oturup Lachish'i öldürmelerine ve bir meleği zincirlemelerine izin veremem." Arkencellere baktım. Sanki *çitin* çevresini test ediyormuş ve ne kadar güçlü olduğunu görmeye çalışıyormuş gibi, *çitin* kubbesinin üzerinde oradan oraya uçuyorlardı. Belki de-

İnci tek bir inci pençesini uzattı ve neredeyse *çitlere* degecekti. Sarsılarak geri çekildi ve daha güvenli bir mesafeye doğru kanat çırpı.

"Bunu kesinlikle biliyorlar," dedi Bruiser. "Acele bekliyorlar." "Hayır. Onlar *bizim* acele bekliyorlar."

Yere vampirlerim Leo ve Koun'a doğru yürüdüm ve büyülü silahlarımı çekip ölü otların üzerine bıraktım. Tılsımların önüne oturdum, yüzüm kiliseye dönüktü, her iki yanımda birer vampir vardı, bedenim *çitten* sadece bir metre uzaktaydı. Yarım haliyle sadece serçe parmağıma uyan yüzüğü düşündüm. Bir parmağımı seçtim ve büyük mücevherli kısmı olan yüzüğü sol serçe parmağımın boğumlu eklemi üzerinde kaydırdım. Yüzük bir süredir bendeydi. Hâlâ ne yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Arcenciel cesurdu, ben neden cesur olmayayım?

"Jane."

"Seni ilk kez duydum. Seni seviyorum." Korkup kaçamadan serçe parmağımı uzattım. *Çitlere* dokundum. Ve elimi geri çektim. "Vay ." Artık uyuşmuş olan elimi salladım. "İşe yaramadı."

Düşünmeye fırsat bulamadan kertenkele iğnesini aldım ve tekrar denedim. Acı dirseğime vurdu. Uyuşukluk sert bir şekilde yerleşti.

Olabilecekleri düşünmeden, altın İsa'yı arcenciel kan mücevherleriyle ve altın haçla birbirine bağladım ve üç küçük metalik tıkrıtyla yerlerine bastırdım. Tamamen yenilenmiş tılsımın içindeki büyü içimde şok etkisi yarattı, buzuldan çıkarılmış elmas bir bıçak gibi dondu ve kesildi.

Son çit etrafımda kürecikler belirdi, cıva damlacıkları gibi havada asılı duruyorlardı, gümüşü zehir gökyüzünden sarkıyordu. burkuldu. Kaslarım garip bir şey yaptı. Acı dolu bir homurtuyla yere düştüm. Ölmek gibi acıyordu. Nefes almak için çabaladım.

Fawn başımda durmuş, yere bakıyordu. "İyi misin?" " iyiyim," diye yalan söyledim. "Oturt beni."

Fawn diğerlerine başıyla selam verdi, silahlarını kılıfına soktu ve bir kolunu omuzlarımdan altına soktu. Beni dikleştirdi. Arkamda durdu ve beni orada tuttu, bir dizi kürek kemiklerimin arasındaydı.

Ellerim titreyerek altın zinciri başımın üzerine kaldırdım ve altın haçı boynumun dibine, zırhımın üzerine yerleştirdim. Daha fazla kürecik belirdi. Gümüş rengindeydiler. Yansıtıcıydılar. Tek görebildiğim çimlerin üzerinde diz olan kendimdi.

"Şunları görüyor musunuz?" Kürecikleri işaret ettim.

"Huhn?" Fawn dedi ki.

"Neyi gördün aşkım?" Bruiser sordu.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Bu sorunun cevabını aldım." Acı bedenimden sızmaya başladı. Nefesim daha kolay geliyordu. Ama kürecikler oradaydı, etrafımdaydı, hâlâ yansıyor ve bana yerde oturan, başında taç şeklinde bir parti şapkası olan siyah zırhlı bir Cherokee gösteriyordu. Üzerime yağmur yağmadığı halde şoktan derim solmuştu ve gözlerim puma kafatasımda delikler . Ölüyor gibi görünüyordum. Belki de çoktan ölmüştüm. Kendi başıma oturabilmek için dizlerimi tekrar bükmeye zorladım.

Yüzüğü dik olarak çevirdim ve kertenkele tılsımını diğer elime aldım. Başka kürecikler de belirdi ama yine de yansıtıcıydılar ve bana sadece kendimi gösteriyorlardı.

Daha fazlasını görmem gerekiyordu. Bütün bunlar haçı bir araya getirdiğimde başladı. Bunun anlamı . . . *Lanet olsun*. Soledad'ın yara izleri vardı. Yani simgenin derime değmesi gerekiyordu. Eminim bu eğlenceli olacaktı.

Kalp hızlandı. Nefes alışım da öyle, ama yeterince hava alamıyordum. Eskiden yaptığım gibi sakinleşmeye, şekil değiştirmeye çalıştım. Bu da işe yaramadı. Hiç kullanmadığım kelimelerden birini düşünerek zırhımın yakasını çıkardım ve haçı göğsümün üzerine, boğazımın dibine, alışkanlıkla taktığım diğer kolyelerin üzerine bıraktım. Buzlu haç, sanki görünmeyen bir el onu sıkıca itmiş gibi kendini bana doğru düzleştirdi. O kadar soğuktu ki etimi kabarttı. Kanım dondu. Derim çakıllaştı ve postumdaki her tüy diken diken oldu. Sanki ateş karıncaları derimin içine yuva kurmuş gibi sinirlerim seğirdi ve yandı. Acı dolu bir nefes aldım. Yeterli değildi. Yeterince hava yoktu.

Yumruk yaptığım ellerimi çimlere bıraktım. Sırtım eğildi, sonra sert bir çizdi. Nöbet geçirebileceğimi ya da fırlayabileceğimi düşündüm. İkisini de. "Kahretsin," demeyi başardım. Ve etrafıma bakındım. Artık çok daha fazla kürecik vardı. *Çok* daha fazla.

Temas noktaları, tenime bastırılan haç, serçe parmağımın etrafındaki yüzük, kertenkele muskası dışında acı yavaş yavaş azaldı, her arcenciel kanı vardı. Üç Kuralı. , yanımdaki insanlar tarafından görülemeyen kürecikler daha az yansıtıcı hale geldi. Kendi görüntüm soldu. Cıva damlacıkları yavaş yavaş berraklaştı, kristalleşti, sanki saf kaynak suyu damlacıkları şimdi havada asılı gibi. Bazıları yumuşak top büyüklüğünde olan kürecikler her : ön tarafta, kiliseyle benim aramda, hasarlı çan kulesinin tepesine kadar. *Çitin* içinde binlercesi vardı.

Bana yakın olan her kürede kendime ait görüntüler vardı. Yüzlerce yoldan herhangi birinde ölmüş ben; bazı imgeler kilisenin içindeki ölü halimdi. Bir tanesinde Glob'u *çitin* üzerinde kullanırsam nasıl öleceğimi gördüm. Kötü bir şekilde. Bildiğim iyi oldu, çünkü bir sonraki planım buydu.

Başka bir su kabarcığında kiliseye yalnız ne olacağını gördüm. Diğerlerinde Leo yanımda olmasaydı, Koun yanımda olmasaydı, Bruiser yanımda olmasaydı, küçük ekibim bensiz içeri girseydi ne olacağını gördüm. Destek olmadan. Eğer, eğer, eğer. Tüm ölü Jane'ler, ölü arkadaşlar, ölü aile, ölü cadılar ve ölü sevgililer. Her biri mutlak bir yenilginin işaretiydi. Ve her birinde, tüm bu ölümlere yol açan eylemlerimi görebiliyordum. Ne yaparsam yapayım, hepimiz öldük.

Uzandım ve özellikle iğrenç ölü beni olan bir damlacığa fiske vurarak uzaklaştırdım. Tüm ölü Jane damlacıkları, sanki bir veri tabanındaki sütunları yeniden düzenlemişim gibi arkaya doğru süpürüldü. "Vay anasını," dedim şok olmuş bir halde.

Artık kilisenin içinde canlı olduğum imgelemler daha ön plandaydı. Daha dik oturdum, dizlerimi guru pozisyonunda sıktım, Fawn'ı el sallayarak uzaklaştırdım ve haç etimi haşlarken gelecekleri inceledim. Benim canlı olduğum, kanlar içinde kiliseden çıktığım bir tane buldum. Tüm olasılıklar arasında bunlardan çok azı vardı, *çok* azı. Ve hiçbirinde halkım hayatta kalmadı. Cesetleri kilisenin zemininde parçalara ayrılmıştı.

Bu beni Maine'tin elinde ölmekten daha çabuk öldürür.

Daha fazla olumsuz potansiyel geleceği uzaklaştırdım, silahlar ve taktiklerden çok zamanlamayı analiz ettim. Zırhımın içinden burnuma yanık sentetik ve deri kokusu geldi. Bağırsaklarım bir takla attı ve acı içinde kıvrandı, tıpkı kanser olduğumda hissettiğim gibi. Nefes alışım daha da . Ellerim karıncalanmaya başladı. Hiperventilasyon geçiriyordum. Nefesimi yavaşlatmaya zorladım, geleceği inceledim.

"Jane?" Bruiser sordu. "Parmağın ve diğer elin yanıyor." "Mmmm."

İşaret parmağımı kaldırarak beklemesini söyledim.

Yirmi kadar gelecek vardı. Üçünde Koun'un kafası kesilmişti. Diğer üçünde Tex ölmüştü. Bu altısını yakın gelecekte çıkardım. Başımı Quint'in hâlâ benim için tuttuğu dizüstü bilgisayar ekranına çevirdim. Birkaç metre ötedeki kilisede, Lachish ruja benzeyen kalın ve kırmızı bir şeyle rünlerle boyanmıştı. Cadılar çemberlerinin içinde yerlerini almışlardı. Çok fazla zaman mı geçmişti? Ekrandaki sahneyi kalan geleceklerle karşılaştırdım ve bundan sonra ne olacağını hesapladım. Her durumda, beklemek . Beklemeliydim. Yoksa halkım ölecekti.

Bekleme konusunda berbattım.

Ekranada Gramma ve Ka ölüm rünlerinin bulunduğu kapıdan girdiler. Üç cadı ve şimdi de iki deri değiştiren vardı. Üç vampir uzun bir çanta taşıyarak mabede girdi. Bir ceset torbası.

Damlacıklar bana Soledad'ın kehanetinin doğru olduğunu söyledi -Mainet'in dokuz katılımcıya ihtiyacı vardı, Kuralı, çarpı üç: üç cadı, üç Skinwalker, üç Mithran veya üç Onorios'un herhangi bir kombinasyonu. Bruiser ya da Roberes onda değildi, ben de onda değildim, arazide olduğumu bilmiyor gibiydi, yoksa beni alıp için adamlarını gönderirdi diye düşündüm.

Damlacıklara baktım, iki tanesini daha uzaklaştırdım.

Ekranada, vampirler bir ceset torbasının fermuarını açtılar. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir jaguar yere yuvarlandı, elleri ve ayakları bağlıydı ve görünüşe göre baygındı. Aya. O olmalıydı.

Alex küfretti. Hiçbir şey söylemedim, sahneyi gelecekle karşılaştırdım.

Eli mikrofonuna sorular sordu ve kilisenin dışında kimsenin görülmediğini öğrendim, bu da tüm düşmanlarımızın ve Aya'nın ölüm çitinin yükselmesinden en az birkaç dakika öncesinden beri kilisenin içinde bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu. Ya da ışınlamalar bir korumayla bile çalışıyordu. Yellowrock Klan Evi'ndeki korumanın, ben bir tanesinin içinden çekildiğimde hâlâ açık olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Önemli olmadığına karar verdim.

Etrafımda, kilisedeki insanların eylemleri farklı olasılıklar sunup yarattıkça, görüntülerden ikisi kendiliğinden kayboldu ve dört tanesi daha ortaya çıktı. Üç tanesini daha uzaklaştırdım.

"Jane ne yapıyor?" Alex iletişim sistemi üzerinden sordu.

Tex, "Biliyorsam ne olayım," dedi, "ama etrafında ve önünde yaklaşık yirmi fit kalınlığında bir enerji topu var."

Onların endişeleriyle uğraşacak vaktim yoktu. Göğüs kemiğimin üzerindeki etler yanıyor, ellerim su topluyor ve bağırsaklarım düğümlenmiş gibi kıvrılıyordu. Zamanımın tükendiğine dair kötü bir his içimde, bu beni güldürebilirdi ama acı o kadar kötüydü ki burada otururken gelecek değişiyordu.

Hepimizin hayatta kaldığı beş olası gelecekle baş başa kalana kadar daha fazla damlacığı uzaklaştırdım. Hepsinde de Mughal kılıcını takıyordum. Büyülü bir silah olmadığı için, yanımda getirmediğim birkaç eşyadan biriydi.

"Mughal kılıcını nasıl alabilirim?" Kendi kendime fısıldadım.

Bir çığlık duydum ve bir rüzgâr yanağımı okşadı. Uçamayacak kadar ağır kertenkele önümde bir sinek kuşu gibi geri geri kanat çırpıyor, ateş saçan gözleri geleceklerin her birine dalıyordu. Longfellow da benim gibi gelecekleri görebiliyordu, bu ilginç ama işe yaramaz bir şeydi. Ateş saçan gözleri bana döndü ve sanki bekliyormuş gibi bakışlarımı tuttu. Damlacıklara baktım ve diğer ikisi yok olurken üç tane daha belirdi.

Aklıma geldi. Kertenkele *ölüm çiti* enerjilerinin üzerinden hiçbir kötü etki olmadan geçebiliyordu. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Belki de Longfellow'un gelecekleri görme yeteneği işe yaramaz değildi. Gee onu kanla beslemişti ve Gee şekilde arcenciellere hizmet ediyordu. Ve arcenciellerin zaman üzerinde doğal bir kontrolü vardı. Ben bunları düşünürken, arcenciel'ler *çitlere* doğru yaklaştılar, gece gökyüzünde asılı duruyorlardı ve enerjiyle parlıyorlardı.

"Longfellow. Gee birkaç dil bildiğinizi söyledi. Bunlardan biri İngilizce mi?"

Kertenkele ciyakladı ve sonra bir kedi yavrusu gibi miyavladı.

"Mughal kılıcı. Neden biliyor musun?" Bir alkış daha.

"Eğer bir *ölüm çitini* geçebiliyorsan, o zaman benim portatif *çitimi* ve dolabımdaki boş şeyleri de geçebilirsin. Bıçağın evimden buraya getirilmesini istiyorum." Gelecekte mümkün olabilecek yeni bir seçenek ortaya çıktı. Sonra üç tane daha. "Ahhh," diye nefes aldım. Şu anda geleceği etkiliyordum. *Tamam. Bununla çalışabilirim.* Yapmam gerekeni yapmak bir insanı öldürebilirdi. Molly ölüm büyülerine kayacak ve denerse herkesi öldürecekti. Koca Evan kalp krizi geçirip ölecekti. Eli . . . "Kahretsin." Eli'nin bacaklarında metal parçalar vardı. Ölebilirdi.

Bruiser ya da hepsi Onorios olan Roberes'lerden biri tek seçeneğimdi. Ama Robereler çok uzaktaydı ve Bruiser mabede girerse büyük ihtimalle ölecek ya da korkunç bir şekilde .

Yine de, *çitlere* yapılması gereken şeyden sadece bir Onorio sağ çıkabilirdi. Bruiser bir sonraki adımda ölmeden bu işi yapmanın bir yolunu bulmalıydım ki bu hiç mantıklı bir görüntü değildi.

"Bunu yapabilir misin, Longfellow? Gidip bıçağı getirebilir misin? Ve onu Bruiser'a verir misin?"

Kertenkele uzun kuyruğunu *savurdu* ve kanatlarını kısıtırıp *ölüm çitine* dalmadan önce hızla yukarı doğru kanat çırpı. Enerjiler titreşmedi bile.

Gelecekler yeniden değişti.

Bruiser'a, "Kılıcın kehanetini unutma," dedim. "Saf olmayabilir ..." Onun kullanabileceği bir kelime seçtim. "...saçmalık. Eğer kehanet, kılıcın ölümcül bir saptırması konusunda doğruysa, zaman *ölüm çitini* kesebilir. Ve gözlerinizi kapattığınızdan emin olun. Koruyucu lensler." Ne yapması gerektiğini anlattım. Ona. Sadece ona. "Eğer işe yararsa, buraya bir ekip getirmeye çalış. İhtiyacım var." Durdum. Asla kabul etmeyeceğini biliyordum. "İnsanlardan ve cadılardan oluşan bir ekibe ihtiyacım var. Sana değil. O tarafta kalmalısın. *Çitin* içine girersen ölürsün."

CHA TE3 2 

Ow-Crap-Ow

Gözleri sertleşti ve soğudu, konuştuğunda ise nadiren duyduğum o İngiliz tonu ortaya  ıktı. "Seni bununla y zleşmen için yalnız bırakacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun aşkım."

"Lütfen beni takip etme.  l rs n. Tamamen  l rs n. Ve ben buna dayanamam."

Düşünceli bir şekilde başını salladı, bakışları benimkinden * l m çitine kaydı*. "Soledad'ın yaptığı gibi, eskiden yaptığın gibi geleceği görüyorsun."

Hafifçe başımı salladım.

"Eğer içeri girersem, ben ölürüm ama sen yaşarsın," dedi, sanki o benim gibi geleceğimi g rebiliyormuş gibi. "Burada kalırsam sen kazanırsın, ben yaşarım ama sen . Değil mi?"

"Tam olarak değil. O kadar basit değil," diye mırıldandım.

Belki de öyleydi. şu anda görebildiğim tüm geleceklerde Bruiser ve ekibim yaşayacak, ben ise parçalara ayrılacaktım. Hepsinde nefes alıyordum ama hepsinde bir uzvumu ya da başımın tepesini kaybetmiştim ve *le breloque*, açık kafatasımdan ve kanlı saçlarımdan sarkan çarpık, ezilmiş, bükülmüş bir altın d ğ m yd .

Bruiser söz vermedi. Aslında vermesini de beklemiyordum. Kahverengi gözleri yumuşadı. Onları sıcaklık aydınlattı. "Sen benim aşkımsın. Ben senin eşinim. Sen nereye ben de oraya giderim. Hayatta kalacağıma söz veriyorum."

Ama yapamadı. Kimse hayatta kalacağına söz veremezdi.

Bundan sonra ne yapacağımı biliyordum. Küçük bıçağımı çektim, her iki kolumu sıvadım ve her iki kolumun iç kısmına iğne batırdım, sonra iki elimin parmaklarıyla kana dokundum ve tacıma sildim. Lanet şey cayır cayır yanıyordu. İ  kenarı doldurmam gerekiyordu. Bunca aydır bunu yapmayı neden düşünmemiştim ki?

Leo'nun karnındaki kazığı çektim. Gerçekten korkunç bir emme sesi çıkardı. Leo dik oturmak için ayağa kalktı ve ben de sol kolumu ağzına doğru ittim. Bileğimi yakaladı ve yapıştı. Neyse ki dişleri hâlâ ağzının çatısına sıkışmıştı, yani sadece insan dudakları, dişleri ve soğuk dili vardı. *İğrençti*. "Bir vampir yukarı."

Yavaşça, Leo'nun hâlâ etime çok yakın olan dişlerine dikkat ederek, bizi Koun'a yaklaştırdım. Sağ kolumu Koun'un yüzüne ve ağzına doğru manevra yaptırđım. Kanım içine damladı. Tacımı, bana verdiği gücü düşündüm ve Koun'u * ağırdım*. Uyanmasını, bana geri dönmesini diledim. Hiçbir şey olmadı.

Koun kıpırdanmadan, dudaklarını yalamadan ve kanımı içine çekerek yutkunmadan önce sonsuzmuş gibi hissettiren ama muhtemelen bir dakikadan az olan bir süre boyunca pozisyonlarımızı koruduk. Gözleri kocaman açıldı ve karanlıkta beni buldu. Öyle görünüyordu ki... Mest olmuş gibiydi. *Lanet olsun.* Onu kendime daha da yakın bağlamıştım. "Sahibem. Kraliçem," dedi. Yavaşça başını kaldırdı ve kanımı emdi, bunu yaparken etimi iyileştirdi.

"İki vampir yukarı," dedim. "Mainet ölüm ve yaşam rünleriyle kirletilmiş olan kilisenin içinde. Potansiyel gelecekleri gördüm ve hepimizin yaşamasının tek yolu Lachish öldürülmeden önce içeri girmemiz ve hep birlikte içeri girmemiz. Ancak ayrıntılar oldukça belirsiz ve potansiyel gelecekleri yanımda götürebilir miyim bilmiyorum, bu yüzden bir şeyler kaybedebilirim." Her şeyimi kaybedebilirim.

"Evet, Kraliçem," dedi Koun. Ayağa kalktı ve Leo'yu kolumdan sıyırmama yardım etti.

Şehrin eski efendisi bana baktığında sarhoş bir mutlulukla gülümsüyordu. "Benim Jane'im."

"Kahretsin." Leo'yu da mı kendime bağlamıştım? Görmemiştim-

Durdum. Tacın üzerindeki kan onları güvende tutmamı sağlayacaktı. Bunun yerine bir nevi büyülenmiş, sarhoş ve mutluydular. Onları kendime bağlamakla daha sonra ilgilenebilirdim. Şu anda hepimizi hayatta tutmak zorundaydım.

Eli sakince, "İçeri giriyor," dedi.

"Jane! Hayır!" Bruiser dedi ki. "Kendini riske atma." "İçeri girmezsem zaten öleceğim. Seni seviyorum."

Bruiser tek bir nefes süresince gözlerini kapattı. "Ben de seni seviyorum. Tek yolun bu olduğuna emin misin?"

"Yeppers." Karanlıkta ona sıırıttım ama tekrar konuştuğumda bunu Eli'a söyledim. "Molly'yi uzak tut. Kıçını bağla ve ayaklarını prangala."

"Yanan bir üzerindeki cadının oğlu. Beni kelepçelemezsin." Ama arkasında duran Evan bir kez başını salladı. Onu en kötü geleceklerden birkaçını önleyecek kadar uzun süre burada tutacaktı.

Onu fermuarla bağlamanın sadece yavaşlatacağını biliyordum ama o gelmeden önce diğer her şeyi halletmek için ihtiyacım olan zamandı. "Longfellow geri döndüğünde, Bruiser' Mughal bıçağını ve SUV'den koruyucu lensleri ver. Bu gerçekleşmeden önce Moll'un güvende olması gerekiyor, duydun mu? Sonra Bruiser *çitleri keser*-" Acı göğsümü erimiş demirden yapılmış köpekbalığı dişleri gibi yakıp delerken durdum. "Eli, sen ve bir ekip benimle içeride buluşun," demeyi başardım. Yanmış etimin kokusu keskinleşmişti. Yanık kemiklerime kadar işlemişti. Durduğum yerde dizlerim titriyordu. Ona orada olması gereken insanların ve vampirlerin isimlerini verdim.

Quint, "Beni atladınız," dedi.

"İçeri girmiyorsun," dedim sakince. Quint için iki olası gelecek görmüştüm. Kapanan bir *çitin* ikiye böldüğü ölü ve cipin içinde canlı. "Kiliseden çıkan ve bizden olmayan herkesi öldürmek için konumlanmanızı istiyorum. Gümüş kurşunlu mermiler olmalı. Temiz kafa atışı. Mesafe ve ışık yetersizliği yüzünden Eli ya da sen olmalısınız. Eli benimle olacak."

Quint küfretti.

"Dediklerimi yapmazsanız çok fazla kişi ölecek. Gelecekte bunu gördüm." Kısmi bir gerçektir ama yeterince yakındır. Üç geleceğe fiske vurdum ve havada daha fazlası . Hepsi de kötüydü. Gerçekten

kötüydü. Gözyaşlarımı durdurmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Onu çektiğimde nefesim titredi. Eli hareket etti

çitlere yaklaştım. Sakinliği etrafıma yayıldı, soluduğum havayı sis gibi kapladı. "Ve yaptığım her şeye rağmen"-bir nefes daha buldum ve uçan kertenkeleyi zırhımın deri kapağına, null çubuklarının asılı olduğu yere tuttururken Eli'a sıkı bir gülümseme fırlattım-"Hala başarısız olabilirim."

Yüzüğü cebime attım ve kapattım. Tacı ve Glob'u kullanarak ellerimi iyileştirmeye çalıştım. Henüz bu konuda iyi değildim ama kendimi gelecekte ellerimi iyileştirirken görmüştüm ve bir keresinde sihirlerini iyileştirmek için kullandığımı hatırlıyordum. Sayılır. Acı azalmıştı. Eğer bunu doğru yapmazsam, Bruiser ya da Eli ya da Leo ya da Aya ve hatta henüz sahada olmayan bazıları ölebilirdi. Ya da bunların herhangi bir kombinasyonu. Ellerime ihtiyacım vardı. Yumruklarımı sıktım. "Yeterince iyi."

Tex, "Jermaine, içeri girdiğimizde sen girişte kal ve yaklaşan herkesi indir. Sen ilk savunma hattısın. Quint, Jane'in emirlerine göre, *ölüm çitine* erişebildiğinde, sen bizim son savunma hattımızsın."

", " dedi Jermaine.

Bıçağın şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu. Dönmemişti. Ekibimin şimdiye kadar benimle birlikte içeride olması gerekiyordu. Ama . Korkunç olasılıklar tekrar yer değiştirdi. Şimdi harekete geçmeliydim.

"Molly'yi güvene alın. Fawn, Carmine. Beni kuşatın. Benimle birlikte içeri girerseniz atış pozisyonu ve önce cadıları, sonra da bu ikisini indirmeye çalışın." Ekranı işaret ederek Gramma ve Ka'yı gösterdim. "Çemberdeki konumlarına dikkat edin. Onlara şahsen başka insanlar gibi görünebilirler ama çemberdeki konumları aynı kalmalı. Kime benzerlerse benzesinler tereddüt etmeyin." Törenin ortasında *u'tlun'tasların* bir meleği bağlamak için ne yapacaklarını biliyordum. Deri değiştirenler bağlama o noktaya gelirlerse hayatta kalmamızın imkânı yoktu.

"Bu, yerde yatan." Bağlı jaguarı, Aya'yı işaret ettim. "Ona ateş *etmeyin*. O benim kardeşim. Üç cadıyı ve diğer ikisini yakaladığınızda tören bozulacak. Sonra iyi atış yapabilirseniz vampirleri haklayın. Diğerlerimiz hâlâ onlarla savaşıyor olabilir."

Bruiser'a baktım. "Longfellow döndüğünde bıçağı kullan. Ne yapacağını bileceksin-"

Alex kulaklıklarımın sesini kesti, "Hızlı hareket etsen iyi olur Jane. Az önce çemberi açtılar ve Hayalasti Sixmankiller az önce Sabina'ya için yer değiştirdi."

Ekрана tek bir bakış attım. Ekranada, Gramma'nın yediği dış klan rahibesi Sabina, Lachish'in bedenine açılı bir şekilde duruyordu. Sağ elinde bir athame tutuyordu. Karşısında Mainet duruyordu. Sunağın üzerinde, Laçış'in göğsü yavaşça, belli belirsiz inip kalkmaya devam ediyordu. Mainet ve Sabina baygın cadının üzerine eğildiler.

Lachish'i kurtarmak için Eli' ihtiyacım vardı. Bu da Mughal kılıcına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ama ben mabede girmeden önce Lachish ölürse. . . "Hayır!" Canavar gücümü ve hızımı kullanarak kilisenin yan kapısına doğru atıldım. Üç vampir bana ayak uydurdu ama insanlar geride kaldı. Tıpkı gördüğüm son birkaç gelecekteki gibi.

Daha önce girdiğimiz yan kapıya ulaştım ve kapının kolunu tuttum. Elimi sallayarak, "Ah, kahretsin," diye geri çektim. Avuç içim parmaklarımın dokusuna batmıştı ama zarar vermemişti. Hem de çok. Yaralanmamış elimi tahtaya uzattım ve koğuşun onu hissettim. Bunu gelecekte görmemiştim, peki nasıl-

Yan tarafta, gece havasına açılan bir pencere vardı. Açık pencereyi işaret ettim ve Koun tek dizinin

üzerine çöküp parmaklarını birleştirerek bir fincan yaptı. Güzel yeni H&K'mı çektim, iki kez kontrol ettim

Gümüş kurşunlu mermileri doldurdu ve sürgüyü çekti. Geri adım attım ve bir ayağımı Koun'un eline koyarak ileri koştum. Beni yukarı kaldırdı ve ben de üst pervazı tuttum, momentumu kullanarak bacaklarımı kaldırdım ve içeri kaydım. Düşerken iki el ateş ettim. Orada bekleyen ve nöbet tutan vampiri öldürdüm.

O düştü. Yere indim, parlak enerjiler yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Topuklarımın üzerinde sertçe geri itildim ve mikrofonuma fısıldadım, "Dur!" *Lanet olsun*. Hızlı nefes , korkuyu bastırmaya çalıştım. Az önce vurduğum vampir şimdi iki parçaydı.

Mırıldandım, "Kilisenin içinde ikinci bir *ölüm çiti* var ve az önce vurduğum vampir yarı içeride, yarı dışarıda ve şimdi biri *çitin* üzerinden düşerse ne olacağını biliyoruz." Eğer vampirler *çitin* içinden üstüne düşerlerse, ayaklarımın adam gibi yarı yarıya ölürlerdi; eğer *çitin* karşısına düşerlerse, Koun gibi uyuyor olurlardı. İnsanlar ölmüş olurdu. Omurgam pencerenin altındaki duvara dayanana kadar kanlı giysili iki parçalı vampirden uzaklaştım. Oda, daha küçük odalar oluşturmak için kullanılabilecek hareketli bölücüleri olan büyük bir toplantı alanı gibiydi. Küf ve kullanılmamışlık kokuyordu. Ve geçen sefer içeri girmek için kullandığımız kapılar odanın diğer tarafında, iç koğuşun diğer tarafındaydı.

Ölü vampirden yukarı baktım. Koun ve Tex yan yana pencereye yaslanmış, tek kollarıyla pencere pervazını tutuyorlardı.

"Dikkatli ol. Yaklaşık on sekiz santim var."

"Anlıyorum Kraliçem," dedi Koun içeri manevra yaparken, iki kolunun üzerinde durup bacaklarını ve ayaklarını içeri sokarken. Bu bir örümcek-kertenkele-maymun hareketiydi, bir insanın, hatta bir olimpiyat atletinin bile başarabileceği bir şey değildi, ama vampirleri bazen izlemesi çok ürkütücü yapan o insanlık dışı hareketlerden biriydi. Kollarını kullanarak vücudunu pencere pervazının üzerinden, yan yatmış bir tripod gibi içeri doğru eğdi ve *ölüm çitinden* düştüğünde ikiye bölünmüş vücudu inceledi. Kıvrılıp pencerenin altına indi, döndü ve bana doğru ilerledi.

"İyi atıştı," dedi Tex. Arkasına baktı ve "Patrullan" gibi bir şey söyledi ve bir köpek havlaması duydum. Tex kendini içeriye ve yere tek eliyle indirdi. Güç gösterileri arasında bu iki manevra oldukça . "İnsan olduğumdan beri kiliseye gitmedim. Doğal gelmiyor." Omuzlarını sanki ağır bir yük taşıyorlarmış gibi silkti.

Tex bana, "Jermaine'e çemberde nöbet tutmasını ve oradan başaran her şeyi öldürmesini söyledim," dedi. Mikrofonuna, "Fawn ve Carmine, içeri gelin," dedi. Bir merdivenin üzerinde duran iki insan muhafız da onları takip etti ve Tex onları yakalayıp yere indirerek şöyle dedi: "İkinci ve ekibi için altımızı açık tutmanız ve korumanız gerekiyor. Bizden olmayan herkesi vurun, duydunuz mu? güvende tutun. Mümkün olduğunda bizi içeri kadar takip edin."

Bir ses duydum ama kelimeleri çıkaramadım. Tex cevap verdi, "Aması yok. Emirler böyle."

Leo, Carmine'ın arkasına düştü. Sessizdi, sanki bir sığır sopasıyla vurulmuş gibi titriyordu. Vampirler alevler içinde kalmadan kilisede. Vay be.

O konuşurken küçük açık alanın etrafında dolaştım, *çitin* içinden, üzerinden ya da etrafından bir yol aradım. Fark etmediğim siyah bir perde vardı ve onu çekerek çocuk oyuncakları ve yapbozlarla dolu rafları olan bir dolabı ortaya çıkardım. Muhafızlarıma döndüm ve ölüm enerjilerini işaret ettim. "Bu *çit* gördüğüm geleceklerin hiçbirinde yoktu." Geldiğimiz yolu işaret ettim ve geri pencereyi geçtik ve vampirin bacaklarının üzerinden geçtik. "İki parçalı takım elbise," dedim. "mı?"

Tex sanki Tanrı ile görüşüyormuş gibi göğe baktı Koun güzel bir gülümseme verdi. Kesinlikle kana bağlı.

Kulaklıklarımın bir tık sesi geldi ve Alex'in şöyle dediğini duydum: "Janie, sana özel. Uçan dinazorun geri döndü. çitleri kesiyor ve sana . Neye benzediğini bilmiyorum. Ahır hayvanlarını sevmesi dışında. Eşinizden ve bir ekipten yardım bekleyin."

Bruiser'ın ölümüyle ilgili tüm korkunç gelecekleri engellemek istercesine gözlerimi kapattım. *Aptal adam*. "Anlaşıldı," dedim onun yerine. On dakika sonra Alex, "Consort, ikinci ve küçük bir ekip dış *çitin* içinde," dedi.

"Tamam. Beni tekrar genel kanala bağla." Babür kılıcı işini yapmıştı ve imgelemlerin ihtiyacım olduğunu söylediği desteğim sahadaydı. Ama Eşim de oradaydı. Şu anda etrafta dolaşacak geleceğe sahip değildim ama anılarım vardı. "Bruiser, Eli, yavaşça. Uçarak sıçramak yok."

Fawn, "Dikkatli ol." dedi.

Eli pencereden sürünerek geçerken gece gökyüzünde siluet halindeydi. İki eliyle tutunarak karanlığa baktı. Kalp atışlarımız senkronize oldu, savaşa hazırlığı sakın, soğuk bir yeraltı gölü gibiydi. "Bu iç koğuş insan gözüyle bile görülebilecek kadar güçlü."

O yere düşerken ben de yarı mutabık bir ses çıkardım. Eli'nın artık tamamen insan gözleri yoktu ama bunu ben söylemiyordum. Bruiser onu takip etti, Onorio kanının kokusu küflü havaya hafif bir renk katıyordu. Ona baktım, yanağındaki sızan deliği gördüm. Öngörülerimde bir gözünü kaybetmişti, bu yüzden koruyucu lens istemiştim. Olasılıkların en kötüsünü değiştirmenin hala yolları olduğunu anladığımda içime sessiz bir rahatlama yerleşti. Başparmağımın ucuyla onun güzel yüzüne dokundum. Bir vampir yarayı yalayarak en kötü kanamayı durdurmuştu ama iyileşmesi daha fazla zaman alacaktı. "Mughal kılıcı ne ?" diye sordum.

Bruiser kadife kaplı kınından çıkardı. *Çitin* soluk turuncu ve yeşil ışıltısında, kavisli şam bıçağı kararmış ve yontulmuştu, ucu eksikti, çatlak ve kalmıştı. Sonsuza dek mahvolmuştu. Ama kılıcın kalıntısı bunu da atlatmamıza yetecek kadar uzundu. Umuyordum.

Sonra Bruiser'ın ellerini gördüm. Su toplamıştı. Isınan metalin onu yaktığı yerden kararmış et sarkıyordu. Kıyafetleri delinmiş ve metal parçalarının uçarken yaktığı yerler yanmıştı. Bir kesik daha açarsa iyileşemeyebilirdi, elleri o kadar hasarlıydı ki. acımişti. Elimi uzattım. Bruiser bir an tereddüt ettikten sonra kabzayı avucuma yerleştirdi ve gözlerimi korumak için gözlüklerini başıma sardı.

"Bahşış gitti," dedi.

"Evet. Ve gelecekteki olasılıklarımın hiçbirinde bu iç *çiti* görmedim, bu yüzden ya içinden kolay olacak ya da sadece dış çiti kesmek tüm gelecekleri değiştirdi." Diz çökerek bıçağı çevirdim, böylece baş hizamdaki *ölüm çitini* kesebilecektim. "Kendinizi koruyun."

Bruiser, "Hızlı kes," diye tavsiye etti. "Oval bizim işimize yaradı. Düz çizgiler keserseniz, çevirdiğinizde baştan başlamak zorunda kalırsınız. Ve" -sesi sertleşti- "yıldırım kesmek gibidir."

Kulağa acı verici geliyordu. Boştaki elimle Glob'u cebimden çıkardım ve enerji kalıplarının yakınında tuttum. Bıçağın kırık ucunu *çitlere* dokundurdum ve kolumdan bir cızırtı yükseldi. Bir enerji sağanağı üzerime sıçradı ve geri çekildim. "Tamam. Bunu tekrar deniyorum." Glob'u kabzasından tuttum

Böylece iki elim de , bileklerim üst üste duruyordu. Bıçağı tekrar çitlere dokundurdum ve Glob tüküren tüm enerjileri içine çekti. Bıçak ısındı, nemli havada tütmeye başladı. Üzerine bastırdım ve *çiti* kestim. Glob, zaten yanmış ve çoğunlukla iyileşmiş olan elimde gittikçe ısındı. Bıçak daha da karardı ve çelik parçaları koparak yere düştü.

Gözümün ucuyla bir el feneri ışını gördüm. Fawn ve Carmine bizi koruyorlardı, da silahlı ve benimle savaşmaya hazır başka insanlar vardı. Onlara konsantre , açtığım delik beni elektrikle öldürmeye çalışırken olmazdı.

Ölümle ilgili kendi kehanetini taşıyan bıçağımla büyük oval bir kesik atarken ter omurgamdan, postumdan, titreyen kollarımın altından aşağı kaydı. Başlangıç noktama ulaştığımda, ortadaki enerjiler cızırdayarak kayboldu. Bıçağı dikkatle tutarak yana doğru geri çekildim ve geleceğe dair hiçbir anlam ifade etmeyen diğer bakışları hatırladım. "Koun. Bileğimi dik. Yudumla. Acele et. ağzında tut. Geç."

"Evet, Kraliçem."

Derimi kesmeye başladı ve ben de ekledim, "Eğer yanılıyorsam, ölüm enerjilerinin üzerinden geçerken ölebilirsin."

Koun sakince gülümsedi ve solgun gözlerini bana dikti. "Bir Skinwalker kraliçesiyle lanet bir Hristiyan kilisesine girerken ölmeyeceğim. Ya savaşta öleceğim ya da sonsuza dek yaşayacağım." Beni kesti ve haçın artık yanmadığını fark edecek kadar irkildim. Diğer iki muskayı da kaldırmıştım ve bağlantı kopmuştu. Yeni bilgi. Güzel.

Koun kanımı emdi ve oval delikten geçerek diğer tarafta, silahlarını çıkarmış ve hazır bir şekilde durdu. Önce Tex, sonra Leo geldi, her biri kanımı yudumluyor ve üçü de kertenkele gibi sürünüyordu. Carmine ve Fawn girdi, kana gerek yoktu.

Eli onların peşinden gitti ve omzuma dokundu. Karanlık sakinliği içime aktı, yakınlığı o soğuk sükûnet havuzunu yaydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ona ne yapmak üzere olduğumu anlatmaya çalıştım. Zaten olan gözbebekleri daha da genişledi. İmgelemde bunun hiçbir anlamı yoktu. ben .

Bruiser kabzayı aldı ve bana *çitin* içine girmemi işaret etti. Tereddüt ettim. Sırada Bruiser'ın arkasındaki ekibin olmasını ama yer darlığı, sırayı bozmak ya da zaman çizelgesini aldatmak gibi bir şey olmayacağı anlamına geliyordu. Sayımız umduğumdan daha az olacaktı.

Açıklıktan eğilerek geçtim ve Bruiser içeri girebilsin diye kabzayı almak için arkaya uzandım. Kabzayı sokmak için bir bacağını kaldırdı ve ben de arkamdaki odaya doğru geriye doğru ittim. Enerjilerdeki oval delik kapandı. Eli'in kollarına düştüm ve beni ayağa kaldırdı.

Bruiser'ın gözleri şok olmuştu. "Jane?" diye fısıldadı. Sonra öfke parladı. "Jane!"

Başımı salladım. "Burada benimle olman ölmen anlamına geliyor. olman ise yaşaman ve sonrasında Leo, Koun ve Eli ile ilgilenebilmen demek. I . . . Sana canlı *ihtiyacım var*. Anlıyor musun? Canlı, pastırma gibi kızarmış ya da"-bir nefes aldım ve söyledim-"ya da benim elimde ölmüş değil. Ve eğer buraya gelersen, Mainet Leo'yu ve seni alır. Ben de seni vurmak zorunda kalırım."

"Geleceklerinden birinde mi? Sana ihanet ettiğimi mi gördün?"

"Mainet'le savaşmak için büyülerimizi harmanladığımızı gördüm. Biz kazanıyorduk. Sonra sen Leo'nun kan bağıyla içeri çekildin. Eğer içeride olursan, Mainet seni, Leo'yu ve beni ele geçirir. Herkes ölür."

Bruiser ayağa kalktı ve uzaklaştı. Sanki sözlerim ona ihanet etmiş gibi.

Alex, "Sonra sızlanırım," dedi. "İçeride garip şeyler oluyor."

Eli ve ben göz göze geldik ve birlikte "Dil" dedik.

Karanlıkta sessizce ilerledik, vampirler önümüzdeki boşluğu , ben de Mughal kılıcını tutuyordum, ondan geriye ne kaldıysa. Onlarla Eli arasında sıkışmıştım. Önümüzdeki kapı açıldı ve içeriden bir davul sesi geldi. Tempo, daha fazla kalp atışı üzerine katmanlanmış bir kalp atışı gibiydi, mabedin büyüklüğünden kaynaklanan yaratıyordu. Üst üste binen ritim kendi kalp atış hızım üzerinde garip bir etki yaratarak onu hızlandırdı. Sonucun kasıtlı olduğundan emindim.

Eli omzuma dokundu. Savaş hazırlığının o karanlık, sakın havuzunu paylaştı. Derin bir nefes aldım ve nefesimi . Tamam. Nefes al. Elini bıraktı ve karanlıktan geçerek kapıya ilerledi. Ön insanlar burada olduğumuzu biliyor olmalıydı ama iç koğuştan geçtiğimizi . Öyle umuyordum. Yanımdaki vampirler sanki adımlarının ortasında taşa dönüşmüş gibi durdular. Hepsi birden geri adım attı. Bir tane daha. Tekrar durdular ve bana döndüler. Hareketleri ölçülüydü, davulun ritmiyle uyumluydu.

Koun kendi kendine bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Gidebileceğimiz en son nokta bu Kraliçem. Tapmadığım bir Tanrı için kutsallığı bozulmuş bir kilisede bile bedenim yanıyordu."

Eğildim ve yanmış bir vampir kokusu aldım. Yavaşça sordum, "Mainet'in vampirleri içeri girdi. Diğer kapının üzerindeki rünler yüzünden mi?"

"O yolu arayacağız. Ama bir zamanlar kutsal olan o yere girmenin bir yolunu bulana kadar yalnız kalacaksınız."

"Yalnız değilim. Eli yanımda."

Üç vampir koridor boyunca , Koun ve Tex, Leo'yu bir kolundan tutuyordu. Carmine ve Fawn, Eli ve beni koruyordu. Açık kapıya doğru kaydım ve başımı eğdim.

Mabette çember aktif hale getirilmişti. Dış halkada üç cadı, üç vampir ve Aya oturuyordu ya da kardeşimin durumunda olduğu gibi yatıyordu. Merkezde Mainet ve Sabina/Gramma birlikte duruyordu. Lachish sunağın üzerindeydi ve bu açıdan bakıldığında göğüs kemiğinden kasıklarına kadar kesildiğini görebiliyordum. Kesik derin değildi, daha çok bir çizik gibiydi, gelecekteki daha derin bir kesik için bir model. Ayrıca tek bir çizgi değil de daha karmaşık bir şeymiş gibi görünüyordu. Belki de ölümün rune'u. Hâlâ yaşıyordu.

Endora tarafından çalınan kalp atışlarımın hızı hafifçe arttı. Bu bir hava büyüydü ve göğüs boşluğumda yankılanarak nefesimin titremesine neden oldu. Hafif bir titreme parmaklarımı yakaladı ve bileklerime tırmandı. Eli omzuma tekrar dokundu. Kalp atışlarımız senkronize oldu. Nefes alışverişlerimiz de öyle. *Sakin. Sakin.*

Havada duman kokusu yükseliyordu. Odun dumanı ve biberiye. *Büyükanne . . .*

Kapı aralığı gölgelerle kaplıydı. Daha iyi görebilmek için başımı odanın içine doğru kaydırđım ve Sabina'nın yanında duran kızıl saçlı bir vampir gördüm. Onu daha önce görmüştüm. Ka onun şeklini almıştı. Ama neden? Neden şimdi bir vampir olarak burada? Kurban olmak için burada olduğunu sanmıştım ama-

Ve sonra aklıma geldi. Büyükanne ve Ka Mainet'in bir meleği bağlayıp gücünü almasına yardım ediyor, aynı anda Mainet de Karanlığın Oğulları'nın son gücünü almak için kalple ne yapacaksa onu yapıyor ve çoktan çağırılmış bir iblisle pazarlık ediyor ya da onu bağlıyordu. Düşünebilmek için karanlığa geri çekildim.

Ya Büyükanne'nin zihninde Ka'nın bir vampir olarak yeni Varis olması planlanıyorsa? Eğer öyleyse, Mainet Efendi olduğunda Ka da Varis olarak biraz güç kazanacaktı. Sonra Büyükanne Mainet'i öldürecek ve tüm güç ona bağlı bir iblis ve bir melek birliktede Ka'ya geçecekti. Bir deri gezgini vampirlerin, pek çok deri gezginini öldürmüş olan yaratıkların tüm gücüne sahip olacaktı. O zaman tabii ki Gramma bir sonraki Varis olacaktı.

Neredeyse tüm vampir klanlarında, gücü ve laneti kabul edecek bir varis bulunurdu. Leo, Immanuel'i varisi ilan etmeye hazır olana kadar bu kuralı çiğnemişti. Neden? Bu yüzden mi? Çünkü sırada Mainet vardı ve Leo Mainet'in bodrumunda zincire vurmuştu.

Ka bir vampir olarak muhtemelen diğer bütün dış kafalıların daha deliydi. Bir arcenciel tarafından ısırılmıştı. Büyükanne için harcanabilirdi. Elbette.

Tüm bu konsept başımı döndürdü. Baş döndürücü. Kalp atışı yankısı kafa karıştırıcıydı. Son düşünce trenimi bulmaya çalıştım ve Mainet'e ulaştım.

Mainet büyükannesinin ihanetini bekliyor muydu? Bir megaloman bile en büyük düşmanının böyle bir törene girmesine izin vermezdi. Tıpkı kiliseye girip yanmadan bir yolunu bulduğu gibi, olası bir ihanetten kurtulmanın da bir yolunu bulmalıydı. Uzun oyun. SOD'lardan biri kiliseye saygısızlık ve kilise inşa edilirken bir iblis ile melek Hayyel'i çağırmaya başlamıştı.

Kalp atışı davulu yeniden hızlandı ve giderek arttı. Titreme parmaklarıma geri döndü. Eli elini omzuma koydu ve aynı titremeyi onda da hissettim. Artık ikimizi de etkiliyordu. Yavaş bir nefes almayı başardım. Kalp atışı bir tür , tıpkı Koca Evan'ın müzikal hava sihri gibi. Küreyi tutan elim titremiyordu. Glob'u göğsüme, göğüs kemiğimdeki yanık yerin hemen altına kaldırdım ve ısınan haçı gördüm. Rahatlama içime ve Eli'ye bir merhem gibi yayıldı. Beynim yeniden çalışmaya başladı.

Ka. Gramma. Varis. Bağlı bir melek aynı yerde. Peki iblis neredeydi? Gelecekte bir iblis vardı. Mainet'in ikisine de ihtiyacı vardı, meleğe ve iblise.

Son parçalar da zihnimde yerine oturdu. Immanuel ile başladım. Büyükanne'nin planı buydu. Cennet ve cehennemdeki tüm gücü onun soyundan birine vermek. *U'thun'tas'ın* bencil hedefleri, çarpık ahlakı ve türümüzden pek çok kişiyi öldüren canavar De Allyon'dan bile daha az merhameti vardı. Yani SOD'lar öldükten sonra Immanuel Mainet'in varisi mi olacaktı? Evet. Ama. Büyükanne Immanuel'i öldürüp onun yerini alacaktı. Şimdi de Ka'yı öldürüp onun yerini alacaktı. *U'thun'tas'ın* yaptığı buydu.

İçeri baktım. , ölüm rünleriyle işaretlenmiş diğer kapıda duran ve onu görmemi Tex'i gördüm. Alex kulaklıktan "Eli. Vampirler yerlerini aldı."

Eli, "Carmine, Fawn, balkonda ateş etme pozisyonuna geçmeye çalışın," dedi.

"İlk hedefleriniz cadılar. Davul çalmayı kesin," dedim. "Durduğunda, primerleri ortadan kaldırabiliriz."

"Anlaşıldı," dedi Fawn yumuşak bir sesle, insanlar karanlığa doğru kayıyordu.

Balkon mu? Mabede tekrar baktım ve dar ikinci katı fark ettim. Bunun sadece dekoratif bir raf olduğunu düşünmüştüm. Gördüklerim şimdi daha anlamlıydı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Fawn'ın balkonun ön tarafına, yan duvara doğru ilerlediğini ve vücudunun üst kısmını bölücünün üzerine koyduğunu gördüm.

Bir tabancayı iki eliyle kavrayarak nişan aldı ve bir hedef belirledi. Tüfek değil. Lanet olası bir dokuz milimetrelik yarı otomatik. Carmine balkonun diğer tarafını aldı ve en azından onun uzun namlulu bir tüfeği vardı. Artık insanlarımız vardı ama ölüm bombalı cadılara karşı çok az iyi silahımız vardı. Fawn hedeflerini düşündü. Ve ateş emrini bekledi.

Eli bana, "Bizim 'Go' noktamız nedir?" diye sordu.

"Harekete geçmeden önce iblis ve meleğin fiziksel olarak ortaya çıkmasını beklemeliyiz. Ne kadar kötü olursa olsun."

"Anlaşıldı." Sesi acımasız ve tınısızdı.

Endora'nın kalp atışlarının sesi aniden artarak duvarları sarsmaya, vitrayları tıkırdatmaya başladı. İçindeki büyü çarpmaya başladı ve hemen ardından ölüm kadar keskin ve ekşi bir korku parladı. Sadece Eli ve benim aramdaki bağlantı beni hareketsiz tuttu. Glob o kadar sıcaktı ki, yastıklı kumaşın üzerinden hissedebiliyordum ve onu ne zaman kaldırdığımı merak ettim. Hatırlamıyordum. Giysilerimin tutuşmayacağını merak ettim. Glob'un kendisi tutuşabilir miydi? Beni koruduğu diğer şeylerle birlikte kendi sihrimi de emecek kadar ısınabilir miydi?

Carmine hedefini seçti. Mainet. Emrettiğim gibi cadıları değil. Gelecekler bana bu olasılığı göstermişti. Lanet olsun.

Mainet ellerini Lachish'in bedeninin üzerinden kaldırdı ve yanına kulpsuz beyaz taştan bir fincan koydu. Yanımda, Eli omzumun soluna nişan aldı, benimle teması korudu ama Mainet'in konumu, Lachish'e bu kadar yakın olması, bunu imkânsız bir atış haline getirdi. Balkonda Fawn ve Carmine el işaretleri yapıp tekrar hedef değiştirdiler. Fawn'ın yüzünü gördüm, fena halde yanmış, kabarmış ve pul pul dökülüyordu. Sanki *ölüm çitinin* yanından geçmiş gibi görünüyordu. Hafifçe titriyordu, en ufak bir titreme bile yoktu ve Mainet'e nişan almıştı. Ölüm ritmi ve acı onu etkiliyordu. Ateş ederse Lachish'i öldürebilirdi.

Elimle küçük bir işaret yaptım ve ona başımı salladım. Sunağın yanında duran cadıyı işaret ettim. Bu iki cadıyı ortadan kaldıracaktı, Carmine'in ve Fawn'ın hedefini. Fawn nişanını sabitledi ve başını salladı. "Üç deyince," dedim, baskına hazırdım.

Alex, "Vampirlerimiz öldü," dedi.

Vampirlerimize . Kapı boştu. Mainet'in vampirlerine baktım; hepsi iyiydi ama çemberin içinde oturuyorlardı.

Eli eğildi ve tekrar içeri girdi. "Dördümüz kaldık. Ateşi davulcu ve cadıların üzerine yoğunlaştırın. Emredince ateş edin." Bana baktı. "İlk atışta içerideyiz."

Başımı salladım. "Ateş."

Fawn ateş etti. Davul sesi kesildi. Endora kilisenin zeminine kaydı. Ölmüş. Kafasından vurulmuş. Kuzeyin solundaki cadı Ursula balkona bir şey fırlattı. Bir ölüm bombası patladı. Fawn yere yığıldı. Carmine artık görünmüyordu. Saldıran cadı davulu eline aldı ve tekrar çalmaya başladı. Kalbim ve ciğerlerim çembere güç veren ölüm havası çalışmasının yankılarıyla titredi

"İkimiz," diye fısıldadım.

CHAÏTE3 2Ä

Tersine Yanan Bir Ateş Gibi

Kulaklıklarımdan Alex, "Leo hareket ediyor." dedi.

Ne yapacağımı bilemedim. Eli'nın eli beni yerimde tuttu. Soğuk, karanlık sakinliği içimi doldurdu. "Dayan," diye fısıldadı. "Şu anda ölmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Eğer vampirleriniz uyanırsa bu fark yaratacaktır. Ne zaman harekete geçeceğimizi bileceğiz."

Eli'nin bize olan inancı benden daha fazlaydı. Damlacık imgelemlerinde çok şey görmüştüm ama şimdi çok şey farklıydı, çok şey eksikti. Ve her yanlış hareketim felaket anlamına geliyordu.

Beast ve Eli'nın ben/biz'i birleştirdi. Artık en iyi avcılarız. Biz biriz.

anasını. O haklıydı. Bu garip bağlantıyla, biz birdik. Üç Kuralı. Bu gerçek bana çarptı. Biz üçümüz Kuralı'ydık.

Sabina/Gramma kristal athame'i tutuyordu. Mainet' yaptığı rune'u takip ederek yavaşça Lachish'i kesti ama sadece kanayacak kadar derin kesti, bıçağının altındaki kas ve organlara zarar verecek kadar derin değil. Ancak bu daha az acı vermesini sağlamadı. Lachish seğirdi. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Nefes alış veriş hızlandı. İçeri dalıp onu kurtarmak istedim ama bunu hepimiz ölecektik ve Lachish de hayatta kalamayacaktı. Cadı nefes nefese kaldı. Onun acısı, kendi arzularının karanlığına bir deri gezgini için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yaşam döngüsünün kısmına canlı bir insanı yiyerek başlayan *U'tlun'ta* için acı çekmenin hiçbir anlamı yoktu. O yoldan gitmeden önce bir uçurumdan atlardım.

Ben/biz kütleden kurtulup kuş oluruz, Canavar düşüncesi ve uçup gideriz, uçuşta benliğimizi kaybederiz. Ya da çirkin bir köpeğe dönüşür, iyi bir burna sahip olur ve koku içinde kaybolurdum. U'tlun'ta olmazdım. Jane korkmamalı. Mainet'i öldüreceğiz. Melek özgür olacak.

Mainet ellerini Lachish'in üzerine indirdi. Yarılmış karnına bir şey yerleştirdi. Vampir kalbi. Eli bir lanet mırıldandı ve bu lanet davul sesinin altında kayboldu.

Mainet'i öldür! Canavar talep etti.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. İmgelemlerde, eğer Mainet'i şimdi, iblis ve Hayyel ete kemiğe bürünmeden, Mainet törenle tamamen meşgul olmadan durdurmaya çalışırsam, hepimiz ölecektik ve tören Mainet'in planladığı gibi devam edecekti. Olasılıkların aynı görüntülerinde Molly'nin ölme ve Bruiser'ın ölme olasılığını görmüştüm, bu yüzden ikisinin de *ölüm çitinin* dışında güvende olduklarından emin olmuşum.

Ama gelecekleri hızlıca incelemem gerekti ve sadece sevdiğim insanların hayatta kaldığı, Eli'nin kendi gücüyle çıkıp gittiği ve benim de hayatta kalabileceğim sonuçları araştırdım. Mainet'in arada yaptığını fark etmemiş, incelememiştım, sadece atmam gereken adımları incelemiştim. Olası gelecekleri daha iyi incelemeliydim. Lachish dayanılmaz acılar çekiyordu. İblis ve melek henüz ete kemiğe bürünmemişti.

Mainet Lakiş'ten uzaklaştı. Kalp eskisinden daha büyüktü. Artık kalp ve her iki akciğerin bir parçası, aort ve akciğer damarlarıydı. Büyümüştü. Kendi yenileyici gücüyle, soyundan çaldığı güçle seğiriyordu. Leo'dan. . . Leo'dan. Ama aynı zamanda Mainet'ten de. Varis'in sadece Karanlığın Kalbi hayatta kaldığı sürece Varis olduğunu hatırlamak zorundaydım. Güçle dolu değildi. Henüz değil.

Göz açıp kapayıncaya kadar damarlar uzadı ve Lachish'in dilimlenmiş bedenine bastırdı. Olduğum her şey, şimdiye kadar olduğum her şey, beni şimdi devreye girmeye, Lachish'i kurtarmaya itti. Ama çok erken hareket edersem, o ve tüm halkım daha da korkunç bir şekilde ölecek ve tören yerine getirilecekti. Ve dünya Varis'e ait olacaktı. Doğru ana kadar beklemek zorundaydım.

Lachish çırpınırken, boğazından korkunç sesler gelirken dudaklarım sessiz bir hırıltıyla dişlerimden geri çekildi. Damarlar genişledi ve onun kanıyla doldu. Ve kalp atmaya başladı.

Lachish çırpındı, vücudu kamburlaştı ve sunak masasına doğru eğildi. Boğazı acı içinde gurulduyordu.

Bu acı sesi çok .

Ayak parmaklarımla ittim, kapı aralığından ve gizleyen gölgelerden geçerek ışığa doğru adım attım.

Eli beni geri çekti. Beni yerimde tutmak için bir kolunu belime doladı. Debelendiğimde, "Duvarlara bak." diye fısıldadı.

Bir duvardan aşağıya sarkan, mangalın ışığında titreyen bir melek sureti alevlerin yansımada kıvranıyordu. Hayyel, sesi çan, nefesli çalgılar ve uzaklardan gelen bir arp gibi, "Yardım et bana, Yüceler Yücesinin Efendisi," diye şarkı söyledi. "Beni çukurun karanlığına terk etme. Sana yalvarıyorum, beni Karanlığın avı olarak bırakma."

Hayyel burada tezahür ediyordu. Bedenen.

Karşı bir gölge büyüdü, karanlık, kötücül, hızla atan davul ve hızla atan kalp ile aynı anda titreşiyordu. Kararsız hatlarını netleştiremesem de, formda doğası gereği yanlışı bir şey vardı, iten, tiksindiren bir şey. Olmaması gereken bir şey. Başka tarafa bakmaya çalıştım ve bu girişimim başıma acı okları gönderdi.

İblisin gölgesi boyut ve kütle kazanmış, duman izlerinden büyüyordu. Gözlerimi dumanı takip etmeye zorladım ve bakışlarımı mangaldaki ateşte buldum. Gözlerim kurumuştu ve onları temizlemek için gözlerimi kırptım. Ateş genellikle olduğu gibi tek bir şey değildi: bir kaynak ya da besin, alev ve dumandan oluşuyordu. Bu ateş sedir çırası ve biberiye yakıyordu ama geri kalanı iki parçaydı; duman iblise doğru sürükleniyor, alevler Hayyel'e doğru eğiliyordu.

Aggie'nin terleme evindeki tören ateşi hakkındaki tuhaf düşüncayı hatırladım. O imge, o metafor buraya da uyuyordu: kütle ve enerjinin farklı potansiyelleri şeyin aynı yerdeki versiyonları, iki farklı boyuttan varlıkları buraya getirmek için.

Ateş her iki varlığı da bu âleme yaklaştırıyordu. Her ikisi de tersine yanan bir ateş gibi daha katı hale geliyordu. Hayyel kanatlı ve tüylüydü, teni aysız bir gece kadar siyahtı ve iğne ucu kadar ışıkla parlıyordu. Belinde gümüş bir zincir vardı, bir bebeğin ilk kolyesindeki zincir gibi narindi. Bu kısmı. Bunu görmüştüm.

Ve Lachish hâlâ hayattaydı. Onu hala kurtarabilirdim.

"Zamanı geldiğinde," diye fısıldadı Eli, "kutsal suyum var. Altı şişe."

İblise baktım, lamba siyahı duman, kükürt kokusu. Kutsal suyun çamurla kaplı ateş iblislerine zarar verdiğini biliyorduk. Bu şey üzerinde işe yarar mıydı? Bu korkunç derecede güçlü iblis üzerinde? Bilinmiyor.

İblis anlamadığım bir dilde konuştu ve nefes aldıkça duman göğsünde birleşti. Vücudu daha da yoğunlaştı. Sol eli omzu gölgelerden ayrılıp duvardan dışarı, odanın içine doğru uzandı. O elini Sabina'ya uzattı ve parmağını athame'ine batırdı. "Al. Ye," dedi.

"Vay anasını," demeye çalıştım ama ciğerlerimde nefes yoktu. Dudaklarım birbirine değen zımpara kâğıdı gibi kıpırdadı. Bunu görmemiştim. Damlacıkların hiçbirinde.

Sabina/Gramma iblisin parmağını ağzına götürdü. Emdi. Isırdı. Çiğnemeye başladı. Her nefes verişinde dudaklarının arasından ve burnundan dumanlar çıkıyordu. Odada kükürt kokusu yükseldi. *U'thun'ta*, iblis eti yiyordu.

Küfür dolu ziyafetten Hayyel'e baktım. Güneş ışığından gökkuşağı gibi gözyaşları abanoz yüzünden aşağı akıyor, göz kapakları altın rengi gözlerinin üzerine kapanıyordu. Omuzları öne doğru kıvrıldı ve tüyleri korkuyla hışırdadı. İnce gümüş zincir belini sıkıyor, onu kesiyor, halkalar kalınlaşıyor, güçleniyor, odadaki tüm ışığı yakalıyor, ay ışıkları gibi parlıyordu.

Davulun ritmi, ritmi, ritmi, örtüşen hızlı bir kalp atışı.

Mainet kanlı athame'i aldı ve kendi karnını kesti, güçlü ve derin bir kesikti. Kanı çemberdeki vampirlere sıçradı ve onlar da kafalarını kaldırdılar. Çeneleri açıldı ve onun kanının düştüğü yerdeki derilerini yaladılar. Bunlardan bazılarını görmüştüm ama yeterince değil. Yeterince değil. Ve her bir hareketle çok değişmiştim.

Büyükanneme dönüp baktım. Artık yediği outclan rahibesine değil, hatırladığım büyükanneye benziyordu. İblisin parmaklarını çiğnedi. Çiğnedi ve vücudu kıvranmaya başladı.

İblis güldü. Ses kanıma buz gibi işledi.

Mainet, Lachish'in vücudunun üzerinde yatıyor, kalbi ve ciğerleri onun kesik göbeği ile Lachish'inki arasında pompalanıyordu. Cadı çırpınıyor, homurdanıyor ve soluk soluğa kalıyordu. Mainet çenesini çözdü, hafifçe boynunu ısırdı ve emmeye başladı.

Molly ve Koca Evan balkona koştular. Koğuştan geçmişlerdi. Öfke, kıyametin atlarından biri gibi ruhuma ve beni ele geçirdi. Onlara onu güvende tutmalarını söylemiştim. Bruiser'ı da dışarıda tutmuştum ama Moll içerideyse o içerideydi. Ve ikisi de ölmüş . Tabii . . . Gözlerim Evan'inkilerle buluştu. Sertçe başını salladı. Elinde bir şey vardı.

Göğüs kemiğime yaslanan altın haç ısındı ve dondu, etimi tekrar yaktı. *Le breloque* saçlarımı ve tenimi yakan kavurucu bir sıcaklıkla parladı.

Şimdi, dedi Beast.

"Şimdi," diye

fısıldadım.

Eli'nin savaş alanı farkındalığı beni ele .

Dünya yavaşladı. Her şey kristalleşti, berraklaştı ve keskinleşti. Tüm oda odak noktasına geldi.

Eli ve ben ileri atıldık.

Evan başının üzerinde bir şey döndürdü. Davullu cadı Ursula'ya doğru fırlattı. Ayak parmaklarımızla ittik. Koşumuza doğru uzandık.

Evan'ın büyülu tuzağı havada döndü. Ursula'nın boynuna sarıldı. Sıkılaştı.

Sıradaki cadı davulu ritmi devam ettirmek yerine, Fiona tutuşunu kaçırdı. Eli kalp atışı davulunun dibine çarptı. Davulu düşürdü. Davul yere düştü. Şangırdayan, uyumsuz, tıngırdayan bir çingirak. Ölüm çemberi dalgalandı.

Yankılanan odada sekiz adım atmıştık.

İp Ursula'yı boğdu. Çemberdeki pozisyonundan çıktı ve düşmeye başladı. Boğazını pençeliyordu. Çember titredi. Güç kaybediyordu.

Leo mabede adımını attı, kolu yanıyordu.

Lachish feryat etti, sesi tarafından boğuldu. Anılarımın beklediği ses. Molly'nin burada dışında. Çok fazla gelecek çarpışmıştı.

On adım.

Duvardaki iblis Molly'ye döndü. Boştaki eliyle ona doğru uzandı. Molly dondu kaldı. İblis ölüm büyülerine pençeleri önündeki havayı kavradı.

Sıçradım. Havada uzandım. Eli yanımda koşuyordu. Birlikte bocalayan çemberi yarıp geçtik. Eli üç el ateş ederken ben öne düştüm. Ka düştü. Yeterince hızlı yer değiştirmezse .

Üç el ateş edildi. Sabina/Büyükanne sendeledi.

Havada yatay olarak, kırık Mughal bıçağıyla Mainet'i kestim. Bel hizasında, derin. Böbreğine. Kırık bıçak derine saplandı ve kaburgalarına saplandı. Kolumu geri çektim.

Büyükanne düşmeye başladı. Yere düşerken iblisin parmakları hâlâ ağzındaydı.

Gölge-etini duvardan çekip aşağı indirdi.

.

Karanlık olanın dumanlı koluna düştüm. Göğsüne doğru.

Dünyam elektrik acısıyla aydınlandı. Donmuş acı. Nefes alamıyordum. Deprem gibi bir kükreme.

Uzaklardan gelen silah sesleri. Rüzgar yüzümü kamçılıyor. Dondurucu soğuk postumu donduruyor.

Ben/biz bu olasılığı görmedik, diye düşündü Beast.

Beynime bir buz kütlesi girdi. Kelimeler.

Benimki benimki, diye düşündü iblis.

Kolum şimdi arkamdaydı ve beni Mainet ile iblisin arasına uzatıyordu. Bıçak 'ten koptu.

Babür kılıcıyla gölge-etini kestim. Çok az direnç vardı. O buradaydı ve burada değildi. Ölümüne dayanması için yaratılmış ve Varis'in kanıyla kaplanmış çelik bile şeytani dumanı kesemezdi. Ayrıldı ve kesiğin etrafında yeniden şekillendi. Beni kendine doğru çekti. Bir şey yakaladım.

Molly'nin bir anlık görüntüsü. O özgürdü. *Ahhh*. Özgürdü çünkü iblis onun ölüm büyüsünü bırakmış, beni kurban olarak almıştı.

Büyükannem vurulduğunda parmağını ondan kurtarmıştı. Düşerken.

Jane. Jane senin adın, düşünceleri kırık çanlar gibi çınlayarak beynime şarkı söyledi. *Jane Doe Yellowrock. Ahhh. Dalonige'i Digadoli. Yeeesss. Seni seçiyorum.* Skinwalker enerjilerimi çekti, karanlık motifler içeren gümüş sis benden patladı.

Hayır. Jane değil. Ben/biz. Beast! Eli! Üçtür!

Canavar sihrimizi içimize geri çekti. Glob'u iblisin göğsünün dumanlı, gölgeli dehlizine ittim/ittik. Mughal kılıcıyla kestik. Beast ve ben birlikte *le breloque*'un gücünü çektik. Taç korkunç soğuğa ve haşlayıcı ısıcağa karşı cızırdadı.

Bina sallandı.

Melek heykeli düştü ve paramparça oldu, bıçak gibi keskin beyaz taş parçaları dışarı fırladı. Yüzüme bir şey sıçradı. Eli. Kutsal su. İblis kükredi. Bedenimi sarstı.

Savaş görüntüleri beynimde patladı. Tahta ve taş mızraklarla ve kaya çekiçleriyle savaşan adamlar. Kan, toprağa kurban edilmek üzere tarlalara sıçırıyordu. Sonra metal bıçaklar. Mızraklar deldi. Kılıçlar yarıyordu. Baltalar kesti. Her yerde kan. Silahlarla savaş. Patlamalar. Ateş ve roketler. Ve her zaman toprağı ıslatan kan. Kanı emen topraklar. Nefreti, karanlık amaçları ve eylemlerin karanlığını kanla birlikte yutan topraklar.

Glob siyah alevler içinde patladı. Kırılğan, kırık bıçağımla dumanı kestim. Tekrar vurdum. Tekrar. Kararmış çeliğin kesik darbesi, keskin bir rüzgârın sisi yırtması gibi gölgeleri bir anlığına ayırdı. Açılan delikten kutsal su sıçradı. Küre ısındı. Hasarlı gölgeyi emdi. Dumanlı enerjilerden oluşan bir kasırga uçümüzün etrafını sardı. İçimize doğru.

Kafa derim haşlandı. Elim dağıldı. Eli acıyla delinmiş bir savaş çılgılığı attı.

Bu yeterli değildi.

Ben yeterli değildim.

İblis bıçak gibi kesen kelimelerle lanet okudu. Bıçak *olan* kelimeler. Kanımın kendine has kokusu Lachish'in kanının kokusuyla karıştı. Ka'nın. Büyükannemin. *U'tlun'ta* kanının çürümüş et kokusu. Farklı türde bir Üç Kuralı, ama yeterince ölü ya da katılamayacak kadar hasarlıydı.

Dışkı, idrar ve kusmuk kokusu. Kutsal suyun temiz kokusu. Ateşlenmiş silahlardan çıkan nitroselüloz.

Kara büyüünün tadı dilimde çürümüş limon ve kurtlu et gibi. İblisin pis kokusu, cehennem ve kükürt kokusu.

Kutsallığı bozulmuş kiliseye karanlık ve iblisin gücü nüfuz etmişti. Ölüm ve iblis enerjileri şok dalgaları gibi binanın içine yayıldı. Yer sarsıldı ve titredi.

Her şeyi görebildiğim ana kadar şey yavaşladı. Zaman neredeyse .

Sol elimin Glob'u tuttuğunu görmek için aşağı baktım. Gecenin karanlık bir cebi ondan açıldı. Evrenimize o kadar yabancı bir şeydi ki adı yoktu, maddesi olmayan bir şeydi. Enerji yok. Hiçlik genişledi ve uzadı, merkezi boştu, zamansız ve mekânsız bir boşluktu, o kadar karanlıktı ki net olarak göremiyordum. Hiçlik yoğunlaştı, o siyah bir güç ki bir yanıp bir sönüyordu.

Le breloque kudret ve gücü Glob'un boşluğunun etrafına sardı. Ona biçim ve şekil ve kütle/ kütlesizlik verdi, anladığım ama anlamadığım bir şeyi, hepsini birden.

Glob'u tutan elimle mızrağı fırlattım. İblisin dumanlı etine uçtu.

Mızrağın sivri ucu pençeli bir el gibi açıldı, tıpkı yarı-form şekillerimin en güçlüsündeki kendi pençeli elim gibi. Dumanı kavradı.

Geceyi paramparça eden bir çığlıkla, ruhumun iradesi ve Globun gücü iblis enerjilerini çekti. Çalkalanan bir güç kasırgası, bir karanlık kasırgası ve etinin dumanı. Onu bir düğüm haline getirdim ve Glob'un cep dünyasına itmeye başladım. İblis beni başının üzerine kaldırdı ve tokatladı.

Lachish'in bağlı olduğu sunağın yanındaki kırık melek heykelinin üzerine sertçe düştüm. Kaburgalarım paramparça oldu.

Acı bir an için dindi ama nefesim .

Glob'u düşürmemiştim. İblis karanlığı hâlâ kendi cep evrenine çekiliyordu. İblis çığlık attı. Mainet sunaktan bana doğru uzandı. Pençeli bir eliyle beni . Beni vampirleşmiş yüzüne, dişlerine ve cehennem karası gözlerine yaklaştırdı. Güldü. "Karanlık olanı benden çalmayı düşündün. O benim. Gerçek varis benim. Karanlığın Varisi."

Gücü, odayı yırtan bir enerji kasırgasına dönüşmüştü. Glob yeterli olmayacaktı. İblisi bağlayıp yakalamaya, Varisi yok etmeye ve meleği serbest bırakmaya yetmeyecekti.

Ama hâlâ Lakiş'in karşısında yatıyordu. Hâlâ zaman vardı.

Ben bunu düşünürken bile Mainet beni tavana fırlattı. Kırık kirişe çarptım. Köprücük kemiğim kırıldı, kaburgalarım daha da yer değiştirdi. Acı şimdi vuruyordu. Zaman neredeyse duracak kadar yavaşladı. Yukarıdan, her biri farklı, benzersiz, ama nasıl tezahür ederse etsin her biri sadece enerji olan tüm güç tellerini görebiliyordum.

Ölürken, hepsini Glob'un içine çektim. *Le breloque* gücünü, amacını ekledi.

Yerçekimi beni yere düşürmeye başladı.

Düşerken Glob'a tutundum. Bir şekilde. Haç içime işledi. Farklı türden bir güç. Hepsini bir araya getirdim. Hala çok geç değildi.

Son nefesimde iblise fısıldadım, "Git buradan." Feryat ederek son iblis de Glob'un içinde kayboldu.

Mainet beni yakaladı ve tekrar yukarı fırlattı. Yüksek. Yukarıdaki kubbeye tokat attım.

Düştüm. Zaman normale dönerken kilisenin zemini bana doğru hızla akıyordu.

Parçalanmış bedenimi ayakları aşağıya doğru inecek şekilde manevra yaptırmaya çalıştım.

Kötü iniş yaptım. Alt bacağım kırıldı. Vücudum kafa üstü yere çakıldı. Her şey karardı.

Bilincin neredeyse kaybolduğu gecede silah sesleri duyuldu.

Ölüm büyüünün pis kokusu havada asılı duruyordu. Eli'nın kalbi sabit ve sert bir şekilde çarpıyordu.

Gözlerimi açtım. Kan gölünün içinde yanaklarım yere yapışmıştı. Acı her şeyimdi. Acı beni geçirdiğinde yere kustum.

Beast bana gücünü, acıyı bir ya da iki anlığına görmezden gelme yeteneğini aktardı.

Gözlerimi odaklayabildiğimde büyükannemi gördüm. Ölmüştü, vücudu ölüm enerjileri tarafından yenmiş, çalmaya çalıştığı iblis etinin tadıyla yanmış, deri gezgini enerjileri iblisle birlikte Glob'a götürülmüştü. Ondan geriye kararmış bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı, kemikleri kömürleşmişti.

Ka nefes alıyordu, gözleri açıktı, başının üstündeki tavana bakıyordu. Bir mermi kafatasına, iki mermi göğsüne girmişti. Ve hâlâ nefes alıyordu.

Acı, Beast'in onu uzak tutma becerisini aştı, kırık kemiklerin acısı, her şeyi kuşatan bir acı.

Canavar düşüncesi, *Kemik acısı. Tadı karahindiba çiçeği ve çürümüş kokarca eti. Duman rengi ve açlıktan ölmüş avın eti.*

Evet. İşte bu. Vücuduma baktım. Sağ bacağım bileğimden birkaç santim yukarıda kötü bir açıyla bükülmüştü.

Öğürdüm, hareket göğsümü ve kırık kaburgalarımı titretti. Tadı acıydı. Göğsüm ve karnım sanki dev pençeler tarafından çizilmiş gibi kanıyordu. Oh. Doğru ya. İblisin pençeleri zırhımı kesmişti. Ve Longfellow'un pençeleri. Kıyafetlerimin içi kanıyordu. Muhtemelen oldukça kötü. Tek bir nefes alabildim, kaburgalarım düzgün hareket etmiyordu, her iki tarafta birden fazla kırık vardı ve harap olmuş kaburgalarımın arasında uzanan kaslar yırtılmıştı. *Çırpınan göğüs.* Bu terim EMT çalışmalarımın aklımda kalmış. Bana çok iyi gelmişti.

Ölüyordum. Savaşamadım. Yer değiştirmemiştim.

Ama Mainet beni bir kenara atmıştı. Şimdilik hayattaydım.

Kalan ölüm büyülerinin fırtınası odanın etrafında esip dönüyor, Glob hâlâ onları içine çekiyordu. Dışarıda çakan şimşekler tepedeki kırık kubbeden görülebiliyordu. Yağmur yağdı ve heykelleri sağa sola savurdu.

Bıçağın kehaneti beni kurtarmıştı. Şimdiye kadar. Bunun bir kısmını görmüştüm. Başımı kıpırdatmadan yukarıya, balkona baktım.

Molly, üst katın kenarını işaretleyen kısa duvarın duruyordu, elbisesi ölüm büyüsünün rüzgârıyla vücuduna sıkıca sarılmıştı, kumaş çürüyor ve yırtılıyordu, bacaklarının etrafına sarılmıştı. Kırmızı bukleleri geriye taranmıştı. Gözleri büyüyle, güçle parlıyordu. Bir elinde küçük bir biberiye bitkisi tutuyordu. Hâlâ yaprakları vardı. *Toprak büyüsü.* Molly toprak büyüsünü cadıların karanlığıyla savaşmak için kullanıyordu. Düşmanın hâlâ aktif olan ölüm büyülerıyla savaşmak için.

Çemberin içinde, yaşayan son cadı Fiona bir ölüm bombası fırlattı. Molly bombayı bir fiskeyle yana savurdu.

Wyrd çalışıyor. "Anam."

Ölüm bombası havada durdu. Havada asılı kaldı.

"Anam." Aile dilinin İrlanda Galcesi.

Evan balkonun zemininde, Molly'nin yanında duruyordu, bir kolu Molly'nin kalçalarına dolanmış, ona denge veriyor, onu yerinde tutuyordu. Tek bir nota söylüyordu, sabit ve saf. Hava büyüsünü karısına armağan ederek, çemberde hâlâ hayatta olan cadının ölüm büyüsüne karşı hücumu izin verdi.

Molly sihrini kullanarak *"Bri!"* dedi.

Ölüm bombası rotasını tersine çevirdi. Fiona'ya doğru. Cadı oturdu. Sertçe. Kafası kesilmiş bir vampirin cesedinin üzerine indi. Bir elini uzattı, havada bir koruma fırlattı.

Molly sözlerini şöyle bitirdi: *"Bua an tsaoil."*

Fiona'nın koruması paramparça oldu. Kendi ölüm büyüğü ona çarptı. Sıkı bir topun içine kıvrıldı. Rahatladı.

Öldü.

Kutsallıktan arındırılmış, yıkık mabette, ölmekte olan bir esintinin son iplikleri dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Eli'nin kalbi bizimkiyle birlikte atıyordu, Beast'in ve benimkiyle birlikte.

Bu bağlantıya tutunarak, tacımdan şifa çıkardım ve en kötü kanamamı onarmaya çalıştım. Bu işe yaramıyor görüldüğünde, benim olan enerjileri, sağlam kolumla kendimi itmeme izin verecek kadar acımı hafifleten bir merhem haline . Odanın geri kalanını görmek için.

Düşman vampirlerin kafaları kesilmişti. Koun ve Tex yanlarında oturuyordu, kanlar içinde, hâlâ ölümsüzlerdi. Benim vampirlerim çemberin dışındaydı, kılıçları ölüm büyüğü çemberini geçerek çemberin içindeki vampirlerin başını kesmiş olmasına rağmen hayattaydılar.

Aya insana dönüşmüştü, çıplaktı, üzerine kan ve pislik sıçramıştı. Parmakları sarsıldı. Yumuşak bir iniltiyle nefes verdi. Bir noktada ellerini serbest bırakmıştı ve elinde kanlı bir bıçak tutuyordu.

Hayyel hâlâ oradaydı, duvarda parıldayan siyah bir ışıltı halinde bizi izliyordu. Hâlâ gümüş bağlı olan fiziksel bedeni duvardan kurtulmak kıvranıyordu.

Varis kendini Lachish'ten birkaç santim uzaklaştırdı. Aralarındaki karanlık, siyah motiflerle kıvılcımlandı ve güçle çatırdadı.

Oturan Tex, Mainet'e doğru altıpatlarını kaldırdı.

Mainet kendi kolunu kesti ve zonklayan kanını çembere doğrulttu. Kan bir cızırtıyla gizemli enerjilerin üzerine ve meleğin dalgalandığı duvardaki sembollerin üzerine sıçradı. Vampir kanından bir damla meleğin etrafındaki zincire düştü.

Hayyel çığlık attı, çatlak çanlardan ve kırık ahşap enstrümanlardan oluşan uyumsuz bir ses.

Zincir Hayyel'in abanoz teninde sıkılaştı, siyah kadife üzerinde sterlin gibi parladı. Meleği . Melek kanı damladı, uzun, parlayan bir iz, kanın kendisinden parıldayan ışık.

İblis gitmişti ama Mainet'in elinde, çağlar boyunca oynanan bir satranç oyunu gibi, katman katman potansiyel planlar vardı. İşi bitmemişti. Henüz bitmemişti. Ve Lachish hâlâ yaşıyordu, bedeninin ağırlığı altında .

Gücümü tekrar çektim ve içimde, kaburgalarım kadar dalgalandığını hissettim. Cehennemin donmuş ateşleri gibi acı veren bir nefes aldım.

Varis, Lakiş'in cesedinin yanından bir fincan aldı ve meleğe fırlattı. İçindekiler onun görüntüsüne sıçradı. Yanardöner bir yay, bir ışık gökkuşağı.

Beyaz taş bardak da onu takip etti ve duvara çarparak parçalara ayrıldı.

Ka başını kaldırdı. Parmağını döndürdü. Yeşil ve turuncu enerjiler elinin etrafında dönmeye başladı. Tex'e bir ölüm bombası fırlattı. İğrenç enerjiler onu sardı. Tex yere yığıldı, bir eli kendini yakalamak için uzanmıştı. Silahın kabzası çeliğin tahtaya çarpmasıyla yere düştü. Ka bir zafer şarkısı söyledi. Tex sıçradı. Başını kaldırdı. Elini silahına . Ateş etti. Başından vurdu. Gözünden.

Kafasının arkasında patladı.

Kocaman yuvarlak, gümüş ve kurşun. Ka tekrar geriye düştü.

Tex gevşedi.

Aya Ka'nın üzerine eğildi ve bir yerden bulduğu bıçakla Ka'nın kafasını kesmeye başladı. Ölmüştü, o yüzden kanlı değildi. Ama bu gerekliydi.

Mainet kendini Lachish'in bedeninden . Kristal athame ile onu keserek kanlı kalbi, ciğerleri ve şimdi de diğerk organları ayırdı. Eli bir yerden Mainet'e ateş etmeye başladı. Kan sıçradı ve anında iyileşti. Mainet durakladı ve parmaklarını isli bir sütuna doğru salladı. Güç sütunun etrafını sardı ve arkasına çarptı. Bir form geriye düştü.

Eli düştü, karanlığa indi. Varis'in güç fiskei bir koçbaşı gibiydi. Eli'in acısı, benimkiyle eşleşen kırık bir et yığınydı. Benimkini yansıtıyordu.

Daha fazla şifa için tacı çağırdım. Artık bunu hissediyordum ve ruhlarımızın bağlanması yoluyla Karanlık Kraliçe'nin gücünün bir kısmını kardeşime yönlendirdim. Onun dengelendiğini hissettim ve ikimiz birlikte dik oturup nefes aldık.

Gücü kendime geri çekmeye başladım. Gördüm. *Onu* gördüm.

Ka'nın arkasında Bruiser'in yığılmış bedeni vardı. Nefes almıyordu. Her yer kan içindeydi. Korku içimi sarstı, elektriklenmiş bir acı.

İyileştirme gücüne tekrar uzandım. Bruiser'a doğru ittim. Tüm ittim. Ama ruh bağı yoktu. Ona ulaşmanın bir yolu yoktu. Tıpkı imgelemlerdeki gibi. Ruhum çığlık attı.

Mainet işine geri döndü. O keserken, ben de Canavar'ın gücünü çağırdım. Tacımı sıktım, elimde kalan her şeyi yukarı çektim. Eğer Bruiser'a dokunabilirsem, muhtemelen iyileşmeyi aktarabilirdim. Brute aniden yanımda durdu, bacaklarını destekledi. Kanlı elimi sırtına, omuzlarına koydum ve kendimi yukarı çekmeye başladım, ağırlığımı sağlam olan tek bacağımın üzerine verdim, yeterli olmadığımı bile bile küçük nefeslerle hava almaya çalıştım. Acı, yıldırımla kaplanmış bıçaklar gibi her tarafımı kesiyordu, öyle ki acının gerçekte nereden geldiğini söyleyemiyordum. Her yerdeydi.

Brute ben onunla arasına girene kadar yaklaştı, Yr'nin yanındaki duvara yaslandı, yaşam , bu korkunç yerde bir parodi.

Molly ve kocası hâlâ sert notalardan oluşan bir armoni söylüyorlardı: "*Anam! Bri! Bua an tsaoil!*" *sanki* bir savaş çağrısı ve aynı anda bir yaşam talebi gibi. Notalar yükseliyor. "*Anam! Bri! Bua an tsaoil! Anam! Bri! Bua an tsaoil! Anam! Bri! Bua an tsaoil!*"

Hayyel onlarla birlikte şarkı söyledi, sesi onlarınkinin üzerinde yükseldi. Onların büyüünden yararlanıyor, kendi büyüünü onlarla ve onların çalışmalarıyla paylaşıyordu. Bir toprak cadısı, bir hava cadısı ve zincirlenmiş bir melek.

Mainet'e ulaştıklarında büyüleri birbirinden ayrılıyor ve yıpranarak yok oluyor gibiydi.

Lachish nefes almaya çalışarak guruldadı. Mainet son organlarını da ondan ayırdı.

Şimdi. Şimdi. Hemen hareket etmeliydim. Bir adım attım.

Eli'in enerjisini benimle paylaştığını hissettim. Acımı alıyordu.

Ciğerlerindeki hava kardeşimden dışarı çıktı. Onu nefessiz bıraktı. Nefes alamadı. *Aptal adam.* Yaşam gücünü benimle paylaşacak kadar aptal. *Aptal.*

Ama kalbi hâlâ atıyordu ve hediyesinin boşa gitmesine izin veremezdim. Tek sağlam bacağım ağırlığımı aldı.

Ka'nın kafası . Sonunda ölmüştü. Aya acı içinde olduğu belli olan bir hareketle doğruldu ve tek silahını sivri ucundan tuttu. Kabzayı alt koluna çevirdi. Ve fırlattı.

Varis fark etmedi bile. Bıçak ondan birkaç santim ötede durdu ve yere yuvarlandı.

Mainet, Joses Santana'nın kopan organlarını kendi göğsüne doldurdu.

Sanki kendi iradeleri varmış gibi, damarlarını ve atardamarlarını ona doğru ittiler. Vücudu hâlâ açık bir yara halindeyken güçle kükredi. Hayyel'in görüntüsüne döndü.

Lachish nefes almayı başardı. sadece iki tane daha kalmış olabilir.

Şimdi, diye düşündüm. Bu an.

Babür kılıcını üç parmaklı garip bir yarım tutuşla tutarak, Glob'u boynumdaki zırhımın içine düşürdüm. Aynı elimle haçı ayırdım ve bana yapıştığı yerde haç şeklinde kanayan bir yara bıraktım. İçimde büyümüştü.

Sağlam olan tek bacağım ile iterek ayağımı ileri geri hareket ettirdim ve ilerledim. Brute ağırlığımı alarak benimle birlikte yürüdü. Mainet'e doğru. Hâlâ alevlerle titreyen mangala doğru. Lachish'in ölmekte olan bedenine doğru. Onu kurtarabilmeyi umuyordum. Çok geç kalmadığımı umarak.

Bir elimi uzatarak öne doğru çöktüm.

Haçı bıraktım ve Lachish'in açık vücut boşluğuna düşmesini izledim. Düşerken kanımla ve post parçalarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Kanım parmaklarımdan sıçradı. Bir kısmı göğsündeki boşluğa düştü. Yere. Mangaldaki aleve. Hayyel'in görüntüsünü besleyen alev, sanki üzerine benzin atmışım gibi yalayarak yükseldi.

Diğer elimle bıçağı düzgün bir şekilde kavradım, hâlâ düşüyordu. Kollarımı uzatarak ona sarıldım.

Mangalın yanına indim/bindik. Sertti. Varis'in bedeni benimkinin altındaydı. Kırık bacağım büküldü. Kaburgalarım . Acı parçalıyor, parçalıyor, eziyor.

Ölümün karanlığı görüş alanımın kenarlarında toplanmaya başladı.

Tacım ısındı, elinden geldiğince iyileşiyor, kabarıyor, birikmiş yaralarım bir fon oluşturuyordu. Ama kalp atışlarım çok hızlıydı. Nefes almak imkânsızdı. Ölüyordum. Eli bana daha fazla güç göndermeye çalıştı ama bağlantıyı . Eli değil. O da değil.

Siktir . Bunu bitirirdim.

Bıçak hâlâ elimdeydi. Paramparça olmuştu. Geriye pek bir şey kalmamıştı. Kırık kenar Mainet'i omzuyla boynunun birleştiği deldi, aşağıya ve içeri doğru kıvrıldı.

Eli savunmamı kırdı. Eli zihnimdeydi. Bıçağı mükemmel bir öldürücü vuruşa yönlendiriyordu. Aşağıya. Varis'in kendi kalbine. İçinden. Karanlığın Kalbi'nin diğer tarafından.

Mainet tekrar kükredi, bu sefer öfke ve acıyla. Ayağa kalktı.

Bıçağı çıkardım.

Bir silah sesi duydum. Üç tane daha. Eli, Mainet'in kafasına vampir öldürücü mermiler sıkılmıştı. Ama ikiye bölünmüş olmasına rağmen, Karanlığın Kalbi hâlâ atıyordu.

Kendimi sunağın yakaladım. Lachish son verdi. Gelecekler çarpışıyordu.

Molly'nin şarkısı mabette yankılandı, şiddetliydi. Melek sesleri onun çağrısını takip etti. Evan'ın armonisi alçaldı. *"Anam! Bri! Bua an tsaol!"*

Babür Kılıcı'nı bir orak gibi kullanarak ucunu Mainet'in göğsüne sapladım. Elimi aşağı doğru kıvırdım. Bıçağı yeni kalbe tekrar , üç kez. Ritmi titredi ve dokular titredi. Tekrar sapladım, parçalara ayırdım. Tekrar. Atışı durdu. Kalbi göğsünden çıkardım.

Eli aniden . Çıplak elleriyle Mainet'in göğüs boşluğundan ait olmayan parçalanmış kalbi ve ciğerleri çıkardı. Ne yaptığımı görebilmem için onları yukarı ve uzağa doğru tuttu.

Babür Kılıcı ile Karanlığın Oğlu'nun kalbini ve ciğerlerini vampirden ayıran damarları ve atardamarları kestim. Bunu en son yaptığımda, Brute Joses Santana'nın diğer tüm parçalarını yemişti. Şimdi kurt adam geri çekildi, alçak sesle hırıyordu, o kadar yüksekti ki bunu kendi göğsümde hissettim.

Anlamıştım. Bu bir iblis iftirasıydı ve iki Karanlığın Oğlu'nun tüm gücü tek bir bedende toplanmıştı.

Damlayan bıçakla ateşi işaret ettim.

Eli kanlı kütleyi mangalın üzerine attı. Alevler yükseldi. Bir şenlik ateşi. Kükrüyordu. Bu sefer yenilenecek hiçbir şey .

Kırık ayak kemikleri yürürken, bir kolunu sıkı sıkı tutarak Eli beni geri sürükledi. Uzaklara.

Mangaldaki ateş, kıvılcımlardan bir fıskiye döndü. Ateş damlacıklarının düştüğü her yerde yeni yangınlar büyüdü. kalp atışı içinde alevler hasarlı çatıya ulaştı.

Mughal bıçak çeliğinin son keskin metaliyle eğildim ve Mainet'in kafasını kesmeye başladım. Beyni parçalanmış olsa da vücudu savaştı. Bana pençe attı. Dişleriyle beni kesip parçaladı.

Testereyle kestim. Ama Eli'nin omuzlarımdaki elleri beni sabitledi. Kalbi benimkiyle birlikte atıyordu. Bir şekilde acı azaldı.

Göz ucuyla Aya'nın yaralı vampirlerime doğru süründüğünü ve onları ateşten uzaklaştırmaya başladığını gördüm. Diğerleri koşup yardım başladı. Her yerde insanlar vardı, benim insanlarım. Yangın söndürücüler püskürtüldü. Mangalı işaret ettim ve başımı salladım.

"Mangalı söndürme," dedi Eli.

Kafaya geri döndüm. Kes ve kes. Pürüzlü çelik dantel Mainet'in omurgasını kesti. Elin son iplikleri. Kestim ve kafayı gövdeden ayırdım.

İşim bittiğinde, hasarlı kılıcın son parçası da paramparça olup yere düştü. Güzel kabzayı kanlı zemine bıraktım. Diğer elime baktım. Bir noktada Glob'u göğsümden çıkarmıştım. Avuç içim ve parmaklarım sanki elimi sıcak bir ızgaraya koymuşum gibi kavrulmuştu. Etim bir kez daha Glob'un etrafına dağlanmıştı, avuç içim ve parmaklarım su toplamış ve seröz sıvı akıyordu. Mainet'in kafasını aldım ve mangalın üzerine koydum. Alevler yine yüksekleri yaladı. Yakıyordu.

Ceset de kül olur olmaz, Karanlığın Oğulları ve Varislerinin egemenliği nihayet ecekti. Acı vurdu. Neredeyse bayılacakken nefesim kesildi ve oda karardı. "Yak onu," diye fısıldadım. Ama kimsenin beni duymadığını biliyordum.

Molly ve Evan'ın söylediği toprak ve hava büyü ve melek şarkısı uzun, ağlamaklı notalarla sona erdi, cadı ve melek tonları hafifçe uyumsuzdu, hafif bir anahtar farkı . Hayyel'in sesi kaybolmuş gibiydi. Kederli. Tezahür ettiği duvara baktım ve melek bakışlarımı karşıladı. Bekliyordu.

Leo beni kollarına aldı. Beni Bruiser'a verirken nefes nefese acı çektim. Bruiser, ölmemişti. *Ölmemişti. Ölmemişti.* Kelimeler melek şarkısının son notalarıyla eşleşiyordu.

Leo, "Onu besle," diye emretti.

CHAÏTE3 2à

Eninde Sonunda Kanamanız Duracak, Öyle ya da Böyle

Onorio'nun kan kokusunu aldım ve Bruiser'ın ellerine bir göz attım. Yanmışlardı, parmakları kırılmıştı. Bana ulaşmaya çalışırken kendini yaralamıştı. *Ölüm çitinden* geçmeye çalışırken. Ben onu hayatta tutmak için planlar bile beni güvende tutmak için savaşıırken kırılmıştı.

Aptal harika adam.

Kapıya doğru döndü, beni güvenli bir yere taşımak için bir adım attı. Konuşacak nefesi bulabildiğimde "Bekle," diye fısıldadım.

Bruiser durdu ve başını eğerek benimkine dokundu, etlerimizin arasındaki taç, şu anki hayatlarımız hakkında bir şeyler söylüyor olmalıydı. "Jane. Lütfen. Seni kaybetmek istemiyorum. Ve kan ölüyorsun." Alevler etrafımızda dans ediyor, tavana doğru yükseliyordu. Duman boğucuydu.

"Hayır. Yapmak zorundayız ..." Nefesim . Sığ soluklarla gelen havayı içime çektim. "Bir dakika içinde değişebilirim." Beast ve benim puma'ya dönüşebileceğimizden *oldukça* emindim. "Mainet yanmak zorunda. Ve Hayyel henüz özgür değil. Sanırım Mainet *arcenciel* kanı döktü. Sanırım tamamen bağlı."

Kilisenin içinde bir yerden Molly'nin telefonu çaldı. Bruiser'ın omzunun üzerinden Molly, Evan, Fawn ve Carmine'in balkonun altındaki bir girişten mabede girdiklerini gördüm. Evan yumuşak bir nota mırıldandı ve bir filmdeki sinematik efekt gibi, onlar yürürken duman onlardan uzaklaştı. Hava büyücüsü olan iri adam "*Ventus*" dedi ve bir çiftlikteki atı çağırır gibi keskin bir ısıklık çaldı. Etrafımızdaki duman kırık tavandan yukarıya doğru .

Molly cep telefonunu kulağına dayamıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım, ne istediğimden ya da dua ettiğimden emin değildim, oda etrafımda dönüyordu. Kalbim çok hızlı ve nefes alışım çok sığ ve hızlıydı. Çok fazla kan kaybetmişim. Çok fazla. Eli yanımdaydı. Yaralıydı. Kanıyordu. Kırılmıştı ama nefes alıyordu. Bana sakinliğini vermeye çalışıyordu. İşe yaramıyordu. bağlantıyı yine kapatmışım.

Bruiser odaya geri döndü, sanki alınacağımdan korkuyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Jane kan kaybından ölüyor," dedi Eli. "Infermieriye ihtiyacımız var."

Alex hâlâ yerinde duran tek kulaklığıma "Florence yerinde değil," dedi.

Evan cesetlerin arasından geçerek yanımıza geldi ve cebinden dört tüy çıkardı. "George'un senin kanına bulandığını biliyorsun, değil mi?"

"Ummm. Hayır mı?"

"Pop Goes the Weasel" diye ıslık çalarak tüyleri giysilerimin kesik yerlerine yerleştirdi.

Sarsıldım, "Owww!"

"Mızımız bir bebek gibi davranmayı bırak," dedi Evan, devam etmemi sağlamak için hakaretin nezaketten daha çok işe yarayacağını bildiğinden daha fazla tüy ekledi. "Eninde sonunda kanaman duracak, öyle ya da böyle."

Gülmüş de olabilirim. Emin olmak zordu.

Tüyler koptu ve yanık tüyler gibi kokuyordu ama kan kaybımı durdurdular. Acayip acıyordu. Etimde patlayan havai fişekler gibi, üzerime bolca dökülen stiptik toz gibi yakıyordu. "Oww," dedim, daha yüksek sesle. Ama keskin acı azaldığında, altta yatan acı da azaldı. Kendimi daha iyi, daha uyanık hissettim.

Zırhımdaki çeşitli deliklere daha fazla tüy soktu. Kırılan kaburgalarımı ya da bacak kemiklerimi düzeltmedi ama acımı hafıfletti.

"Teşekkürler. Sanırım." Evan'a kaşlarımı çattım ve o da kıkırdadı, kızıl sakalları rahatsızlığımdan dolayı eğlenerek hareket ediyordu.

Evan, Angie'nin başını okşar gibi benim başımı okşadı. Hayatımı kurtarmasa bile muhtemelen beni stabilize eden adama iğneleyici bir şeyler söylemekten kendimi için mırıldandım: "Molly? Angie ne dedi?" Çünkü arayan Angie olmalıydı.

"Dumanı ondan uzaklaştırmak için ıslık çal," dedi kocasına.

"Kimden?"

Moll, iblis ortadan kaybolduğunda mangaldan çıkan alevlerin çekildiği duvarı işaret etti. Mangaldan çıkan pislik ve dehşet kokan duman orada toplanmıştı. Duman bulutu, meleğe sıkıca kara bir bulut gibi duvarda asılı duruyordu. İblis pislği ve kükürt meleği kucaklıyordu. Koca Evan kaşlarını çattı. Dudaklarını büzerek uzun, tiz, bağırır gibi notalar çıkardı. Duman geri çekildi ve dağıldı.

Meleği içeri aldım. *anasını*.

Grubun üzerine derin bir sessizlik çöktü.

Herkes, hatta taş heykelden tezahür eden meleği görmüş olanlarımız bile sessizdi ve belki de dehşete kapılmıştı. Ben bile. Çünkü Hayyel'i daha önce imgelemlerde görmüştüm ama fiziksel olarak hiç görmemiştim. Ve burada o ...

İşte .

Leo dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne eğdi.

Moll'un tüm varlığı duvardan sarkan meleğe . Yüzü şoktan öfkeye ve tekrar kadar bir dizi değişim geçirdi. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve dumanla lekelenmiş yüzünde izler bırakarak aşağı aktı.

Molly bir keresinde ilahi olan her şeye olan inancını kaybettiğini itiraf etmişti. Birisi Moll'a hayatta kalmak ve sevdiklerini korumak için inancını nasıl bulması gerektiği hakkında bir şeyler söylemişti, ölüm büyülerini kontrol etmek için inanç. Onun kızı olduğundan oldukça emindim. Şimdi kilise duvarından sarkan devasa melek vardı.

Bruiser'ın kalp atışları parmak uçlarımin altında hızlandı.

Eli'nin kalbi sanki patlayacakmış gibi sabit ama sert atıyordu. Bana yaklaştı. Aramızdaki bağ sayesinde pozisyonunun değiştiğini hissettim. Omzu değdi. Artık içinde sakinlik yoktu. Karanlık havuzlar yoktu.

Savaş hazırlığı. Sadece . . . merak. Belki de hürmet.

Diğer vampirler baktılar ama geri çekilip uzaklaştılar, insanlar gibi nefes alıp verdiler. Karanlık Kraliçenin bağı aracılığıyla tepkilerini hissettim.

Hayyel tamamen şekillenmişti, on iki ayak boyundaydı, sağ bacağı ve vücudu kısmen duvarın dışındaydı, sol bacağı, kalçası ve koltuk altına kadar olan kısmı hâlâ ... başka bir yerdeki sıva ve kırmızı tuğlanın içindeydi. Başı sarkıyordu, güzel saçları dağılmıştı ve mumların ışığını yakalıyordu. Şahine benzeyen kanatlarının ikisi de serbestti ama uçuş tüyleri gitmiş, ayak parmakları el taraklarına kadar yanmış, etleri kabarmış ve sızıyordu.

Hâlâ duvara yapışık olduğu yerde, siyah derisinden sıvaya doğru çatlaklar yayılıyordu. Bu mabede ilk geldiğimde içinden konuştuğu mermer heykel kadar hareketsizdi. Yanmış kanatlarının ucunda diz çökmüş vampir kadar hareketsizdi.

Leo yavaşça uzandı. Tek parmağıyla kararmış tüylere dokundu. Toz haline geldiler. Ama parmağı yanmadı ve vücudu alevler içinde kalmadı. Leo. Vampirleriyle bir kilisede, bir meleğe dokunuyor. .

"Evet, Angie'ydi," dedi Molly sorumu yanıtlarken. "Angie burada bulunan anahtarı Leo'ya vermemi söyledi Anahtarı gümüş zinciri açmak için kullanacağını söyledi." Sesi dikkatlice nötrdü. Çünkü çift cinsiyetli cadı kızı, bilmemesi gereken bir sorunun çözümüyle aramıştı. Ve uyuyor olmalıydı. Ve teyzeleri tarafından korunuyor olmalıydı.

Sağlam olan tek elimle, mermer melek heykelinden çıkardığımız anahtarı tutan zırhımın kapağını açtım. Kanımla kaplıydı ama diğer her şey de öyleydi.

Eli onu benden aldı ve Leo'nun yanında diz çöktü. "Leo," dedi nazikçe. "Leo mu?"

Şehrin eski efendisi insan görünümlü gözlerini , eski primo'suna kaldırdı. "George'um," dedi usulca, yüzünü aydınlatan bir merak . "Melek ..."

Leo'ya, "Anahtar gümüş, Yahuda İskariyot'a verilen otuz gümüş sikkeden yapıldı. Zincir de paralardan elde edilen gümüşten. Sıradan gümüş vampirler için zehirlidir. Bu ... Bu daha kötü olabilir."

Leo başını, vampirlerin insan taklidi yapmadıkları zaman sahip oldukları kuşa benzer bir şekilde bana çevirdi. "Bunu biliyorum."

Molly, "Zincirleme güçlü bir ölüm büyüğü ile çalışıyor. Eğer zincirin kilidini açarsan, sen ve diğer vampirler alevler içinde kalabilirsiniz. Zincir hepinizi yanarak kül olmaktan koruyan tek şey olabilir."

Leo hüznle gülümsedi. "Benim türümü yaratan kara büyü ruhlarımızı aldı. *Bunu* biliyorsun. Kurtarıcı'nın ölümü karşılığında takas edilen gümüşten yapılan zincir ve türümü yaratan kara büyü bize sonsuz yaşam verdi, ruhlarımızı çaldı ve meleği kısmen bağladı. Zincirin kilidi açıldığında hepimiz ölebiliriz, evet. Ya da"-kanatlarını çırpın bir kuzgun gibi hafifçe omuz silkti-"ruhlarımızı bulabiliriz. Daha önce gitmiş ölümler diyarında dolaşmaya devam etmektense nihayet dinlenebilirler."

"Anlamıyorum," dedim.

"O," dedi Leo, yine yanmış bir tüye dokunarak, "ilk olarak iki bin yıl önce Kudüs'te Yahuda İskariyot'un ihanetinin gümüşüyle bağlanmıştıKısa bir süre sonra ikinci bir bağlama denemesi yapıldı ve sonuç Krakatoa oldu. Haçlı Seferleri sırasında başka girişimlerde de bulunuldu. Bir yangın çıktı.

Böyle bir kara büyü töreninin olduğu gece Konstantinopolis yandı. Anahtar savaşta kaybolmuş, ya da öyle söyleniyor."

Leo özgürce konuştuğu için Mainet'in bağlarının çözüldüğünü varsaydım. Klan dışı rahip hikâyesini anlatırken Hayyel vampire baktı.

"Bildiğim kadarıyla, En Yüce Melek'i bağlamak için yapılan bir sonraki girişim, uzun zaman önce, bu noktada kilise inşa edilmeden önce, Immanuel henüz oğlumken, burada, bu topraklar üzerindeydi. Söylendiğine göre o törende üç bakire insan kurban edilmişti."

Üç diye düşündüm. *Haritadaki üç kafatası ve Angie'nin rüyasındaki üç kafatası gibi.*

"Belki de Sahte Immanuel'i yaratan kara büyü töreni, *u'thun'ta'ya* karşı hayatını kaybettiği gece, aynı geceydi." Leo tekrar omuz silkti. "Kutsal elçiyi bağlamak ve kullanmak için kesinlikle başka girişimler de oldu.

"Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorduk, sadece Joses'in ziyareti sırasında onu bu şehre getirdiğini biliyorduk. Karanlığın Oğlu, yaratılışımızın anahtarını New Orleans'ta bir yere yerleştirdi, Soledad'ın rüya gördüğü ve güzel heykellerini yarattığı süre boyunca saklandı. Ancak Joses arcenciel tarafından ısırıldığında akıl sağlığını kaybetti ve anahtar da bizim için kayboldu. Buna karşılık, kanı onu içenlere potansiyel geleceklerin vizyonlarını ve geçmişin bakışlarını verdi.

"Bir keresinde, ondan içtiğimde, geçmişte Joses Santana'nın anahtarı mermerden bir oyuğa yerleştirdiğini ve hasarı alçıyla kapattığını gördüm. Soledad tarafından yapılmış bir melek heykelinin içinde olduğunu bilmiyordum." Leo yumuşak bir eğlence sesi çıkardı. "Bunu eğlenceli, ironik, ürkütücü bulurdu, bir meleğin içine yerleştirmeyi.

"Ve anahtar orada duruyordu, melek orada dinleniyordu, ama Hayyel bizim için kayıptı. Kendi görüşlerimden bir savaş kadınının geleceğini biliyordum ama senin, Jane Yellowrock'un o olduğunu bilmiyordum. Ta ki sen yarı formda bir aslan savaşçı olarak ortaya çıkana kadar. Senin o halini ilk gördüğümde, sonumuzun ya da kurtuluşumuzun yakın olduğunu anladım."

Tamam, düşündüm. Leo'nun zaman çizelgesi işe yaradı.

Leo anahtar için elini uzattı. Eli anahtarı onun avucuna yerleştirdi.

Leo başını bir santim kadar öne eğdi. *"Anlıyorum,"* dedi duvardaki meleğe, sanki Hayyel onunla konuşmuş gibi. Belki de konuşmuştu.

Leo uzandı ve meleğin yanmış kanatlarını okşadı. Ürperdi ve sanki daha önce söylenmemiş sözlere katılıyormuş gibi başını salladı. Şehrin eski efendisi diz çöktüğü yerden kalktı ve etrafına bakındı.

"Mithrans. Ayrılın." Gücü, şehrin efendisi olduğu kadar güçlü bir şekilde üzerimize doğru itti ama Koun ve Tex kaçmadı. Eli'ı besliyor ve beni izliyorlardı. Artık Leo'nun değil, benim emirlerime bağlıydılar.

Başımı sallayarak onayladım ve kapıya baktım. İki kiliseden ayrıldı.

Bruiser beni daha sıkı tuttu. Kaburgalarımın parçalanmış uçları birbirine çarparak nefesimi çaldı.

Leo işaret etti ve kandan sonra daha iyi olan Eli neyin gerekli olduğunu biliyor gibiydi. Koca Evan'a sunak tipi uzun bir masanın yaklaştırılmasına yardım etmesini işaret etti. Onlar çalışırken, Leo hâlâ sunağa bağlı olan Lakiş'in cesedinin yanına gitti. "İnanç masasının üzerinde böyle bir kurban, onu

Ev sahibi. Burası yeniden kutsal olacak. İnananlar için temizlenmesini ve eski güzelliğine kavuşmasını sağlayacağım."

Leo yine kuş gibi başını bana doğru eğdi.

"İki bıçağa ihtiyacım var. Biri herhangi bir bıçak olabilir. Biri hiç kanlanmamış olmalı." Kansızlık benimkilerin hepsini dışarıda bıraktı.

Fawn iki bıçak uzattı, sol elindekini kaldırarak "Kanlı" dedi. Sağdakini kaldırdı. "Kansız."

Leo kanlı bıçağıyla Lachish'i tutan ipleri kesti. Vücudunun üzerinde şeyler fısıldadı ve havada onun üzerinde haç işareti yaptı. O konuşurken, karnındaki oyuğa düşürdüğüm , soğumuş kanı ve iç organları arasından yukarı fışkırdı. Leo onu bir beze silerek temizledi ve anahtarla aynı avuç içine yerleştirdi. Temas ettiklerinde vücudu titredi ve elinden duman yükseldi. Mainet'in kafasının ve lanetli organlarının yanık kokusunun altında yakıcı vampir kokusu fark . Leo acıya tepki vermedi ama canı yanmış olmalıydı.

Leo kanlı bıçağı Fawn'a geri verdi ve Lachishi kollarına aldı. kutsal çemberin dışına taşıyarak kumaş kaplı bir bankın üzerine yerleştirdi. Yarasından akan kan bezin üzerinden yere sıçradı. Leo kumaşın kenarlarını vücuduna çekerek onu örttü. Gözlerini kapattı ve yumuşak bir sesle, "Şimdi dinlen, tatlı cadı. İyi hizmet ettin."

Ki bu hiç mantıklı değildi. Tabii . . . Lachish'in kalbi koruması, dış klanın cadı versiyonu gibi güçlü bir pozisyonu.

Ve kalbi Jodi'ye vermiştim, o bir cadı bile değildi. Bir şekilde cadı besin zincirinden Lachish'e geçmişti. *Vay* be. Leo kalbin ona ulaştığından emin olmuş muydu? Evet, tabii ki. Tabii ki.

Leo, Eli ve Evan'ın meleğin altına taşıdıkları masaya doğru yürüdü. Minik bir sıçrayış yaptı ve mükemmel bir dengeyle masanın üstüne indi. Yanan elini açtı ve anahtarı ve haçı etinden çıkardı. Bruiser'ın kollarında tutulduğum yerden yırtılma seslerini duyabiliyordum.

Daha az acıyla nefes alabiliyordum, ancak şimdi içten ve dıştan ateş karıncaları tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyordum. Vücudum iyileşiyordu ve bu canımı yakıyordu. Bal demetime yaslandım ve o da beni daha sıkı kucakladı. Onorio'nun gücü, ağırlığımı bu kadar uzun süre taşıyabilmesi.

Leo'nun ve anahtarın bulunduğu eli iyileşmişti. küçük altın zinciriyle boynuna taktı. Gümüş zincirin mandalını açmak için anahtarla uzandı ama melek konuştu. "Artık Varis sensin."

Bruiser birazcık sarsıldı. Leo, Varis'in soyundan geliyordu. Yani. Evet. Artık varis oydu. *Hay* aksi.

"Eğer beni serbest bırakırsan, oğlum, sahip olabileceğin gücü kaybedeceksin."

"Sonunda biz de özgür olacaksak, ruhlarımız geri dönecekse, bu iyi yapılmış bir pazarlıktır, haberci."

"Ruhlarınıza söz verebilirim ama bu gerçekleştiğinde sizin ve türünüzün yaşayıp yaşamayacağını ya da hepinizin öleceğini söyleyemem."

"Artık umurumda değil. Mithran yaşamındaki gizli anlaşmalardan, entrikalardan ve güç savaşlarından bıktım. Natureleza'nın insanları avlamasını, bağlamasını ve yok etmesini izlemekten yoruldum. Öldürmekten yoruldum. Savaştan yoruldum. İki bin yıldır zincire vurulmuş olan sizleri özgür kılmak için ölürsek, öyle olsun."

Melek bir elini kaldırdı ve Leo'nun başına koydu. Leo yine alev almadı. "İyi cevap verdin oğlum. Bilgelğin için sana hayat bahşediyorum. Seni güçle . Seni şifa ile onurlandırıyorum. Ama bunun bir bedeli var. Her kan içenin artık bir ruhu olacak. Birçoğu için ruh sahibi olmak büyük bir yük olacak."

Leo güldü, neşeli sesi bütün gece sadece çığlıklar ve silah sesleri duymuş olan kilisede yankılandı. "En Yüce'nin bir meleğinden gelen bir kutsama başka bir şey olamaz." Zincirin kilidini açtı ve anahtarı meleğin eline .

Ama zincir düşmedi.

"Kanı akmamış bıçak," dedi Leo elini uzatarak. Fawn yaklaştı ve bıçağı kaldırarak kabzasını avucunun içine yerleştirdi. Leo avucunu kesti ve kanını zincire sildi. Kanlı el izleri meleğin giydiği siyah teni ve mavi cübbeyi lekeledi. "Bu gece gördüğüm imgelemlerde hiçbir tören yoktu," dedi Leo. "Sadece üç şey vardı: Varis'in ölümü, iblisin karanlığa geri dönmesi, meleğin özgürce verdiği kan sayesinde özgürlüğü." Göğsüne dokundu. "Ruhum için umutlanmıştım ama sayısız gelecek onu hiç görmedim."

Gümüş zincirin üzerindeki kan köpürdü. Zincir düştü ve metalik bir çınlamayla Leo'nun ayaklarının dibindeki masaya indi. "Özgürsün, Hayyel."

"Sen ve senin türün," dedi Hayyel, "artık özgür olacaksınız."

Leo'nun başı geri döndü. Derin bir nefes aldı. Çığlık attı, ölümün o delici uluması. Dizlerinin üzerine çöktü. Leo yere düştü, çığlık atıyordu, bir bebek gibi kıvrılmıştı. Çimlerin vampirlerim çığlık attı.

Ses sonik bir silah gibiydi, tüm vücudumdaki her sinir ucunu deliyordu. Tacım ısındı, kavurucu bir sıcaklık.

Dışarıda, halkım yere düştü.

Bruiser ikimizi de geri çevirdi. Bir kulağımı Bruiser'ın göğsüne bastırdım ve diğerini kapattım. *Le breloque*'tan kaynaklanan bir baş ağrısı içime işledi. acıydı. Vampirlerim, her yerde. Ruhumda bir açıklık vardı ve bir ışık geçti, sadece karanlığın olduğu yerde ışık.

Beynim yandı. Alnım su topladı.

Çığlık atıyordum. Gözyaşlarım ve sümüğüm yüzümden aşağı akıyordu.

Bruiser çığlık atıyor, vücudunu taçtan uzağa eğiyor, beni güvende tutarken kendini uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Uzaklardan, kilise alanının ötesinden, diğer vampirler Leo'nun çığılığına katıldı. Şehrin dört bir yanından. Dünyanın öbür ucundan. Onları tacın içinden hissettim. Isı beynimden geçip onlara doğru şimşek gibi çaktı, büyü, ruh ve muazzam güçten oluşan bir fırtına gibi. Uzun dakikalar sonra, elektrik enerjileri dalgalar halinde yumuşadı, iyileşti.

Beynimdeki şimşek son bir kez çaktı. Kayboldu. Beni aysız bir gecede kan gibi kırmızı bir karanlığın içinde bıraktı.

Nefes nefese kalmıştım. Bruiser ağlıyordu.

Ağrıyan uzuvlar ve parçalanmış heykellerden oluşan bir yığının içinde yerde oturuyorduk. *Le breloque*'un sıcaklığı azalmaya başladı, sıcaklık ılıklığa düştü.

Taç genişledi; onu yakaladım ve elimle kulağımın üzerinde tuttum.

Acı hafifleyince Bruiser meleğe doğru döndü ve ben de gözlerimi açmayı başardım. Yüzümdeki gözyaşlarını, ve kanı sildim. Tacı kolumun üzerine bıraktım.

Melek bana baktı, yüzü şefkat doluydu. "Karanlığın Oğulları'nın kalbindeki kötülük sona erdi. Düşmüş olan mutlak karanlığa bağlandı. Eski Varis'in cesedini ve küllerini dışarıya, araziye koymalısın ki şafak güneşi onu tamamen yaksın ve sonra külleri rüzgârlara savursun."

"Sonunda kolay bir şey" diye idare ettim.

Bruiser sessizce kıkırdadı, göğsü bana doğru hareket ediyordu.

"Söylediğim sözler En Yüce Olan'dan, gerçeğin kehaneti." Hayyel kırık tavanı işaret kolunu kaldırdı. Sesi değişti, şarkı söyledi, çanlar çalar gibi çınladı, gecenin içinde yankılandı, " 'Karanlık Kraliçe'nin gücü Jane Yellowrock'ta kalacak ve *le breloque* olacak, ancak ölümsüzler arasında savaşma amacı artık yok. "

Tüylerim diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu. Kelimelerde güç vardı, ham, evreni sarsan bir güç. Tonlar kemiklerimi sızlattı.

Hayyel'in gece gökyüzü kadar siyah yüzü hem karanlık hem de aydınlık bir güçle parlıyor, sözleri hem ses hem de mutlak sessizlikle şarkı söylüyordu. Gözleri altın rengindeydi ve güneş gibi ; bize doğru baktığında tenimi yakıyordu. Bruiser ayağa fırladı, bir düzine adım geri attı ve ben de onunla birlikte yaltaklanmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Hayyel'e bakmak korkunç ve güzeldi. Konuşanın Tanrı'nın kendisi değil, Hayyel'in Ev Sahibi'ne geri döndüğündeki görüntüsü olduğunu düşündüm. Ve bundan memnundum. Melekten daha güçlü bir şeye gözümü dikmek istemediğimi biliyordum. Bu deneyimden sağ çıkamayabilirdim.

"Kan içenler dönüştürüldü," diye devam etti Tanrı'nın sözlerini söyleyerek. " 'Gerçek ölülerin hapsolmuş ruhları, Benim, En Yüce Olan'ın onları göndereceği yere gitmek üzere serbest bırakıldı. Hâlâ ölmemiş olanların ruhları geri getirildi. Kan içenler seçme şansına, özgür iradeye ve kurtuluşa sahipler. Varis Benimdir, böyle diyor En Yüce Olan. Varis, Bana ve ölümsüzlerin ruhlarına etmek, öğüt vermek ve yargılamak için klan dışı bir rahiptir ve öyle kalacaktır. Geçmişin lanetleri kırıldı. "

Kelimeler ve korkunç çınlama yatıştı ve derin, iliklerime kadar işleyen acı kuspama gerek kalmayacak kadar azaldı. Boğazım kurudu, gözlerim yaşardı, sanki bir çöl rüzgârının içinde oturuyordum. Eli'nin hâlâ bana yaslandığı yerde kendi kalp atışlarımı göğsümde hissedebiliyordum, hem benimki hem de Eli'ninki çok hızlıydı.

Sesi tamamen melek tonlarına geri döndü ve Hayyel, "Bana gel, Jane Yellowrock" dedi.

Bruiser beni duvara taşıdı.

Hayyel sözsüz bir kutsama gibi elini başıma koydu. İçime bir sıcaklık bal kadar tatlı, kaymak zengin, kadife kadar yumuşak, gökkuşağının tüm renkleri, vanilya ve karamel kokusu - bir ebeveynin sevgi dolu kutsamasının duyusal eşdeğeri. Ebeveynlerimi gerçekten hatırlamıyordum ama sevilmiş olmam gerektiğini düşünüyordum. Bu, mucize, bu güvenlik, böyle hissettiriyor olmalıydı.

Bruiser ayağa kalkmama izin verdi. Zekice bacağımı test ettim. Kemikler yepyeni değildi ama bacağım ağırlığı taşıyabiliyordu. İmgelemlerimdeki, ruh evimdeki melek beni iyileştirmişti. Tekrar. Bu

Bruiser'a şifa aktı. Eli'ye. Çimenlikteki Mithranlarıma.

"Her zaman umduğum gibi," dedi Hayyel, "pek çok insan yaşamı boyunca uğruna çalıştığım gibi. İoudas İssakar'ın oğullarının soyu üzerine kötülükleri nedeniyle konulan lanet kalktı. Aynı şekilde, ruhsuzların laneti de kan içenlerin ve kendilerine ait kıldıkları hizmetkâr ve kölelerin üzerinden kalktı. Kurtadamların üzerindeki lanet kalktı. Sen de özgürsün, *Dalonige'i Digadoli*. Artık geçmişe ve başkalarının kanına bağlı değilsin ve artık başkalarını kanınla değil, sadece sana duydukları sevgiyle bağlayabilirsin. Canavar'ın ruhunu aldığında sana *u'tlun'ta* laneti senden kalktı."

Jane artık sadece katil değil, diye düşündü Beast. Ben/biz Beast'iz! En iyi pusu avcısı.

Ben izlerken, melek şafak vakti Mississippi'nin üzerindeki sis gibi solmaya başladı, eli hafifledi, geçici oldu, ta ki ben içini görebilene kadar. Hayyel bir sisten, uyanınca yarı yarıya hatırlanan bir rüyadan daha azdı. Eğer doğruyu söylüyorsa, dünyamızı sonsuza dek değiştirmişti. Eylemlerinin ve sözlerinin gerçekten Yüce Tanrı tarafından onaylanıp onaylanmadığını ve Ev Sahibi'nin onun eylemleri hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Klan dışı rahibe tüm bunları soramadan Leo fırlayıp gitti.

Vampirlerim çeşitli SUV'larla yükselen güneşten korunmak için uzaklaştılar. Gittiklerini hissettim, taçla değil, harcanan, alınan ya da verilen kanla değil, Leo'nun başındaki meleğin dokunuşuyla.

Güneş gökyüzünü grileştirirken, Hayyel hiçliğe karıştı. Geride sadece Leo'nun özgürce verdiği kanlı el izleriyle lekelenmiş tutsaklık zincirini bırakarak gitmişti.

Aya bacaklarını çözerek ayağa . "Kız kardeşim. Sen Sevgili Kadın'sın. Savaş Kadını." Belinden eğildi ve bir alakarga kuşu kadar çıplak, dik durdu. "Seni onurlandırıyorum."

Ayaklarının dibinde Mainet'in gerçek ölü parmakları kıpırdadı. Aya hızla geri adım attı.

Ben emir veremedi Fawn ve Carmine Mainet'in başsız bedenini , şafağa doğru sürüklediler. Sonra birkaç tane iki-dörtlük buldular ve onları kullanarak kızgın mangalı ve Mainet'in hâlâ yanmakta olan kafatasını kaldırıp dışarı taşıdılar. Bir insan Ayatas'a bir pantolon ve gömlek verdi ve Bruiser ve ben dışarı çıkarken o da hızla giyindi.

Küçük insan grubumuz hep birlikte güneşin doğuşunu, soluk şeftali rengi gökyüzünü ve yumuşak pembe bulutları, Varis'in kalıntıları alev alıp kül olurken izledi.

Gelgit değiştikçe ve güneşin sıcaklığı toprağı ısıtmaya başladıkça nehir esintisi arttı. Koca Evan küçük bir kasırga estirdi küller gökyüzüne savrulup Mississippi sularının üzerinden Meksika Körfezi'ne doğru uzaklaştı.

İkişer dörder kullanarak kötülüğün küllerini karıştırdım ve onları nehrin rüzgârına savurdum. Uçup gitmelerini izledik.

* * *

Yolda olacağımı baştan biliyordum. Birlikte gitmeyi bile istemedim. Bunun yerine Longfellow ve ben, Alex'in bizim için bedava evimin arka verandasına yerleştirdiği büyük tabletin ekranındaki aksiyonu izledik, sallandık ve çayımızı yudumladık. Küçük uçan ejderha ballı çayı seviyordu, bu yüzden kendi fincanını aldı ve

sallanan sandalyemin kolundaki tüneğinden . Molly, Büyük Evan ve çocuklar da bizimle birlikteydi, çocuklar kırık dökük taş bahçemde oynuyorlardı, hepimiz sıkı bir koruma altındaydık. Biz ekranları izlerken hafif bir yağmur başladı, Körfezden gelen bunaltıcı bir cephe, yavaş yavaş yağın ve şimşek çakmayan bir yağmur, çocukların oynaması ve saçlarımızdan uzak durması için mükemmel olan ılık bir ıslanma.

Ekranlarda Eli ve Bruiser, Mainet'in karargâhına temizlik için saldıran insan ve cadı ekiplerine liderlik ediyordu. Fransız Mahallesi'nin ortasında gizlenmiş, çoğunlukla etrafına inşa edilen oteller ve işyerleri tarafından gömülmüş olan evi temizlediler. Oda oda, gizli in gizli in, yarı yeraltı, vampirler bulundu, kazıklandı ve outclan rahibi tarafından yargılanmak üzere scion odama taşınana kadar odun gibi yığıldı. Oradaki insanlardan topladıkları bilgilere dayanarak, diğer vampirlerin ve insanların uyku odalarının izini sürdüler, tutsakları serbest bıraktılar ve büyük miktarda istihbarat elde ettiler.

Petit Lac Des Allemands'ın kenarındaki hava koşullarından yıpranmış bir evde, bir ejderhanın arzulayacağı bir altın hazinesi de keşfettiler. Şehvet duyduğunu tahmin ediyorum, çünkü Longfellow sallanan sandalyemden fırladı ve altının yanında belirdi, havada asılı kaldı ve "Benim! Benim! Benim! Benim!" Neyse ki küçük ejderha gerçekten ateş püskürtemiyordu ve daha fazla çay için geri dönerken arka ayaklarında bir av gibi tuttuğu bir altın parayla tatmin oldu. Küçük ejderhayla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gün ışığı boyunca adamlarım bölgeye dağılmış yetmiş iki uyuyan vampiri kazığa ve gün batımından gece yarısına onları karargâhtaki scion odasına taşıdı. Duvardan duvara istiflenmişlerdi ve küçük sayılabilecek oda vampir ve kan kokuyordu, kraliçe gibi davranıp düşmanlarımı incelediğimde hapşırmama neden olacak kadar.

Bir duruşma olacaktı. Kelleler .

Bağlanmış vampirlere hizmet eden insanların sayısı üç yüz kırk ikiydi ve yerel restoranlardan sipariş edilen yiyeceklerle bakımları sağlanıyordu. Bağlamanın artık gibi işlememesine rağmen vampir hizmetinde kalmak isteyen insanlar, bana sadakat borcu olan tüm MOC'lere dağıtılacaktı. Ulusal klanlarım arasında bile, bazılarını barındırmak için NOLA'da yeni vampir klanları oluşturmam gerekecekti. NOLA'da hayat yeniden değişecek ve umarım birisi öne çıkıp şehrin efendisi olacaktı. Sonunda. Şimdiye kadar kendi vampirlerimin hepsi bu işi istemeyecek kadar akıllıydı.

Taşıma çemberi sorununu çözmek için Everhartlar yerel cadılar, beton şirketleri, yerel kolluk kuvvetleri ve arazideki bir şirketle işbirliği yaptı ve iyi zamanlanmış bir salınımla, yıldızın uzak noktalarındaki açık cadı çemberlerine birden fazla yükte beton döktü.

Beton, Mainet'in saldırılarını gerçekleştirdiği duvarla çevrili cadı çemberi NOLA'daki gizli evin küçük bahçesinin ortasındaki çemberden fişkırdı. Cadıların Mainet ve vampirlerini taşıdıkları kilisenin banyosundaki daha küçük, tılsımla yaratılmış çemberde daha küçük bir patlama oldu.

Gıcırdayan metal koltuğumda güvenle oturdum ve iyi eğitilmiş ve hevesli ekiplerimin en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına, şehrimi ve korumalarına izin verdim. Bir kez olsun, bir savaşın ortasında olmadığımı umursamadım.

şeyler. İnsan ve cadı ekipleri düşmanlarımızı takip eder, tuzağa düşürür ve naklederken, bir tabak dolusu domuz pastırması ve koca bir demlik çay bile beni uyanık tutmak için çok az şey yaptı.

Öğleden sonra, sonbaharın ilk fırtınasıyla gökyüzü açıldı ve Bruiser'ın kararlaştırdığı basın toplantısı için yer değişikliği gerekti. Vali, yerel yetkililer, iki senatör ve medya toplantının merkezde yapılmasını istiyordu ve bunun nedeninin yağmur olduğunu iddia ediyorlardı (ama muhtemelen orada yapılırsa reytingler daha yüksek olacaktı). Birdenbire yeni kankam olan belediye başkanı beni ve vergilerimi NOLA'da tutmaya kararlıydı ve şehri ile vampir ilişkisini pekiştirmek için Eşimle uzun bir telefon görüşmesi yaptı. O da basın toplantısının Vamp HQ', HQ balo salonunda yapılmasını istiyordu. Ulusal medyadan röportaj talepleri bile aldım. *Şaka gibi.*

Medyanın ve siyasetin ilgisi, Asheville' taşınmamla ilgili açıklamayla zamana denk gelen ve biri Karanlık Kraliçe'nin kışlık saray hanına erişim sağlayan iki muhabir tarafından sızdırılan, saygısızlığa uğramış kilisenin içinden çekilmiş kamera görüntülerinin yayınlanmasının sonucuydu. Aynı zamanda, Avrupa'daki vampir savaşının dehşetini anlatan bir belgesel video YouTube'da yayınlanmıştı. Tesadüf mü? Hayır. Bu zamanlamanın yerinde balımın parmak izleri vardı.

Deon etkinlik için bir yemek hazırlamayı teklif etmişti ama tüm yeni insanlara yetecek kadar yemek sipariş etmekten bitap düşmüştü. Hepimiz gibi o da günlerdir çok yorulmuştu. Ben de patimi indirdim ve sadece kahve için ısrar ettim. Karargâhı medyaya ve politikacılara açmak zorunda olmam, onlara kendilerini hissettirmem gerektiği anlamına gelmiyordu, özellikle de bazılarının insanlarıma davranış biçiminden sonra.

Basın ve VIP'ler başlangıç saatinden yarım saat önce toplanmaya başladılar, bu noktada beklenmedik bir şekilde insan formuna geçtim. Bu geçiş basın toplantısından biraz daha iyiydi ama yine de bir kıyafet değişikliğini gerektirdi. Neyse ki karnımda herhangi bir yumru hissetmedim (yani muhtemelen kanser değildim) ve merkezdeki yatak odası süitinde bol miktarda kıyafetim vardı. Quint siyah bir iş pantolonu, altın rengi bir tunik ve siyah bir ceket giydirdi; ceketin üzerinde gözlerimin renginde ve tacımın renginde küçük bir altın şerit vardı. (Acınacak derecede rahatsız olan taç siyaset için iyiydi. Ve ben artık, iyi ya da kötü, siyasi bir semboldüm). Dans ayakkabılarım ve muskalarım takımımı tamamlıyordu. Quint böyle diyordu. "Kraliçemin kıyafeti." Birileri savaşın kalıntılarını buraya getirip beni canlı vurup öldürmeye karar verirse diye, tamamen gizli birkaç silah taşırdım. Bu .

Kapıdan içeri girdiğimde Eli ve Bruiser, eyalet senatörleri ve meclis üyeleri, Louisiana valisi, NOLA belediye başkanı, belediye meclisi, eyalet, bölge ve şehir siyaseti ve kolluk kuvvetlerindeki kodamanlar ve ileri gelenler kürsüde toplanmıştı. Belediye Başkanı bileğini kaldırdı ve süslü bir bileklikten saati kontrol ederek bana çok yaklaştığımı haber verdi. Ona gülümsedim ve koridorda yürürken tacıma dokundum. Ev sahibi avantajına sahiptim. Bir vardı. Onun ise .. oyları vardı. İfadem "*ben kazandım*" diyordu.

Wrassler ve Jodi'nin düğününde kullanılan halının üzerinde, odanın ortasına doğru ilerlediğimde . Quint beni takip etti. Kameralar ikimizi de takip etti. Çok ama çok sayıda kamera. Biz halıda yürürken insanlar bağırarak sorular sordular, aptalca sorular ve ben cevap vermeyerek yerimi aldım. Durdum ve yüzümü odaya döndüm, belediye başkanının biraz önünde durdum. New Orleans'ın yeni belediye başkanından daha uzun boyluydum. Muhabirler tarafından görülebilmek için yana kaymak zorunda kaldı.

Evet, . Ve kedi gibiydi. İntikamcı Kedi. Bir keresinde bana demişlerdi ve bu bana uymuştu. Sessizce durdum, yüzüm ifadesizdi ve önce yerel kanunların, sonra da politikacıların konuşmasına izin verdim. Zihnimin dolaşmasına izin verdim, belki DQ'nun Kış Sahasına bir havuz koymayı düşündüm. Olimpik bir şey değil ama ailevi bir şey, çocukların hoşuna gidecek bir şey. Sonra Bruiser'ın şöyle dediğini duydum: "Karanlık Kraliçe'nin kısa bir açıklaması var. Soru kabul etmeyecek." Eşim kenara çekildi ve ben de bilinçaltımda fark ettiğim ama tam olarak fark etmediğim dar pleksiglas bir şey olan podyumdaki yerini aldım.

Aptalca sorular tekrar başladı. Bağırmaalarına izin verdim. Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Bu odaya konuşmak için iki dakika ayırdım. Bir dakikanız kaldı." Birkaç vuruş sonra, "Elli saniye. Kırk beş." Gürültü devam etti. "Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederim. Günümü güzelleştir. Otuz saniye."

Oda sessizleşti.

"Biz" demeye karar verdim. Gözlerimi kalabalığa diktim.

"Karanlık Kraliçe ve bu şehrin klan efendileri, Mithranlarımız, kan hizmetkarlarımız, Onorioslarımız, New Orleans'ın cadıları, bir kurt adam ve insanlarımız, vatandaşlarımızı sığıra çevirmek, kanınızı akıtmak sizi ölüme terk etmek isteyen yerli ve yabancı teröristler ve işgalciler tarafından yapılan her saldırıyı bozguna uğrattı. Bunu çoğu zaman mahalle, yerel veya eyalet kolluk kuvvetleri desteği olmadan ve son zamanlarda siyasi destek almadan yaptık. Bunu para için değil, New Orleans sevgisi için, Louisiana sevgisi için, insan sevgisi için yaptık. Artık yok. Karanlık Kraliçe önümüzdeki Pazartesi gününden itibaren Asheville taşınacak ve bu şehri yıl boyunca daimi ikametgahımız ve daimi merkezimiz olarak kabul edecektir."

Belediye başkanının yüzü kızardı. Muhtemelen Avrupa'daki vampir savaşının tüm videolarından dolayı. Odada öfke ile birlikte saf bir kargaşa yaşandı.

Oda sessizliğe bürünürken sesim aynı sakinlikte devam ettim. "Yellowrock Klan Evi burada kalacak. Burada kişisel, yarı zamanlı bir ikametgahımız olacak. Ancak burada kalmak ya da buradan ayrılmak diğer Klan Kan Efendilerine bağlı olacak. Umarım klan biri şehrin efendisi olmayı kabul eder, ancak şu ana kadar bu halkın koruyucularına gösterilen saygısızlık nedeniyle kimse istekli değil." Bruiser'a baktım ve arkamızdaki kapıya doğru başımı salladım. "Eş mi?"

Baldızımla birlikte Quint altımızı örterek odadan çıktık. Kapı arkamızdan kapanırken Bruiser kayıtsızca "Taşınıyor musunuz?" diye sordu.

"Kara Kraliçe dağları sever. Burada istediğimiz sıklıkta evlerimiz olacak. Önce sana ama belediye başkanı ..."

"Yüz ifadesini gördüm. Senden nefret ediyor."

"Tüm parazitlerden nefret eder. Bunu seninle konuşmalıydım."

"Olumsuz, aşkım." Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Benim evim haritadaki koordinatlar değildir. Evim senin olduğun yerdir."

"Bu şekilde gelip gidebiliriz. Dağlarda Noel mi? Belki şansımız yaver gider ve kar yağar."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bruiser. "Ancak şimdilik ayaklarının üzerinde duramıyorsun. Hadi biraz uyuyalım."

CHAÏTE3 2Â

Hiç Sevişmemiş İyi Bir Çocuk

Önümde bir boşluk açılmıştı. İçimde. Geniş ve uzundu, uzun ve derindi, gece kadar karanlıktı, yine de çıtırdayan ateş ışığı ve ceviz ve meşe dumanı kokusuyla ısınıyordu. Dikitler ve sarkıtlar yerden ve kaya tavandan yükselip sarkıyordu. Su damlıyor, düzensiz bir yankı odayı dolduruyordu.

Ateşin yanında oturuyordum, sarı ve altın rengi alevler, kubbeli tavana bir duman sütunu. Ruhumun evi. Bunca zaman sonra hâlâ ruhani sığınağım. Beast yanımda, yan yatmış, uyluğuma yaslanmış, koca kafasını dizime koymuştu. Uyuyordu ya da neredeyse , mırıldanıyordu. Elim göğsünde, parmaklarım kalbinin üzerindeydi.

Ateşin karşısında insanlar oturuyordu, benim . Bruiser. Eli ve Alex. Edmund. Koun. Tex. Molly, tüm Trueblood'lar ve Everhard'larla, hatta Shiloh ve onun primo'suyla. Aya, geleneksel kıyafetlerini giyiyor. Jodi ve Wrassler. Rick, sürpriz oldu. Tüm halkım. Ne kadar .

Hepsi bedavaydı.

ve düzinelerce, insan, vampir, cadı.

Bir zamanlar bana bağlı olan, şu ya da şekilde bana yemin etmiş olan tüm insanlar. , garip bir şekilde, Leo da vardı.

Artık bağlı değillerdi, artık törenle ya da kanla benim değillerdi, sadece istedikleri takdirde benim . Ve bir şekilde, ruh evimde hepsi için yer vardı. Ateşimde güvende. Huzur içinde barınıyorlardı.

Rüya görüyordum. Bunu biliyordum. Ama yine de rüyamda Hayyel'in elini başımın üzerinde kutsadığını hissedebiliyordum. Ve savaştan sonra söylediği sözleri hatırladım. "Sen de özgürsün, *Dalonige'i Digadoli*. Artık geçmişe ve başkalarının kanına bağlı değilsin ve artık başkalarını kanınla değil, sadece sana duydukları sevgiyle bağlayabilirsin. Canavar'ın ruhunu aldığı anda sana *u'thun'ta* laneti senden kalktı."

Elini çektiğinde uyandım.

İçimde, Canavar yuvarlandı ve esnedi. *Ben/biz açız. Yaban domuzu avlamak ve yemek istiyorum. Gitti mi? Hayyel?*

Melek gitti ve gitmedi. Gümüş zincir ve karanlık büyüler kafesinde değil. Jane ve Beast'i hala görebiliyorum. Ve kitleri. Angie. EJ. Cassy. Beast zihinsel bir omuz eşdeğer bir hareket yaptı. Kuyruğunu kafama vurdu. Melek. Diğer meleklerle birlikte. Mutlu.

Gözlerimi açtım. Beleş - bizim evimizdeki - yatakta ters taraftaydım, yüzüm kapıya dönüktü, yan yatmıştım ve Bruiser arkamda kaşıkla . Hayal meyal hatırladığım kadarıyla kendimizi rahatsız bir pozisyonda bulmuştuk, o kadar yorgunduk ki soyunmuş, kandan için düş almış ve bir yığın halinde yatağa düşmüştük. Görünüşe göre pozisyonumuzu hiç değiştirmemiştik ve şimdi onun kolu belimin etrafında sıcak ve güçlüydü. Tensel temas halindeydik. Hafifçe horladı, bacağını oynattı ve sessizleşerek kolunu bana doladı. Beni daha yakına çekti.

Dostum, diye düşündü Canavar. *Arkadaşınla güvenli bir sığınak. Bu puma yolu değil, Jane/Canavar/Ben/Biz yolu. Bu iyi. Güvenli.*

İnsan şeklindeydim. Sıcaktım. Acı çekmiyordum. Memnundum. Canavar haklıydı. Ben/biz güvendeydik.

Ve sorumlu olduğum tüm insanlar, ruh evim rüyasında yangının karşısındaki insanlar da . Güvendeydim. Yıllar sonra ilk kez. Bu bağlantının da kopup kopmadığını merak ederek Eli'ye uzandım ve kalbinin derin uykuda attığını gördüm. Acı çekmiyordu. Hepimiz Florence tarafından iyileştirilmiştik. Geri çekildim ve aramızdaki kalkanı kapattım, keşke bunu onun iyiliği için kalıcı olarak yapabilseydim.

Taç giyme törenini bitirdiğimde, işim bitmiş olacaktı.

Gözlerimde yaşlar birikti, kocaman sulu gözyaşları ve yan yattığım için gözümü kırdığımda yüzümden aşağı yuvarlanıp burnum ve gözümdeki çukurda ve diğer taraftaki kulağımda toplandılar.

Güvendeydik. Vaftiz çocuklarım Angie Baby, EJ ve Cassy *güvendeydi*. Cadılar. Vampirler bile güvendeydi.

Hayatım değişmişti. Tamamen. Tamamen.

Güvendeyiz.

Hıçkırığımı üzerime titreyip Bruiser'ı uyandırmadan önce yakaladım. İçimden bir kaynak gibi taşan duygularla nefes

Güvendeyiz.

Artık insanları hayatta tutmak için savaşmak zorunda değildim. Edmund taç giydiğinde ve birisi NOLA MOC olarak görevi devraldığında, artık New Orleans'ta politika yapmak zorunda değildim. Artık hiçbir yerde kalmak zorunda değildim, Asheville'deki Karanlık Kraliçe'nin Kış Mahkemesi'nde bile. İzin alabilirdim. Seyahat edebilirdim. Muhtemelen hala Karanlık Kraliçe sorumluluklarım olacaktı ama Hayyel'e inanılacak , artık sadakat kazanmak ve barış talep etmek için savaşmak zorunda kalmayacaktım.

Başlattıkları savaştan sonra hiçbir Karanlık Kraliçe yaşamamıştı. Diğerleri vampirleri bağlayıp iptedans eden kuklalar gibi itaat zorlamaya çalışmış ve genç yaşta ölmüşlerdi. İş tanımımın ne hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de kanatlanıp istediğimi ?

Piç Harley'im Bitsa ile NOLA'ya geldiğimden beri ilk kez özgürdüm.

Saçlarımı yolumdan çekerek yavaşça yuvarlandım ve Bruiser'ın kollarına doğru kaydım, düşüncelerimin bir çeşit tutarlılık aramasına, iç içe geçmesine ve katılaşmasına izin verdim. Bruiser mırıldandı ama uyanmadı. Artık savaşacak bir kalmamıştı.

Halkım güvendeydi.

Özgürdüm. İnsanlar bir yaşadığında, genellikle onu incelemeleri ve sonra kendi içlerinde ona bir yer bulmaları gerekir. Bunun yeni bir ev aldığınızda evdeki eşyaların yerini değiştirmeye benzediğine

karar .

mobilya parçası. "Tamam. Bu bir zamanlar şuradaydı, bu da bir zamanlar buradaydı, ama artık o kanepeye ya da gümbür gümbür sallanan sallanan sandalyeye ya da on iki yaşımdan beri bana işkence eden o duygusal yüke ihtiyacım yok. Bu yüzden artık benim bir parçam olmayan o şeyleri atacağım." Ve birdenbire içimde bu yeni şey için yer açıldı.

Bu yeni şey özgürlüktü.

Elimi Bruiser'ın sırtında, omurgasının çıkıntıları boyunca kaydırdım ve uyandığını hissettim. Yüzünü kavradım ve ağzının iki köşesine birer öpücük kondurdum, sonra da dudağa.

"Günaydın aşkım" diye fısıldayarak bana açıldı ve dillerimiz keşfe çıktı.

Beast'in düşüncesine *göre bu bir eş. En iyi arkadaşı.*

Bruiser beni çekti. Onu sevmek güne başlamanın en iyi yoluydu.

* * *

Derinin tahtaya sürtünmesi beni derin bir uykudan uyandırdı. Elim silahıma gitti. Avucum boş başucu masasına çarptı, sonra uykunun bulanıklığını silkelerken çekmeceye daldı.

Kapı açılmadı. İçeri girmedi. şey yapmadı.

Dışarıda, pencereden yağmurun pıtırıtısını duydum. Bir gardiyanın ayak sesleri etrafta dolaşıyordu.

Çekmecede sakladığım Berettayı tutuyordum, üstte değil, çocuklar değil. Zor nefes alıyordum. Ateş etmeye hazırdım. Bizi savunmam gerektiğinde bir buçuk saniye çok uzun sürmüştü.

Ben .

Bruiser'la yataktaydım, aşk, şefkat ve sıcak terli seks kokan çarşafılara . Dışarıda gün batımı vardı. Evin içi sessizdi.

"Jane?" Bruiser mırıldandı, ses tonunda endişe vardı.

"Bir şey duyduğumu sandım." Gözlerimi kırıştıtırırken ve bacaklarımı çarşaftan kurtarmak için tekmelerken beni neyin uyandırdığını hatırlayamıyordum.

Yatağın kenarında çıplak bir şekilde oturmuş, silahı tutarken bir koku aldım.

Pişmiş domuz, diye düşündü Canavar, ağzı sulanarak. *Güzel kokuyor.*

"Füme et. Ve, *Tanrım*, pastırma." Benim de ağzım sulanmaya başladı.

Bruiser yataktan zarifçe kalktı ve o muhteşem poposunu bornozunu çekerken Eşimin poposuna bir göz attım.

"Gelmiş en iyi kış."

Bunu yüksek sesle söylemek , ama bu onun kıkırdamasına neden oldu, bir erkeğin sevgilisini tatmin ettiğinde çıkardığı bilmiş, memnun ses.

Canavar içimde yuvarlandı, kahkahasının sesiyle mırıldandı.

Bruiser bana bornozumu fırlattı. Sesinde nadiren duyduğum akıcı bir İngiliz vardı. "En son birlikte uyandık aşkım? Ve güneş batarken seviştik?"

"Yani birileri eve saldırmadan ya da bizi tam sulu kısımlarda öldürmeye çalışmadan mı? zaman oldu. Kıçın hâlâ muhteşem."

Ne zaman birlikte gülecek zamanımız ve özgürlüğümüz oldu ki? Hiçbir zaman.

Hâlâ oturuyordum, bornozumu da çektim.

İkimiz de terbiyeli olduğumuzda Bruiser kapıyı açtı. "Çok açım-" Geri sıçradı.

Açıklıkta bir adam duruyordu. Onu bir kalp atışında yakaladım. *Yabancı. Kot pantolon. Dar tişört.*

Elimde silah, ayağa kalktım. İki el duruşu, hareket ettikçe değerlendiriyordum.

Beyaz saç. Yüksek topuklu spor ayakkabılar.

Silahsız. Vahşi, diye düşündü Beast.

"Brute?" Silahı indirdim ve parmağımı tetikten çektim. "Vay , neredeyse ölüyordun," dedim.

"Brute?"

"Beni tanımayacağını düşünmüştüm," dedi, sesi alçak bir gümbürtüydü. "Beni insan formundayken sadece iki kez gördün ve ben seni öldürmeye çalışmakla meşguldüm."

Brute orada duruyordu. İnsan şeklindeki Brute.

Canavar kokuyu bilmeseydi, onu vururdum. Brute'un bir zamanlar olduğu kurt adam motorcunun insan halini hiç hatırlamıyordum, itfaiye arabası kadar büyük olması dışında. Kızıl saçlı mıydı? Olabilir mi? Onu ilk gördüğümde taktığım lakap Firetruck'tı. Firetruck. Sonra kurt adam Brute. Şimdi de bir insan mı?

Bruiser yatağın başucundaki lambayı yaktı ve yıllardır kurt formunda olan adamı ortaya çıkardı. Bu yeni Brute'un dövmeleeri yoktu. Motorcu kutte'si yoktu. Silahı yoktu. Sakalı yoktu. Tavırlı bir kurt adam motorcusuna hiç benzemiyordu. Artık insana bile benzemiyordu.

Melek dokunuşlu, diye düşündüm.

Teni pırıl pırıl altın rengindeydi, ne beyaz de renkli bir insandı, renginde bir teni vardı, sanki üzerine altın tozu serpilmiş gibiydi. Saçları omuzlarına dökülen dağınık bir beyazdı. Yüzü açılardan ve düzlemlerden oluşuyordu, elmacık kemikleri kesilecek kadar keskin görünüyordu. beş düğmeli dar kot pantolonunun içine soktu ve bakmama izin verdi. Soluk mavi kurt gözleri altın sarısı teniyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu ama beyaz saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Güçlü kasları vardı ve hâlâ bir tuğla yığını kadar . Biraz seksi görünüyordu.

Meleğin sözlerini hatırladım. Ya da Tanrı'nın. Hangisi olduğundan emin değildim ama ikisi de tüylerimi diken diken ediyordu. "Lanetler yok oldu," dedim meleğin sözlerini yorumlayarak. "Hayyel öyle dedi ama seni de kastettiğini bilmiyordum. Eskiden kızıl saçlıydın. Seni beyaz saçlı, mavi gözlü," dedim, "ve altın tenli bıraktı."

"Evet. Eskisi gibi görünmüyorum. Kimlik bulmak biraz zor olacak ama Montana sürüsü bana konuda yardımcı olabilir." Sesi güneyli gibiydi. Belki de Alabamalı bir çocuk.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Biliyorsam ne olayım. Bütün bunları harekete geçiren sensin. Dolunaya kadar sadece koca bir motorcuyum, sonra koca aptal bir köpeğim. Hav." Güldü. "Giyinsen iyi olur. Bu gece Fanghead HQ'da büyük bir eğlence var."

"Hoedown?"

"Beni daha az tehditkar gösteren gündelik bir dil deniyorum. Belki de insanların benimle karşılaştıklarında altlarına sıçmalarını engellerim."

"Çalışmıyor. Bu eğlencede ne olacak?"

"Kara Kraliçe süslenip püslenir, konuşmalar yapar, yeni krala taç giydirir ve sonra şafak sökene kadar parti verir. Bolca içki. Bir sürü yemek. Ve hatırlayamayacak kadar uzun süredir sevişmemiş iyi bir çocuk şanslı olabilir.

"Duyduğuma göre, insanlar orada çoktan şanslı olmaya başlamış. Kurallar değişti, güç el değiştirdi ve vampirler konuda ne yapacaklarından emin değiller. Ama sonuçta beslenme zamanlarından artık insanlar sorumlu. İlginç olduğunu duydum." Kıkırdadı ve titreşim tıpkı bir zamanlar Brute'un hırıltılarının yaptığı gibi göğsümü sarstı.

"Nasıl ilginç?" Ben sordum.

"Kelebek Zambak ve Tüy Fırtınası da dahil olmak üzere cadıların taşınması ve Everhartlar ve Truebloodlarla birlikte Yellowrock Klanı'nın evinde toplanması için yeterince ilginç. Sakıncası yoksa şimdi karargâha gidip ben de soyunacağım. Kurtadamlar Fanghead'lere leke bulaştıramaz ve ben de çok uzun zamandır aksiyondan uzak kaldım."

"Ooookay. Onlara Kara Kraliçe'nin 10'da orada olacağını ve insanları *şenliğin* tören bölümü için giyinmiş olarak görmeyi beklediğini söylemeniz nasıl olur?"

"Yapacağım. Oh. Neredeyse unutuyordum. Birkaç saat önce bir adam geldi. Mainet'in muhafızlarından kurtarılanlar arasında olduğunu söyledi. Adı Reach ve sana bir nimet borcu var."

Brute kapıyı kapattı ve onun ön kapıdan çıkıp yağmurun içine girdiğini duydum. Bir an sonra bir motosiklet gümbürdeyerek canlandı, bir Harley'in ayırt edici notası. Benimki değildi, yani ya bunca zamandır motosikletini kilitli tutuyordu ya da bir tane satın almıştı. Çalmadı. İyiliğin onu dürüst tutmasına yetecek kadar uzun süredir Hayyel'in kontrolü altındaydı. Umarım.

Ve Reach ücretsizdi. Bu iyiydi. Sanırım.

Yanıma otururken başımı Eşime doğru eğdim. "Güzelleşmem lazım, bu da duş almam gerektiği anlamına geliyor. İster misin .." Başımı kraliçenin banyosuna doğru salladım.

Bruiser'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve bornozu bırakarak ayağa kalktı. Döndü ve açık kapıya doğru yürüdü, benim olduğuma bakmama izin verdi.

Su geldiğinde onu takip ettim.

* * *

Saçım hakkında tartışıyorduk, ben küçük sandalyede oturuyordum ve Quint banyoda arkamda duruyordu. Yüzüme makyaj yapmıştı. Çok fazla değil. Çoğunlukla yanaklarıma, gözlerime ve göğsümün üst kısmına parıltılı altın ve bronz tonları sürmüştü. Maskara, göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu. Her zamanki kırmızı rujumu sürmüştüm ve lacivert cübbemi giymiştim, saçlarım popoma kadar uzun bir örtü halindeydi. Taç giyme töreni için giysilerim kapıdaki kancada asılıydı. "Saçımı *düzeltilmek* istemiyorum."

"Hayır. Bu tam olarak doğru değil Kraliçem. Saçınızı örmemi istemiyorsunuz."

"Doğru."

"Neden?"

Hafifçe gülümsedim, arkamdaki uzun banyo aynasında dururken omzumun üzerinden gözlerini izledim. Çok fazla cevap vardı. Sadece bir tanesi gerçekten önemliydi ve onu da paylaşmayacaktım. "Sadakatin geçici, sözleşme ile satın alınmış ve ödenmiş." Yeterince doğrudu, ama çoğunlukla Cherokee'lere özgü bir şeydi. Saç örenlerin ruhu sakin, huzurlu ve güvenilir olmalıydı, çünkü saç örme ritüeli ruha giden yoldu. Quint'in ruhu soğuktu, kararlıydı ve kullanışlıydı, bunların hepsi iyi niteliklerdi ama saçımda ya da giden yolda olmasını istediğim nitelikler değildi. "Sen *benim* değilsin" diye ekledim.

"Ben seninim." Edmund banyo kapımın önünde durdu.

Bir tür rahatsız edici alçakgönüllülükle yakalarımı daha da yaklaştırdım, ki bu aptalcaydı. Geçmişte beni iyileştirdiğinde her şeyimi görmüştü. Evet, saltanatıma yükselişim sırasında ve sonrasında beni birçok kez çıplak görmüştü. Ama şimdi farklı görünüyordu ve nedenini bilmiyordum, Edmund'un smokin giymesi ve harika görünmesi dışında. Bense cüppeliydim ama onun dışında çıplaktım. Ve o bana bağlı değildi.

Quint sanki benim anlamadığımı anlamış gibi basit bir "İzninizle Kraliçem. Giyinmek istediğinizde geri geleceğim." Yatak odasının kapısı arkasından kapandı.

Primo'm kapı pervazına yaslandı. Yalnız inceledik. "Uzun oldu," dedim. "İyi görünüyorsun. Bilirsin işte. Smokin falan."

"Her erkeğe smokin yakışır." Edmund gülümseyerek bana en başta neden dönüştürüldüğünü gösterdi. O görkemli gülümseme onu sıradanlıktan muhteşemliğe dönüştürmüştü. Ve şimdi, Avrupa'daki tüm başarısından sonra, Leo'nun şimdiye kadar gösterdiğinden çok daha fazla vampir gücüyle cızırdıyordu. Büyüsü teninde ve sözlerinde dans ediyordu. Bu ve gülümsemesi onu nefes kesici yapıyordu. "Dinlenmiş görünüyorsun," dedi gülümsemesi yumuşayarak. "Daha fazla kana ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Karargâhta işlerin farklı olduğunu duydum."

Edmund güldü, derimin altına işleyen alçak, yavaş bir kıkırdama.

Eğer işler farklı olsaydı, Bruiser'la hiç tanışmamış olsaydım, Ed ve ben efendi ve primo'dan başka bir şey olabilirdik. Bruiser ve benim sahip şeye asla sahip olamazdık, ama sadece arkadaştan daha fazlası olabilirdi. Leo, Edmund'u bana primo olarak gönderdiğinde bu olasılığı kesinlikle biliyordu.

"Söylediğiniz gibi *işler* çok farklı. Birçok kan kölesi ve cadı biz uyanmadan önce taşındı, ki bu iyi bir şey. Görünüşe göre ruhlarımız bizi değiştirmiş. Kanımız çok"-elini havadan kabul edilebilir bir çıkarmaya çalışır gibi kaldırdı-"insanlar için lezzetli ama bağlayıcı değil." Elini cebine soktu, uzandı ve hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Yeniden bir ruha sahip olmanın ne anlama geldiği hakkında henüz hiçbir fikrim ama değişiklikler başlıyor. Kolayca gülüyoruz. Kolayca ağlıyoruz. insanlara aşık oluyoruz. Sanırım temelden değiştik."

"Yani taç giyme töreniniz ..olacak."

"Canlı. Farklı. Geçmişteki bu tür etkinlikler resmi ve sıkıcı değil. Aslında, yeni bir şey başlatacağım. Gücü kabul etmenin yeni bir yolunu."

"Zaten gücün var."

"Evet Kraliçem, leydim, biliyorum. Ama sen, Karanlık Kraliçe - arkadaşım ve klan liderim değil," açıkladı, "bu gücü pekiştireceksin. Siz Karanlık Kraliçe olarak o tacı başıma yerleştirdiğinizde

Tüm dünya benim kim ve ne olduğumu, beni kimin ve neyin yarattığını görecek ve senin gücünü savaşırsız bir şekilde şimdi olduğu gibi görecek."

"Evet. Anlıyorum. Bu gece sana taç giydireceğim. Ve her şey yeniden değişecek."

"Ve şimdi, biz sadece efendi ve primo iken, saçınızı örmeye geldim. Son bir kez."

Quint'in yerini alarak geçti ve her zaman dar rafta duran tarağı aldı. Uzun ve yavaş darbelerle saçlarını taradı, birkaç düğümü çözdü, düz ve pürüzsüz bıraktı. "Çok güzel saçların var." Küçük bir şeridi şakağımdan kulağıma kadar uzun bir açıyla ayırdı ve kalanını düzleştirdi. "Zengin ve ağır bir his veriyor ve siyahı ışığı yakalayıp bir hale gibi yansıtıyor."

Rahatsız oldum, utandım ve "Tek iyi özelliğim" diye şaka yaptım.

Ed yine güldü, bu kez hüznle. "Ah, Jane. Keşke sen de kendini başkalarının seni gördüğü gibi görebilseydin. Yüz hatların çarpıcı olmasa ve gözlerin kehribar renginin muhteşem bir tonu olmasa bile. Saçların dolunayın altındaki gece gibi ve tenin altın gibi parıldamasa bile, güçlerin ve yeteneklerin seni yine de güzel yapardı. Ve ben Karanlık Kraliçe'den bahsetmiyorum."

Küçük şeridi örmeye başladı, uçlarını gevşek bırakarak sıkı, mükemmel bir örgü yaptı ve örgülü kısmın ucuna bir lastik geçirdi. "*Sizin nasıl biri olduğunuzdan* bahsediyorum. Onurundan. Ruhunun . Merhametinizden, nezaketinizden, davanız yerine insanlara adanmışlığınızdan. Eğilme isteğiniz, ölümüne bile kendinizi vermeniz. Bunlar sizin kişisel güçlerinizdir ve size tarif edilemez bir güzellik katan şeylerdir. Bu nitelikler başkalarının sizin önünüzde bir taçtan çok daha fazla eğilmesini sağlar."

O konuşurken aynadaki yüzüne gerekiyordu. Kötü görünümlü değildim. Hatta görünüşümden hoşlandığım günler bile oldu. Ama tarif ettiği ben değildim. *Vay anasını.*

Becerikli diğer taraftaki örgüyle eşleştirdi ve onu yoldan çıkardı. Sonra saçımı alnımın üstünden ayırdı ve o bölümü çalıştı. Ve iki tarafa da üçer tane. Tekrar durakladığında, bir sürü kısmi örgüm vardı ve hepsi de yolumdan çekilmişti. "Köleyken ve bir genelevde çalışırken, bir kadın hizmetçisi olarak öğrendiğim becerilerden bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Ama saçlarınızla çalışmak bir zevk."

Gülünç derecede onurlandırılmış ve sevilmiş olma hissi dışında, içimden geçen duyguyu tam olarak tarif edemezdim. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Ed aynada yüzümü inceledi, dudakları bir karar veriyormuş gibi büzülmüştü. Soldaki örgüleri bir araya getirerek başımın etrafına sardı ve uçlarını birleştirdi. Aynı işlemi sağdakiler için de tekrarladı. Öndeki kısmi örgüleri yukarı çekti, sonra onları döndürdü ve başımın etrafında örgülerden bir taç olana kadar uçlarını birbirine ördü.

"Evet. Sofistike. Zarif. Şimdilik bu kadar yeter," diye mırıldandı. "Giyinip tacını takmaya hazır olduğunda Quint'e beni söyleyeceğim."

Dudaklarını tekrar büzdü, gözleri her örgünün mükemmel olduğundan emin oldu. Bir iğneyi , bir iğneyi buradan ayarladı. "Bu gece silah takıyor musun?"

"Karar verememişim. Babür kılıcı olması gerekiyordu ama ben onu mahvettim."

"Hmmm. İşe yarayabilecek bir şeyim var." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve korumamın yanından geçerken Quint'le konuştu.

Cep telefonum çaldı ve siyah kravat ve frak giymiş olan tatlı yanağımdan gelen görüntülü aramaya cevap verdim. Eski moda ve eskilerin *deyimiyle kibar* görünüyordu. Şahane, zarif, bir çubuğun üzerinde seks. Kahverengi gözleri siyah smokinin içinde daha koyu görünüyordu, saçları da daha koyuydu ve saç kremiyle geriye doğru taranmıştı. Hafif Romalı burnu daha keskin görünüyor, ona hükmedici bir görünüm veriyordu. Bruiser, Leo'nun yönetiminde hiçbir zaman tam potansiyeline ulaşamamıştı. Şimdi Kraliçe'nin Eşi ve gerçekte tahtın arkasındaki istemediğim ama veremediğim olarak kendini gösteriyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda Bruiser'ın yüzü yumuşadı. Nefesimi

. "Çok güzel görünüyorsun," dedi beni selamlarken.

"Yenilebilir görünüyorsun," diye karşılık verdim.

Gözleri yine o ışıltıyı aldı ve "Tamamdır, ikinciler ve üçüncüler de güzel olurdu" dedi.

Kızardığımdan emindim ama kızarmamış gibi yaptım. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yerli yerinde. Onur muhafızlarınız hazır. Saat ondan hemen önce Edmund'la birlikte aynı limuzinle -ama *bizim* limuzinimizle değil- geleceksiniz."

Yine kızardım.

Bruiser sıırttı. "Siz ikiniz ön merdivenlerden yukarı çıkacaksınız." Aynı şekilde devam etti, bana neler olacağını, kimin nerede ve ne zaman olacağını anlattı. Ve ben çoğunlukla onun sözlerini duymazdan geliyor, yüzünü ve gözlerini izliyor ve onun benim, benim de onun olduğumu biliyordum. Ve aniden, nihayet, birlikte bir geleceğimiz olabilirdi.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde Eli ve Alex yatak odama girdiler. Yakamı yaklaştırdım ve mırıldandım: "Burası Grand Central Station değil. Kapıyı hiç çalmaz mısınız? Ve senin çoktan smokin giymiş ve süslenmiş olarak merkezde olman gerekmiyor mu? Çünkü sen taç giyme töreninde kot pantolon giyebiliyorsan, ben de giyebilmeliyim."

Eli, ağzının bir köşesi hafifçe kalkarak, "Koun'u destekliyoruz ve çocukların kapıdan içeri girdiklerinde ömür boyu yara almamaları için karargahtaki seks oyunlarının bittiğinden emin oluyoruz. Sonra Everhart'ları ve aykırıları giydirip alacağız ve karargâha güvenli bir şekilde ulaştıklarından emin olacağız."

"Bu hiç adil değil," dedi Alex başını sallayarak, ifadesi kederliydi, koyu renk bukleleri kahverengi tenli yüzünün üzerinde sallanıyordu. "Bütün o seks. Ve ben güvenliği zorundayım."

"Her şeyi güvenlik kameralarından izlememiş gibi davranma," dedim. Çocuk yasal olarak vampir oyunlarına katılabilecek yaşıydı ama ... *ick*.

"İzlemek işe yaramıyor," dedi Alex, yetişkin ve belki biraz da komik bir sesle. "Her neyse, her şey yolunda Janie, aksaklık yok, halledilmemiş sorun yok."

Eli, "Bunu yapabilirsin, Janie." dedi. Eğildi ve beni yanağımdan öptü.

O yumuşak öpücük sayesinde Eli'in bağlantısını içimde hissettim, karanlıktaki ışık gibi. "Hayır," dedim. "Bu iş *bizde*. Çünkü siz varsınız çocuklar." Son birkaç kelime fısıltıyla söylendi ve gözlerim dolmaya başlamazsa kahrolsun.

Alex gözlerini devirdi ve bana bir mendil uzattı. "Kızlar."

Eli başını salladı ve "Bebeğim." dedi. Çok daha normal hissettiren omzuma vurdu. "Merkezdeki tüm vücut sıvılarının temizlendiğinden emin olacağım. Geç kalmayın."

Saat dokuzda Quint tırnaklarımı rujuma uygun bir kırmızıyla boyamış ve sanki bütün bunları tek yapamazmışım gibi kıyafetlerimi giymeme yardım etmişti.

Ağır siyah kumaştan, sağ uyluğumun ortasına kadar uzanan, uzun kolları bileklerime kadar uzanan, parıltılı, ince bir elbisenin altına ipeksi bir vücut yumuşatıcı giymiştim. Elbisenin yakası önden, ilginç olacak kadar aşağıya doğru iniyor, altın külçe kolyemi ortaya çıkarıyor ve minik kopçalarla yumuşatıcının üzerine sabitleniyordu. Elbisenin arkası da tehlikeli olabilecek kadar alçaktı ve yine yerinde duruyordu.

Dolabımdaki *dikenli çitlere* son vermiştim ve sahip olduğum tüm büyümlü mücevherleri takıyordum: Sabina'nın -gerçek Sabina'nın- yanmış şapelinin altındaki çamurda benim için bıraktığı yüzük sol işaret parmağımda duruyordu. Kırmızı uçan kertenkele tılsımı kalbimin üzerine tutturulmuştu ve dudaklarıma bir kan lekesi gibi uyuyordu. Madalyon sol bileğime bir bilezik gibi dolanmıştı. *Le breloque* yatağın ayak ucunda . İyi görünüyordum. Ama bitmemişti. Ve eksik olan sadece taç değildi. Güvende görünüyordum.

Edmund kapıyı tekrar çalıp Quint tekrar çıkarken içeri girdiğinde aynada kendime bakıyordum. "Sıkıcı görünüyorum."

Edmund bir kenarda durdu. "Sıkıcı görünmüyorsunuz. Ama kendisi talep etmek yerine bahşedilmiş ve tacı tarafından sahiplenilmiş bir kraliçe gibi görünüyorsunuz. Olduğunuz gibi görünmelisiniz; savaşçı bir kraliçe. Kaçırduğunuz şey tehlikenin sınırı."

"Savaşçı kadın. Evet. Sence üzerime biraz kan sıçratmalı mıyım?"

"Sanırım bende tam aradığın şey var." Saçımı örerken oturduğum sandalyeyi işaret etti ve elbiseyi, onu yerinde tutan minik çitçitleri ve klipsleri germeden ve çekmeden oturabilecek kadar kaldırdım. Aynada gözlerimle Edmund rafta duran, içinde iğneler, taraklar, lastikler ve ıvır zıvırların bulunduğu küçük, düz katlanmış bir çanta koydu. Çantayı açtı ve içinden bir tüy çıkardı. Işığı yakalayan koyu gri bir tüydü, çelik gibi parlıyordu. Bir sonraki tüy daha kısa ve siyahtı ve ışığı yakaladığında bir ay yayı gibi parlıyordu.

İkisini de örgülerin arasına sıkıştırırken çattım. "Akbaba tüyü takmamı mı istiyorsun?" Edmund bir tane daha çıkardı ve onu da tutturdu, dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Sonra daha fazla tüy, siyah ve gri, on iki tüy omuzlarıma kadar , siyah elbiseyi tamamladı, beni ciddi, yasaklayıcı ve çok tehlikeli gösterdi. Aslında oldukça şaşırtıcı.

Ama. "Yine. *Akbaba tüyleri* mi?"

"*Akbaba* değil. Böylesine güçlü bir yaratık için çok kaba bir kelime. Akbaba uçuş tüyleri: hindi akbabaları ve kara akbabalar." Küçük gülümsemesi yayıldı. "Ölümlerden kurtulurlar."

Bir kahkaha patlattım ve *le breloque*'u ellerime bıraktığında hâlâ gülüyordum.

"Tam buraya çalışın" -alnımı işaret etti- "ve örgüleri tutmak ve tüylere denge sağlamak için buraya doğru eğin."

Kolayca çıkmıştı. *Artık kafamı tutmayabilir* diye düşündüm.

Altın defne yapraklı halkayı yerine kaldırdım ve Karanlık Kraliçenin tacı sıkıca oturdu - elbette çok sıkı, ama başka ne yeniydi ki.

Uçlarında sitrinler ya da belki sarı elmaslar olan küçük saç tokaları aldı ve bunları örgülerimin orasına burasına yerleştirdi, ardından daha küçük kırmızı taşlarla süslenmiş on iki toka daha taktı. Yakut olmadıklarını umuyordum ama olmalarından korkuyordum. Onları kaybedeceğim kesindi ama itiraz etmedim. Bir şey ifade ediyorlardı.

"Ve şimdi de gümüş silahlarınız." Edmund metalden korumak için parmaklarına ince eldivenler geçirdi ve eline bir kazık aldı.

"Eldivenlere ihtiyacın yok," dedim.

"Hayır. Ama Quint geri dönerse, bundan haberdar edilmesine gerek yok."

"Avrupa İmparatoru olmanıza rağmen hâlâ sır saklıyorsunuz."

"Mmmm. Aslında şimdi daha çok. Senin gibi."

Onları örgülerime yerleştirirken kazıklara daha yakından baktım, altın ve gümüş, oymalı ve desenli, her biri farklı, süslü ve muhteşem. "Bunlar benim değil."

"Onlar benim size hediyem, Kraliçem. Onları bir Mithran kuyumcusu ve onun insan gümüşü ortağına yaptırdım. Mithran Ortaçağ'dan beri zanaatında ustadır. Kazıklar sadece dekoratif değil. Bir gün tekrar savaşmak zorunda kalırsanız -meleğin öngörüsüne rağmen- herkes kime kazık attığınızı bilecek."

Sandalyeyi çevirdi ve değerlendirerek geri çekildi. "Evet. Bu görür." Elini uzattı ve sanki ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım varmış gibi sol elimi onun elinin içine koydum ve ayağa kalktım. "Bir de bu var." Edmund yatak odasına gitti ve elinde kılıflı bir bıçakla döndü.

"Babür kılıcının aksine, bu aslan başlı kukrinin bir kehanet yoktur, ancak tarih açısından zengindir. Bu bıçağın, askeri kukrilerden pazarlarda satılan biblolar kadar diğerlerinin dayandığı orijinal bıçak olduğu söylenir. Bu kılıç damaskendir, kabzası çelik ve altındır, kehribar ve yakut . Aslanın gözleri altın elmas ve oldukça güzel. Onlara değer biçtim. George onları Kara Kraliçe'nin sigorta poliçesine ekledi."

"Sigorta poliçem mi var?"

Hafifçe gülümsedi. "Kılıf, siyah ipek kaplamalı, el oyması abanozdan yapılmıştır ve saf dövülmüş altınla çaprazlanmıştır."

Uyluk yırtmacı olan elbisemi inceledi ve "Eteğini kenara çek" dedi.

Başkaları tarafından birçok kez giydirilmiştim ama de tuhaf hissettiriyordu. Eteğimi topladım ve bacaklarımın arasından çekerek yukarı kaldırdım ve kalçamdan bileğime kadar tüm bacağımı ortaya çıkardım.

Edmund diz çöktü ve kılıfı yerine oturttu, antika metal dişlerini taktı, doğru pozisyona gelene kadar bantları çekiştirdi. "Dans edersen muhtemelen kayacaktır, bu yüzden eğer dans edeceksen çıkarmanı öneririm.

-"Taç giyme töreninden sonra dans ettiğinizde." Eliyle işaret etti ve ben de eteğimi indirdim. Gülümsedi ve Ed'in beni asla incitmeyeceğini bilsem de, bu gülümseme korkutucuydu, bir fatihın gülümsemesi. "Evet. Bak," diye emretti, aynayı göstererek

Köşedeki uzun aynaya gittim ve iki yan parçayı çekerek üç açılı bir görüntü elde ettim. "Çok fena görünüyorum."

"Savaşçı bir kraliçe. Şimdi," dedi, benden çok kendi kendine. "Çizmeler mi dans ayakkabıları mı?" Kaşlarını çatı. "Sanırım ne yaparsak yapalım botlar kumaşa takılacak. O zaman dans ayakkabıları." O

bir çiftini ayağımın dibine yerleştirdi ve tokalarını çözdü. Ben içeri girdim ve o da benim için tokaları taktı, elleri emin ve kesindi.

"Ve şimdi birincil silahınız, dünyanın daha önce hiç görmediğı bir silah. Anladığım kadarıyla Madam Melisende sol tarafınıza iyi korunmuş, yastıklı bir cep koymuş. Ayrıca anladığım kadarıyla yarattığınız her şeyde *cepler* tasarlamak zorunda bırakılmanızdan dolayı hala oldukça şikayetçi."

Glob'u aldım ve içine bıraktım. Oldukça ağırdı ama elbise, klipsler, çıtçıtılar ve diğeri şeyler sayesinde orantısız bir şekilde değıl, düzgün bir şekilde asılmaya devam etti. Tekrar kendime baktım, Edmund arkamdaydı, ikimiz de siyah giyinmiştik ve yüz ifadelerimiz birbirine benziyordu - düşünen, ölçen. Elbette ben daha uzun boyluydum. İkimiz de kelimenin tam anlamıyla güzel değildik. Çarpıcıydı, evet. Güçlüydük, evet.

Birlikte iyi görünüyorduk. Yan yana durduğumuzda gerçek bir kraliyet mensubu ya da sevgili olabilirdik. "Ed? Leo bizi ... bilirsin."

Edmund kaşlarını kaldırdı ve şimdi bana çevirdiğı gülümseme tamamen farklıydı. Kandırmak ve baştan çıkarmak için yapılmış bir gülümsemeydi. "Ne düşünüyorsunuz, ?"

"Bence Leo, ben birini seçene kadar bana erkek ve sonra yanlış olanı seçtiğim için sinirlenen kara kalpli bir şeytandı. Ve şimdi üç kez doğanlar arasında olduğuna göre, her zamankinden daha tehlikeli olabilir. Özellikle de bir rahip olarak."

Edmund kıkırdadı. "Kraliçem akıllıdır."

* * *

Limuzinden indim ve Edmund'un koluna girdim. Hepsi siyah askeri zırh giymiş ve tamamen silahlı olan benim ve onun onur muhafızları kenara çekilip ayrıldılar ve önceden ayarlanmış pozisyonlarını aldılar. Birlikte, önden ve arkadan eşlik edilerek, medya helikopterleri tepemizde vızıldayarak canlı haber görüntüleri alırken Mithran Konsey Odaları'nın merdivenlerinden yukarı doğru yürüdük.

Tören için takip edilecek bir formül yoktu çünkü daha önce hiçbir Karanlık Kraliçe bir imparatora taç giydirmemişti. Edmund'un yeni bir tür tören vaadine rağmen, bunun sıkıcı, laf kalabalığı, çiçekli konuşmalar, uzun başlıklar, fetih ve diğeri vampirleri öldürme tasvirleriyle dolu olacağını düşündüm.

En azından sivri kafalıları *toplantıya* çağırıp kendi bölümümü bitirdiğimde oturuyor olacaktım.

Merkezin arka tarafına geçtik ve balo salonuna kadar eşlik edildik, girişte durduk, böylece *toplananlar* bizi görebilecekti. Uzun bir halının iki yanında insanlar durmuş, sessiz, bakıyorlardı.

Balo salonundaki insanlar oldukça şık görünüyordu; siyah kuyrukları, balo elbiseleri, süslü saçları ve küçük bir ülkeye bir yıl yetecek kadar mücevherleri vardı. İnsanlar, cadılar, bir grup arcenciel, yıllardır kurt olmasına rağmen son birkaç saat içinde bir şekilde süslü bir smokin giymiş insan formunda bir kurt adamKırmızı çizgili uçan bir kertenkele omzuna tünemiş, uzun kuyruğı Brute'un boynuna dolanmıştı. Grindylow yoktu. Bu da ilginçti.

Şeref kıtası ayrıldı, yarısı Wrassler ve Jodi'nin düğününde olduğu gibi önde duracak, yarısı da duvarlar boyunca ilerleyecekti. *İyi bir ateş hattı.*

Ed ve ben, kapı girişinden yükseltilmiş bir kürsüye kadar uzanan halıdan -gerçekten kırmızı bir halıdan- aşağı inmeye başladık. Kürsünün ilk bakışta acayip bir aşk koltuğu gibi görünen bir şey vardı. Meğer her ikisi de siyah kumaşla örtülü ve biri diğerinden biraz daha alçakta oturan iki büyük boy sandalyeden ibaretmiş.

Biz koridorda yürürken Leo kürsüye çıktı ve ellerini önde kavuşturarak bekledi. Beyaz rahip yakalı siyah bir takım elbise giymişti ve göğsünde altın bir sallanıyordu. Saçları daha uzundu, omuzlarının , yüzü solgundu. Beslenmemişti. Dış klan kural olarak fazla içmezdi.

Omuz kameralı fotoğrafçılar odanın etrafında dolaşarak her şeyi filme ve dünyanın dört bir yanındaki şehirlerin vampir ustalarına canlı olarak gönderdiler. Hay aksi. O kısmı unutmuşum.

Ed elimi bıraktı ve ben de kürsünün tepesine çıkan basamakları tırmandım. Dönüp halkıma, arkadaşlarıma ve aileme baktım. Bruiser yukarı çıktı ve yanımda durdu, ancak bir basamak aşağıda ve biraz yan taraftaydı. Eli smokin giymiş şekilde zemin kattaki yerini aldı.

Ayatas FireWind'gördüm, kalabalığın biraz , altın gözleri benim üzerimdeydi. Onun yanında Rick LaFleur duruyordu ve bu beni hafifçe sarstı. Beyaz saçlı Rick, bir yaratığın olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu. Ama o da güvendeydi. Belki daha sonra onlardan nerede olduklarını ve Sassafras Dağı yakınlarında neler öğrenebilirdim.

Leo bana başıyla selam verdi ve cemaatle yüzleşti. Basitçe şöyle dedi: "Mithranların Karanlık Kraliçesi.

Eşi. İkinci eşi."

Gücüme uzandım ve onu hem içimden hem de tacımdan çektim. Etrafımda belirdi, deri gezgini büyüm, karanlık motiflerle gümüş ve *le breloque*'un gücü, kesilmiş kristalden geçen güneş ışığı gibi parlıyordu.

Kalabalıktan bir ses bağırdı, "Hey, Angie. Baksana. Karınca Jane parlıyor!"

"EJ. Sus!" Molly, kızıl saçları parlak olduğunu söyledi.

Kalabalıktan kararsız ve mahcup bir titreme geçti.

Güldüm. "Evet, EJ. Ben Karanlık Kraliçe'yim." Leo'yu izleyerek, "Biz ... *toplandık*." dedim. Ve gücümü kalabalığın içine fırlattım. Her vampir eğildi.

* * *

Toplantının geri kalanı tahmin ettiğim gibi sıkıcıydı, konuşmalar, bir sürü gevezelik, ama en azından tüm sıkıcı ve vaazlar için oturmam gerekiyordu. Ta ki iyi kısma gelene ve ben ayağa kalkana kadar.

Edmund ayaklarımın dibinde diz çöktü.

Artık aramızda kan bağı yoktu ama gözleri benimkilerle buluştuğunda temas o kadar ki, tepemden ayak parmaklarıma kadar karıncalandı. "Kraliçem," diye fısıldadı. "Size sonsuza dek hizmet edeceğim. Sözüm beni bağlar. Kendimi size teslim ediyorum."

Aramızdaki yeminli bağın zonkladığını hissettim. "Arkadaşım," diye karşılık verdim. "Seni sonsuza dek seveceğim ve sevgiyle birbirimize bağlıyız."

ve sulu gözyaşları gözlerinde toplandı. Meleğin söylediği buydu. Sevgi dışında kimse bana hizmet edemez. Öyleyse, aşk olsun.

"Beşinci Charles'tan bu yana Avrupa'nın ilk imparatoru," dedim sesimin çınlamasına izin vererek. Gözlerimi ondan ayırmadan Eli'nin bana uzattığı yastığın üzerindeki tacı aldım. Taç sihirli değildi. Kendi iradesi yoktu. Ama acayip ağırdı, bu da beni şaşırttı. "Büyük Eddie," diye fısıldadım.

Başını eğebilmek için bakışlarımız ayrıldığında bile güldü. Ağır tacını başına yerleştirdim.

Güçlerimiz birbirine karıştı ve parladı, odadaki insanlar tarafından bile görülen bir ışık gösterisi, sanki içsel bir aurora borealis tarafından kuşatılmıştık. Ellerim hâlâ tacının üzerindeydi, Edmund başını tekrar kaldırdı ve gözlerimle buluştu, kahverengi ve huşu içindeydi, benimkiler onunkilere yansıyor, kedimin altın ışıltısı. Güçlerimiz yer değiştirdi, değişti. Dengelendik. Nasıl olduğunu tam olarak anlamadan, eski bağımız olmadan, Edmund'un beni *çağırabileceğini* biliyordum, tıpkı benim onu çağırabildiğim gibi. Bu oldukça muhteşemdi.

Edmund ayağa kalktı. Benim bir adım altımda döndü ve kalabalığa baktı.

Dedim ki, "İşte. Avrupa'nın Mithran İmparatoru. Birinci Edmund."

* * *

Sonrasındaki parti radikaldi.

Her şey dans pisti temizlendiğinde ve Edmund' ben ayakta dururken başladı - Edmund'un başında daha hafif bir taç vardı, çünkü açıkçası ağır olanla dans çalışırken düşebilirdi - bir yaylı dörtlüsü valsini ilk notalarını çalarken. Protokol sorunları ve ölen insanlar nedeniyle *vampirini* ziyaret etmemiş olan Angie koşarak geldi, girdi ve ellerini kaldırdı. "Nişanlım olamayacağını biliyorum ama en iyi vampir arkadaşım olabilirsin. Sonsuza kadar BVFFs."

Kızı yeni İmparator'la ilk dansı ederken Molly dehşete kapılarak, "Angelina," dedi.

İlk dansın İmparator ve Karanlık Kraliçe arasında olması planlanmıştı ama bir şeyleri anında değiştiremedikten sonra güç sahibi olmanın ne vardı ki?

Edmund güldü, ben omuz silktim ve Ed onun ellerini tuttu. Vals başlarken ayakları Edmund'un parlak çizmelerinin adımlarını takip etti. Bruiser'ın elini tuttum ve ben de dansa yönlendirildim. Yanımda Eli, vampirler, insanlar ve cadılar izlerken Liz'i dans pistine götürdü.

Koun müzikten duyulabilecek kadar yüksek sesle, "Ve böylece Mithranlar, cadılar, Onorioslar, insanlar ve kraliçemiz arasında yeni bir barış ve işbirliği dönemi başlıyor" dedi.

Ohhh. Mükemmeldi. Evet. Harika bir parti için iyi bir başlangıç oldu.

İlk vals sona erdiğinde Ed, Angie'yi babasına götürüp teslim etti. "Önümüzdeki on ya da iki yıl sana hiç kıskanmıyorum," dedi hafifçe.

"Ben de öyle," dedi Evan huysuzca.

Sonra Avrupa İmparatoru döndü, bana doğru yürüdü ve kollarını kaldırdı. "Kraliçem. Bu bizim dansımız." Pist boşaldı ve Karanlık Kraliçe Jane Yellowrock ile Avrupa İmparatoru Büyük Eddie balo salonunun zemininde dans ettiler.

Dans ve içki şafağa kadar sürdü, Bruiser ve ben de Leo'nun küçük odasında yatağa girdik. Kıyafetlerimizi çıkarmak, saçlarımızı açmak -benim durumumda kelimenin tam anlamıyla- dansın terini ve yemek kokularını durulamak ve titreşimli duşların altında sevişmek için zaman ayırdık. Öncelikler falan.

İnanılmaz bir seksten sonra yatağa uzandık ve birbirimize sokulduk, yüz yüze, kollarımız kalçalarımızda ve belimizdeydi. Yorgun. Mutluyduk.

Gözlerimiz buluştu ve sarıldı, sevgiyi ve sözü paylaştık. Nefes alış verişlerimiz . "Tacın bu kadar kolay çıkmasına sevindim," dedim.

"Sevişmek kulağa acı verici geliyor."

"Hmmm. Yorgun olmalıyız," dedim.

"Bazen iyi bir parti ve hatta daha iyi bir seks enerji verir."

"Bazen."

Bruiser elini kaldırdı ve kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşadı. Gülümsemesi yumuşaktı. Gözleri duygu ve ihtiyaç doluydu, o kadar yoğun ki gözlerim yaşardı. "Seni sevmemem gerekiyordu. Seni kendisi ya da Edmund için istiyordu."

"İçin de ilk görüşte aşk değildi."

"Sanırım seninle ilk dans ettiğim andan itibaren seni sevdim. Belki de ondan önce. Sadece birazcık. Yine de sana sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Hep Leo'nun istediği yere gideceğini düşünmüştüm."

"Ben . İstedğim yere gitme eğilimindeyim."

"Sen bir kedisin, kutsal olan her şeye şükürler olsun." Bir elini yan tarafımda, kalçamın kıvrımının üzerinde kaydırды. "Bizim için sırada ne var, aşkım ve Kraliçem?"

"Scion odasında Mainet'in vampirleriyle uğraşmak zorundayız." "Ummm. Bu kanlı bir iş olabilir."

"Her zaman öyle değil mi? Sonra da burada Kan Efendileriyle bir toplantı yapmalı ve onları New Orleans Şehri için bir Efendi seçmeye zorlamalıyım."

"Bu eğlenceli olmalı." Ses tonu komikti ve bu beni sırtıttırdı.

Alnındaki küçük kıvrımı geriye okşadım. "Sanırım burada işleri yoluna koymak için birkaç gün verebiliriz. Neredeyse kış geldi. Şükran Günü'nün ertesi günü -çünkü Deon'un ziyafetini kaçırmak istemiyorum- her şeyi yükleyip dağlara doğru yola çıkalım. Noel için evimizde kalalım. Belki bisikletleri alırlar. Açık ateşin yanında kamp yapalım, belki bir gece kar yağışı altında. Ay ışığında sevişelim. Ucuz batakhanelerde dans edip bira içmek. Pansiyonlarda kalır ve yatakta kahvaltı ederiz. Sence muhafızlardan kaçabilir miyiz?"

"İstedğin her şeyi yapabileceğinden oldukça eminim, aşkım. Joker sensin. Her zaman da öyleydin."

"Oh," dedim. "Bu durumda . . . NOLA'dan ayrılmadan önce evlenelim. Yol kenarında küçük bir kilisede. Sadece biz, bir vaiz ve şahitlik edecek birkaç yabancı. Tabii eğer teklif hala geçerliyse?"

Bruiser'ın yüzündeki ifade ... O için söyleyecek sözüm yoktu. Beni sevmesi dışında. *Beni*. Karanlık Kraliçe'yi değil. Sadece beni. Ve bu yeterliydi, sonsuza dek.

"Koca olarak yeni evimizdeki ilk Noelimiz." Yüz ifadesinden kelimeleri söylerken neredeyse dilinin ucuna geldiği . "Evet. Evet, hadi."

*En iyi dostum, diye düşündü Beast. Ben/biz
muthuyuz. Evet. Ben/biz muthuyuz.*

ACKŞOWÜEDRMEŞT3

Teşekkür :

Teri Lee Akar, Olağanüstü Zaman Çizelgesi ve Devamlılık Editörü. Zaman çizelgeleri ve veri tabanları konusundaki yardımın, özenin ve ayrıntılara gösterdiğin dikkat derinden özleniyor. Senin için üzülüyorum dostum ve beni kırbaçlamayı özleyeceğim.

Mindy "Mud" Mymudes, Beta Okuyucu ve Halkla İlişkiler.

Blog turlarımı ve Beast Claws hayran kulübünü yönettikleri için ltpromos.com adresindeki Let's Talk Promotions. Beast Claws! En İyi Sokak Takımı Evah!

Tüm harika ürünler için celticleatherworks.com adresinden

Mike Pruette! Akbaba bilgileri için David B. Coe.

Knight Agency'den Lucienne Diver, her zaman olduğu gibi, kariyerime rehberlik ettiği, bilgelik ve kariyer rehberliği kaynağı olduğu ve öfkelendiğimde ve gevezelik ettiğimde beni dünyaya çeken kadın olduğu için.

Penguin Random Housedan editör Miranda Hill'e editörlükle ilgili sayısız görevi yerine getirdiği, her şeyi yolunda tuttuğu ve bir kitabın üretiminde ortaya çıkan tüm sorunları ele aldığı için teşekkür ederim.

Courtney Vincento'ya, redaksiyonda harika bir iş çıkardı!

Her zaman olduğu gibi Penguin Random House'dan kıdemli editör Jessica Wade'e çok teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız bu kitap olmazdı!

ABŞUT ĦHE İUTŖOR

Faith Hunter, Jane Yellowrock serisi, Soulwood serisi ve Rogue Mage serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır.

FAITH HUNTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *TRUE DEAD*

FINAL HEIR

A Jane
Yellowrock
Novel

"Jane Yellowrock is smart, sexy, and ruthless."—KIM HARRISON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.